PHERECYDIS

FRAGMENTA

E VARIIS SCRIPTORIBVS COLLEGIT
EMENDAVIT ILLVSTRAVIT
COMMENTATIONEM
DE PHERECYDE VTROQVE
ET PHILOSOPHO ET HISTORICO
PRAEMISIT

DENIQVE
FRAGMENTA ACVSILAI ET INDICES
ADIECIT

FRIDERICVS GVILIELMVS STVRZ.

EDITIO ALTERA
AVCTA ET EMENDATA.

LIPSIAE
SVMTV CNOBLOCHII
CIƆIƆCCCXXIV.

LECTORI

S. D.

FRID. GVIL. STVRZ.

Etiamsi per nimiam dilationem opusculi diu promissi, quanquam nulla mea culpa factam, non longe aberat, quin, quod molestissimum mihi accidisset, animus virorum quorundam egregie doctorum, de quorum amicitia mihi insigniter gratulatus eram, a me alienaretur: tamen ego tantum abest vt desperauerim de recuperando amicorum doctissimorum fauore, vt etiam confidam, eos eodem me, quo antea, esse amore amplexuros, si vel ex me cognouerint, vel ipsa libri mei lectione intellexerint, moram illam non obfuisse, sed profuisse meis conatibus. Nam intra hunc annum, et quod excurrit, ex quo dilata fuit editio, non modo in annotationibus quaedam minus recte minusue plene dicta vel emendare potui vel plenius tradere, quanquam in vtroque genere nunc quoque aliorum studiis multa relicta esse probe intelligo, sed licuit etiam, saltem obiter, conferre codicem Homeri Lipsiensem et editionem Iliados Villoisonianam, in quo vtroque libro scholia antiqua nunc emendatiora leguntur, nunc copiosiora quam in reliquis libris plerisque, multa etiam insunt, quae non habent ceteri. Sed de his qualibuscunque mei

operis augmentis malim vt viri me doctiores iudicent. Mihi iam id agendum videtur, vt, qua ratione in illustrandis emendandisque operis Pherecydei reliquiis versatus sim, paucis ostendam.

Scilicet sicubi lectionem corruptam aliquam detexisse mihi viderer, etiamsi plane persuasum haberem, meliora et certiora a me substitui posse, nolui tamen aliorum iudicium occupare atque praecipere, sed seruata lectione vulgari in textis, emendationem loci proposui tantum ea qua decet modestia in subiectis notis, ita vt cuilibet suo permitterem gaudere sensu. Deinde res ipsas a Pherecyde narratas eo modo tractaui, vt vel eas cum aliorum narrationibus compararem, vel ex aliis scriptoribus illustrarem et confirmarem, vel etiam, vbi quaedam obscuritas inesset, adhibitis coniecturis, maxime ex historia vel analogia petitis, magis explanarem, monstrans simul modum, quo hic vel ille mythus oriri probabiliter potuerit. Quibus in rebus, nisi omnibus, certe multis, si non prorsus me prospero successu caruisse indicauerint idonei harum rerum iudices atque arbitri, magnum laboris molestissimi praemium tulisse mihi videbor.

Adieci etiam ACVSILAI fragmenta, sed fere semper annotationibus destituta, idque eam ob caussam, quia et pauca sunt, certe a me pauca inuenta, et pleraque vel cum Hesiodo consentiunt, vel iam in explicandis Pherecydeis obiter tractata fuerant. Eadem illa caussa, quod pauca omnino nouimus de Acusilai vita, mouit me, vt nec iis, quae de ea dici potuissent, repetendis tempus chartasque vellem perdere.

De Pherecyde vero, tam philoſopho quam hiſtorico, quia plura dici poterant, quam in praeſtantiſſimorum virorum ſcriptis dicta inueneram, omnia, quae quidem eo pertinere viderentur, quanta potuit maxima diligentia collegi. Quo quidem in loco multa mihi repetenda fuiſſe, quae iam alii bene docuerant, res ipſa luculenter declarat. Sed de hoc non magis verendam puto virorum doctorum reprehenſionem, quam de audaculis*) nonnullis conatibus explicandi quaedam in hiſtoria et philoſophia antiqui Pherecydis, quae incerta ſunt et obſcura. In talibus enim debet liberum omnibus eſſe iudicium. Neque ego is ſum, qui meam opinionem vi aliis obtrudere velim, aut aliter ſentientibus indigner.

Quod ad illos Pherecydis locos attinet, de quibus iam in Hellanico facta eſt mentio, vt p. 5. et 7. p. 9. p. 21. 49. 50. 69. 106. 114. 154. eorum nonnullos hic quoque repetendos eſſe putaui, nonnullos vero recte mihi videbar praetermittere poſſe. Vtriusque generis locos lector diligens comparatione inſtituta facile inueniet ipſe.

Denique conficiendi indicis moleſtias ſubterfugere nolui, certior factus ab amicis compluribus, indicis defectum in Hellanico non parum recto vſui obeſſe.

Praeter haec vix habebam, Lector Beneuole, de quibus agerem tecum, niſi forte illud, quod in praefatione ad Hellanicum iam tetigi, de afferendis et laudandis variis libris et libellis, ad argumentum aliquod ſpectantibus. Sed quum hoc in genere val-

*) Liceat enim vti hoc Gelliano vocabulo.

de dubium sit an vnquam consensuri sint viri docti, hoc semper studui efficere, vt vtilitas aliqua nasci posset lectoribus omnis generis. Omnino enim hoc mihi fuit vbique consilium, vt non solum tirones et minus exercitatos aliquo modo iuuarem, sed etiam doctioribus, si qui lectu dignum iudicassent meum opusculum, quaedam non inutilia aut iniucunda in memoriam reuocarem. Sic, vt hoc vtar, §. 5. extr. p. 10. et 11. laudaui multos, et fortassis plures, quam opus esse videri posset, scriptores de metempsychosi Pythagorea, quanquam non proprie ad Pherecydem pertinentes †): et tamen me non id inepte putabam fecisse. Praeterquam enim quod e ratione doctrinae Pythagoricae non temere putatur colligi posse, quae fuerit Pherecydeae doctrinae indoles, plerique illorum scriptorum respexerunt simul ad Pherecydem; id quod ipse ostendi ibidem exemplo *Irhouii*.

Ceterum vt a quolibet possit intelligi, quid a me praestitum sit in hac fragmentorum collectione, quam non ignoro mutilam adhuc nec omnibus numeris absolutam esse, quidue aliis praestandum superfit, non inutile putaui breuem hic indicem subiicere illorum scriptorum, e quibus non minus ea, quae in praemissa commentatione disputata sunt, quam ipsa Pherecydis fragmenta petii.

---

†) Minus bene videbar omisisse librum perutilem *Adami Wilh. Franzii:* Critische Geschichte der Lehre von der Unsterblichkeit der Seelen, Lubecae 1747. 8. p. 296. sqq.

INDICVLVS
SCRIPTORVM VETERVM

e quibus vel ea, quae ad vitam vtriusque Pherecydis pertinent, vel ipsius operis Pherecydei reliquiae hauſtae ſunt:

Abulpharagii hiſtoria dynaſtiarum.
Achillis Tatii introductio in Aratum.
Aeliani varia hiſtoria.
Antigonus Caryſtius.
Antoninus Liberalis.
Apollodorus.
Apollonii Dyſcoli hiſtoria commentitia.
Apollonius Technicus de pronominibus.
Apoſtolius.
Apuleius.
Ariſtoteles.
Athenaeus.
Auguſtinus.
Bekkeri Anecdota Graeca.
Brunckii analecta veterum poetarum Graecorum.
Chronicon Paſchale.
Cicero.
Clemens Alexandrinus.
Damaſcius de principiis.
Dio Chryſoſtomus.
Diodorus Siculus in excerptis Valeſianis.
Diogenes Laertius.
Dionyſius Halicarnaſſeus.
Eratoſthenis cataſteriſmi.
Etymologicum Magnum.
Eudociae Violarium.

Eufebii praeparatio euangelica.
chronicon.
Euftathii παρεκβολαὶ ad Homerum.
Freculphi chronicon.
Galenus.
Georgii Cedreni fynopfis.
Georgii Syncelli chronographia.
Helladii Chreftomathia.
Heraclides de politiis Graecorum.
Hermiae irrifio gentilium philofophorum.
Hefychius lexicographus.
Hefychius Milefius.
Hippocrates.
Hyginus.
Iamblichi vita Pythagorae.
Iohannes Lydus.
Iohannes Philoponus.
Iofephus.
Ifidori origines.
Iuftinus Martyr.
Lactantius.
Lucas Tudenfis.
Lucianus.
Macrobius.
Marcellini vita Thucydidis.
Marcianus Capella.
Maximus Tyrius.
Mofchopuli Opufcula grammatica.
Origenes.
Paufanias.
Phauorinus.

Photius.
Plato.
Plinii Hiſtoria naturalis.
Plotinus.
Plutarchus.
Pollucis onomaſticon.
Porphyrii vita Pythagorae.
de antro Nympharum.
Probus ad Virgilii eclogas.
Proclus ad Timaeum.
Q. Serenus Sammonicus.
Scholiaſtes Apollonii Rhodii.
Arati.
Ariſtophanis.
Euripidis.
Germanici Caeſaris.
Heſiodi.
Homeri.
Pindari.
Platonis.
Sophoclis.
Seruius ad Virgilium.
Sextus Empiricus.
Sorani vita Hippocratis.
Stephanus Byzantinus.
Stobaeus.
Strabo.
Suidas.
Syneſii encomium caluitiei.
Tatianus.
Tertullianus.

Themiſtius.
Theodorus Meliteniota.
Tzetzis commentar. ad Lycophronem.
Chiliades.
Exegeſis in Iliadem.

E recentioribus, qui ex profeſſo de Pherecyde eiusque vita ſcripſerunt, praeter *Fabricii* Bibliothecam Graecam, vſus ſum *Voſſii*, *Heinii*, *Salmaſii* et *Tiedemanni* libris, a me p. 2. iam laudatis, ſaepiſſime etiam contuli *Heynii* notas ad Apollodorum.

LECTORI
ITERVM SALVTEM.

Putaueram, Lector, futurum esse, vt post praefationem priori fragmentorum Pherecydis editioni praemissam, paucis quidem locis nunc mutatam atque emendatam, non mihi noua scribenda esset praefatio. Sed quum iniuria quaedam mihi sit propulsanda, iterum salutandum te appellandumque esse arbitror. Primo enim, quae verba nunc in inscriptione libri conspicis, „Editio altera," iam inde ab anno 1798. librum meum, qui Gerae, typis, et sumtu Rothii anno 1789. primum prodierat, dehonestarunt. Neque enim haec, quae *editionis alterius* nomen sibi sumserat atque arrogauerat, recte sic appellari vllo modo potuit. Praeter titulum enim plane nihil erat in ea muta-

tum. Atque id factum erat me nesciente, neque adeo volente aut permittente. Nam quum Hallerus, typographus et bibliopola Geranus, omnes vel plerosque, quos Rhotius suis sumtibus typis excusos emiserat, libros coemisset, ipse suo arbitratu, et omni veritate neglecta, falsum titulum libro meo praefixit, atque sic non modo mihi quodammodo iniuriam intulit, sed etiam, id quod certo scio, viros doctos in errorem induxit, qui, nouam editionem a me ipso curatam esse rati, ea emta frustrati sunt. Poterat ille pro Rothii nomine suum substituere nomen, poterat etiam anni 1798 notam in titulo ponere, salua veritate. Debebat vero abstinere ab ea re, quae neque bibliopolae neque typographi est, sed solius scriptoris et editoris, cuius laudi et gloriae profecto talibus machinationibus neutiquam consulitur. Debebat ille saltem scribere „Editio altera non mutata", quod alii in simili causa fecerunt et faciunt, quemadmodum ego nunc, sed conuenienter veritati, scripsi „Editio altera aucta et emendata." Quum vero huiusmodi artificia hodie tam crebra sint, vt iis neque ipsi bibliopolae magnopere, neque omnes viri eruditi offendantur: mihi quoque, quantumuis improbanti, illud Hallerianum pro leui potius habendum et ignoscendum, quam persequendum vindicandumque videbatur. Hanc certe editionem, quam „alteram" ipse ego appellaui, non indignam hoc nomine esse, facile quisquis cum priore comparauerit perspiciet, ita vt singulos meos emendatam editionem publicandi conatus hoc loco enu-

merare nihil attineat. Illud vnum moneo, me non femper, vt in priore editione, in notis tantum correxiffe manifefta lectionis vitia, fed fi melior lectio fuppeditata effet ab ingenio vel aliorum vel meo, aut in Codicibus MSS. inuenta, eam vitiofae, in notis tamen indicatae, ftatim fubftituiffe. Quod meum confilium nemo erit qui improbet.

Aliquanto grauius mihi vulnus inflixit *Auguftus Matthiae*, vir doctiffimus ac celeberrimus, Director Gymnafii Altenburgenfis, programmate illo „de Pherecydis fragmentis", quod primum Altenburgi a 1814. quaternis edidit, deinde etiam *Friderici Augufti Wolfii* Analectis literariis (Tom. I. Part. II. pag. 321 — 331.) inferendum curauit. In hoc enim non id folum egit, vt, qua ratione reliquiae librorum Pherecydis Athenienfis melius quam a me factum effet ordinari poffent, oftenderet: quod quidem non tantum non reprehendet aliquis, fed etiam omnes laudabunt: verum iudicanda quoque putauit fragmenta a me praetermiffa, quod et ipfum, fi per fe fpectetur, laudandum potius quam vituperandum cuilibet videbitur. Rurfus vero male me habet hoc, quod veritatis leges plus femel violauit atque transfiliit. In mea enim fragmentorum Pherecydis congerie dixit vndecim deeffe, quum non nifi tria a me praeterita effe ipfe reperire, fi diligentius circumfpexiffet, facile potuiffet. Quod quo melius oftendi poffit ac luculentius appareat, totam viri docti disputationem huic meae praefationi inferi neceffe eft. Ita enim fingulis locis docebo, quid merito mihi crimini

ille dederit, quid ſecus. Ordinem autem fragmentorum poſſe alium excogitari, quam qui a me et olim conſtitutus et nunc retentus ſit, libenter et mea ſponte viro erudito largior: atque hanc quoque ob cauſam ſcriptionem eius huc transtuli. Ita enim lectores vel hunc vel alium ordinem praeferre poterunt; atque ipſe ordinem olim a me conſtitutum paſſim mutaſſem, ſi omnino certi quid conſtitui in hoc genere poſſet. Nunc melius putaui, eam fragmenta ordinandi rationem, qua olim vſus eſſem, etiam in hac altera editione ſequi, quam alio ordine praelato fortaſſis rurſus aliorum reprehenſioni temere me exponere. Scimus enim, vt in plerisque, ita praecipue in talibus rebus, veriſſimum eſſe illud *Terentianum*[1]): „Quot homi„nes, tot ſententiae. ſuus cuique mos." Scimus item, non paucos, qui ob ſuam doctrinam ſibi placent, eo ſibi doctiores videri, quo plura in aliorum operibus reprehendant, non curantes aequitatem et humanitatem, et prorſus immemores illius ſententiae, quae in Apollodori Athenienſis, pictoris, operibus inſcripta erat: *Μωμήσεταί τις μᾶλλον, ἢ μιμήσεται*[2]). Iam igitur accipe, Lector, illud *Matthiae* programma, ex quo nihil omiſi, niſi quae in laudem meam dixit, aut explicandi gratia addidit.

„E libro *primo* quinque fragmenta ſeruata

---

1) Phorm. 2, 4, 14.

2) Vid. *Plutarch.* de gloria Athenienſium c. 2. T. II. Opp. p. 346. A.

„funt, ap. Sturz. I. II. (p. 78. a verbis ἦσαν γὰρ „ὁ Δίκτυς — ὡς Φερεκύδης πρώτῳ) III. IV. V. „Ex his quintum de genere Miltiadis, quum a re„liquorum argumento, quod prorfus mythologicum „eft, plane abhorreat, ad aliud Pherecydis opus, „Archaeologiam, referendum puto. Fr. III. de „Peleo agit: itaque omnia, quae ad Pelei mythos „fpectant, fragmenta e libro primo fumta effe col„ligo: fragm. ap. Schol. Hom. Il. π, 175. ap. „Sturz. p. 85. tum fragm. ap. Schol. Pind. Nem. „III, 58. quod in Sturzii collectione non reperi[3]). „Fabulas Pelei praecedere debuit Aeacus, hunc „pater Iuppiter, cuius mythi, nifi primo, quonam „alio in libro enarrari potuerint, haud affequor. „Vt Iouis ftemma in primo libro expofitum cre„dam, accedit etiam hoc, quod in eo de Apolline „quoque agebatur, vt e fr. IV. apparet, quocum „cohaerent fr. ap. Schob. Eur. et Pind. p. 88. et „fr. XXXIV. p. 163. fortaffe etiam fr. e Schol. „Apoll. p. 160. Itaque quum de Iouis filiis in „primo libro actum fuerit, fequitur, Iouis mythos „in eodem libro pertractatos fuiffe. Hoc modo „videmus, quomodo fr. I. de Hyfia, Arcadiae vrbe, „in primo libro locum habere potuerit, nimirum „in exponendis Iouis natalibus, quos ad Arcadiam „nonnulli referebant. Ad Iouem porro pertinet „fr. XXXVII. Vt Apollinem pater Iuppiter, fic „Iouem Cronus praecedere debuit: ad eum perti-

3) De hoc vera dixit *Matthiae.*

„net fr. XXXIII. Ita probabile fit, etiam de Iouis „fratribus, Neptuno, ad quem pertinet fr. II. pars, „ac Plutone in hoc libro actum fuisse. Quo circa „libri *primi* argumentum ita constituo:

„Vranus et Terra; horum filius *Triptolemus* „fr. XXXVI, hinc Cyclopes (huc fortasse referen„dum fr. ap. Pollucem, St. p. 82.), Centimani, „Titanes, in his Oceanus, cuius filia *Daira* fr. „LXIII. Cronus eiusque progenies, in qua *Iup„piter* fr. I. Chiron. fr. XXXIII. Cronus a Ioue „imperio exuitur: Titanomachia, Gigantomachia, „*Typhon* fr. XXXVII. Filiorum Croni progenies „1. Neptuni; ab hoc *Nauplius* f. II. *Orion.* fr. „XXXV. 2. Plutonis: Proserpinae raptus (potuit „hic etiam locum habere fr. XXXVI. de Tripto„lemo). 3. Iouis: hinc a. Apollo et Diana, qui „Tityum interficiunt fr. XXXIV. Apollinis amo„res: *Aesculapius* ex eo et Coronide fr. IV. *Cy„rene* fr. p. 160. *Corybantes* fr. XXXI. *Idmon* et „*Calchas* fr. XLIV. b. Aeacus: hinc *Peleus* fr. III.

„Libri etiam *secundi* initium in Iouis stirpe „enarranda versatum videtur. Nam fr. VIII. quod „expressis verbis ad librum II. refertur, Thestii, „Martis e Demonice filii, progeniem e Laophonte „exponit. Cui hoc libro memorandae triplex esse „potuit occasio: aut enim Aeoli stirpem persequens „ad Thestium et Laophontem peruenit, et quidem „*vel* ita, vt Aeolum sequeretur Calyce filia, hanc „Endymion, Aetolus, Pleuron, Agenor, Demonice, „hanc denique filius ex Marte Thestius, *vel* sic, „vt in Pleuronis progenie memorata Laophonte,

„huius e Theſtio prolem commemoraret. Haec „quidem ratio duplex prima ſpecie valde probabi- „lis videri poteſt, quod in hoc libro mentio etiam „ſit Promethei, qui pater fuit Deucalionis, quo „natus Hellen Aeolum genuit. Sed quum, hoc „poſito, de reliquis etiam Aeolidis et primo qui- „dem loco de Aeoli filiis, hoc libro actum fuiſſe „ſequatur, hoc vero factum ſit libris VI, VII, VIII, „vt infra demonſtrabitur, probabilior videtur tertia „ratio, qua Martis ſtirpem exponens Pherecydes „Theſtium eiusque e Laophonte prolem memora- „uerit. In Iouis igitur liberis enumerandis hoc „libro peruenit ad *Martem*, eiusque prolem, fr. „VIII. VI. *Argum.* fr. p. 175, tum ad poenam „*Prometheo* impoſitam fr. IX. A Ioue genitus „Epaphus Libyam, haec Belum et Agenorem pe- „perit. Sequebatur tum Beli ſtirps, a qua libro „demum IV. ad progeniem Agenoris transit. In „illa primus fuit *Danaus* cum filiabus fr. VII, „hinc Hypermneſtra, Abas et filii Proetus atque „Acriſius, ab Acriſio oriundus *Perſeus* fr. X. Nec „dubito, quin huc etiam pertineat fr. II, (niſi quod „verba: *ἦσαν γὰρ ὁ Δίκτυς — Φερεκ. ἐν πρώτῳ* „e libro I. ſumta ſunt) in eoque pro *Φερεκύδης* „*ἐν δωδεκάτῳ* legendum fit *Φερεκ. ἐν δευτέρῳ*, „*ENB* pro *ENIB*, praeſertim quum duodecimus „Pherecydis liber nusquam memoretur. A Perſeo „ad filios eius progreſſus eſt, Alcaeum et Electryo- „nem, inde Amphitryonem et Alcmenam, tum „Herculem: vid. fr. XI, quatuor loca fr. XII, et „fr. e Schol. Veneto p. 151. Herculis tantum

„natales et res ante ἆθλα gestas hic liber com„plexus videtur.

„Liber *tertius*, vt e fr. XIII. colligo, Hercu„lis ἆθλα reliquasque res ab eo vsque ad mortem „gestas complectebatur. Itaque etiam fr. XXX. „pro Φερ. ἐν δεκάτῳ legendum suspicor Φερ. ἐν „τρίτῳ: facilis enim mutatio est notarum *ΕΝΓ* et „*ΕΝΙ.* Nam quod in fr. XXX. narratur, Hercu„lem poculum aureum a Sole accepisse, idem fr. „XIV. e libro III. narrat Athenaeus. Ad fabulam „vero in eo fr. tractatam necessario pertinent quin„que loca sub fr. XXX. comprehensa. Fragmen„torum vero ad librum tertium pertinentium hunc „facio ordinem, Apollodorum sequutus: fr. ap. „Schol. Apoll. Rh. II, 1055. de Stymphalidibus, „quod in Sturzii collectione non reperio[4]): fr. „XXX. cum quinque aliis, de Hesperidum pomis „ablatis, quo pertinet etiam fr. XIV. et locus Stra„bonis III. p. 257. a Sturzio omissus[5]); tria fr. „de Antaeo p. 145. seq. fr. XXXXVI. de Iphiti „caede, adiuncto fr. ap. Schol. Soph. p. 189, fr. „ap. Schol. Ven. p. 190. de Co insula expugnata;

---

4) Reperire vero vir doctus poterat, si praefationem meam legisset p. III. vbi diserte dixi, me nonnullos ex iis Pherecydis locis, quorum iam in Hellanico facta esset mentio, hoc in libro praetermisisse. Consulenda igitur erant *Hellanici* fragmenta p. 114. ad fragm. LXXXVIII. Itaque culpa non est in me.

5) Hoc iterum non verum est. Nam locum *Strabonis* attuli in Commentat. de Pherecyde §. 11. not. f.

„fr. XXXXVII. de Molionidis, Cteato atque Eu-„ryto; duo fr. XXXXIX. de Amalthea; fr. XIII. „de Dryopibus; fr. L. de Alcmenae morte.

„Libro *quarto* ad Inachi ſtirpem redit Pherc-„cydes, et Agenoris progeniem euumerat, vt ap-„paret e fr. XV, videturque ille liber continuiſſe „ea omnia, quae libro III. capp. 1—4. narrat „Apollodorus. Itaque ad hunc librum referenda „ſunt fr. XV; aliud ap. Schol. Apollon. Rh. II, „178. a Sturzio praetermiſſum[6]); fr. p. 112. de „Thaſo Cilicis f.; fr. LI. de Deucalione, Minois „filio.

„Libro *quinto* ad Cadmum progreditur, vt „apparet e fr. XVI. Probabile vero eſt, vt Apol-„lodorum III, 4—8, ſic Pherecydem Cadmi fabu-„lis ſubieciſſe mythos Thebanos. Ita fragmento-„rum libri V. hic ordo erit: fr. XVI. de Cadmo „et Spartis; fr. ap. Schol. Eur. Phoen. 666, omiſ-„ſum a Sturzio[7]), de dracone; duo fragmenta p. „113. de Spartis; fr. p. 114. de monili, quod „Cadmus Harmoniae dedit; fr. p. 115. de Bacchi „natalibus et educatione; fr. p. 114. e Suida (cf. „Photii Lex. p. 462. v. "Τῆς) de Semeles nomine „"Τη et Hyadibus, de quibus agunt etiam ſequen-„tia fragmenta tria ap. Sturz. p. 115. ſq., fr. ap.

---

6) Neque hoc vere dixit *Matthiae*. Memoraueram locum *Schol. Apollon.* p. 120. ad fragm. XVIIII.

7) Neque hunc locum praetermiſi. Immo in Commentat. §. 11. p. 70. vt in Praefatione p. III. diſerte dixi, me eum tractaſſe ad *Hellanic.* fragm. LXXVII. p. 105. ſq

„Schol. German. v. 254. praetermiſſum a Sturzio [8]), „de Pleiadibus ob Bacchum educatum inter ſidera „relatis; fr. LXXI. de Meduſa, Polybi vxore, „quae Oedipum nutriuit; fr. LII. de Oedipodis „vxoribus ac liberis; fr. p. 201. de Polynice; fr. „p. 169. de Tydeo, Aſtaci cerebrum ſorbente; fr. „LIII. de Tireſia.

„E libro *ſexto* cum nota libri exſtant ſex „fragmenta, quae omnia de Argonautis agunt, ita „vt appareat, Iaſonis res et expeditionis Argonau„tarum aliquam partem (nam agebat de ea etiam „liber VII.) huius libri argumentum confeciſſe. „Iaſonem praecedere debuit pater Aeſon, hunc „parentes Cretheus et Tyro; Tyrus pater fuit „Salmoneus, filii Neleus et Pelias; itaque de his „etiam hoc libro actum fuiſſe puto. Quum vero „Argonautarum expeditio hoc libro expoſita fuerit, „de Athamante etiam et Phrixo in eo relatum fuiſſe „neceſſe eſt. Ex his Pherecydem hoc libro Aeoli „et filiorum ſtemma exponere incepiſſe conficio, at„que in eo narraſſe, quae ad Athamantem, Sal„monea, Crethea pertinent. Quocirca huc refero: „tria fragm. XXXX, quibus addendum quartum e „Schol. Germ. 223, quod omiſit Sturzius [9]), de „Phrixo: fr. XVII. de Chalciope, Phrixi vxore, „quocum iungendus videtur locus Heſychii v. Ἰο„φῶσσα ap. Sturz. p. 175; fr. ap. Schol. Pind.

8) Hoc verum eſt.

9) Hoc itidem verum eſt.

„ibid. de Phrixi filiis; fr. XXVI. p. 126. de Ne-„leo, Tyrus filio; fr. ap. Schol. Apoll. et Steph. „Byz. p. 185. de Aeſonide vrbe; duo fr. XXXIII. „p. 163. de Alcimede, Iaſonis matre; fr. XXXXII. „de Iaſone ad Peliam pergente; fr. XXXX. p. 172. „a quonam Argo nauis nominata ſit; fr. XVIII. „de Philammone Argonauta; fr. XXVI. p. 128. „Iphiclum non fuiſſe inter Argonautas; fr. XXXI. „p. 158. de Ida et Lynceo; fr. LXXIII. de Ae-„thalide Argonauta; fr. XXXXIII. Herculem ad „Aphetas nauem liquiſſe; fr. XIX. de Phineo; fr. „XX. et XXI. de Harpyiis; fr. XXII. de tauris „igniuomis et agro Martio.

„Liber *ſeptimus* reliquam partem expeditionis „Argonautarum atque Iaſonis facta perſequebatur; „quibus abſolutis, ad alterum Crethei filium, Amy-„thaonem, eoque natos Biantem et Melampodem, „proceſſit narratio, vt e fr. XXVI. apparet. Ita „probabile etiam ſit, de Pherete, tertio Crethei „filio, atque Admeto, Pheretis filio, in hoc libro „actum fuiſſe. Deinceps reliqui Aeolidae ſeque-„bantur, Deïon ſeu Deïoneus, vt apparet e fr. „XXV, Siſyphus, Perieres, Magnes. Hunc igitur „librum ſequentia fragmenta efficiunt: fr. XXIII. „de dracone ab Iaſone occiſo; fr. XXIV. de Ab-„ſyrto, cui addendum eſt aliud ap. Schol. Apoll. „IV, 228. non allatum a Sturzio[10]); duo fragm.

---

10) Hoc non vere dixiſſe virum doctiſſimum, ipſe videbit, ſi legerit p. 122. init. Et vidit ſane, vt ex eius nota ad *Schol. Eurip.* Med. 169. intellexi.

„XXXXV. de Iasone Medeae ope repuerascente; „fr. XXVI. de Melampode, Amythaonis filio; fr. „IV. p. 83. de Apolline apud Admetum seruiente, „quod fr. in Admeti fabulis locum habuisse, e „Pherecydis verbis ibi seruatis apparet; fr. XXV. „de Cephalo, Deïonei filio; fr. XXXXI. de Si„sypho, Aeoli filio; fortasse etiam fr. LXXII. de „Maera, filia Proeti, Thersandro, Sisyphi filio, „nati.

„Iam ad Aeoli filias peruentum erat. Ita li„bro *octauo*, praeter alias, inprimis de Canace „eiusque progenie, Aloïdis, et de Calyce dictum „est. Ab huius filio Endymione oriundi erant „Pleuron, Porthaon, Oeneus. Ita patefacta via „ad fabulas Meleagri ac Tydei, tum venationem „apri Calydonii. Hanc vero hoc libro memoratam „fuisse apparet e fr. XXVII. Itaque ad hunc li„brum tria fragmenta refero: XXXVIII. de Endy„mione; XXXIX. de Tydeo; XXVII. (cf. p. 170.) „de Ancaeo ab apro Calydonio interfecto.

„E libro *nono* vnum tantum fragmentum su„perest XXVIII. p. 134. de Elati Icari f. proge„nie; e libro *decimo* duo (nam in fr. XXX. pro „*Φ. ἐν δεκάτῳ*, legendum esse *Φ. ἐν τρίτῳ* supra „demonstrauimus), alterum XXIX. de Amphione „et Zetho, alterum ap. Schol. Apoll. p. 157. de „iisdem. Ex his difficile est, argumentum eorum „librorum recte constituere. Poterimus tamen, si „ea, quae praeter fragmenta ad superiores libros „relata e Pherecyde afferuntur, secundum seriem „rerum in iis proditarum disponemus, aliquem fal-

„tem ordinem probabiliter efficere. Videtur autem „Pherecydes ab hoc libro Pelasgi ftirpem perfe„quutus effe, vt Apollod. III, 8. Itaque huc re„fero fr. LIV. de Pelasgo et filio Lycaone; fr. p. „205. de Callifto, fr. LV. de Lycurgo Arcade. „Sequutae videntur fabulae Laconicae, fortaffe a „Taygeta, Atlantis filia, ducta narratione. Ab „eius filio Lacedaemone deinceps orti Amyclas, „Cynortes, Perieres, Tyndareus et Icarius; huius „filia *Penelope* fr. LVI. E Tyndarei vxore Leda „Iuppiter fuftulit Caftorem et Pollucem, qui *Eu„rymantem* interfecit fr. LXIV. p. 216, tum Cly„taemneftram et Helenam, quarum illa Aagamem„noni, haec Menelao, Pelopidis, nupfit. Hinc „fabulae de *Pelope* fr. 99; duo fr. p. 98. 99. de „*Oenomao* et *Myrtilo;* fr. p. 101. de *agno aureo.* „Ad fabulas Laconicas fpectant etiam fr. XXVIII. „de Elato, Icari filio, Taenari patre, quod nomi„natim ad lib. IX. refertur; fr. LXXIX. de „Oetylo Spartano.

„Libro *decimo* Alcyones et Electrae, Atlantis „filiarum, progeniem illuftraffe videtur Pherecydes. „Ab Alcyone ortus Hyrieus; inde Nycteus; huius „filia Antiope Amphionem et Zethum peperit: „vide Apollod. III, 10, 1. Huc itaque pertinent „fr. duo XXIX. de *Amphione*, e quibus prius „eft illud, quod Schol. Apoll. I, 735. affert, quod „in libro decimo locum habuiffe intelligitur e Schol. „Od. λ, 265, Apoll. I, 741, fr. p. 140. de *Neide,* „Zethi filia; aliud ib. de *Niobes liberis.* Ex iis„dem apparet, in fabulis Amphionis et Zethi nar-

„ratas esse res *Phlegyarum* fr. p. 135, itaque etiam „*Ixionis* fr. LXIX. Ab Electra oriundi Dardanus, „Erichthonius, Tros, Ilus, Laomedon, Priamus: „vid. Apoll. III, 12. Itaque huc pertinent: fr. „LVII. de Palladio: fr. ap. Eustath. p. 1348, 18. „de Priami filio Dio, quod omisit Sturz[11]). Post „narratum Troiae excidium Graecorum reditum, „ducum fata exposita esse credibile fit. Hic igitur „fortasse locum habuerunt fr. LXXIV. de Anio; „fr. LXXV. de Orestis nutrice, quae eum Aegi-„stho eripuit; fr. LXXVI. de Orestis morte; fr. „LXXVIII. de Neoptolemi caede; fr. LXXVII. „de Theoclymeno vate, a Telemacho in Ithacam „abducto. Restant fabulae Atticae fr. p. 176. de „Orithyia: fr. LVIII. de Daedalo; fr. LIX. de „Theseo; fr. LX. de raptu Amazonis; fr. LXI. „de Thesei vxoribus; quae tamen cum tribus aliis „fr. ap. Polluc. X, 29, 128. de Codri morte, fr. „ap. Clem. Alex. Strom. 17. p. 242. Sylb. de Da-„rii expeditione in Scythas, quae in Sturzii colle-„ctione desidero[12]), fr. V. ad alterum Pherecydis „opus, Ἀρχαιολογίαν Ἀττικὴν, potius referenda „esse suspicor."

Haec *Matthiae*. Iam optio sit tua, Lector.

---

11) De hoc vera retulit vir eruditissimus.

12) De vtroque falsa narravit *Matthiae*; *Pollucis* enim locum tractaveram in Commentat. §. 12. et *Clementis Alexandrini* locum in eadem Comment. §. 10. vbi etiam not. *e* recte dixi Clementis locum esse lib. 5. Strom. non 17, vt vitiose est in *Matthiae* scripto.

Vides illum non pauca protulisse satis speciosa: vix vero tibi placebunt eae disputationis eius partes, vbi hypothesi suae seruiens numerum librorum Pherecydis ab antiquis Grammaticis indicatum mutare contra omnes Codices manu scriptos ausus est. Ita enim operae suae fidem omnem ipse derogauit, et omnia fecit etiam magis, quam antea essent, incerta. Quum igitur nihil certi de fragmentorum Pherecydis ordine possit constitui, malui ordinem in priore editione adscitum etiam in hac altera seruare, quam reus agi mutationis temerariae. Miratus autem pariter ac gauisus sum, *Matthiam* non plura quam tria fragmenta addere meae collectioni potuisse, quum ipse ego, qui multos per annos non tantum de iis augendis neutiquam cogitaui, sed etiam, si qua forte inuenissem aliud agens, ea annotare neglexi, post priorem editionem inuenerim plura.

Acusilai fragmentorum ordinem non satis aptum esse, patet cuique, patet etiam mihi. Cur vero in tanta fragmentorum paucitate aliquid mutarem, nullam omnino causam vidi. Colligat quis plura Acusilai fragmenta, ac tum demum de iis melius ordinandis cogitet. Possunt enim vtique plura reperiri, scio. Equidem ea tantum dedi, quae veluti sua sponte se mihi inter legendum obtulissent, et Pherecydeis tanquam appendicem adieci. Nuper in *Museo Critico*[13]) vir doctus *I.*

13) Vol. I. Cantabrig. 1814. 8. p. 216—220.

K. Acuſilai reliquiis colligendis operam ſuam dicauit, et ita quidem, vt nullam meae collectionis notitiam habuiſſe videatur. Is vero praeter ea, quae ego congeſſeram, non niſi duo reperire potuit, quorum alterum ne certum quidem omnino eſt, ſed mera *Porſoni* coniectura exſculptum. Ego tamen, ne quid eorum, quae nuper mihi innotuiſſent, deeſſet, vtrumque meae collectioni inſerui, et quidem poſt fragmentum XVI.

Denique, vt etiam hoc addam, vbicunque *Heynii* ad *Apollodori* Bibliothecam notas laudaui, vſus ſum editione eius priore.

Scr. Grimae, menſe Decembri anni 1823.

COMMENTATIO DE PHERECYDE

SYRIO ET ATHENIENSI.

§. 1.

Quod in Hellanico mihi faciendum putaueram, vt fundamenti loco ponerem, quae *Suidas* de eo breuiter collecta exhiberet, idem nunc quoque de Pherecyde placebat. *Suidas* igitur habet haec:

Φερεκύδης, Βάβιος, Σύριος. ἔστι δὲ νῆσος μία τῶν Κυκλάδων ἡ Σύρα, πλησίον Δήλου. γέγονε δὲ κατὰ τὸν τῶν Λυδῶν βασιλέα Ἀλυάττην· ὡς συγχρονεῖν τοῖς ζ σοφοῖς, καὶ τετέχθαι περὶ τὴν με Ὀλυμπιάδα. διδαχθῆναι δὲ ὑπ' αὐτοῦ Πυθαγόραν λόγος· αὐτὸν δὲ οὐκ ἐσχηκέναι καθηγητὴν, ἀλλ' ἑαυτὸν ἀσκῆσαι, κτησάμενον τὰ Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία. πρῶτον δὲ συγγραφὴν ἐξενεγκεῖν πεζῷ λόγῳ τινὲς ἱστοροῦσιν· ἑτέρων τοῦτο εἰς Κάδμον τὸν Μιλήσιον φερόντων. καὶ πρῶτον τὸν περὶ τῆς μετεμψυχώσεως λόγον εἰσηγήσασθαι. ἐξηλοτύπει δὲ τὴν Θάλητος δόξαν. καὶ τελευτᾷ ὑπὸ πλήθους φθειρῶν. ἔστι δὲ ἅπαντα, ἃ συνέγραψε, ταῦτα· Ἑπτάμυχος, ἤτοι Θεοκρασία, ἢ Θεογονία. ἔστι δὲ

Θεολογία ἐν βιβλίοις δέκα, ἔχουσα θεῶν γένεσιν καὶ διαδόχους *).

Φερεκύδης Ἀθηναῖος, πρεσβύτερος τοῦ Συρίου, ὃν λόγος τὰ Ὀρφέως συναγαγεῖν. ἔγραψεν Αὐτόχθονας· ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας ἐν βιβλίοις δέκα. Παραινέσεις δι᾽ ἐπῶν. Πορφύριος δὲ τοῦ προτέρου οὐδένα δέχεται πρεσβύτερον, ἀλλ᾽ ἐκεῖνον μόνον ἡγεῖται ἀρχηγὸν συγγραφῆς.

Φερεκύδης Λέριος, ἱστορικὸς, γεγονὼς πρὸ ὀλίγου τῆς ος´ Ὀλυμπιάδος. ἔγραψε περὶ Λέρου. Περὶ Ἰφιγενείας. Περὶ τῶν Διονύσου ἑορτῶν. καὶ ἄλλα **).

Horum omnium perfpicua explicatio et illuftratio diligens, quanquam et difficilis eft, et ab aliis iam ex parte fuit tentata, vt a *Salmafio* [a]), *Voffio* [b]), *Heinio* [c]),

---

*) *Eudocia* in Violario, quod *Villoifonus* Anecdotorum Graecorum T. I. (Venet. 1781. 4.) primus edidit, p. 425. haec ita contraxit: *Φερεκύδης, ὁ τοῖς ἑπτὰ συγχρονίσας σοφοῖς, Σύριος καθ᾽ ἱστορίαν λέγεται· ἔστι δὲ ἡ Σύρα νῆσος πλησίον Δήλου. γέγονε κατὰ τὸν τῶν Λυδῶν βασιλέα Ἀλυάττην. ἐδίδαξε Πυθαγόραν. αὐτὸς δὲ οὐκ ἔσχηκε καθηγητὴν, κτησάμενος τὰ τῶν Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία. ἔγραψε δὲ Ἑπτάμυχον, ἤτοι Θεοκρασίαν, ἢ Θεογονίαν· ἔστι δὲ Θεολογία ἐν βιβλίοις δέκα, ἔχουσα θεῶν γένεσιν καὶ διαδόχους, καὶ ἄλλα πολλά.*

**) *Eudocia* de vtroque hoc breuiter p. 421. fic: *Φερεκύδης, κατά τινας πρεσβύτερος τοῦ Συρίου, τοῦ Πυθαγόρου διδασκάλου, ὃς λέγεται ὅτι συνήγαγε τὰ Ὀρφέως. ἔγραψεν Αὐτόχθονας· ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας ἐν βιβλίοις δέκα· Παραινέσεις δι᾽ ἐπῶν. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος, Λέριος, ἱστορικὸς, γεγονὼς πρὸ ὀλίγου τῆς ος´ Ὀλυμπιάδος. ἔγραψε περὶ Λέρου, περὶ Ἰφιγενείας, περὶ τῶν Διονύσου ἑορτῶν, καὶ ἄλλα.*

a) in exercitatt. Plin. ad Solinum, T. II. p. 840-47. ed. Parif. 1629. fol. Hic tamen maiorem etiam, quam erat, confufionem rerum effecit.

b) de hiftorr. Gr. 1, 1. p. 8. fq. maxime 4, 4. p. 443-47.

c) differt. fur Pherecyde, Philofophe de Syre, in Mémoires de l' acad. royale des Sciences et belles Lettres de Berlin, 1749. 4. p. 303-40.

et *Tiedemanno*[d]), tamen mihi non praetermittenda hoc loco videbatur, vel quia necessario quodam vinculo cohaeret cum omnibus quae postea dicenda erunt, vel quia in virorum illorum doctissimorum de ea disputationibus quaedam animaduertisse me putabam, quae minus accurate vel certe minus plene dicta essent.

Iam ad genus primi Pherecydis quod attinet, vocatur ille a *Suida*, vt a *Strabone*[e]), filius Βάβιος, qui quis fuerit tantum abest vt constet, vt ne nominis quidem scriptura satis certa sit. Nam *Alexander* Polyhistor[f]) eum vocasse legitur Βάδυα. Horum locorum cum loco *Eustathii*[g]), vbi Pherecydes dicitur ὁ Βαβυλώνιος, comparatione motus est *Vossius*, vt veram scripturam in *Suidae* et *Diogenis Laertii* locis putaret Βάβυος, in *Eustathio* quoque reponendam[gg]). Quam quidem viri acuti crisin mihi valde placere fateor; etsi de loco *Eustathii* alia vera videri posse infra patebit. Pherecydes igitur patre vsus est Babye, et gente fuit *Syrius*, h. e. ortus ex insula Syro, quae eadem et Σύρα vocabatur, vt est apud *Suidam* atque *Hesychium Milesium*[h]) et Συρία, quod nomen praeter *Homerum*[i]) habet *Eusebius*[k]): quales locos in mente videtur habuisse

d) Griechenlands erste Philosophen, von *Diet. Tiedemann*, (Lips. 1780. 8.) p. 153–86. Adde, si tanti videtur, *Ioh. Bonitii* dissertationem de Pherecyde Syro, Schneebergae 1694. 4.

e) 10, p. 487. B. ed. *Casaub.*

f) ap. *Diog. Laert.* 1, 116.

g) ad Odyss. ο, p. 1787, 17. ed. Rom.

gg) Saltem nominis Βάβυς etiam alia exempla sunt, vt in prouerbiis τοῦ Βάβυος χορός, et κάκιον Βάβυος αὐλεῖ, de quibus vid. *Suid.* in τοῦ Βάβυος, et Adagia s. Prouerbia Graecorum ab *Andr. Schotto* (Antuerp. 1612. 4.) edita p. 141. sq. et *Erasmi* adagg. 2, 7, 34. *Vossius* etiam in libro de philosophorum sectis 6, 6. praefert Βάβυος.

h) de vitis philosophorum p. 47. ed. *Plantin.* Antverp. 1572. 8. siue in *Meursii* Opp. Vol. VII. p. 297.

i) Odyss. ο, 402. cf. *Eustath.* l. l.

k) praep. euang. 10, 3. p. 465.

Grotius[l]). Sed de hoc Syrii nomine magna oriri posſit controuerſia. Quanquam enim Pherecydes philoſophus a plerisque *Syrius* appellatur, etiam ſimpliciter ὁ Σύριος, ſine nomine Pherecydis[m]): non tamen deſunt loci ſcriptorum veterum, in quibus vel *Syrus* vel *Aſſyrius* dicitur. Facillimum quidem eſſet, ſimpliciter dicere a librariis tales locos eſſe corruptos. Verum quia non dubito quin appellatio illa, quamuis falſa et verae hiſtoriae contraria, profecta ſit ab auctoribus ipſis, cauſſas ſententiae meae et argumenta afferenda eſſe intelligo. Scilicet *Syrus* vocatur Pherecydes a *Cicerone*[n]), *Luciano*[o]), *Auguſtino*[p]), *Iſidoro*[q]), *Marciano Capella*[r]), *Photio*[s]), *Achille Tatio* (v. infra §. 8. not b.) et *Iohanne Tzetza*[t]). Iam etiamſi concedere velim, apud Ciceronem et Iſidorum et Capellam et Photium hoc tribui poſſe librariorum negligentiae, praeſertim quum etiam ipſum Pherecydis nomen male in Iſidoro ſcribatur *Pherecides:* tamen de reliquorum locis idem recte fieri nego. Nam *Lucianus* quidem, ipſe Syrus, vide-

---

l) ad Matth. 7, 6.

m) ap. *Maxim. Tyr.* diſſ. 10, 4. Poſſit etiam huc referri locus *Galeni* in *Hippocratis* epidem. 2, 5. T. IX. opp. p. 156. A. ed. *Charter.* vbi commemoratur γραφεὺς ὁ ἐν Σύρῳ. Sed γραφέως ibi legendum eſſe docebitur infra §. 5.

n) Tuſc. 1, 16. in antiquis quidem editionibus.

o) de macrobiis, T. II. p. 474. ed. *Graeu.* ſiue T. III. p. 224, 93. ed. *Reitz.*

p) contra Acad. 3, 17. T. I. opp. p. 218. E. ed. Benedictin.

q) origg. 1, 37. 38.

r) de nuptiis philologiae et Mercurii, 2, p. 36. et 41. Vtroque loco deeſt Pherecydis nomen.

s) Cod 279. ex *Helladio*, p. 870. ed. *Hoeſchel.* In *Helladii* Chreſtomathia, a *Meurſio* Vltraiecti 1686. 4. edita, locus eſt p. 15. ad quem p. 57-59. vtilia annotauit hic vir doctiſſimus, in cuius Operum Vol. VI. p. 313. ſq. eadem omnia inſunt.

t) Chiliadd. 11, 77. vbi de Pythagora:
σὺν τῷ Θαλῇ κατήκουσε τοῦ Σύρου Φερεκύδους.

tur suae genti vindicare voluisse nobilissimum philosophum, quanquam, vt infra §. 10. videbimus, in historicis eum commemorat; *Augustinus* diserte inter se opponit Graecos et Syrum Pherecidem; et *Tzetzes* quin τοῦ Σύρου Φερεκύδους scripserit, non τοῦ Συρίου, plane nos dubitare vetat metrica scribendi ratio, qua vsus est. Scripsit enim versibus politicis. Accedit quod ab eodem *Tzetza*[u]) et ab *Augustino*[w]) diserte Pherecydes vocatur Assyrius, ita vt hic etiam satis inepte et ridicule ad Pherecydem trahat notum illum *Virgilii* locum[x]): „Assyrium vulgo nascetur amomum." Vnde fortassis locus *Eustathii*, in quo Pherecydes appellatur ὁ Βαβυλώνιος, etsi e *Strabonis* loco indicato exscriptus est, non solicitandus possit videri. Hoc saltem certum puto, in *Tzetza* non cum *Vossio* p. 447. legi debere τοῦ Συρίου. Magis cum illo metri genere conuenit *Salmasii* p. 843. B. emendatio: τοῦ δὲ Συρίου. Sed haec propter Augustini locum, saltem non necessaria est. Iam vero Assyriam et Syriam promiscue olim dictam fuisse, docet praeter multos alios[y]) insignis quidam locus *Meleagri*[z]),

u) Chill. 2, 869. sq.

Θαλῆς σοφὸς Μιλήσιος, εἷς τῆς σοφῶν ἑπτάδος,
τοῦ Ἀσσυρίου μαθητὴς ὑπάρχων Φερεκύδους.

w) epist. 137. (all. 3.) T. II. p. 308. E.

x) ecl. 4, 25. *Virgilium* enim in hac ecloga tanquam verum vatem cecinisse sublimius aliquod argumentum, atque adeo de Iesu nascituro, multi olim et recentioribus temporibus opinati sunt. v. quos laudat *Fabricius* biblioth. lat. T. I. p. 308. sq. ed. *Ernest.*

y) *Herodot.* 7, 63. Ἀσσύριοι — ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἐκαλέοντο Σύριοι· ὑπὸ δὲ τῶν βαρβάρων Ἀσσύριοι ἐκλήθησαν. *Schol. Apollon.* 2, 948. Ἀσσυρία — ἐκαλεῖτο πάλαι Συρία, διὰ τὸ τὸν Ἅλυν ποταμὸν μεταξὺ Σύρων καὶ Παφλαγόνων ῥέοντα εἰς τὸν Εὔξεινον ἐκδιδόναι πόντον. *Schol. Aeschyl.* Pers. 84. Σύριον, ἀντὶ τοῦ Ἀσσύριον. cfr. *Iustin.* 1, 2. extr.

z) in *Brunckii* analectis T. I. p. 37. n. CXXVII.

Νᾶσος ἐμὰ θρέπτειρα Τύρος· πάτρα δ' ἐμὲ τεκνοῖ
Ἀτθὶς ἐν Ἀσσυρίοις ναιομένα Γαδάροις. —
Εἰ δὲ Σύρος, τί τὸ θαῦμα; —

e quo aliisque α) videtur etiam ratio reddi posse, cur *Τύριος* nominetur Pherecydes a *Georgio Cedreno* β), quod ipsum quoque Pythagorae accidisse *Eusebius* testatur γ). Quanquam ego quidem apud *Cedrenum Τύριος* malim in *Σύριος* mutare.

§. 2.

Pergit *Suidas* ad Pherecydis aetatem, eumque vixisse dicit Alyattis temporibus, regis Lydorum, atque adeo aequalem fuisse septem sapientibus, et natum circa Olympiadem XXXXV. Sed de hac quoque vitae Pherecydis parte dissensio est a). Multo recentiorem eum esse Homero et Hesiodo, et *περὶ τὰς Ὀλυμπιάδας* (h. e. tum demum, quum iam tempora computari solerent ad Olympiadas) vixisse, tradit *Clemens Alexandrinus* aa). Multo antiquiorem Heraclito facit *Origenes* b). Ad Olympiadem LVIIII. eum refert *Diogenes Laertius* c). Regnante Romae Seruio Tullio eum fuisse dicunt *Cicero* d) et *Freculphus* e). Circa tempora Polycratis regis Samiorum, Amasidis regis Aegypti, et Cyri maioris f) et Croesi, atque adeo septem sapientum

α) v. c. *Virgil.* Ge. 2, 465. — Assyrio fucatur lana veneno. Hic enim per Assyrium venenum intelligi *φάρμακον* s. colorem purpureum, atque adeo *Tyrio*, non *Assyrio*, proprie dicendum fuisse, quilibet facile videt, coll. *Ouid.* metamm. 11, 166. etc.

β) in synopsi historiarum T. I. p. 94. B.

γ) praep. euang. 10, 4. p. 470. D.

a) Vid. *Harles.* ad *Fabric.* Biblioth. Graec. Vol. II. p. 663.

aa) stromm. 1, p. 323. B. quem locum exscripsit *Euseb.* praep. euang. 10, 13. p. 500. A.

b) contra Cels. 6, p. 303. ed. *Spencer.* Cantabr. 1677. 4.

c) 1, 16.

d) Tusc. 1, 16.

e) chronic. Tom. I. 3, 17. p. 140. ed. *Commelin.* 1597. 8.

f) Cyri temporibus claruisse Pherecydem, auctorem fabularum, praeceptorem Pythagorae, dicit etiam *Abul-*

aetate floruisse innuit *Tzetzes*[g]. Paullo ante vel circa illud tempus, quo Iudaei vel in Aegypto vel in Babylonia exules fuere[h], ponit eum *Eusebius*[i]. Omnes igitur consentiunt, eum valde vetustum esse. Vnde etiam *antiquus* vocatur a *Cicerone* l. l. et ὁ παλαιὸς a *Plutarcho*[k]. Quod vtrumque nomen verti etiam potest *maior*[kk]. Neque ita discrepant omnium horum scriptorum rationes, quin verisimile putandum sit, eum vere intra Olymp. XXXXV. et LVIIII. vixisse. cf. *Tiedemann.* p. 155. Certe *Diogenes Laertius* videtur hoc ita certum putasse, vt etiam aliorum aetatem ex aetate Pherecydis definiendam existimauerit. *Βίων*, inquit 4, 58. vbi de Bione Proconnesio agit, ὁ Φερεκύδει τῷ Συρίῳ συνακμάσας. Sed *Isidorus*[l] Pherecydem clarui͏sse auctor est post Herodotum, iis temporibus quibus Esdras legem conscripsit; quae computandi ratio manifesto declarat, ab *Isidoro* intellectum fuisse Pherecydem Atheniensem, historicum. qua de re plura dicentur infra §. 10. Quod vero *Begerus*[m]) Pherecydem Syrium dicit Olymp. XXVIIII. floruisse, id vel nimiae oscitantiae aut festinationi, vel operarum aut scribendi vitio tribuendum arbitror.

§. 3.

Quod mox dicit *Suidas*, Pherecydem Pythagorae magistrum fuisse, id confirmatur a plurimis scriptori-

---

pharagius in hist. dynastiar. p. 82. ed. *Pocock.* Oxon. 1663. 4.

g) Chill. 11, 71. sqq. cf. *Eustath.* ad Odyss. o, p. 1786, 50. *Plin.* H. N. 7, 56.

h) de qua calamitate v. 2 Regg. 23, 29. sqq. 24, 1. sqq.

i) praep. euang. 10, 4. p. 470. D.

k) de facie in orbe lunae, T. II. opp. p. 938. B. ed. *Wechel.*

kk) Sic in *Platonis* Timaeo, T. III. opp. p. 25. D. ὁ παλαιὸς Κριτίας.

l) origg. 1, 41.

m) in spicilegio antiquitatis p. 139.

bus[a]). Vnde vero noster ipse sapientiam suam acceperit, non eadem omnium sententia est. *Suidas* quidem negat eum doctore vsum esse, ipsum potius dicit sua industria atque diligentia se erudiuisse, nactum libros arcanos Phoenicum. Quod quam ineptum sit statuere, quanquam ita sentiunt *Clemens Alexandrinus*[b]), *Philo Byblius*[c]), *Hesychius Milesius* et *Eustathius* ll. ll. bene ostendit *Tiedemannus* p. 157. Multo ineptius esset, si quis cum *Isidoro*, Basilidis Gnostici filio[d]), eum e Chami prophetia profecisse diceret[e]). Praetereo alias huius generis ineptias, olim satis vulgatas. Vnum tamen eiusmodi commentum, quum etiam eruditissimis hominibus *Alexandro Farnesio* Cardinali et *Iohanni Baptistae Guarnerio*, imposuisse reperiatur, praetermittere vix licet. Quum enim circumferretur liber aliquis de mundi nobilitatibus, hoc est, de rebus praestantissimis in orbe terrarum et praecipue commemorandis, in quo etiam de plantis Siciliae ageretur, ex *Epimenide* et *Pherecyde* et *Diodoro Siculo* collectus, scriptus lingua Chaldaea et Syriaca, mixta cum Hebraea, et saeculo vndecimo Graece conuersus per *Orofon* quendam: *Farnesius* eum, propter egregiam scilicet antiquitatem ad

---

a) vt *Cic.* Tusc. 1, 16. et de diu. 1, 50. *Greg. Abulpharagio* l. l. *Androne Ephesio* ap. *Diog. Laert.* 1, 119. *Plinio* H. N. 2, 79. *Clem. Alex.* stromm. 1, p. 300. C. *Tatiano* orat. contr. Graecos p. 246. A. ed. Benedict. ad calcem *Iustini Martyris*, Paris. 1742. fol. cf. p. 265. B. *Euseb.* praep. euang. 10, 4. p. 470. D. *Diogene Laert.* 8, 2. *Iamblicho* vit. Pythag. §. 9. 11. 184. 252. *Porphyrio* vit. Pythag. §. 1. 2. 55. *Augustino* ll. ll. *Aeliano* V. H. 5, 2. *Lactant.* 7, 8. *Apuleio* Florid. p. 351. sq. ed. *Elmenh.* *Eustathio* p. 1786, 51. *Iohanne Philopono.* (v. §. 8. fere extr.) cf. *Beger.* spicileg. antiqu. p. 136.

b) stromm. 1, p. 300. D. et 6, p. 643. C. vbi tamen etiam Pythagorae et Thaletis praeceptores ignorari dicit.

c) e *Sanchuniathone* ap. *Euseb.* praep. eu. 1, 10. p. 41. D.

d) ap. *Clem. Alex.* stromm. 6, p. 642. A.

e) v. omnino *Heinius* p. 308-10.

praestantiam, transferri in linguam Latinam iussit[ee]), et *Guarnerius*[e*]) tanquam genuinum commendare non erubuit. Aeque improbabile est, quod *Diogenes Laertius* narrat[f]), eum Pittacum audiuisse. Qua de re non opus est vt plura dicantur post *Heinium* p. 306. et *Tiedemannum* p. 156. qui idem p. 158. de eorum opinione exponit, qui e verbis *Suidae:* ἐζήλοτύπει δὲ τὴν Θάλητος δόξαν, colligere voluerunt, eum Thaletis discipulum fuisse. Vanam hanc opinionem e linguae inscitia patet natam esse. Nam verba illa cum *Heinio* p. 303. et 307. explicanda sunt de aemulatione, qua incitatus Pherecydes ad eandem, quam Thales assecutus erat, laudem et gloriam peruenire studuerit[g]). Poteram etiam huc referre locos *Tzetzae* supra iam indicatos, qui, quia Thaletem faciunt discipulum Pherecydis, plane refellere posse videantur opinionem paullo ante propositam. Sed quum scirem, hanc *Tzetzae* rationem ferri nullo modo posse propter aetatem Thaletis, qui quadraginta fere annos Pherecyde antiquior est, vti iis nolui. — Magis vera, saltem ex parte, videtur *Iosephi*[h]) sententia esse, quo auctore Pherecydes Syrius et Pythagoras et Thales ab omnibus Graecis dicebantur fuisse Aegyptiorum atque Chaldaeorum discipuli. Etsi enim non certo constet, Pherecydem ad Chaldaeos iter fecisse discendi caussa, nisi quis hinc velit ortum putare cognomen *Βαβυλώνιος*, dubitari tamen vix potest de peregrinatione eius in Aegyptum suscepta, tum eas ob caussas, quas *Tiedemannus* p. 157. attulit, et quibus infra §. 9.

---

ee) Testis est *Farnesii* epistola apud *Fabricium* Biblioth. Graec. Vol. XIV. p. 145.

e*) Dissertationum historicarum Catanensium secunda, c. 8. in Thesauri Antiquitatum Siciliae Parte XI. p. 45. sq.

f) 1, 116.

g) *Diog. Laert.* 2. 46. diserte: ἐφιλονείκει Θάλητι Φερεκύδης.

h) contr. Apion. 1, p. 1034. E. quem locum in libros de praep. euang. transtulit *Euseb.* 10, 7. p. 478. B.

a me plures addentur, tum etiam ob locum *Georgii Cedreni* paullo ante indicatum, qui *Tiedemanni* diligentiam fugerat[i]). *Heinius* quidem p. 310—12. *Huetium*[k]) secutus, ex ipsis Mosis libris, per mercatores Phoenicios in insulam Syrum delatis, sapientiam suam hausisse existimat, eamque in rem praeter alia affert locum *Iuuenalis*[l]), vnde appareat, linguam Phoeniciorum siue Cananaeorum incognitam fuisse plerisque populis vicinis, atque adeo libros Mosaicos recte vocari potuisse ἀπόκρυφα βιβλία. Eadem fuit *Guilielmi Irhouii*[m]) opinio. Sed quum eius vanitatem dudum demonstrauerint viri docti, in his peculiari libello *Theophilus Wernsdorffius*[n]), ne verbum quidem ad eam refutandam addendum putaui.

---

i) Verba sunt: ὡς Ἕλληνες ἱστοροῦσι, καὶ Φερεκύδης ὁ Τύριος, καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, καὶ Ἀναξαγόρας ὁ Κλαζομένιος, καὶ Πλάτων ὁ Ἀθηναῖος, πρὸς τούτους (Aegyptios) ἐξεδήμησαν, θεολογίαν καὶ φυσιολογίαν ἀκριβεστέραν μαθήσεσθαι παρ' αὐτῶν ἐλπίσαντες. Similia narrat *Theodorus Meliteniota* in prooemio in astronomiam c. 12. apud *Fabricium* Biblioth. Graec. Vol. IX. p. 211. (Vol. X. p. 420. edit. *Harles.*): Πυθαγόρας ὁ Μνησάρχου ὁ Σάμιος, καὶ Φερεκύδης ὁ Σύριος, καὶ Ἀναξαγόρας ὁ Ἡγεσιβούλου ὁ Κλαζομένιος, ἔτι τε Θάλης ὁ Μιλήσιος, καὶ Σόλων ὁ τῶν Ἀθήνησι νόμων ἐφευρετής, καὶ μὴν καὶ Πλάτων ὁ τοῦ Ἀρίστωνος, ἄχρι τῆς Αἰγύπτου φιλομαθίας χάριν παρελθόντες, καὶ παρ' αὐτῶν διδαχθέντες τὴν μαθηματικὴν τοῖς ἄλλοις παραδεδώκεσαν ἐπιστήμην.

k) *Heinius* laudat *Huetii* demonstr. euang. propos. 4. cap. 7. Sed in prima saltem et secunda Huetiani operis editione nihil de Pherecyde nominatim reperire potui.

l) sat. 14. 101. sq.

Iudaicum ediscunt, et seruant, ac metuunt ius,
Tradidit arcano quodcunque volumine Moses.

m) in opere de palingenesia veterum siue metempsychosi, (Amst. 1733. 4.) lib. 2. cap. 2.

n) in diss. de metempsychosi veterum non figurate sed proprie intelligenda (Viteb. 1741. 4.) p. 36. Praeter hos cf. *Ambros. Rhodii* dial. de transmigratione animarum Pythagorica, Hafn. 1638. 8. *Paganin. Gaudentius* de Pythagoraea animarum transmigratione, Pisis 1641. 4.

§. 4.

Merita Pherecydis duo tantum commemorat *Suidas*, quorum prius eſt, quod quibusdam auctoribus primus ſcripſerit oratione proſaica[a]). In qua Lexicographi traditione non niſi de rebus philoſophicis intelligendum eſſe vocabulum *συγγραφὴ*, videtur apparere ex aliis eius locis[aa]), et e *Diogene Laertio*[b]), qui *Theopompum* ſecutus philoſophum noſtrum ait *πρῶτον περὶ φύσεως καὶ θεῶν Ἕλλησι γράψαι*. *Plinius*[c]) tamen ſimpliciter: „proſam, inquit, orationem condere Pherecydes Syrius inſtituit.“ Conſentiunt item hac de re *Apuleius* l. l. *Iſidorus*[d]), inprimisque *Strabo*[e]) et ex eo

---

Caſp. Loeſcher de metempſychoſi Pythagorica, Lipſ. 1666. 4. *Wolfg. Henr. Schilling* de metempſychoſi, Lipſ. 1679. 4. *Henr. Ientzſch* de abſurdo *μετεμψυχώσεως* dogmate, Lipſ. 1685. 4. *Ioh. Doppert* de vetuſto *μετεμψυχώσεως* commento, Schneeb. 1716. 4. *Eberh. Dav. Hauber* de metempſychoſi Pythagoraea, Vlm. 1724. *Ioh. Ad. Hartmanni* metempſychoſis Pythagorica ab imputationibus abſurdis liberata, Marb. 1733. 4. et quos laudauit *Ioh. Chph. Wolfius* ad *Pſeudo-Origenis* Philoſophumena p. 36-38.

a) Omnino vid. *Ioh. Gothofr. Wintzeri* ſpecimen obſeruationum hiſtorico-literarium de orationis Graecae et Latinae ſolutae antiquitate, iisque, qui primi omnium eius habentur auctores, Cadmo Mileſio, Pherecyde Syro, Hecataeo Mileſio, Appio Claudio Caeco, Ienae editum 1740. 4.

aa) *Ἑκαταῖος Μιλήσιος — πρῶτος ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε, συγγραφὴν δὲ Φερεκύδης. τὰ γὰρ Ἀκουσιλάου νοθεύεται.* Eadem repetit *Suidas* in v. *ἱστορῆσαι* et *συγγράφαι*, niſi quod in v. *ἱστορῆσαι* perperam *Θουκυδίδης* pro *Φερεκύδης* ſcriptum eſt v. *Creuzer.* ad Hiſtoricorum Graecorum antiquiſſimorum fragmenta, Heidelb. 1806. 8. p. 17.

b) 1, 116.

c) H. N. 7, 56.

d) origg. 1, 37.

e) 1, p. 18. A. B. Verba ſunt: *πρώτιστα ἡ ποιητικὴ κατασκευὴ παρῆλθεν εἰς τὸ μέσον, καὶ εὐδοκίμησεν· εἶτα ἐκείνην μιμούμενοι, λύσαντες τὸ μέτρον, τἆλλα δὲ φυλάξαντες τὰ ποιητικὰ, συνέγραψαν οἱ περὶ Κάδμον καὶ Φερεκύδην καὶ Ἑκαταῖον.*

Euſtathius[f]), qui ita deſcribunt, vt appareat, Pherecydem non a poetica, ſed a metrica tantum oratione receſſiſſe. Vnde cauſſa perſpici facile poteſt, cur *Maximus Tyrius* in loco ſupra iam allato dixerit: τοῦ Συρίου τὴν ποίησιν σκόπει. quanquam ſolum nomen ποίησις ad rem demonſtrandam non ſufficit[ff]). Sed *Freculphus* l. l. dicit, cum hiſtoriarum inuentorem haberi, et *Iſidorus* alio quodam loco[g]) meminit ſententiae quorundam, qui putauerint, Pherecydem Syrum primum apud Graecos verſibus hexametris ſcripſiſſe. Hoc quidem quam ineptum ſit, videtur ita manifeſtum eſſe, vt verbis non ſit opus. Freculphus autem nec per ſe magna auctoritatis eſt, et refellitur locis reliquorum ſcriptorum, quibus iungi poteſt locus *Origenis*[h]), vbi narrat, quae Celſus dixerat, Linum, Muſaeum, Orphea, Pherecydem, Zoroaſtren, et Pythagoram ἐς βίβλους καταθέσθαι τὰ ἑαυτῶν δόγματα, et paullo poſt primo quidem diſcernit τὰ Λίνου καὶ Μουσαίου καὶ Ὀρφέως ποιήματα et Φερεκύδου τὴν γραφὴν (fort. legendum συγγραφὴν), ſed mox de hac ita loquitur, vt praeter praecepta quaedam ethica videatur intelligere allegorias et fictas hiſtoriolas. Quod ſtatim addit *Suidas*, alios hoc inuentum tribuere Cadmo Mileſio, id non ſatis recte dictum arbitror. *Plinius* enim l. 1. diſerte tradit, Cadmum Mileſium primum condere inſtituiſſe hiſtoriam, e quo loco explicandus eſt eiusdem *Plinii* locus alius[i]), vbi Miletum negat fraudandam eſſe ciue Cadmo, qui primus proſam orationem condere inſtituit. Itaque certum putari poteſt, Pherecydem primum philoſophorum deſeruiſſe metricam ſcribendi rationem. Alia quaeſtio eſt, quis primus

---

f) ad Il. α, p. 9.

ff) Nam et nomen ποίησις et ποίημα de quolibet libro, etiam proſa oratione ſcripto, non raro dici, ſatis oſtenderunt *Fabricius* Biblioth. Graec. Vol. I. p. 1. ſq. et interpretes *Maximi Tyrii* l. l.

g) origg. 1, 38.

h) contra Celſ. 1, p. 14. ſq.

i) H. N. 5, 29.

fuerit historicus, quae, quum vix commode possit solui [k]), nec huc admodum pertineat, recte a me potest praeteruitti. Hoc vnum addidisse sufficiet, etiam eos scriptores, qui merito alias magnis laudibus tolluntur, vt *Strabonem* l. l. quem deinde *Suidas*, *Eustathius* et *Freculphus* secuti sunt, nullo modo a crimine confusi Pherecydis philosophi cum historico absolui posse. De qua solemni Pherecydarum inter se confusioue plura posthac dicere constitui.

Alterum, quod Pherecydi tanquam inuentori a *Suida* et *Hesychio Milesio* tribuitur, est dogma de metempsychosi. In quo vtrum errauerint hi duo scriptores, an vera tradiderint, non facile est defiuire. Si tamen, quae mea sit sententia, dicere licet, putem ego non temere eorum narrationem reiiciendam esse. Verum quidem est, reliquos scriptores veteres fere omnes Pherecydem dicere dogmatis de animi immortalitate auctorem, hoc est, primum qui hoc dogma scriptis mandauerit. Ita narrat rem *Cicero* [l]), *Augustinus* [m]), *Lactantius* [n]), et vt videtur *Marcianus Capella* [o]).

---

k) Nam ap. *Clem. Alex.* v. c. stromm. 6, p. 629. A. dicitur *Eumelus Corinthius*, qui Olymp. VIIII. floruit, τὰ Ἡσιόδου μεταλλάξαι εἰς πεζὸν λόγον. quanquam ego quidem plane non dubito, quin *Clemens* recentiorem aliquem Eumelum intellexerit, eumque historicum. cf. *Groddeck* über die Argonautica p. 95. in Biblioth. der alt. Litteratur u. Kunst, II. Stück. Götting. 1787. 8.

l) Tusc. 1, 16. Conf. *Ge. Christiani Knappii* commentat. super origine opinionis de immortalitate animorum apud nationes barbaras, Hal. 1790. 4. pag. 5.

m) locis supra laudatis.

n) 7, 7. 8.

o) de nuptiis philol. et Mercur. 2, p. 36. Locus satis obscurus est hic: „Philologia ex aromate praeparato „acerraque propria Athanasiae primitus supplicauit, matrique eius gratiam multa litatione persoluit, quod nec „Vedium cum vxore conspexerit, sicut suadebat Etruria, „nec Eumenidas ad Chaldaea miracula formidauit, nec „igne vsserit, nec lympha subluerit, nec animae simulacrum Syri cuiusdam dogmate verberarit." *Grotius* ad

Pherecydis tamen disputationibus de animorum perennitate Pythagoram adductum fuiſſe, vt a ſuſcepto vitae curſu ad philoſophiae ſtudium transierit, vix aliquis credet *Auguſtino*[o*]. Sed vix videtur poſſe dubium eſſe, quin intelligendum ſit dogma de metempſychoſi. Vt enim neminem facile negare puto, in vniuerſum hoc dogma cum illa de animorum immortalitate doctrina ab antiquis philoſophis ſaepe confuſum fuiſſe: ita ſpeciatim ſententia mea non repugnat iis, quae de Aegyptiorum hoc in genere placitis ſcimus[p]), a quibus Pherecydem veriſimiliter ſua accepiſſe vidimus ſupra. Accedit, praeter alia quae §. 5. tradentur, locus quidam *Tatiani*[q]), in quo etiam alius locus[r]) ad metempſychoſeos inprimis doctrinam refertur a viris doctis. Videtur igitur Pherecydes primus ad Graecos transtuliſſe hanc de animorum migratione ſententiam, quanquam *Irhouius* l. l. omnibus viribus id egit, vt Pherecydem ab ea demonſtraret alienum fuiſſe.

§. 5.

Quae *Suidas* porro dicit de mortis genere, quo obierit Pherecydes, ea in vniuerſum a pleriſque confir-

h. l. „Pherecydem, inquit, innuit, qui animae immortalitatem docuerat."

o*) loco quem §. 1. not. w. indicaui.

p) Sic v. c. *Herodotus* 2, 123. πρῶτοι καὶ τόνδε τὸν λόγον Αἰγύπτιοί εἰσι εἰπόντες, ὡς ἀνθρώπου ψυχὴ ἀθάνατός ἐστι, τοῦ σώματος δὲ καταφθίνοντος, ἐς ἄλλο ζῶον αἰεὶ γινόμενον ἐσδύεται. etc. cf. *Clem. Alex.* ſtromm. 6, p. 618. B.

q) orat. contr. Graec. p. 265. B. Πυθαγόρας, Εὔφορβος γεγενῆσθαι φησίν, (cf. infra fr. LXXIII.) καὶ τοῦ Φερεκύδους δόγματος κληρονόμος ἐστί. Ita legendus eſt hic locus. v. not. r.

r) ibid. p. 246. A. γελῶ τὴν Φερεκύδους γραολογίαν, καὶ τοῦ Πυθαγόρου τὴν περὶ τὸ δόγμα κληρονομίαν. quem locum eodem modo intelligit *Ioh. Schefferus* de natura et conſtitutione philoſophiae Italicae cap. 3. p. 12. edit. *Schurzfleiſch.* Vitemb. 1701. 8.

mata reperiuntur. Etsi enim ex *Hermippi* narratione[a]) Pherecydes, qui in bello, quod inter Ephesios et Magnetas gerebatur, Ephesii vt victores essent optaret, quum praetereuntium aliquem, cuias esset, interrogasset, et ille se Epheso oriundum ostendisset, ab eo postulasse dicitur, vt ipsum cruribus prehensum in Magnetum regionem traheret, post victoriam ibidem ab Ephesiis sepeliendum, quo nuncio accepto aduenerint etiam postridie Ephesii, et victis Magnetibus Pherecydem, qui interea mortuus esset, sepeliuerint magnifice; etsi item alii[b]) Pherecydem dicunt Delphos venisse, ibique se de monte Coryceo praecipitem dedisse; etsi denique *Plutarchus*[c]) famam quandam, quae Lacedaemone lata fuerit, commemorat, e qua Spartani Pherecydem interfecerint in rei publicae salutem, eorumque reges oraculum aliquod secuti pellem occisi philosophi diligenter custodierint: tamen haec omnia videntur fide indigna esse, quia reliqui scriptores fere omnes[cc]) eadem vel similia narrant atque a *Suida* tradita vidimus, vt *Aristoteles*[d]), *Plutarchus*[e]), *Pau-*

---

a) ap. *Diog. Laert.* 1, 118.

b) eod. loco; vbi tamen *Diogenes* plane tacet de eorum nominibus et fide historica.

c) in Pelopida T. I. p. 289. A. Ferebatur haec fama a vatibus nonnullis et ducibus Pelopidae: *Φερεκύδην τὸν σοφὸν ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἀναιρεθέντα, καὶ τὴν δορὰν αὐτοῦ κατά τι λόγιον ὑπὸ τῶν βασιλέων φρουρουμένην.*

cc) fere omnes, inquam. Nam nonnulli genus morbi et mortis non definiunt. Sic *Dio Chrysostomus* Vol. II. p. 336. edit. *Reisk.* simpliciter dici τὸν Φερεκύδους θάνατον. quanquam quin haec verba de misero Pherecydis interitu accipienda sint, nequaquam dubito.

d) hist. animall. 5, 31.

e) in Sylla T. I. p. 474. F. qui etiam aliis in locis huc alludit, vt adv. Stoicos T. II. p. 1064. A. Stoici *Ἡρακλείτῳ φασὶ καὶ Φερεκύδῃ καθήκειν ἂν εἴπερ ἠδύναντο τὴν ἀρετὴν ἀφεῖναι καὶ τὴν φρόνησιν, ὥστε παύσασθαι φθειριῶντας καὶ ὑδρωπιῶντας.* Sic in lib. quo ostendit, non posse suauiter viui secundum Epicurum, T. II. p. 1089. F.

ſanias[f]), *Heraclides*[g]), *Antigonus Caryſtius*[h]), quidam apud *Diogenem Laertium* 1, 118. *Diogenes* ipſe[hh]),

---

negat ſe exprobrare velle Epicureis morbos, quum ſciat, *καὶ Φερεκύδην καὶ Ἡράκλειτον ἐν νόσοις χαλεπαῖς γενομένους.*

f) 1, 20. p. 48.

g) de politiis Graecorum; p. 518. edit. *Nic. Cragii*, Lugd. Bat. 1670. 8. ſiue ap. *Gronou.* T. VI. p. 2827.

h) hiſt. mirab. c. 95.

hh) in epigrammate, quod 1, 120. ſq. vitae Pherecydis inſeruit:

τὸν κλεινὸν Φερεκύδην,
ὃν τίκτει ποτὲ Σύρος,
ἐς φθεῖρας λόγος ἐστὶν
ἀλλάξαι τὸ πρὶν εἶδος,
θεῖναί τ' εὐθὺ κελεύειν
Μαγνήτων, ἵνα νίκην
δοίη τοῖς Ἐφέσοιο
γενναίοις πολιήταις·
ἦν γὰρ χρησμὸς, ὃν ᾔδει
μοῦνος, τοῦτο κελεύων·
καὶ θνήσκει παρ' ἐκείνοις.
ἆρ' οὖν τοῦτ' ἄρ' ἀληθὲς
ἦν, εἴ τις σοφὸς, ὄντως
καὶ ζῶν ἐστὶν ὄνησις,
χὤταν μηδὲν ὑπάρχῃ.

Grotii verſio in Anthologia Graeca ab *Hieronymo de Boſch* edita T. III. p. 373. ita habet:

Narratur Pherecydes,
Cuius patria Syrus,
Mutauiſſe priorem
Milleno pede formam:
Et iuſſiſſe reponi
Se Magnetibus, vt ſio
Ad ciues Epheſinos
Se victoria ferret.
Nam quae nouerat vnus
Id reſponſa canebant.
Sic exſtinctus ibidem eſt.
Vere, ſi modo vera
Haec ſunt, vir ſapuit, qui
Viuus profuit ante,
Et tunc cum nihil eſſet.

In *Brunckii* Analectis hoc poemation non extat.

Iamblichus[i]), *Porphyrius*[k]), *Photius* ex *Helladio* l. l. *Hefychius Milefius* l. l. *Aelianus*[l]). Horum plerique non folum Pherecydem hoc peffimo morbo periiffe dicunt, fed etiam Alcmanem poetam et Syllam dictatorem, item Acaftum, Peliae filium, et Callifthenem Olynthium, aliosque. Φθεῖρες autem illae quales fuerint, *Kuhnius* oftendit[m]), nempe vermiculi e nimio humore et concretis fordibus inter cutem et crinem nati, quos a pedibus recte vocare poffumus *pediculos*, quanquam *Plinius*[n]) et *Apuleius*[o]) Pherecydem dicunt copia ferpentium, h. e. animalium repentium, ex corpore eius erumpente exfpiraffe. Eodem enim modo apud *Diodorum Siculum*[p]) φθεῖρες et ἑρπετὰ videntur effe fynonyma. Dum igitur hoc morbo laboraret philofophus, a multis dicitur ad eum veniffe Pythagoras, eum curaturus, cui tamen non magis quam aliis amicis videre eum licuerit. Pherecydes enim, qui fciret, corpus fuum per phthiriafin valde deforme factum effe, fi qui effent, qui quomodo valeret percontarentur, per fores digitum carne nudatum exeruiffe traditur, adiectis verbis χροΐ δῆλον f. χρωτὶ δῆλα, h. e. valetudo mea quae fit, fatis cutis demonftrat, quae verba pofthac apud philofophos[q]) acceperunt vim prouerbii, cuius vfus effet in fummo periculo, in maxima calamitate[r]). Pythagoram etiam narrant fuam in magiftrum pietatem eo

---

i) vit. Pythag. §. 184. 252.

k) vit. Pythag. c. 15. et 55.

l) V. H. 4, 28. et 5, 2.

m) ad *Aelian.* V. H. 4, 28.

n) H. N. 7, 51.

o) Florid. p. 351. fq. ed. *Elmenhorft.*

p) 3, 29. quem locum iam ante me hic aptum effe obferuauit *Hieron. Mercurialis* varr. lect. 5, 6.

q) Nam etiam apud *Laertium* l. l. legendum eft παρὰ τοῖς φιλοσόφοις, cum vulgo legatur φιλολόγοις.

r) v. *Diog. Laert.* 1, 118. *Apoftolius* prouerbb. 20, 87. *Suid.* in χροΐ δῆλα, *Aelian.* V. H. 4, 28. *Synef.* encom. caluitiei p. 85. C. ed. *Petau.* Parif. 1640. fol. cuius locum laudat *Suidas* in v. ἐπηλυγάζονται. Quin ab ipfo

declaraſſe, quod eum mortuum humaret [s]). Haec quidem eſt maxime vulgaris de morte Pherecydis narratio, etiam a recentioribus viris doctis credita, vt videtur, ſaltem ſaepe repetita. Sed quum neque de ipſo morbi et mortis genere conſentire viderimus veteres omnes, neque de loco in quo ſepultus ſit Pherecydes, quem alii [t]) inſulam Delum fuiſſe dicunt, alii [u]) Samum, alii denique [w]) ipſam inſulam Syrum, neque de tempore quo idem mortuus ſit [x]): non multum abeſt quin veriſſima omnium putem, quae *Hippocrates* de Pherecydis morbo nobis tradidit [y]). Scilicet ex eius narratione

---

Xenophonte cyneg. 5, 31. hnc alluſum fuiſſe non improbabiliter exiſtimat *Zeunius*.

s) v. *Laert.* *Apuleius*, *Iamblichus* ll. ll. *Porphyr.* §. 55. *Diodor. Sic.* in excerptis Valeſ. p. 242.

t) *Diogenes Laertius*, *Aelianus*, *Diodorus*, *Iamblichus*, *Porphyrius* in locis modo indicatis.

u) vt *Heraclides* in *Gronouii* theſ. antiquu. Gr. L. VI. p. 2827. E.

w) *Maximus Tyrius* diſſ. 13, 4. νοσεῖ σῶμα, καὶ ταράττεται, καὶ φθείρεται· ἀλλ᾽ ἂν ἐπιστήσῃς αὐτῷ ψυχὴν ἐῤῥωμένην, ἀμελεῖ τῆς νόσου, καὶ ὑπερφρονεῖ τοῦ κακοῦ. Ὡς Φερεκύδης ὑπερεφρόνει ἐν Σύρῳ κείμενος, τῶν μὲν σαρκῶν αὐτῷ φθειρομένων, τῆς δὲ ψυχῆς ἑστώσης ὀρθῆς, καὶ καραδοκούσης τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ δυσχρήστου τούτου περιβλήματος.

x) v. *Tiedemann* p. 165. ſq.

y) epidem. 7, 101. T. VIIII. p. 586. ed. *Charter.* in qua editione quum valde corruptus legatur locus, ſecutus fere ſum lectiones in editione opp. *Hippocratis* ab *Ioh. Antonide van der Linden* curata (Lugd. Bat. 1665. 8. 2 voll.) T. I. p. 863. ſq. in textum receptas, quamuis non vertendo expreſſas. Appoſui autem ipſa verba Graeca, vt ſicubi minus recte ſenſum aſſecutus eſſem, quippe in re minus mihi familiari, facilius a lectoribus peritioribus poſſet corrigi: Φερεκύδῃ μεθ᾽ ἡλίου τροπὰς χειμερινὰς τῆς νυκτὸς πλευροῦ δεξιοῦ ἄλγημα, καὶ πρότερον εἰθισμένον, ἔληξεν. ἠρίστησεν. ἐξελθὼν ἔφριξε. πυρετὸς ἐς νύκτα, ἀνώδυνος. βηχίον ῥέον τι ξηρόν. οὖρα οὐ (haec particula, etſi abeſt in ed. *Lind.* non mihi ſuperflua videbatur) πολλὰ, ὑπόστασις πολλή. ξυσματώδεα, μαδαρὰ, διεσπασμένα, ἀπ᾽ ἀρχῆς· μετὰ δὲ τέσσαρας θολερὰ ὑφίστατο. Δευτέρῃ

poſt ſolſtitium hibernum nocte Pherecydes liberatus fuit a dextri lateris doloribus, quibus antea vexari ſolebat, et pranſus eſt. Sed egreſſus horrore quodam correptus fuit, quem nocte febris ſecuta eſt, non quidem cum doloribus coniuncta, ſed comitem tamen habens tuſſiculam quandam ſiccam. Vrinae parum reddidit, ſed in qua multa ſubſiderent, eaque ab initio quidem ramentoſa, h. e. inteſtinorum particulis mixta, glabra ſiue non cohaerentia, ac diuulſa, poſt quatuor vero dies turbida. Die ſecundo vrinam mittebat non deco-

---

(*Charter.* male καὶ) τὸ οὖρον οὐκ ἄχροον, ὑπόστασιν ἔχον, καὶ τὸ ξύστημα (*Chart.* σύστημα) οὐκ ἐφαίνετο ἐν τῷ χερνιβίῳ, ψύξιος ἐούσης. Τριταίῳ αὐτομάτη κοιλίη ὑπῆλθε. Τετάρτῃ, βαλάνου γεγονότος, κοπρώδεα καὶ χολώδεα διεχώρησεν. ὑγρὸς περίῤῥοος. ὕπνος ἐς νύκτα οὐ πάνυ, ἡμέρης δέ τι ἐκοιμᾶτο. δίψα οὐ σφοδρή. τεταρταίῳ, μάλιστα ἐς νύκτα, δέρμα περὶ μέτωπον καὶ τὸ ἄλλο σῶμα (Hoc nomen in *Chart.* deeſt) μαλθακὸν ὑπερεφέρετο αἰεί. (*Chart.* ὑποφέρειν ἀεί. *Lind.* ὑπεφέρετο ἀ.) πυρετὸς ἐκρατεῖτο πρὸς χεῖρα (h. e. *vt quidem e manus contactu colligebatur.* v. *Foeſii* oecon. Hippocr. p. 537. b.), καὶ ὑπενότιζεν. ἄδηλος σφυγμὸς σφόδρα ἐν μετώπῳ. φλεβῶν βάρος ἐν τῇσιν υποστροφῇσι καὶ ἐν τῇσιν ὑποχωρήσεσι πάσῃσιν, ὀλίγον χρόνον. διὰ παντὸς ἀνώδυνος. ἀπ᾽ ἀρχῆς ἀσώδης, καὶ κατὰ μικρὸν ἤμει. Ἑβδόμῃ παρὰ βαλάνου ὑπεχώρησε τρὶς χολῶδες καὶ κοπρῶδες, ὑγρὸν σφόδρα καὶ ὠχρόν. καὶ ἤδη τι ὑποπαρέχουσε. καὶ νοτὶς ἐπ᾽ ὀλίγον ἔστιν ὅτε περὶ μέτωπον. τὸ ἱμάτιον ἐπὶ τὸ πρόσωπον. τὰ ὄμματα διὰ κενῆς, ὡς εἴ τι βλέπων ξυνέστρεφε, καὶ πάλιν κατέμυεν. αὐτοῦ τὸ ἱμάτιον ἀπέβαλεν. Ἑβδομαῖος (*Chart.* ἐνναταῖος) ἱδρώς, πρωῒ ἀρξάμενος μέχρι στήθεος, διετέλει ἕως ἐτελεύτησε. καὶ ὁ πυρετὸς ἐπέτεινε, καὶ ἡ παραλήρησις. περὶ μέτωπον πλεῖστος ἱδρώς, καὶ οἷον δεινὸν μὲν ἢ ἔκλευκον. τὸ δέρμα δὲ τὸ ὑπὸ τὰς τρίχας ἐστιγμένον (*Chart.* ἐσμιγμ.). ὑποχόνδριον δεξιὸν ἐπηρμένον. ὑφῆκεν ἐφ᾽ ἑωϋτὸν χολῶδες. Ὀγδόῃ ὡς ὑπὸ κωνώπων ἀναδήγματα. πρὸ τῆς τελευτῆς ἐνέβηξεν οἷον ἐκ μύξης μύκητα ξυνεστηκότα, λευκῷ φλέγματι περιεχόμενα. ἐπεχρέμπτετο δὲ καὶ ἔμπροσθεν σμικρά, λευκά, γαλακτώδεα. Ceterum hic *Hippocratis* liber, e quo haec petii, praeeunte *Galeno* (in Praefat. ad commentar. I. in librum VI. Epidemiorum. et περὶ δυσπνοίας 2, 7. et 3, 1.) pro ſpurio habetur.

lorem, et in matula nulla fedimentorum concretio apparebat, vbi perfriguiffet. Tertio die fponte aluus foluta eft, et quarto die poft fubditam glandem [s]) ftercorofa et biliofa prodierunt, fluxu quidem liquido. Noctu non magnopere, fed interdiu paullo magis dormiuit. Sitis non erat vehemens. Die quarto, ad noctem maxime, cutis circa frontem et reliquum corpus mollis femper eminebat. Febris vincebatur ad manum et haec paullulum humefcebat. Arteriae pulfus in fronte erat valde obfcurus; et venarum grauitas quaedam, h. e. tarditas, laffitudo, per paruum tempus apparebat in conuerfionibus (up. quando aegrotus fe conuertebat) et in omnibus egeftionibus. Omnis omnino doloris expers ab initio premebatur anxietate circa cor atque ftomachum, et paullatim vomebat. Septimo die poft fubditam glandem ter egeffit ftercora felle mixta, valde liquida et pallida. Et iam aliquantum delirabat, ita vt interdum circa frontem humiditas erumperet. Vultum ftragula obtexit: oculos fruftra contrahebat, quafi aliquid videret, ac rurfus nictabat. Stragula abiiciebat. Septimo die fudor, qui mane oriri coeperat vsque ad pectus, permanfit donec moreretur. Febris et delirium creuit. Plurimus fudor inprimis circa frontem erat, graueolens ille vel valde albus. Cutis autem fub crinibus erat interpuncta, dextra praecordia tumebant, et demifit fponte biliofa. Octauo die apparebant vari tanquam a culicum morfibus. Ante obitum tuffiuit, et eiecit velut ex muco fungos, compacta quaedam et alba pituita circumdata. Sed antea quoque exfpuerat parua, alba, lactea. Haec *Hippocratis* narratio quin de Syrio Pherecyde intelligenda fit, dubitare vix licet. Nolo iam vrgere locum *Galeni* fupra §. 1. laudatum, in quo

---

s) *Barthol. Caftellus* lex. medic. in v. *Glans*, interpretatur „fuppofitorium f. medicamentum topicum anodi-„catum, oblongum duos, tres, quatuorue digitos transuer-„fos, figura tereti et rotunda, candelae inftar, olim glan-„dis forma, ad aluum folicitandam maxime et ad alios „ani affectus comparatum."

γναφεὺς veram lectionem esse docet locus *Hippocratis* aliquis α) quem in mente habuit *Galenus*. Sed quum ex hoc ipso Hippocratis loco recte possit colligi, per insulae Syri mentionem principi medicorum in memoriam simul reuocatum esse celeberrimum olim eius alumnum, quem propter hanc ipsam celebritatem non opus esse putasse videtur vt patriae nomine insigniret: narratio illa si non vera videri viris doctis, certe non omitti ab iis debebat β). Sunt autem multa, quae vehementer eam possint commendare, quorum quaedam hoc loco commemorare non alienum a consilio esse existimabam. Hippocrates enim est omnium, quos nunc quidem de Pherecyde aliquid retulisse scimus, antiquissimus, quippe qui natus sit Olympiade octogesima, atque adeo viginti tantum Olympiadas post Pherecydis mortem. Hippocrates potuit etiam omnium optime de morbis indicare, et omnium certissime rem cognoscere e tabulis in templo Aesculapii Coi asseruatis, in quibus mos fuerat scribere liberatos morbis et quid auxiliatum esset, vt postea similitudo proficeret γ). Haud dubie enim ta-

α) epidem. 7, 98. T. VIIII. p. 585. B. ed. *Chart.* T. I. p. 861. ed. *Lind.* *ὁ γναφεὺς ὁ ἐν Σύρῳ, ὁ φρενιτικὸς, μετὰ δὲ καύσιος τρομώδης σκελέων. τὸ χρῶμα, οἷον ὑπὸ κωνώπων ἐγκαταδαμασθέν·* (*Chart.* et hic et in *Galeni* loco male *ἐγκαταδαμάσειν*) *ὁ παλμὸς* (*Chart.* *ὀφθαλμὸς*) *μέγας, βραχείη κίνησις, φωνὴ κεκλασμένη, σαφὴς δέ. οὖρον καθαρὸν, ὑπόστασιν οὐκ ἔχον. ἡ ῥᾳ διὰ τὴν τῆς θαψίης ἐσχάρωσιν* (*Chart.* *ὑποχώρησιν*) *ὀκτωκαιδεκαταῖος ἀνῆκε μολυνθεὶς ἄνευ ἱδρῶτος.* Apud *Galenum* *γναφεὺς* legendum esse, non *γραφεὺς*, declaratur eo, quod mox ab illo diserte distinguit Pherecydem, remissis lectoribus ad locum Hippocrateum antea exhibitum.

β) Nescio an haec narrationis Hippocrateae omissio inde profecta sit, quod bonis indicibus carent editiones operum Hippocratis.

γ) v. *Plin.* H. N. 29, 1. Haec tamen *Plinii* aliorumque veterum de tabulis illis narratio valde suspecta erat *Henr. Meibomio*, in diss. quam Helmst. 1659. *Conringio* praeside habuit, de incubatione in fanis deorum, §. 52. sq.

lium quoque morborum ibi memoria feruata fuit, quorum nondum remedium repertum et cognitum effet. His meae fententiae argumentis addi alia multa poffunt. *Ariftoxenus* v. c.δ), maximae auctoritatis fcriptor et Ariftotelis discipulus, fimpliciter *νοσήσαντα* dicit mortuum effe Pherecydem, et *Diodorus Siculus* l. l. Pythagoram ad Pherecydem veniffe auctor eft, poftquam audiuiffet, eum *νοσεῖν καὶ τελέως ἐσχάτως ἔχειν**), mox quoque bis nominat fimpliciter *νόσον*, cui Pherecydes ob fenectutem fuccumbere debuerit. Praeterea in *Aeliani*ε) narratione quaedam reperiuntur, quae cum Hippocratea quodammodo conueniunt. Ait enim, Pherecydem primo emififfe fudorem calidum, vifcofum et mucori fimilem. Videtur igitur Pherecydis morbus nil nifi tabes fuiffe, vel potius illa *febris* peftilentis et epidemicae fpecies, quae hodie *petechialis* vocatur, cum tabe coniuncta**). Sic Antiochus Illuftris ab auctore libri fecundi de rebus Maccabaeorum (9, 9.) dicitur periiffe fic, *ὥστε καὶ ἐκ τοῦ σώματος σκώληκας ἀναζεῖν*, fed apud *Appianum* (Syriac. p. 212. ed. *Toll.*) legitur *φθίνων τελευτῆσαι*. Quam facile autem fuerit ferioribus fcriptoribus, propter illa, quae Hippocrates de illo morbo narrauit, v. c. propter pellem fub crinibus emiuentem, ionthos fiue varos, qui culicum morfus indicare viderentur, h. e. maculas morfibus culicum fimiles, quae hodie petechiae dicuntur, etc. febrem petechialem in phthiriafin mutare, non opus eft vt multis demonftretur. Potuit etiam haec narrationis verae corruptio talibus narrationibus adiuuari, qualis eft *Maximi Tyrii* in loco

*) De qua formula v. *Triller.* ad *Thom. Mag.* p. 373. fqq.

**) Conf. *Ioh. Gottlob Ferd. Zopfii* diff. de febre cum petechiis, Lipf. 1791. 4. qui p. 3. fqq. eodem fere modo, quantum ego quidem intelligo, hanc febrem defcripfit, quo *Hippocrates* in verbis a me allatis morbum Pherecydis.

δ) ap. *Diog. Laert.* 1, 118.

ε) V. H. 5, 2.

ad not. w. allato, vbi corpus et carnes Pherecydis simpliciter dicuntur φθείρεσθαι. Denique sententia mea non parum eo videtur confirmari, quod etiam alia constat posterioribus temporibus de Pherecydis morte conficta fuisse. Vt enim taceam quae supra fabulosa ex *Hermippo*, *Diogene Laertio* et *Plutarchi* Pelopida narraui, aliud eiusmodi tradit *Aelianus* ζ), nempe Delios dixisse, Deum in Delo s. Apollinem Pherecydi hunc phthiriaseos morbum iratum immisisse, quia aliquando in Delo discipulis praesentibus quum alia multa de sapientia sua iactauerit, tum vero etiam hoc, se nulli deo sacrificia obtulisse, et tamen non iniucundius aut tristius viuere, quam qui hecatombas offerrent. Haec quidem fabulam sapere plane mihi persuasum est. Videtur constans fuisse veterum opinio, maxime improbos et in deum impios homines affligi a diis pessimis morbis, et in horum morborum numero inprimis esse phthiriasin. Sic auctore *Herodoto* *) Pheretima, crudelissima mulier, misera morte obiit. Viua enim vermibus ex cute enatis computruit. ὡς ἄρα, inquit, ἀνθρώποισι αἱ λίην ἰσχυραὶ τιμωρίαι πρὸς θεῶν ἐπίφθονοι γίνονται. Herodes quum vltra humanam sortem se extulisset, γενόμενος σκωληκόβρωτος, ἐξέψυξεν **). Aliud hanc in rem exemplum etiam in eo simile reperitur esse nostrae historiae, vt fictam narrationem exhibeat. Nam etsi *Pausanias* η) eo consilio dicit, Syllam phthiriasi periisse, vt eum ostendat poenas dedisse diis Graeciae, quorum templa violauerat: multo tamen sanior *Appianus* ϑ) febris tantum mentionem facit, qua correptus dictator mortuus sit. Sed vix mirari satis potui, quum viderem etiam recentioribus viris doctis placuisse hanc opinionem, pediculari morbo vix perire quenquam, nisi qui

ζ) V. H. 4, 28. vbi vid. *Ioach. Kühn.*

*) 4, 205. vbi v. interpp.

**) v. Act. Apost. 12, 21—23. *Elsner.* Obseruatt. sacr. p. 417. *Menag.* ad *Diog. Laert.* 4, 4.

η) 9, 33. p. 777.

ϑ) bell. ciuu. 1. p. 693.

vel inhumana faeuitia vel diuinos honores appetendo humanitatem quafi omnem exuerit ι). In iis, qui hanc fententiam fouerunt, memoratu dignifſimus mihi femper vifus eft vinolentus homo *Dominicus Baudius*, in cuius poematum collectione κ) extat carmen funebre in obitum Philippi II., Hifpaniarum regis, p. 224—28. In pluribus huius carminis locis diuinae vindictae tribuitur interitus Philippi per morbum pedicularem. Poterat hoc facile ferri in poeta. Sed vere fic ftatuiffe *Baudium*, docent verba eius in nota carmini illi fubiecta p. 229. fq. Dum enim cauffas afferre ftudet, cur in eo poemate fuerit acerbior et intemperantior, quam homini priuato in fupremam poteftatem licere fas piumque fit, praeter alia fcribit haec: „Illud etiam vehe„mentiam ftyli exafperauit, quod non memineram „quenquam excelfae dignitatis principem interiffe tali „genere mortis, nifi qui vel faeuiendo, vel diuinos ho„nores affectando humanitatem exuiffet." Mox tamen fenfit, quam temere haec dicta fint. „Ferunt tamen, „inquit, duos poetas, genus hominum innocentiffimum, „phthiriafi confumtos fuiffe, Pherecyden et Alcmanem." Idem in alia nota p. 667. fq. de eodem morbi genere fcripfit haec: „Genus ipfum mortis etfi ad naturales „cauffas referri folet a medicorum filiis, tamen religio„fius cenfeo cum Aegyptiorum Magis digitum Dei in „tam notabili cafu fuppliciter venerari." Iam quum recentiores etiam viros fatis eruditos ita ftatuiffe appareat, profecto non mirum effe poteft, fi veteres quoque de Pherecyde talia effinxiffe dicam ex illa opinione de eius in deos impietate. Haec autem opinio multis modis et nafci potuit et ali. Quum enim theologia

ι) quo eodem fortaffis referendum eft, quod *Aelianus* V. H. 5, 2. Pherecydem dicit fudaffe ἱδρῶτα θηριώδη.

κ) Notavi paginas ad edit. Amft. 1640. 12. *Baudii* fententiam fequitur *Thomas Lanfius*, nobilis ille ὑδροπότης, in confultatione de principatu inter provincias Europae p. 425. edit. 2. Tubing. 1620. 4.

Pherecydis aeque obſcura eſſet atque *Heracliti* liber περὶ φύσεως vel *Lycophronis* Caſſandra λ): quae obſcuritas inprimis ex allegorica, qua delectabatur, docendi ratione exiſtebat μ): facile fieri poterat, vt ex eius ſcriptis talia exſculperentur ab hominibus vel minus intelligentibus vel etiam malenolis, quae occaſionem praeberent tam dure de eius in deos animo iudicandi. Huc accedebant iactationes ſcientiae res futuras praedicendi, et alia, de quibus §. 7. dicetur. Quare ei ab *Apollonio Dyſcolo* ν) tribuitur τερατοποιΐα, plane vt Pythagorae apud *Euſebium* ξ) σοφία τερατώδης. Maxime huc faciebat haud dubie dogma de metempſychoſi. Quum enim Pythagoram propterea vehementer irriſum fuiſſe conſtet ο), quomodo Pherecydem, doctrinae illius auctorem, ab eiusmodi cauillationibus et criminationibus liberum tutumque fuiſſe putabimus? Et magna cum veri ſpecie eum ob illud dogma potuiſſe impietatis in deos accuſari, quum per ſe quilibet facile intelligit, tum perſpicue docuit *Perizonius* π). His vero omnibus ſemel fictis puto quenquam exortum eſſe, qui, quo verior videretur narratio de Pherecydis phthiriaſi, Pherecydi ipſi ſupponeret epiſtolam illam ad Thaletem, quam *Diogenes Laertius* ρ) ſeruauit. Hanc enim ſpuriam eſſe, poſt *Salmaſium* p. 844. A. qui hoc ex ipſa temporum

---

λ) Ita diſerte dicit *Clem. Alex.* ſtromm. 5, p. 571. C. et *Proclus* ad *Platonis* Timaeum lib. 1. p. 40. ed. Baſ. 1534. fol. ἡ Πλάτωνος, inquit, παράδοσις οὐκ ἔστι τοιαύτη αἰνιγματώδης, οἵα ἡ Φερεκύδου.

μ) *Clem. Alex.* ſtromm. 6, p. 642. A. Φερεκύδης ἀλληγορήσας ἐθεολόγησεν. cf. *Origenes* contr. Celſ. 1, p. 15. 6, p. 303. ſq.

ν) hiſt. commentit. c. 6.

ξ) praep. euang. 14. 12. extr. it. in epiſtolis, quae *Xenophonti* adſcribuntur, 1, 8.

ο) v. *Lucian.* in Gallo T. II. p. 162. ed. *Graeu.*

π) ad *Aelian.* V. H. 4, 28.

ρ) 1, 122. Latine verſam epiſtolis Laconicis atque ſelectis inſeruit *Gilbertus Cognatus*, T. I. Baſ. 1554. 12. p. 189. ſq.

ratione demonſtrauit, non aliis certioribus argumentis puto oſtendi poſſe, quam appoſitis verbis ipſis: εὖ θνήσκοις, ὅταν τοι τὸ χρεὼν ἥκοι. νοῦσος με καταλελάβηκε, δεδεγμένον τὰ παρὰ σέο γράμματα. φθειρῶν ἔβρυον πᾶς, καί με εἶχεν ἠπίαλλος. ἐπέσκηψα δ᾽ ὦν τοῖσιν οἰκιήτῃσιν, ἐπήν με καταθάψωσιν, ἐς σὲ τὴν γραφὴν ἐνέγκαι. σὺ δὲ ἢν δοκιμάσῃς σὺν τοῖς ἄλλοις σοφοῖς, οὕτω μιν φῆνον· ἢν δὲ οὐ δοκιμάσητε, μὴ φήνης. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὔκω ἥνδανεν. ἔστι δὲ οὐκ ἀτρεκίη πρηγμάτων, οὐδ᾽ ὑπισχνέομαι οὔτ᾽ ἀληθὲς εἰδέναι. ἅσσα δ᾽ ἂν ἐπιλέγῃ θεολογέων, τὰ ἄλλα χρὴ νοεῖν. ἅπαντα γὰρ αἰνίσσομαι. τῇ δὲ νούσῳ πιεζόμενος ἐπὶ μᾶλλον, οὔτε τῶν τινα ἰητρῶν, οὔτε τοὺς ἑταίρους ἐσιέμην. προσεστῶσι δὲ τῇ θύρῃ, καὶ ἐρομένοις ὁκοῖόν τι εἴη, διεὶς δάκτυλον ἐκ τῆς κλειήθρης, ἔδειξ᾽ ἂν ὡς ἔθυον τοῦ κακοῦ. καὶ προεῖπ᾽ αὐτοῖσιν ἥκειν εἰς τὴν ὑστεραίην ἐπὶ τὰς Φερεκύδεω ταφάς.

§. 6.

Iam vt ad ſcripta Pherecydis cum *Suida* veniamus, in vniuerſum e *Ioſepho*[a]) obſeruandum eſt, vetuſtiſſimos philoſophos, vt Pherecydem Syrium, Pythagoram, Thaletem, pauca ſcripſiſſe; quae eorum ſcripta a Graecis omnium antiquiſſima, ſed vix tamen genuina exiſtimata ſiut. Ex hoc loco, cui iungi poteſt locus *Plotini*[b]), iam per ſe fortaſſis poterit colligi, vera tra-

---

a) contr. Apion. 1, p. 1034. E. τοὺς περὶ τῶν οὐρανίων τε καὶ θείων πρώτους παρ᾽ Ἕλλησι φιλοσοφήσαντας, οἷον Φερεκύδην τὸν Σύριον, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Θάλητα, πάντες συμφώνως ὁμολογοῦσιν Αἰγυπτίων καὶ Χαλδαίων γενομένους μαθητὰς, ὀλίγα συγγράψαι. καὶ ταῦτα τοῖς Ἕλλησιν εἶναι δοκεῖν πάντων ἀρχαιότατα, καὶ μόλις αὐτὰ πιστεύουσιν ὑπ᾽ ἐκείνων γεγράφθαι.

b) ennead. 5, 1, 9. τῶν ἀρχαίων οἱ μάλιστα συντασσόμενοι αὐτοῖς, Πυθαγόρου καὶ τῶν μετ᾽ αὐτὸν, καὶ Φερεκύδου δὲ, περὶ ταύτην μὲν ἔσχον τὴν φύσιν· ἀλλ᾽ οἱ μὲν ἐξειργάσαντο ἐν αὐτοῖς αὐτῶν λόγοις, οἱ δὲ οὐκ ἐν λόγοις, ἀλλ᾽ ἐν ἀγράφοις ἐδείκνυον συνουσίαις, ἢ ὅλως ἀφεῖσαν.

didiſſe *Suidam*, quum vnum tantum opus Pherecydi tribueret, quod inſcriptum *Ἑπτάμυχος*, et in libros decem diuiſum, complecteretur doctrinam de deorum ſiue elementorum commixtione ac genere, h. e. theologiam. Nam hanc eſſe veram verborum *Suidae* ſententiam, neque cum *Kuſtero* legendum *Ἑπτάμυχος ἤτοι Θεοκρατία* bb), ἢ Θεολογία. ἔτι δὲ Θεογονία, qua lectione recepta, numerus librorum Pherecydis temere augeretur c), ſatis docent verba ſtatim addita: ἔχουσα θεῶν γένεσιν καὶ διαδόχους. Mihi potius alio modo lectio videtur deprauata. Nam primo, omnia illa verba: ἔστι δὲ Θεολογία — διαδόχους, an ab ipſo *Suida* profecta ſint, dubitari poteſt. Sapiunt enim hominem, qui non ſatis perſpicua putaret nomina Θεοκρασία et Θεογονία, et qui inter hanc de Syrio et ſequentem de Athenienſi Pherecyde relationem vellet ſimilitudinem quandam effingere. Deinde vel *Δεκάμυχος* legendum puto, vel ſi illa verba, quae an genuina ſint dubitari poſſe dixi, *Suidam* vere auctorem habent, ἐν βιβλίοις ἑπτά. Et poſteriorem quidem rationem, ſi ſana ſunt illa quae dixi verba, fateor mihi magis priori placere, quum ob illam cauſſam quae infra §. 8. tradetur, tum quia facillime potuit ἑπτὰ a librariis mutari in δέκα propter ſimilitudinem ſequentis membri de Pherecyde Athenienſi. Vocabulo θεολογία, quod *Suidas* addidit tanquam ſynonymum vel interpretamentum nominis

---

bb) *Kuſtero*, vt Θεοκρατία pro Θεοκρασία reponendum ſtatueret, perſuaſiſſe videtur nominis θεοκρασία raritas. Legerat illud quidem haud dubie in *Iamblichi* vita Pythagorae, quam ipſe edidit, §. 240. Sed quis omnium, quae vnquam legit, recordatur? Praeterea ibi θεοκρασία eodem fere modo dicitur, quo θεοκρασία μυστικὴ apud *Suidam* in v. διαγνώμων et Ἡραΐσκος. Sed h. l. non differre videtur a μίγματι τῶν στοιχείων, de quo dixi ad *Empedoclem* p. 197—214. Nam nec Pherecydem alienum fuiſſe ab hac doctrina de elementorum diuina natura et inter ſe commixtione, paene certum exiſtimo.

c) *Heinii* tamen haec videtur eſſe ſententia p. 326.

Ἑπτάμυχος, vtitur *Clemens Alexandrinus*[d]) ita, vt illud videatur pro titulo operis ponere. Iam etſi hic locus *Clementis* recte poſſit de ipſis rebus in Heptamycho tractatis intelligi, ſicut *Theopompus*[dd]) Pherecydem ait *πρῶτον περὶ φύσεως καὶ θεῶν Ἕλλησι γράψαι*, quae de argumento operis Pherecydei accipienda eſſe, nemo facile eſt qui non videat: vnde etiam, vt ſupra vidimus[e]), Pherecydes apud eundem *Clementem* dicitur *ἀλληγορήσας θεολογῆσαι*, et *θεολόγος* vocatur a *Plutarcho*[f]): tamen in *Apollonii Technici* loco[g]) non puto aliter niſi de ipſa libri inſcriptione poſſe accipi, ita vt recte hinc cum *Salmaſio* videatur demonſtrari poſſe, Pherecydem Syrium vſum eſſe dialecto Ionica. *Apollonii* verba ſunt: *Ἐμεῦ, κοινὴ Ἰώνων καὶ Δωριέων, ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον. ἄκουε νῦν καὶ ἐμεῦ ῥώγκα. Σώφρων, καὶ Φερεκύδης ἐν τῇ Θεολογίᾳ, καὶ ἔτι Δημόκριτος ἐν τοῖς περὶ Ἀστρονομίας, καὶ ἐν τοῖς ὑπολειπομένοις συντάγμασι συνεχέστερον χρῶνται τῇ ἐμεῦ, καὶ ἔτι τῇ ἐμέο. διὸ καὶ ὁλοκληροτέραν ἄν τις αὐτὴν ὑπολάβοι τῆς ἐμεῖο καὶ σεῖο, καθὸ οἱ πεζολόγοι διὰ τοῦ ῖ οὐκ ἐχρήσαντο, τῇ δὲ διὰ τοῦ ε̄. καί τοι τῶν περὶ Τρύφωνα οὐκ ἀπιθάνοις λόγοις προσκεχρημένων ὑπὲρ τοῦ τὴν ἐμεῖο ἐντελεστέραν εἶναι.* Poterat *Salmaſius* etiam alium eiusdem *Apollonii* locum hanc in rem afferre, vbi Pherecydes

---

d) in loco ſupra §. 5. not. λ. iam indicato.

dd) apud *Diog. Laert.* 1, 116.

e) in loco, quem §. 5. not. μ. attuli. Sic *Philo Byblius* in loco ſaepius laudato: *Φερεκύδης ἐθεολόγησε.*

f) in Sylla, T. I. p. 474. F. cf. *Andron Epheſius* ap. *Diog. Laert.* 1, 119.

g) quem e libro de pronominibus, nondum edito ſed in bibliotheca regia Pariſienſi latente (v. *Kuſter.* ad *Suid.* T. I. p. 284.), exſcripſit *Salmaſius* p. 841. E. Priora loci verba, vsque ad *Ἀστρονομίας*, ex *Iſ. Voſſii* Excerptis edidit etiam *Ioh. Fr. Reitzius* ad calcem libri *Maittairiani* de Graecae linguae dialectis p. 423. C. Nunc, poſtquam *Bekkerus* totum illum *Apollonii* librum edidit in *Wolſii* et *Buttmanni* Muſeo antiquitatis ſtudiorum (Vol. I. p. 255—476.), locus extat p. 342. C. huius editionis.

diserte dicitur Ionica dialecto scripsisse. Verba sunt: ἔστι πιστώσασθαι καὶ τὸ ἀδιαίρετον τῆς εὐθείας (ʽΗΜΕΙΣ, ʽΥΜΕΙΣ, ΣΦΕΙΣ) παρ᾽ Ἴωσιν ἐκ τῶν περὶ Δημόκριτον, Φερεκύδην, Ἑκαταῖον[gg]). Non vero ad Pherecydem Syrium pertinere locum *Scholiastis Apollonii* 2, 1214. vbi *Θεογονία* laudatur, ostendam infra §. 10. et ad fr. XXXVII. Pherecydis Heptamychon nondum perditum fuisse *Suidae* temporibus, videatur quis sibi colligere posse ex eo, quod nullam plane interitus mentionem facit Lexicographus. At nimis leue esse hoc argumentum, per se apparet cuique. Paulo certius putari potest, opus illud adhuc superfuisse Diogenis Laertii et Origenis aetate[h]). Obscuritatem eiusdem et harum tenebrarum caussam §. 5. iam attuli. Quaerendum nunc esset, annon praeterea quaedam scripserit noster philosophus. Et de epistola quidem quid sentiam, notum est e superioribus. Sed nec aliter videtur posse iudicari de illo libro, qui de victu salubri agit, et in *Hippocratis* operibus[i]) reperitur. Quum enim, teste *Galeno*[k]), alii eum Hippocrati tribuerent, alii non item, hi vero ita inter se dissentirent, vt quidam Philistionem, quidam Aristonem, quidam Pherecydem, auctorem eius agnoscerent; quumque non con-

---

gg) Leguntur haec p. 378. B. edit. *Bekker*. Vltima, *παρ᾽ Ἴωσιν — Ἑκαταῖον*, habet etiam *Reitzius* l. l. p. 428. C.

h) *Diog. Laert.* 1, 119. *σώζεται τοῦ Συρίου τὸ βιβλίον ὃ συνέγραψεν* — *Origene* c. Cels. 1, p. 14. auctore, Celsus dixerat, *τὸν Φερεκύδην, καὶ τὸν Πέρσην Ζωροάστρην, καὶ Πυθαγόραν — ἐς βίβλους καταθέσθαι τὰ ἑαυτῶν δόγματα, καὶ πεφυλάχθαι αὐτὰ μέχρι δεῦρο.* Fateor tamen, hunc *Origenis* locum minus luculentum esse. Nam *Zoroastris* certe opus spurium esse, satis inter omnes constat.

i) in edit. *Charter.* vna cum commentario *Galeni*, T. VI. p. 220—37. Sed in edit. *Linden.* sine illo commentario T. I. p. 626—32.

k) ad *Hippocratis* aphorism. 6, 1. T. VIIII. p. 248. B. ed. *Chart.*

ftet, Syrium Pherecydem vnquam operam dediffe rebus medicis: ab hoc faltem iftum librum fcriptum effe improbabile eft. Videtur *Galenus* alium Pherecydem intellexiffe, qui a *Sorano*[l]) dicitur Hippocratis genealogiam fcripfiffe. Plane vero ridiculum non minus quam egregiae ignorantiae eft, quod *Gabriel Humelberg*[m]) Pherecydem vocat poetam tragicum percelebrem. Scilicet bonus ille homo videtur ne fando quidem aliquid vnquam audiuiffe de locis veterum fcriptorum faepe corruptis atque adeo ab interprete bono emendandis. Hinc ille, quum fortaffis aliquando incidiffet in locum aliquem, in quo Pherecydis opus vocaretur ποίησις[n]), cum plena fide pro veris et genuinis *Sammonici* verbis accepit, quae nunc quidem[o]) fic deprauata reperiuntur:

Sed quis non paueat Pherecydis fata tragoedi.
Qui nimio fudore fluens animalia tetra
Eduxit, turpi miferum quae morte tulerunt?

Etiam *Perizonius*[p]), quod mireris, fine vlla mendi fufpicione hunc locum laudavit. Sed *Burmannus*[q]) tentauit faltem aegri huius loci medelam, quanquam an veram lectionem inuenerit valde dubito. Coniicit enim vel *tragoedus* legendum effe, vel *tragoeda*. Ipfe quidem neutram coniecturam fibi placere oftendit. Sed mihi non fpernenda videtur pofterior, vt *tragoeda* pofitum dicatur pro *tragica*. nifi *Sammonicum* ipfum erraffe putare malimus, quod quidem apparet facile potuiffe fieri. Nam non folum *Suidas* Pherecydi Lerio

---

l) in vita Hippocratis, huius operibus praefixa, T. I. p. 1. A. ed. *Charter.*

m) in notis ad Q. Serenum Sammonicum p. 28. ed. Tigur. 1540. 4.

n) qua de re v. §. 4. Hinc fortaffis ignofcendum eft *Baudio*, quum, vt §. 5. vidimus, Pherecydem poneret in poetarum numero.

o) in eius opufculo de medicina c. 5. v. 4. fqq.

p) ad *Aelian.* V. H. 5, 2.

q) in poetis latinis minoribus, T. II. p. 208.

tribuit librum de Iphigenia, quae eius traditio de tragoedia recte poteſt intelligi, ſed etiam tales loci, qualis eſt *Abulpharagii* (vid. ſupr. §. 2. not *f.*), in quo Pherecydes philoſophus auctor fabularum vocatur, ad fabulas ſcenicas trahi potuerunt.

De illo *Clementis Alexandrini* loco, e quo videtur colligi poſſe, Pherecydem Syrium etiam hiſtorica quaedam ſcripſiſſe, infra dicetur §. 10.

§. 7.

Nunc videndum eſt, quomodo factum ſit, vt Pherecydes, etſi tam pauca ſcripſerit, tantam tamen et auctoritatem olim et nominis celebritatem reperiatur nactus eſſe. Vt enim taceam, eum non ſolum ſaepe a veteribus ſcriptoribus iungi cum Pythagora, cum Thalete, cum Anaxagora, Platone et Socrate[a]), ſed etiam, teſte *Clemente Alexandrino*[b]), a nonnullis ipſum relatum eſſe in numerum ſeptem ſapientum, quin adeo, ſi *Tertulliano*[c]) credimus, pro deo habitum: ſcimus e

---

a) v. *Themiſtius* orat. 2. p. 38. A. ed. *Harduin.* *Clem. Alex.* ſtromm. 6, p. 643. C. *Ioſephus* l. l. *Cedrenus* ſupra not. i. ad §. 3. *Origenes* contra Celſ. 4, p. 223. p. 227. it. p. 228. vbi Pherecydis et Pythagorae et Socratis et Platonis ὁμιλίαι vocantur σεμναί.

b) ſtromm. 1, p. 299. D. Neque falſa tradidiſſe *Clementem*, luculenter demonſtrat locus *Hermippi* ap. *Diog. Laert.* 1, 42. Conf. *Diog. Laert.* 1, 13. Similiter in epigrammate, quod e *Diog. Laert.* 1, 120. in analecta ſua transtulit *Brunckius*, T. III. n. DXII. Pherecydes ita loquens inducitur: τῆς σοφίης πάσης ἐν ἐμοὶ τέλος. et *Plutarch.* in Pelopida T. I. p. 289. A. vocat eum Φερεκύδην τὸν σοφόν. Illud epigramma Latine ſic reddidit *Grotius:* (vid. Anthologia Graeca ab *Hieron. de Boſch* edita T. III. p. 333.)

Conſummata in me ſapientia: visne aliud quid?
Pythagorae dic ergo meo, longe omnibus ipſum
Graiugenis praeſtare: nihil mentitus in hoc ſum.

c) de anima p. 641. ed. *Froben.* „pleroſque autores „etiam deos exiſtimauit antiquitas, nedum diuos, vt Mer-

Plutarcho [d]), eum vna cum Terpandro ac Thalete insigniter honoratum fuisse Spartae, quia hi viri constanter eadem docuerint, quae Lycurgus. Huius igitur magnae auctoritatis plures reperiri possunt caussae, quarum non leuissima videtur esse haec, quod primus omnium Graecorum et prosa oratione de rebus diuinis atque philosophicis scripsit, et dogma de migratione animorum tradidit: cuius vtriusque rei nouitas non potuit hominum animos non percellere [e]). Permultum item ad augendam eius gloriam contulisse putanda est Pythagorae summa auctoritas. Saepe enim factum esse constat, vt non solum discipulus ob magistrum, verum etiam ob discipulum magister magis inclaresceret. Fortassis etiam ipsa libri eius obscuritas famam ei conciliasse videri quoat. Certe etiam nostris temporibus id interdum accidisse notum est. Sed quum haec omnia *Suida* duce iam supra attulerim, diutius iis hic immorari nolo. Immo ad ea progrediar, quae ille omisit, sed quae tamen quin inprimis nominis Pherecydei claritatem adiuuerint, dubitari vix a quoquam potest. Et primo quidem in horum numerum referri debet scientia astronomiae, quam praeter *Iosephum*, cuius verba not. a. ad §. 6. posui, et *Christodorus Coptita* ei tribuit [f]), et testatur heliotropium illud in insula Syro, h. e. spelunca

---

„curium Aegyptium, — vt Orpheum, vt Musaeum, vt „Pherecydem Pythagorae magistrum."

d) in Agide et Cleom. T. I. p. 799. F.

e) Huc pertinent verba *Augustini* epist. 137. T. II. p. 308. E. „quod (nempe animae immortalitatem vitamque post mortem futuram) apud Graecos olim primus Pherecydes Assyrius cum disputasset, Pythagoram Samium illius disputationis nouitate permotum ex athleta in philosophum vertit."

f) v. 351. sqq. in *Brunckii* anall. T. II. p. 469.
καὶ Σύριος σελάγιζε σαοφροσύνῃ Φερεκύδης.
ἱστάμενος· σοφίης δὲ θεουδέα κέντρα νομεύων,
οὐρανὸν ἐσκοπίαζε, μετάρσιον ὄμμα τιταίνων.
Grotii versio in Antholog. Graec. ab *Hieronymo de Bosch* edita T. III. p. 35. haec est:

aliqua, per quam obferuari poterat vmbra atque adeo folftitia[g]). Etfi enim fpelunca illa erat naturae opus[h]), neque adeo a Pherecyde exftructa putari poteft[i]): tamen vfus eius poterat a Pherecyde monftrari, et ipfa huic vfui aptior reddi, quale quid eodem fere tempore, Olympiade duodefexagefima, fecit Anaximander Milefius, difcipulus Thaletis[k]). Deinde multa ad augendam Pherecydis gloriam et auctoritatem contuliffe arbitror infignem eius mortem et vitae integritatem non minus quam gravitatem et conftantiam philofopho dignam. Prioris virtutis teftimonium fatis honorificum praebent verba *Themiftii* l. l. βασιλέως προμηθεῖται τὸ δαιμόνιον καθαρὰς φυλάξαι καὶ δικαίου φόνου τὰς χεῖρας, μᾶλλον Φερεκύδου καὶ Πυθαγόρου. Sed conftantiam eius, praeter locum *Origenis* not. a. et *Maximi Tyrii* §. 5. not. w. allatum, demonftrat locus *Helladii* apud *Photium*, iam faepius nominatus, vbi agit de phthiriafi, qua periiffe Pherecydes ferebatur, ὃν καὶ, inquit, λέγουσι γενικῶς τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν. Pro γενικῶς enim legendum videtur γενναίως, quanquam etiam γενικῶς ferri poteft, fi quis cum *Meurfio* verba modo allata fic vertat: *quem et aiunt ab ortu hoc malum habuiffe.* Qui vero de generofitate et conftantia animi, qua Pherecydes pef-

---

Stat Syrius fancti Pherecydes moris in ore
Signa ferens, pafcitque animi fapientis acumen,
Templaque fublimi fpectat coeleftia vultu.

g) *Laert.* 1, 119. σώζεται δὲ καὶ ἡλιοτρόπιον ἐν Σύρᾳ τῇ νήσῳ v. *Hein.* p. 317. fqq.

h) v. *Homer.* Odyff. ο, 492. fq.

i) *Fabricius*, in biblioth. gr. Vol. I. p. 371. [p. 571. ed. *Harles.*] „heliotropii, inquit, in Syra infula, a Phere„cyde vt aiunt pofiti, diferta mentio apud Homerum „Odyff. ο, 403." Haud dubie vir doctus his verbis voluit fufpectam reddere et ridere hanc de Pherecydeo heliotropio narrationem.

k) v. *Plin.* H. N. 2, 8. omninoque *Bochart.* geogr. facr. p. 445. ed. Frcf. 1674. 4. Conf. *Hindenburg*, animadverff. in *Xenoph.* Memorabb. 4, 3, 4. p. 171. fqq.

fimum illum morbum tulerit, locum intelligere mavult, is fi non *γενναίως*, at *γεννικῶς* fcribat oportet[kk]). Denique plurima reperiuntur in vetuftis fcriptoribus, e quibus appareat, eum bono quidem, vt videtur, confilio, fed fucum tamen facere ftuduiffe imperitae multitudini, quam fcimus rebus miris et quarum originem genuinam non magis quam veram naturam intelligant, faepe magis moueri quam grauiffimis et fubtiliffimis argumentis. Quare fere omnes antiquiffimorum temporum viri fapientes, qui vere prodeffe cuperent plebi, vt Numa, Zalmoxis[l]), ipfe Socrates et Pythagoras, reperiuntur vfi effe hoc artificio. Sunt autem duplicis maxime generis, quae nec Pherecydi illud ignotum fuiffe oftendunt. Primo enim iactauit aliquam familiarem cum diis confuetudinem. Iactationis huius exemplum e *Theopompo Diogenes Laertius* (1, 117.) narrat hoc: Iuffit ille Lacedaemonios neque aurum magni aeftimare, neque argentum. Quod quidem vt faceret, Herculem fibi dicebat per fomnium mandaffe, qui eadem nocte reges iuffit parere Pherecydi. Voluit igitur haud dubie hoc modo efficere, vt diligenter et femper obferuarentur leges Lycurgi, qui non nifi ferreorum numorum vfum ciuibus permiferat[m]). Nonnulli quidem apud *Diogenem* voluerunt hanc fraudem tribuere Pythagorae. Sed quum paene certum fit, ad hanc hiftoriam allufiffe *Plutarchum* in loco illo, quem not. c. indicaui, non folum iftam opinionem puto reiiciendam effe, fed etiam aliam, quam *Heinius* p. 316. propofuit, qui et *Theopompi* locum et locum *Plutarchi* §. 5. not. c.

---

kk) Certe apud *Platonem* in Theaeteto T. I. Opp. p. 144. D. Socrates *γεννικὸν* vocat eum, cui Theodorus antea *ἐλευθεριότητα* tribuerat. Rectius vero ibi fcribitur *γεννικόν*. Apud *Antoninum Philof.* 7, 66. pro *γενναιότερον* editio Argentoratenfis (1590. 8.) habet *γεννικώτερον*. *Hefychius*: *γεννικῶς· ἰσχυρῶς, γενναίως*. vbi v. *Albert.*

l) v. tamen quae ad *Hellanicum* dixi p. 64. fq.

m) v. *Xenophon* de rep. Laced. 7, 5. fq. *Aefchines* dial. 2, 24. vt mittam alios.

allatum malebat referre ad alium quendam, ignotum nobis, Pherecydem, quia non conftaret aliunde, noftrum vnquam Spartae fuiffe. Accedit quod non verifimile eft, eodem tempore alium praeter noftrum Pherecydem philofophum vixiffe. Quo minus enim alium quam philofophum intelligas apud *Plutarchum*, vetat epitheton τὸν σοφόν. In hac familiaritatis cum diis iactatione eo vsque progreffus eft Pherecydes, vt etiam victum eorum et linguam fibi cognitam effe oftentaret. *Plutarchus* enim[n]) ridet opinionem eorum, qui dicant, lunam, quae et dicatur effe et vere fit Minerua, alere homines, mittendo iis quotidie ambrofiam, qua Pherecydes antiquus putet deos ipfos vefci. Profecto fi haec tradidit Pherecydes, quae poeta quidem, fed non item philofophus videtur dicere poffe, vix eum defendere aufim. Vt autem haec vere ab eo tradita fuiffe credam, facit locus *Ariftotelis*[o]), in quo Pherecydem non minus quam poetas videtur voluiffe ridiculos reddere. Alterum huius generis exemplum eft, quod dixiffe fertur, menfam a diis vocari θυωρόν[p]). Sed de hoc vix dubito quin male intellectus fuerit philofophus. Voluit enim, quod iam alii obferuarunt, non quamlibet menfam no-

---

n) de facie in orbe lunae, T. II. p. 938. B.

o) metaphyf. 2, 4. p. 42. ed. *Sylb.* οἱ περὶ Ἡσίοδον, καὶ πάντες ὅσοι θεολόγοι, τοῦ μόνον ἐφρόντισαν πιθανοῦ τοῦ πρὸς αὐτοὺς, ἡμῶν δ' ὠλιγώρησαν. θεοὺς γὰρ ποιοῦντες τὰς ἀρχὰς, καὶ ἐκ τῶν θεῶν γεγονέναι, τὰ μὴ γευσάμενα τοῦ νέκταρος καὶ τῆς ἀμβροσίας, θνητὰ γενέσθαι φασί. δῆλον δὲ ὡς ταῦτα τὰ ὀνόματα γνώριμα λέγοντες αὐτοῖς, καίτοι περὶ αὐτῆς τῆς προσφορᾶς τῶν αἰτίων τούτων, ὑπὲρ ἡμᾶς εἰρήκασιν. εἰ μὲν γὰρ χάριν ἡδονῆς περὶ αὐτῶν θιγγάνουσιν, οὐθὲν αἴτια τοῦ εἶναι τὸ νέκταρ καὶ ἡ ἀμβροσία. εἰ δὲ τοῦ εἶναι, πῶς ἂν εἶεν ἀΐδιοι δεόμενοι τροφῆς; ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν μυθικῶς σοφιζομένων οὐκ ἄξιον μετὰ σπουδῆς σκοπεῖν.

p) *Diog. Laert.* 1, 119. ἔλεγέ τε ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσιν. *Suidas*: θυωρός· κυρίως ἡ ἱερὰ τράπεζα. ἔλεγε Φερεκύδης, ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσι.

mine θυωρὸς fignificare, fed *anclabrem*[q]), quae fere idem indicabat quod altare, vt apud Hebraeos שֻׁלְחָן. Vtut vero fit, haec atque talia fortaffis alia eum iactitaffe puto, vel quia ipfe per phantafiam deceptus de eorum veritate fibi perfuaferat, vel quia, quamuis quam vana effent non ignoraret, fic videbatur fibi viam quoque parare poffe ad indoctorum hominum animos, quum doctiorum admirationem infigni fua fapientia excitaffet. Eodem confilio eum rerum futurarum praefcientiam prae fe tuliffe dicerem, nifi exempla, quae de ea relata leguntur, tam incerta effent. Scilicet *Diogenes* 1, 116. ex eodem *Theopompo*, vt videtur, narrat, eum aliquando, quum ad littus Samium[r]) ambulans nauem vento fecundo aduentare vidiffet, dixiffe fore vt ea paullo poft fubmergeretur: idque eo confpiciente factum effe[s]). Non improbabile hoc videbatur *Heinio* p. 314. Deinde pergit narrare *Diogenes*, haufta ex puteo aqua bibiffe eum et praedixiffe terrae motum tertio die futurum. Et euentum praedictioni refpondiffe. Non dicit *Diogenes*, vbi hoc factum fit. Sed *Apollonius Dyfcolus*[t]) infulam Syrum nominat, *Maximus*

q) *Feftus:* anclabris, menfa minifteriis diuinis apta. Etymologiam vocabuli θυωρὸς tradit *Tzetzes* ad *Lycophr.* 93. θυωρός, ἡ τράπεζα, ἡ τὰ θύη καὶ θυμιάματα ὡροῦσα καὶ φυλάττουσα. Sic *Schol. Callimach.* h. in Dian. 134. θυωρός, ἡ φιλικὴ τράπεζα. κυρίως δὲ, ἡ θεοῖς ἀνατιθεμένη. Conf. *Zonarae* Lexicon p. 1060. et *Hefych.*

r) παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς Σάμου. Ita enim, non τῆς ψάμμου, legendum effe dudum vidit *Cafaubonus.*

s) Eadem paullulum mutata refert *Apollonius Dyfcolus* hift. commentit. c. 5. e cuius loco, vt ex iis quae mox e *Porphyrio* afferentur, confirmatur emendatio *Cafauboni* apud *Diogenem* τῆς Σάμου.

t) in loco modo indicato, vbi Pherecydes narratur magnam inde gloriam reportaffe. Male vulgo hic legitur ἐν Σκύρῳ pro ἐν Σύρῳ. Idem vitium tollendum eft e verbis *Seruii* ad *Virgil.* Aen. 3, 76. „inter Myconem et Gyarum, Scyrum vnam de Cycladibus effe dicunt: vnde fuit Pherecydes philofophus."

Tyrius [u]) Samum. Ceterum etiam terrae motum recte praedici potuiſſe a phyſico, demonſtrare conatus eſt *Heinius* p. 313. Denique quum Meſſenen Pherecydes veniſſet, dicitur a *Diogene* ſuaſiſſe hoſpiti Perilao, vt cum ſuis in aliam regionem migraret. Quod dum facere cunctaretur Perilaus, Meſſene dicitur ab hoſtibus expugnata fuiſſe. Hanc tertiam narrationem *Heinius*, qui priores duas non improbabiles putauerat, p. 315. oſtendit repugnare chronologiae. Sed omnes tres hiſtoriolas iſtas *Porphyrius* [w]) docet ad Pythagoram referendas, et a *Theopompo* mala fraude ad Pherecydem relatas eſſe, quo melius tegeret ipſe plagium in *Androne Epheſio* commiſſum, quare etiam locorum nomina immutauerit. Nam ſecundum *Andronis* narrationem Pythagoram, non Pherecydem, ſubmerſionem nauis non Sami, ſed Megarae in Sicilia; terrae motum non in Syria, i. e. Syro (vid. §. 1.), ſed Metapontii [x]); expugnationem non Meſſenes, ſed Sybaris praedixiſſe. Quanquam vero et per ſe narrationes tales probabilitate omni carent, et ſpeciatim eae, quas narraui, vix putari poſſunt ad Pherecydem pertinere, quum potius vel ab ipſo Pherecyde ob cauſſam ſupra indicatam, vel ab eius diſcipulis aliisue affectatoribus, excogitatae videantur, vel certe a poſteriorum temporum homini-

u) diſſ. 19. 5. *αὐχμοὺς καὶ ἐπομβρίας καὶ σεισμοὺς γῆς καὶ πυρὸς ἐκβολὰς καὶ πνευμάτων ἐμβολὰς καὶ ἀέρων μεταβολὰς ὁ θεὸς οἶδε μόνος, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων ὅσοι δαιμόνιοι. Οὕτω καὶ Φερεκύδης σεισμὸν Σαμίοις προεμήνυσε.*

w) apud *Euſeb.* praep. euang. 10, 3. p. 464. ſq.

x) Non igitur bonos auctores ſecuti ſunt *Cic.* de Diu. 1, 50. et 2, 13. et *Plin.* H. N. 2, 79. quum hanc de terrae motus praedictione hiſtoriam referant ad Pherecydem. Sed omnino vanitas rei apparere videtur e narrandi diuerſitate et inconſtantia, quae quum ex parte iam a me paullo ante obſeruata ſit, tum magis debet agnoſci loco *Ammiani Marcellini* 22, 16. collato. Hoc enim auctore nec Pythagoras, nec Pherecydes, ſed Anaxagoras, ab Aegyptiis edoctus, putealem limum contrectans tremores futuros praedixit terrae.

bus nimis fcilicet exornatae; tamen eum ab eiusmodi oftentationis vel piae cuiusdam fraudis fufpicione defendere ego quidem nolim, quum ob ea quae antea fimilia attuli, tum ob locos qnosdam *Origenis*[y]), qui hoc faltem videntur demonftrare, conftantem olim famam fuiffe de Pherecydis vaticinia iactandi ftudio. *Origenem* enim ita puto argumentari: „Si Celfus dicit, volucres „magis etiam quam Pherecydem, Pythagoram, Socra„tem et Platonem, qui tamen a popularibus fuis diui„ni[z]) putati funt, diuinae naturae participes effe factas, „nempe quoniam aues olim putabantur rerum futura„rum certiffimae indices: apparet, hos philofophos et „graues viros minus a Deo amari, quam animalia ratio„ne carentia. Quae fententia e Celfi placitis fponte „fluens quum et ridicula et abfurda fit, opinionem illius „de auium vi diuinatrice, quam opponere conatus eft „prophetiis in libris Iudaeorum et Chriftianorum facris „commemoratis, vanitas et futilitas a quolibet poteft „perfpici."

§. 8.

Reftat vt de philofophia Pherecydis Syrii, maxime de eius cosmogonia, quaeratur. Quam quaeftionem quum vel poffem filentio recte praeterire, quia iam a multis non indiligenter tractata fuit[a]), vel etiam debe-

---

y) contr. Celf. 4, p. 223. 227. 228.

z) Huc pertinet locus *Maximi Tyrii* not. u. allatus. Potius tamen phyficum, quam diuinum, Pherecydem nominandum putat *Cicero* de Diu. 1, 50. Aliter *Tertullianus* de anima p. 665. ed. *Froben.* „Scimus etiam magos „elicere explorandis occultis procatabolicos et paredros et „pythonicos fpiritus. Non enim et Pherecydes Pythago„rae magifter his forfan artibus diuinabat, ne dicam fom„niabat. Quid fi idem daemon in illo fuit, qui et in „Euphorbo res fanguinis geffit?"

a) Ex horum numero maxime nominandum cenfeo *Scipionem Aquilianum*, cuius librum „de placitis philo„fophorum, qui ante Ariftotelis tempora floruerunt" primum edidit *Georgius Moralis*, Venet. 1620. 4. deinde

rem, quia non ego hoc mihi sumo, vt abstrusae philosophiae veterum capita omnia satis tenere videri velim: tamen ipse quoque paullo diligentius contemplari constitui, tum quia id exigere videbatur dissertationis meae ratio atque plenitas, tum quia hoc quoque in genere videbar mihi quaedam animaduertisse nondum animaduersa aut tradita a viris doctis. Tale est v. c. quod *Tiedemannus* p. 176. secutus fortassis *Fabricium*[aa]), dicit, solum *Achillem Tatium*[b]) esse, qui Pherecydem perhibeat vna cum Thalete aquam pro primo rerum omnium principio habuisse. Nam praeter *Isacium Tzetzen*[c]) plane cum *Achille Tatio* consentit *Scholiastes Hesiodi*[d]). Iam quum *Sextus Empiricus*[e]) non hoc solum referat, Pherecydem dixisse, *γῆν τὴν πάντων εἶναι ἀρχὴν*, quam

propter insignem huius editionis raritatem iterum publicauit, adiectis *Iac. Bruckeri* commentariis, *Car. Frid. Bruckerus*, Lipf. 1756. 4. Huius libri caput XVIII. inscriptum est: „Pherecydis, Italicae philosophiae inuentoris, „opiniones considerantur.“ et in editione Lipsiensi legitur p. 102—108. Conferri etiam potest *Agatopisto Cromaziano* (hoc est *Appiano Buonafede*) della Istoria e della indole di ogni Filosofia Vol. II. in Lucca 1767. 8. pag. 136—141. Recentiores, qui huc pertinerent, praetereundos putaui, quia vel cuique noti sunt, vel supra a me nominati.

aa) in notis ad *Sext. Empir.* hypotypos. 3, 4. §. 30.

b) in isagoga ad *Arati* Phaenomena c. 3. p. 123. E. ed. *Petau.* in Vranologio, Paris. 1630. fol. *Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος ἀρχὴν τῶν ὅλων τὸ ὕδωρ ὑφιστῶσιν· ὃ δὴ καὶ χάος καλεῖ ὁ Φερεκύδης, ὡς εἰκὸς, τοῦτο ἐκλεξάμενος παρὰ τοῦ Ἡσιόδου οὕτω λέγοντος* (theog. 116.).

ἤτοι μὲν πρώτιστα Χάος γένετο.

Παρὰ γὰρ τὸ χεῖσθαι ὑπολαμβάνει τὸ ὕδωρ χάος ὠνομάσθαι.

c) ad *Lycophr.* 145. *παλαιὰν τὴν θάλασσαν λέγει, διὰ τὸ πρῶτον εἶναι στοιχεῖον, κατὰ Φερεκύδην καὶ Θαλῆν.* Eadem leguntur ap. *Phauorin.* in v. *δήναιαν θάλασσαν.*

d) ad theog. 116. p. 239. b. *Φερεκύδης ὁ Σύριος καὶ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἀρχὴν τῶν ὅλων τὸ ὕδωρ φασιν εἶναι, τὸ ῥητὸν τοῦ Ἡσιόδου ἀναλαβόντες.*

e) Pyrrhon. hypotyp. 3, 4. p. 30.

eandem fententiam fequuntur *Diogenes Laertius* (1, 119.), *Hermias*[f]), atque *Probus*[g]), fed etiam diferte[h]) hactenus dicat eum a Thalete receffiffe, vt ipfe quidem terram, Thales vero aquam, putaret omnium effe principium: videndum eft, quomodo hae traditiones poffint inter fe conciliari.

Scilicet *Diogenes*, *Hermias*, *Probus* ll. ll. *Damafcius*[i]), et ex parte *Maximus Tyrius*[k]) vno ore confentiunt, Pherecydem tria ftatuiffe rerum principia: Ζῆνα, Χθόνα, Χρόνον. Haec illi varie determinant ac definiunt. *Diogenes* quidem docet, ipfum Pherecydei operis initium fuiffe hoc: Ζεὺς μὲν καὶ Χρόνος εἲς ἀεὶ καὶ Χθὼν ἦν. Χθονίῃ δὲ ὄνομα ἐγένετο Γῆ, ἐπειδὴ αὐτῇ Ζεὺς γέρας διδοῖ. His in verbis primam difficultatem parere poteft illud εις. Poteft enim vel εἰς legi vel εἷς. Illam vero lectionem huic praeferendam effe, bene oftendit *Tiedemann* p. 173. fqq. et luculenter apparet e *Damafcio*. Alterum, quod difficile explicatu videtur, Iouem dediffe γέρας τῇ Χθονίῃ, et tum demum hanc fuiffe terram appellatam, praeclare *Tiedemannus* p. 172. fq. cum aliis intellexit fic, vt illud γέρας fit motus, quo confufum antea Chaos in ordinem

---

f) irrif. gentilium philofophorum c. 12. p. 404. D. edit. Benedictin. ad calcem Iuftini Martyris, Parif. 1742. fol.

g) ad *Virgil.* ecl. 6, 31. „Plane trinam effe mundi „originem, et *Lucretius* confitetur (5, 93—95.).— *Afranius* etiam in Augure: Modo poftquam arripui trabes, „hunc noftrum augurem, mare, coelum, terram ruere ac „tremere diceres. Confentit et *Pherecydes*, fed diuerfa „adfert elementa. Ζῆνα, inquit, καὶ Χθόνα καὶ Κρόνον, „ignem ac terram tempus fignificans, et effe aethera qui „regat terram, qua regatur tempus, in quo vniuerfa pars „moderetur."

h) aduerf. Mathematt. 9, 5. §. 360.

i) de principiis c. 14. p. 257. fq. in *Ioh. Chph. Wolfii* anecdotis Graecis T. III. Hamb. 1723. 8.

k) diff. 10, 4.

fit redactum. Tale quid haud dubie *Grotius*[kk]) voluit, comparans verba Genef. 1, 10. vbi Deus legitur partem materiae folidam et omni humore deftitutam planeque ficcam (יַבָּשָׁה τὴν ξηρὰν) appellaffe tellurem (אֶרֶץ γῆν). Neque enim cuiquam facile placebit *Thomae Burneti*[k*]) opinio, qui Ὠγῆνον vel Ὠγῆνα pro γέρας legendum exiftimat. *Hermias* per Ζῆνα dicit a Pherecyde intellectum fuiffe aethera, h. e. vltimum et altiffimum atque vndique circumfufum et extremum omnia cingentem atque complexum ardorem, interprete *Cicerone* (de Nat. D. 1, 14.), qui breuius etiam (2, 45.) interpretatur fummam partem coeli. *Hermiae* explicationi nec *Euftathius*[l]) repugnat, nec ipfe *Euripides*[m]). Etiam *Iohannes Lydus*[mm]) ita fenfiffe videtur, per Iouem ex Pherecydis fententia folem intelligendum effe docens.

---

kk) de veritate religionis Chrift. 1, 16. p. 27. edit. Amftel. 1709. 8.

*k**) Archaeol. philofoph. I. 11. p. 220.

l) ad *Homer*. Odyff. α, p. 1387, 24. quem locum non laudaffem, nifi ibidem paullo poft, vbi de diuerfis Iouis nominibus agit, haec addidiffet: *Ζὴν, καὶ Ζὰν, καὶ Ζὰς, καὶ Ζῆς, παρὰ Φερεκύδῃ.* Loci claffici de iftis Iouis nominibus apud *Platonem* in Cratylo T. I. Opp. p. 396. et *Ariftot*. de mundo c. 7. cuilibet noti funt. Adde *Heraclidis* allegorias, in *Galei* opufculis mytholog. (Amft. 1688. 8.) p. 441,

m) ap. *Clem. Alex*. protrept. p. 48. A. et ftromm 5, p. 603. C.

ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ᾽ ἄπειρον αἰθέρα
καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ᾽ ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις;
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ᾽ ἡγοῦ θεόν.

quem locum fic vertit *Cicero* de N. D. 2, 25.

Vides fublime fufum, immoderatum aethera,
Qui tenero terram circumuectu amplectitur?
Hunc fummum habeto diuum: hunc perhibeto Iouem.

cf. *Lucret*. 1, 251. fq. *Virgil*. Ge. 2, 325. fqq. Sed *Plato* in Timaeo T. III. p. 58. D. ed. *Steph*. nulla Iouis mentione facta aethera explicat fic: *ἀέρος τὸ εὐαγέστατον, ἐπίκλην αἰθὴρ καλούμενος.*

mm) *περὶ μηνῶν*, in Bibliothek der alten Literatur und Kunft, P. VII. inter Inedita p. 31.

Per *Χθονίην* autem idem *Hermias* a Pherecyde dicit terram fuiſſe ſignificatam; per *Κρόνον*[n]), tempus. Aethera quidem eſſe principium agens, terram autem principium patiens, et tempus id, in quo fiant quae fiunt. Sed *Leucippum* haec vt nugas ſpreuiſſe, et principia rerum putaſſe infinita et minima quaeuis, quorum quae tenuiſſima eſſent, ea in altum aſcenderent et ignis atque aer fierent, quae vero craſſiora, ea ſubſiderent et aqua ac terra exiſterent. Ab *Hermia* non diſſentit *Damaſcius*[o]), qui Pherecydem docuiſſe dicit: „Iouem, „tempus, et terram fuiſſe tria aeterna rerum principia, „ita quidem vt vnum eorum ante duo exiſtat.“ Quodnam fuerit hoc principium, quod ante reliqua exiſtat, h. e. prius quam reliqua cogitandum ſit, apparere videtur ex iis, quae mox addit: „tempus ſuo partu produ- „xiſſe ignem, aerem, aquam.“ Haec enim conueniunt cum iis, quae ex *Hermia* attulimus: in tempore omnia fieri. ita vt ſenſus verborum *Damaſcii* ſit: ſenſim atque adeo procedente tempore e reliquis principiis, aethere

---

n) Ita etiam legi vidimus in loco *Probi*. Sed haec vocabula: *Χρόνος* et *Κρόνος*, promiſcue poſita eſſe a veteribus ita puto notum eſſe, vt omni demonſtratione recte mihi videar poſſe ſuperſedere. Sufficiat vnus *Heraclidis Pontici* locus, Allegor. Homer. p. 465. *Κρόνον ὀνομάζει* (Homerus) *τὸν χρόνον, κατὰ μετάληψιν ἑνὸς στοιχείου. πατὴρ δὲ τῶν ὅλων ὁ χρόνος, καὶ τελέως ἀμήχανον τὶ γενέσθαι τῶν ὄντων δίχα χρόνου.*

o) Verba ſunt: *Φερεκύδης ὁ Σύριος Ζῆνα μὲν εἶναι* (ita enim legendum eſt pro *ζῶντα μενέναι*) *ἀεί, καὶ Χθονίαν, τὰς τρεῖς πρώτας ἀρχάς. τὴν μίαν φημὶ πρὸ τῶν δυοῖν, καὶ τὰς δύο μετὰ τὴν μίαν· τὸν δὲ Χρόνον ποιῆσαι ἐκ τοῦ γόνου ἑαυτοῦ Πῦρ καὶ Πνεῦμα καὶ Ὕδωρ· τὴν τριπλῆν οἶμαι φύσιν τοῦ νοητοῦ· ἐξ ὧν ἐν πέντε μυχοῖς διῃρημένων πολλὴν γενεὰν συστῆναι θεῶν τὴν πεντέμψυχον καλουμένην. ταυτὸν δὲ ἴσως εἰπεῖν πεντέκοσμον.* Fortaſſis ad haec poſtrema reſpexit *Plato* in Timaeo T. III. p. 55. D. vbi, poſtquam dubitari poſſe dixit, vtrum ſtatuendi ſint mundi infiniti, an finiti, illud quidem arbitratur hominis indocti futurum eſſe, *πότερον δὲ*, differere pergit, *ἕνα ἢ πέντε αὐτοὺς ἀληθείᾳ πεφυκότας λέγειν προσήκει, μᾶλλον αὖ,*

et chao, orta esse haec elementa: ignem, aerem, aquam. Statim addit *Damascius:* „haec tria elementa vna cum „aethere et chao diuisa fuisse per quinque conclauia," h. e. vnumquodque peculiarem aliquam, in qua operaretur, regionem accepisse, quodque destinatum fuisse peculiari cuidam vsui. „Ex his natam esse magnam „gentem deorum, quae *πεντέμψυχος* fuerit vocata." nempe quia et ex illis quinque principiis alia existerent, et haec rursus alia gignerent. „Sed eandem quoque „vocari fortassis posse *πεντέκοσμον.*" nempe quia vnumquodque illorum patet latissime°°). Iam si cum his duobus principiis, aethere et chao, et tribus elementis, igni, aëre, aqua, coniungas tempus ac terram, quae non separatim hic iterum commemorare *Damascio* placuit, intelligi poterit inscriptio operis Pherecydei *Ἑπτάμυχος*, supra e *Suida* tradita. Porro *Probi* locus quam similia contineat iis, quae iam ex *Hermia* atque *Damascio* apposui, non est opus vt multis demonstrem. Leuem

---

ταύτῃ στὺς, εἰκότως διαπορῆσαι. Illos *μυχοὺς* *) commemorat etiam et explicat *Porphyrius* de antro Nymphar. c. 31. *πανταχοῦ τοῦ διθύρου φύσεως ὄντος συμβόλου, εἰκότως καὶ τὸ ἄντρον οὐ μονόθυρον, ἀλλὰ δύο ἔχον θύρας, ὡσαύτως τοῖς πράγμασιν ἐξηλλαγμένας· καὶ τὰς μὲν, θεοῖς τε καὶ τοῖς ἀγαθοῖς προσηκούσας· τὰς δὲ, θνητοῖς καὶ φαυλοτέροις. ἀφ' ὧν καὶ Πλάτων ὁρμώμενος, οἶδε καὶ αὐτὸς κρατῆρας, καὶ ἀντὶ τῶν ἀμφορέων λαμβάνει πίθους, καὶ δύο στόματα — τῶν δύο πυλῶν· καὶ τοῦ Συρίου Φερεκύδου μυχοὺς, καὶ βόθρους, καὶ ἄντρα, καὶ θύρας, καὶ πύλας λέγοντος· καὶ διὰ τούτων αἰνιττομένου τὰς τῶν ψυχῶν γενέσεις καὶ ἀπογενέσεις.*

*) De notionibus nominis *μυχὸς* breuiter, sed bene, egit *Koeppen* ad Iliad. ζ, 152.

°°) Non inepte huc retuleris verba *Plutarchi* de defectu oraculor. c. 23. p. 422. F. *τῶν γραμματικῶν ἀκούομεν εἰς Ὅμηρον ἀγόντων τὴν δόξαν, ὡς ἐκείνου τὸ πᾶν εἰς πέντε κόσμους διανέμοντος, οὐρανὸν, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν, ὄλυμπον. — οὕτω δὲ καὶ Πλάτων ἔοικε τὰ κάλλιστα καὶ πρῶτα σωμάτων εἴδη καὶ σχήματα συννέμων ταῖς τοῦ ὅλου διαφοραῖς, πέντε κόσμους καλεῖν, τὸν γῆς, τὸν ὕδατος, τὸν ἀέρος, τὸν πυρός,* et quae plura dixit.

tantum eius verborum transpositionem postulo hanc: „ignem (h. e. aethera), terram, ac tempus significans." Videtur ille quidem sententiam Pherecydis in eo non satis recte cepisse, quod tempus dicit terra regi, quam *Hermias* vocauerat patiens principium. Sed quum in vniuersum reliquis, qui philosophiam Pherecydeam exposuerunt, non repugnet, ipse potius terram ab aethere regi dicat: videri potest recte quidem rem intellexisse, verum obscurius explicasse. *Maximus Tyrius* denique *Ζῆνα* solum et *Χθονίην* affert, omisso *Χρόνῳ*, sed addit *τὸν ἐν τούτοις Ἔρωτα*, quo quid significetur intelligi satis potest e *Procli* aliquo loco[p]), et e consuetudine loquendi omnium, qui cosmogonias olim condiderunt, vt *Hesiodi*[q]), *Empedoclis* et *Parmenidis*[r]), atque ipsius *Platonis*[s]), qui omnes secuti videntur *Or-*

p) ad *Plat.* Timae. lib. 3. p. 155. sq. τὴν Ἀφροδίτην παρήγαγεν ὁ δημιουργός, ἵνα καλῶς ἐπιλάμπῃ, τάξιν καὶ ἁρμονίαν καὶ κοινωνίαν πᾶσι τοῖς ἐγκοσμίοις, καὶ τὸν ἔρωτα ὀπαδὸν αὐτῆς, ἑνοποιὸν ὄντα τῶν ὅλων. ἔχει δὲ καὶ αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ τὴν τοῦ ἔρωτος αἰτίαν. ἔστι γὰρ καὶ μῆτις πρῶτος γενέτωρ, καὶ ἔρως πολυτερπής. εἰκότως ἄρα φιλίας ἐστὶν αἴτιος τοῖς δημιουργήμασι, καὶ ὁμολογίας. καὶ ἴσως πρὸς τοῦτο ἀποβλέπων καὶ ὁ Φερεκύδης ἔλεγεν, εἰς ἔρωτα μεταβεβλῆσθαι τὸν Δία, μέλλοντα δημιουργεῖν. ὅτι δὴ τὸν κόσμον ἐκ τῶν ἐναντίων συνιστάς, εἰς ὁμολογίαν καὶ φιλίαν ἤγαγε, καὶ ταυτότητα πᾶσιν ἐνέσπειρε καὶ ἕνωσιν, τὴν δι' ὅλων διήκουσαν. Hunc locum de Pherecyde Atheniensi intelligendum esse, qui in Theogonia (de quo opere vid. §. 6.) haec scripserit, opinatur *Ioh. Laurent. Moshemius* in Obseruatt. ad *Rudolphi Cudworthi* Systema intellectuale huius Vniuersi, Ienae 1733. fol. ab eo Latine editum, p. 615. quae opinio mihi non probatur.

q) theog. 120. de quo loco inprimis v. *Plat.* Sympos. T. III. p. 178. vbi praeter alia, ὁμολογεῖται, inquit, ὁ Ἔρως ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις εἶναι. πρεσβύτατος δὲ ὤν, μεγίστων ἀγαθῶν ἡμῖν αἴτιός ἐστιν. cf. p. 180. B. et *Plutarch.* amatorr. T. II. p. 756. F.

r) v. *Plutarch.* de facie in orbe lunae T. II. p. 926. sq.

s) in Symp. l. l. et p. 202. E. et aliis in locis.

phei placita[t]). Scilicet intelligitur vis genitrix omnium rerum, quam vix viuidius pingere poterant, quam imagino amoris, qua et coniunctio similium partium cum similibus et aetheris siue Ionis vis penetrandi per materiam et e chao elementa atque ex his reliqua omnia procreandi egregie describitur. Insignis hanc in rem est locus *Euripidis* hic[u]):

τὴν Ἀφροδίτην οὐχ ὁρᾷς ὅση θεός;
ἣν οὐδ᾽ ἂν εἴποις, οὐδὲ μετρήσειας ἂν
ὅση πέφυκε, καὶ ἐφ᾽ ὅσον διέρχεται.
Αὕτη τρέφει σὲ κἀμὲ καὶ πάντας βροτούς.
Τεκμήριον δὲ μὴ λόγῳ μόνον μάθῃς,
ἔργῳ δὲ δείξω τὸ σθένος τὸ τῆς θεοῦ.
Ἐρᾷ μὲν ὄμβρον γαῖ᾽, ὅτε ξηρὸν πέδον
ἄκαρπον αὐχμῷ, νοτίδος ἐνδεῶς ἔχει.
Ἐρᾷ δ᾽ ὁ σεμνὸς οὐρανὸς πληρούμενος
ὄμβρου πεσεῖν εἰς γαῖαν Ἀφροδίτης ὕπο.
Ὅταν δὲ συμμιχθῆτον ἐς ταυτὸν δύο,
φύουσιν ἡμῖν πάντα καὶ τρέφουσ᾽ ἅμα,
δι᾽ ὧν βρότειον ζῇ τε καὶ θάλλει γένος.

Restant nunc reliqua *Maximi Tyrii* verba: καὶ τὴν Ὀφιονέως γένεσιν, καὶ τὴν θεῶν μάχην, καὶ τὸ δένδρον, καὶ τὸν πέπλον. quae, si nullum praeter hunc locum haberemus, plane non possent intelligi. Sed priora,

---

t) Certe in Argonauticis v. 422. leguntur haec:
πρεσβύτατόν τε καὶ αὐτοτελῆ πολύμητιν ἔρωτα.
Addi potest locus *Damascii* p. 256. Ἡσίοδος μοι δοκεῖ πρῶτον γενέσθαι τὸ χάος ἱστορῶν, τὴν ἀκατάληπτον τοῦ νοητοῦ καὶ ἡνωμένην παντελῶς φύσιν κεκληκέναι χάος· τὴν δὲ τὴν πρώτην ἐκεῖθεν παράγειν, ὥς τινα ἀρχὴν τῆς ὅλης γενεᾶς τῶν θεῶν· εἰ μὴ ἄρα χάος μὲν τὴν δευτέραν τῶν δυοῖν ἀρχῶν. Τὴν δὲ, καὶ τάρταρον, καὶ ἔρωτα τὸ τριπλοῦν νοητόν. τὸν μὲν ἔρωτα ἀντὶ τοῦ τρίτου, ὡς κατὰ ἐπιστροφὴν θεωρουμένην. τοῦτο γὰρ οὕτως ὀνομάζει καὶ Ὀρφεὺς ἐν ταῖς ῥαψῳδίαις. etc.

u) qui locus propter praecipuam praestantiam saepe et a multis veteribus laudatus reperitur, in his ab *Athenaeo* 13, p. 599. sq. qui etiam alios similes locos addidit.

vsque ad *μάχην*, satis bene illustrantur ab *Origene*[w]). Scilicet hic apud Pherecydem reperiri dicit narrationem aliquam de exercitu contra alium exercitum in acie collocato, quorum alteri *Κρόνος* praesit, alteri *Ὀφιονεὺς*, ita vt vterque alterum prouocet atque aemuletur. Hos narrabat Pherecydes pactionem inter se fecisse, vt, vtri eorum in Ogenum incidissent, hi pro victis haberentur, qui vero illos expulissent, ii coelum tenerent. His *Origenis* non minus quam illis reliquis *Maximi Tyrii* verbis lucem affert locus *Clementis Alexandrini*[x]): *Φερεκύδης ὁ Σύριος λέγει· Ζὰς ποιεῖ φᾶρος μέγα τε καὶ καλόν. καὶ ἐν αὐτῷ ποικίλλει γῆν καὶ Ὠγῆνον, καὶ τὰ Ὠγήνου δώματα*[**]). Hoc pallium s. *φᾶρος* apud eundem *Clementem*[y]) dicitur Pherecydes collocasse in alata quercu: *τί ἐστιν ἡ ὑπόπτερος δρῦς*[yy]) *καὶ τὸ ἐπ' αὐτῇ πεποικιλμένον φᾶρος· πάντα ὅσα Φερεκύδης ἀλληγορήσας ἐθεολόγησεν, λαβὼν ἀπὸ τῆς τοῦ Χὰμ προφητείας τὴν ὑπόθεσιν.* Igitur haec omnia allegorice explicanda esse, ipse *Clemens*, vel potius, cuius verba ille retulit, *Isidorus*, testatur. Sed quomodo explicari possint, de eo dissentiunt viri docti, quorum variorum

---

w) contra Cels. 6, p. 303.

x) stromm. 6, p. 621. A. vbi Pherecydem dicit sua sumsisse ex *Homer.* Il. σ, 483. et 606.

**) *Wakefield* Silv. crit. P. I. p. 131. emendat *Ὤγενον, καὶ τὰ τῶν θεῶν δώματα.* Nam *Ὠγένου* per *Ὠκεανοῦ* explicat *Tzetzes* ad *Lycophr.* 231. Sic *Hesychius: Ὠγενίδαι· Ὠκεανίδαι. Ὠγὴν γὰρ, ὠκεανός.* Confert *Wakefield* etiam locum *Homer.* Il. σ, 483.

y) stromm. 6, p. 642. A.

yy) *Ioh. Ern. Grabe* Spicilegii SS. Patrum Tomo II. (Oxon. 1699. 8.) p. 68. legendum suspicatur *Δρύοψ*, quia in auem potius, quam in quercum, epitheton *ὑπόπτερος* conueniat. Nam *Δρύοψ* apud *Aristophanem* in Auibus v. 304. est nomen auis. At in eo ipso, quod *quercus* dicitur alata, cernitur allegoriae studium. Et *Maximus Tyrius*, vt paulo ante vidimus, non *δρῦς* quidem, nomen speciei, sed nomen generis, *τὸ δένδρον*, posuit.

varias interpretationes attulit *Heinius* p. 330. ſq. Mihi fateor vnice placere eorum explicationem, qui per pallium extenſum ſignificari putant, materiam antea conglobatam tandem ab Ioue extenſam fuiſſe, h. e. coelum factum eſſe, ita vt plana ſub coelo exiſteret ſuperficies, quam deinde diuideret in terram continentem et aquas ſiue Oceanum. Hanc enim eſſe vim verborum Ὠγῆνος et Ὠγήνου δώματα, neque cum *Heinio* p. 330. intelligi debere Gehennam, e libris Moſis deſumtam, ſatis perſpici poteſt ex *Heſychio*, et ex iis quae *Salmaſius* p. 842. C. atque *Bochartus* p. 708. ſq. ea de re disputauerunt. cf. *Apollon. Rhod.* 1, 506. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 231. Iam quum quercus, quam quaſi fundamentum fecit Iupiter, in quo coelum collocaret, firmitatis ac duramenti imago ſit, alis autem ſignificetur motus atque celeritas: recte videtur hic verbis Pherecydis tribui poſſe ſenſus: Iupiter coelum non ſolum firmum et durabile effecit, variisque modis exornauit [z]), ſed ad celerem quoque motum aptum reddidit. Quae mea interpretatio ſi cui displiceat, placebit ei fortaſſis *Ioh. Alb. Fabricii* ſententia, quam his verbis propoſuit [zz]): „ὑπόπτερος δρῦς nihil aliud eſt quam quercus patula, „quae arbor aetatem ferens eſt, licet fluxis foliis. Vi„dendum igitur, an quercus illa cum velamento varie„gato apud *Clementem* ſit potius imago vniuerſae Natu„rae fluxae et in mille formas variabilis, nec minus an„tiquiſſimae, obnuptaeque ac velatae, vti nota imago „Naturae apud Aegyptios velata ex *Plutarcho* de Iſide „et Oſir. c. 9. p. 354. C. cum inſcriptione: ἐγώ εἰμι „πᾶν τὸ γεγονὸς, καὶ ὂν, καὶ ἐσόμενον· καὶ τὸν ἐμὸν

z) Dignus eſt qui hic conferatur locus *Platonis* in Tim. T. III, p. 40. A. Deus τοῦ θείου τὴν πλείστην ἰδέαν— εὔκυκλον ἐποίει, τίθησί τε εἰς τὴν τοῦ κρατίστου φρόνησιν, ἐκείνῳ ξυνεπόμενον, νείμας περὶ πάντα κύκλῳ τὸν οὐρανὸν, κόσμον ἀληθινὸν αὐτῷ πεποικιλμένον εἶναι καθ᾽ ὅλον.

zz) ad Codicem pſeudepigraphum Veteris Teſtamenti, T. I. p. 293. ſq.

„πέπλον οὐδεὶς πω θνητὸς ἀπεκάλυψεν" Neque enim cum *Tiedemanno* p. 184. per quercum illam puto intelligi posse terram, quia ipsa *Clementis* verba videntur huic interpretationi repugnare, et quia veterum philosophorum fere constantem opinionem fuisse scimus hanc: terram quiescere, coelum moueri. Ego certe quidem nullo modo possum adduci vt credam, quod quidam tradiderunt, Pythagoram terrae adscripsisse motum, nedum vt Pherecydem iam ita sensisse mihi persuadeam. Immo antiquis quoque temporibus impiam putatam fuisse hanc sententiam satis constat. Quare vel vnum *Plutarchi* α) locum attulisse sufficiet: Ἀρίσταρχος ᾤετο δεῖν Κλεάνθη τὸν Σάμιον ἀσεβείας προκαλεῖσθαι τοὺς Ἕλληνας, ὡς κινοῦντα τοῦ κόσμου τὴν ἑστίαν, ὅτι φαινόμενα σώζειν ἀνὴρ ἐπειρᾶτο, μένειν τὸν οὐρανὸν ὑποτιθέμενος, ἐξελίττεσθαι δὲ κατὰ λοξοῦ κύκλου τὴν γῆν, ἅμα καὶ περὶ τὸν αὑτῆς ἄξονα δινουμένην. Et quanquam Plato β) sententiam illam amplexus esse videtur, tamen hoc ab eo paullo obscurius dictum fuisse ipse *Cicero* γ) obseruauit. Itaque quum haec constituta essent, poteram pergere in explicandis allegoriis Pherecydeis, nisi impedimentum obiectum viderem ab *Heinio* p. 331. sq. Is enim ea, quae supra e *Clemente* attuli, quia hic ipse desumsisse se illa dicit ex *Isidoro*, Basilidis Gnosticae sectae auctoris filio, pro supposititiis habere non dubitauit. Inprimis eum, vt sic statueret, mouisse videtur illa ipsa obscura et symbolica loquendi ratio. Ego vero temere hoc factum esse arbitror, quia nihil videtur certius esse, quam in

---

α) de facie in orbe lunae T. II. p. 933. A. v. omnino *Achill. Tat.* introd. in Aratum c. 4. p. 127. D. cf. c. 28. iuit.

β) in Timaeo p. 40. B. vbi tamen non eum proponere voluisse sententiam supra allatam, clarum fit ex alio loco, p. 55. D. E.

γ) Acad. 4, 39.

antiqua theologia reperta fuiſſe talia ſymbolica. Satis perſpicue iam *Clemens* id oſtendit δ): παρεστήσαμεν τὸ συμβολικὸν εἶδος ἀρχαῖον εἶναι, κεχρῆσθαι δὲ αὐτῷ οὐ μόνον τοὺς προφήτας τοὺς παρ᾽ ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων τῶν παλαιῶν τοὺς πλείονας, καὶ τῶν ἄλλων τῶν κατὰ τὰ ἔθνη βαρβάρων οὐκ ὀλίγους. His poſitis — nolo enim plura hanc in rem argumenta afferre — facilius erit ea quoque, quae ex *Origene* attuli, et quae plane non tetigit *Tiedemannus*, expedire. *Origenes* quidem ipſe p. 304. et *Heinius* p. 329. illum Ophionea in theologiam Pherecydis translatum fuiſſe dicunt e libris Moſis, vbi extat notiſſima illa hiſtoria de ſerpente, ὄφει. Conſentit etiam quodammodo *Philo Byblius* in loco ſupra indicato: παρὰ Φοινίκων καὶ Φερεκύδης λαβὼν τὰς ἀφορμὰς, ἐθεολόγησε περὶ τοῦ παρ᾽ αὐτῷ λεγομένου Ὀφιωνέως θεοῦ, καὶ τῶν Ὀφιωνιδῶν. At vero quominus hanc ſententiam ego veram putem, his impedior argumentis. Primo enim manifeſtum eſt, Ophionea apud Pherecydem fuiſſe deum quendam, qui pugnauerit contra Κρόνον, quem ſupra vidimus a Pherecyde poſitum eſſe in rerum principiis. Iam vero notiſſimum eſt, veteres cosmogoniarum conditores ita deſcripſiſſe mundi originem, vt dicerent, deos cum diis vehementer et aſſidue bella geſſiſſe: quibus narrationibus vix aliquid aliud potuerunt ſignificare velle; quam ab initio omnia confuſa fuiſſe, et alterum alteri quaſi repugnaſſe. Apparet igitur, per proſopopoeiam veteribus vſitatiſſimam ex primis rerum principiis et elementis deos factos eſſe ε). Hinc illae gigantomachiae et titanomachiae. Deinde valde veriſimile eſt, Ophioni

---

δ) ſtromm. 6, p. 618. A. cf. 2, p. 358. B. 5, p. 569. A. et multis aliis in locis.

ε) Huc pertinet locus *Ariſtotelis* ſupra iam §. 7. not. o. allatus. cf. *Plat.* Timae. T. III. p. 56. ſq. Sic fabula de Pelei ac Thetidis nuptiis non nemini referenda videtur ad philoſophema cosmogonicum de aquae vel plurium elementorum certamine tandemque coniunctione cum terra.

illi a Pherecyde nomen a ſerpente deriuatum ita tributum fuiſſe, vt notio ſerpentis ipſius plane periret, nec niſi repugnantiae et inimicitiae idea inde remaneret. Huius enim ſymbolum videtur ſerpens fuiſſe ζ). Denique *Origenis* et reliquorum, quos modo commemoraui, opinionem vanam eſſe, declarant et alii ſcriptorum loci, in quibus Ophioneus non hominibus, qui tum nondum erant, vt apud Moſen, ſed diis inimicus fuiſſe dicitur η), et inprimis totius Pherecydeae philoſophiae nexus, qui videtur hic fere fuiſſe: Ab initio ſtatim tria rerum principia erant, Iupiter, Chthonia, Tempus. Nondum autem ordo quidam rerum apparebat; omnia quae erant, h. e. Chaos ſ. Chthonia, confuſa inter ſe iacebant. Iupiter igitur ea voluit ordinare. Id vero non vno quaſi ictu, ſed ſenſim demum potuit fieri. Cronus

ζ) Satis hoc poteſt intelligi ex *Artemidoro* onirocrit. 2, 13. p. 101. ed. *Rigalt.* Pariſ. 1603. 4. qui, ὄφις, inquit, np. quem quis per ſomnium vidit, ἔχθραν ἐπάγει.

η) Talis eſt *Claudiani* locus de raptu Proſerp. 3, 339. ſqq.

Hic (in Aetnaeis cacuminibus) patuli rictus: hic
prodigioſa Gigantum
Tergora dependent, et adhuc crudele minantur
Affixae truncis facies, immaniaque oſſa
Serpentum paſſim cumulis exſanguibus albent,
Et rigidae multo ſuſpirant fulmine pelles,
Nullaque non magni iactat ſe nominis arbor.
Haec centumgemini ſtrictos Aegaeonis enſes
Curuata vix fronte leuat. liuentibus illa
Exultat Coei ſpoliis. haec arma Mimantis
Suſtinet. hos onerat ramos exutus Ophion.
Altior at cunctis abies vmbroſaque late
Ipſius Enceladi fumantia geſtat opima
Summi terrigenum regis, caderetque grauata
Pondere, ni laſſam fulciret proxima quercus.

Quatenus hic locus meam ſententiam adiuuet, non videtur opus eſſe vt oſtendam. Fere eadem quae Pherecydes cecinit *Orpheus* ap. *Apollon. Rhod.* 1, 503. ſqq. cf. *Schol. Aeſchyl.* Prometh. 964. *Schol. Ariſtoph.* nubb. 246. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 1191.

enim siue Tempus in grauem aduersarium incidit, neque adeo Iouem in rebus ordinandis adiuuare satis potuit, h. e. multum temporis effluxit, antequam Chaos ordinaretur. Hi tamen, Cronus eiusque aduersarius Ophioneus, tandem conuenerunt inter se, hoc quidem pacto, vt qui in Oceanum incidissent, pro victis haberentur, reliqui coelum tenerent. Iam vero Cronus s. Tempus per ipsam sui naturam non potuit in Oceanum deiici. Ergo Cronus coelo potitus est*), h. e. post longum temporis spatium tandem coelum exortum est. Tum Iupiter, fugato aduersario, h. e. rerum omnium confusione sublata, distinxit intra pallium suum, h. e. sub coelo ϑ), terram et aquas. Itaque Iupiter s. aether, coniunctus per Ἔρωτα cum Chthonia s. Chao, vel vt *Proclus* tradebat, totus quasi ipse Amor factus, produxit terram, ignem et aquam. Ex aqua tandem natus est aer ι).

Ex his omnibus, quae hactenus dicta sunt, recte videtur colligi posse, Pherecydem ab *Achille Tatio* aliisque recte dici aquam pro primo elemento habuisse, modo non negligamus discrimen, quod constituendum est inter principia rerum et elementa κ). Principia enim

---

*) Huc spectare videtur locus *Tertulliani* de corona militis p. 451. ed. *Froben.* Basil. 1562. fol. „*Saturnum Pherecydes ante omnes refert coronatum.*“ np. post victoriam de aduersario reportatam, cuius symbolum olim erat corona.

ϑ) Ita enim intelligenda esse verba *ἐν αὐτῷ* in loco *Clementis*, quem supra priori loco posui, facile patet ex altero loco, et magis ex ipsa re. Particula *ἐν* igitur idem valet quod *ἐντός*. *Plato* T. III. Opp. p. 40. C. dixit *ἐντὸς οὐρανοῦ.* sed T. I. p. 109. B. *αὐτὴν δὲ τὴν γῆν, καθαρὰν ἐν καθαρῷ κεῖσθαι τῷ οὐρανῷ.*

ι) cf. *Plato* T. III. p. 32. B. p. 49. C.

κ) Neque enim nobis licere ab iis quae poetae atque adeo cosmogoniarum auctores vetustissimi de rerum principiis tradiderunt, recedere, contendit *Plato* p. 40. D. E. p. 53. D. Scilicet suum cuique. — *Aristotelis*, etiam *Platonis*, in hoc genere diligentia laudanda est,

Pherecydi erant aether, chaos, tempus; elementa autem, ignis, terra, aqua, aer. Igitur aqua fuit in secundariis quasi rerum principiis, sed tamen ipsa quoque, quum multis aliis rebus originem dederit, censerit potuit in primis rerum elementis. Accedit quod ne *Aristoteles* [λ]), quidem huic explicationi dici potest aduersari. Tradit enim, eos qui miscuerint cum veritate fabulas, nec tamen omnia his inuoluerint, h. e. philosophos vetustissimos, vt Pherecydem et alios nonnullos, primum rerum principium posuisse optimum. Siue enim principium intelligamus, recte potest aether atque adeo Iupiter et agens aliquod principium intelligi, siue de elemento explicemus, possumus de aqua accipere, modo memores simus loci *Pindari* [μ]): *ἄριστον μὲν ὕδωρ*, vel *Homeri* [ν]), vbi Neptunus vocatur *πρεσβύτατος καὶ ἄριστος*. Vnde etiam Zeno *χάος* apud *Hesiodum* dixit aquam esse, e qua omnia fierent, etiam terra [ξ]). Neque reiicienda videtur haec sententia. Vt enim Hera-

---

qui distinguere solent *τὰς ἀρχὰς* et *τὰ στοιχεῖα*. Vid. *Ioh. Stobaei* eclogg. phys. lib. 1. p. 310. sq. edit. *Heeren*.

λ) metaph. *ν*, 4. p. 246. ed. *Sylb.* *οἵ γε μεμιγμένοι αὐτῶν* (antiquorum poetarum ii, qui fabulas veris quibusdam praeceptis temperauere), *καὶ τὸ μὴ μυθικῶς ταῦτα λέγειν, οἷον Φερεκύδης καὶ ἕτεροί τινες, τὸ γεννῆσαν πρῶτον ἄριστον τιθέασι, καὶ οἱ μάγοι, καὶ τῶν ὑστέρων δὲ σοφῶν, οἷον Ἐμπεδοκλῆς τε καὶ Ἀναξαγόρας, ὁ μὲν τὴν φιλίαν στοιχεῖον, ὁ δὲ τὸν νοῦν ἀρχὴν ποιήσας.* *Iohannes Philoponus* in commentario ad hunc locum, fol. 65. b. ex versione *Franc. Patricii* (Ferrar. 1583. f.): „qui fabulose simul et demonstratiue dicunt, qualis Pythagorae praeceptor Pherecydes, bonum et optimum dicunt esse omnium causam et principium. Similiter et Magi." De sententia loci Aristotelici bene dixit *Moshemius* ad *Cudworthi* systema intellectuale p. 207. cf. *Heinius* p. 332. sq.

μ) Olymp. 1, 1. cf. *Schol. Hom.* Il. *ξ*, 302.

ν) Odyss. *ν*, 142.

ξ) v. *Schol. Apollon.* 1, 498.

clitus (v. §. 9.), ita etiam Heliodus, si *Tzetzae* credimus o), permulta hausit ex Orpheo.

§. 9.

Quae §. superiori, fortassis vberius iusto, de Pherecydis philosophia exposui, ea si quis diligenter perpendere voluerit, docere possunt, Pherecydem per Iouem suum s. aethera intellexisse naturam aliquam ratione praeditam et sapientem, quae vi diuina in chaos operata sit: quam sententiam et Platonem a) postea secutum esse constat, et a Pherecyde aliisque antiquis philosophis atque poetis ex Aegyptiorum theologia in Graecam translatam fuisse probabile est. Omnino enim, vt non commemorem, quia spuria non fine caussa putantur, quae *Hermes Trismegistus* b) habet de cosmogonia Aegyptiorum, plura sunt, quae supra §. 3. traditam *Iosephi* narrationem de Pherecydis peregrinatione ad Aegyptios suscepta demonstrare posse videantur, etiamsi *Diodorus Siculus* (1, 96.), vbi recenset eos Graecorum philosophos, qui discendi caussa Aegyptum adierint, nullam Pherecydis mentionem faciat.

---

o) ad *Lycophr.* 399. Ἡσίοδος ἐν τῇ θεογονίᾳ, τὴν Ὀρφέως ὑποκλέψας καὶ παραφθείρας θεογονίαν.

a) Saepe miratus sum, cur *Plato*, quantum mihi quidem constat, ne semel quidem meminerit Pherecydis. Et ex eo quidem, quod ille non panca suppilasse ex scriptorum ipso antiquiorum libris narratur, (v. *Thom. Crenii* de furib. librariis diss. epistolica II. Lugd. Bat. 1708. 8. p. 54—56. et *F. V. L. Plessing* über den Aristoteles, in *Caesaris* Denkwürdigkeiten aus der philosoph. Welt, Vol. III. Lips. 1786. 8. p. 105—108.) possit quis colligere, id fortassis a Platone factum esse, quo melius furtum commissum celaret. Sed potest etiam eius rei caussa ex nimis magno librorum illo tempore pretio repeti, cuius exempla post alios attulit idem *Plessing* p. 10. sq.

b) serm. sacr. c. 3: ἦν σκότος ἄπειρον ἐν ἀβύσσῳ καὶ ὕδωρ καὶ πνεῦμα λεπτὸν νοερὸν δυνάμει θείᾳ ὄντα ἐν χάει. ἀνέθη δὲ φῶς ἅγιον, καὶ ἐπάγη ὑπ' ἄμμῳ ἐξ ὑγρᾶς οὐσίας στοιχεῖα. etc.

Cogitemus enim illum Ophionea: Nonne plane idem eſt cum Typhone[c]), h. e. deorum aduerſarius, atque adeo pugnae elementorum et extremae in chao confuſionis egregia imago[d])? Cogitemus etiam locum *Damaſcii*[e]): *ἐν Αἰγυπτίοις τισὶ λόγοις — ἡ μὲν μία τῶν ὅλων ἀρχὴ σκότος ἄγνωστον ὑμνουμένη· καὶ τοῦτο τρὶς ἀναφωνούμενον οὕτως· τὰς δὲ δύο ἀρχὰς ὕδωρ καὶ ψάμμον, ὡς Ἡραΐσκος· ὡς δὲ ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ Ἀσκληπιάδης, ψάμμον καὶ ὕδωρ.* etc. Cogitemus denique, apud *Origenem*[f]) Heraclitum quoque dici de illa deorum pugna expoſuiſſe. Cuius placita de rerum omnium origine eadem fuiſſe, quae Orphei, ſatis colligere poſſumus e *Platone*[g]), et diſerte dicit *Clemens Alexandrinus*[h]). Orpheum autem ſcimus ab Aegyptiis petiiſſe maximam ſuae ſapientiae partem. Quum igitur Orphei principia theogonica non admodum diuerſa ſint a Pherecydeis[i]): luculenter inde apparere

---

c) v. *Hellanic.* fragm. III. p. 41. ſqq.

d) *Celſus* ap. *Origenem* 6, p. 303. poſtquam de Ophioneo dixit, *τούτου βουλήματος φησὶν ἔχεσθαι καὶ τὰ περὶ τοὺς Τιτάνας καὶ Γίγαντας μυστήρια, θεομαχεῖν ἀπαγγελλομένους· καὶ τὰ παρ' Αἰγυπτίοις περὶ Τυφῶνος, καὶ Ὥρου, καὶ Ὀσίριδος.*

e) in *Wolfii* anecdotis Graecis T. III. p. 260. ſq.

f) contr. Celſ. 6, p. 303.

g) in Cratylo, T. I. p. 402. B.

h) ſtromm. 6, p. 629. A. *σιωπῶ Ἡράκλειτον τὸν Ἐφέσιον, ὃς παρ' Ὀρφέως τὰ πλεῖστα εἴληφεν.*

i) Non potui mihi temperare, quin huc apponerem locum *Damaſcii* de principiis c. 13. in *Wolf.* anecd. Graec. T. III. p. 253. ſq. praeſertim cum *Hellanici* in eo fiat mentio: *ἡ κατὰ τὸν Ἱερώνυμον φερομένη (Ὀρφικὴ θεολογία), καὶ Ἑλλάνικον*†), *εἴπερ μὴ καὶ ὁ αὐτός ἐστιν, οὔ-*

†) De Hieronymo illo pauca monui ad *Hellanici Φοινικικά. Hieronymum* Rhodium, Peripateticum, intelligit *Tiedemannus* p. 61. qui idem verba ſtatim ſequentia, *εἴπερ μὴ καὶ ὁ αὐτός ἐστιν*, ita corrigenda putat, vt pro *ὁ αὐτός* reponatur *ἡ αὐτή*, *eadem quae praecedens.*

puto veritatem narrationis illius *Iofephi*. Poffit etiam quis huc trahere locum *Ammiani Marcellini* [k]), vbi iis, quae de Anaxagora narrat, paullo ante praemifit haec: „fi intelligendi diuini aditionem multiplicem, et prae-„fenfionum originem mente vegeta quisquam voluerit „replicare, per mundum omnem inueniet mathemata „huiusmodi ab Aegypto circumlata.“

§. 10.

Satis iam de Syrio Pherecyde dictum videtur. Poftulat inftituti ratio, vt de Pherecyde Athenienfi et

---

τως ἔχει· ὕδωρ ἦν, φησὶν, ἐξ ἀρχῆς καὶ ὕλη, ἐξ ἧς ἐπάγει (leg. ὑπάγει) ἡ γῆ, δύο ταύτας ἀρχὰς ὑποτιθέμενος πρῶτος, ὕδωρ καὶ γῆν· ταύτην μὲν ὡς φύσει σκεδαστήν· ἐκεῖνο δὲ ὡς ταύτης κολλητικόν τε καὶ συνεκτικόν· τὴν δὲ μίαν πρὸ τῶν δυοῖν ἄῤῥητον ἀφίησιν· αὐτὸ γὰρ τὸ μηδὲ φάναι περὶ αὐτῆς, ἐνδείκνυται αὐτῆς τὴν ἀπόῤῥητον φύσιν· τὴν δὲ τρίτην ἀρχὴν μετὰ τὰς δύο γεννηθῆναι ἐκ τούτων, ὕδατος φημὶ καὶ γῆς· δράκοντα εἶναι, κεφαλὰς ἔχοντα προσπεφυκυίας ταύρου καὶ λέοντος, ἐν μέσῳ δὲ θεοῦ πρόσωπον· ἔχειν δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων πτερά· ὠνομάσθαι δὲ χθόνον*) ἀγήρατον· καὶ Ἡρακλῆα τὸν αὐτόν· συνεῖναι δὲ αὐτῷ τὴν ἀνάγκην φύσιν οὖσαν· τὴν αὐτὴν καὶ Ἀδράστειαν, ἀσώματον, διωργωμένην, ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ τῶν περάτων αὐτοῦ ἐφαπτομένην· ταύτην οἶμαι λέγεσθαι τὴν τρίτην ἀρχὴν κατὰ τὴν οὐσίαν ἑστῶσαν· πλὴν ὅτι ἀρσενόθηλυν αὐτὴν ὑπεστήσατο**), πρὸς ἔνδειξιν τῆς πάντων γεννητικῆς αἰτίας· καὶ ὑπολαμβάνω τὴν ἐν ταῖς ῥαψῳδίαις θεολογίαν ἀφεῖσαν τὰς δύο πρώτας ἀρχὰς, μετὰ τῆς μιᾶς πρὸ τῶν δυοῖν τῆς τῇ σιγῇ παραδοθείσης, ἀπὸ τῆς τρίτης μετὰ τὰς δύο, ταύτης ἐνστήσασθαι τὴν ἀρχὴν, ὡς πρώτης ῥητόν τι ἐχούσης καὶ σύμμετρον πρὸς ἀνθρώπων ἀκοάς· οὗτος γὰρ ἦν ὁ πολυτίμητος ἐν ἐκείνῃ χρόνος ἀγήραος, καὶ αἰθέρος καὶ χάους πατήρ. — καὶ ἤδη ἡ θεολογία πρωτόγονον ἀνυμνεῖ καὶ Δία καλεῖ, πάντων διατάκτορα καὶ ὅλου τοῦ κόσμου. cf. *Tiedem.* p. 60—63. et fupra §. 8. not. η.

*) χρόνον reponi iubet *Iablonski* Panthei Aegyptiorum P. I. p. 191. recte, ni fallor.

**) v. *Ioh. Chph. Wolf* ad *Pfeudo-Origenis* Philofophumena p. 39. fq.

k) 22, 16. quem locum attuli §. 7. not. *n*.

Lerio exponatur. Et Athenienfem quidem Pherecydem *Suidas* dicit antiquiorem effe Syrio, quanquam et *Porphyrius*, vt ipfe *Suidas* addit, nullum Syrio Pherecyde antiquiorem agnouit, et *Strabo*[a]) diferte dixit: νεώτερος δ' ἐστὶν ὁ Ἀθηναῖος ἐκείνου (τοῦ Συρίου). Lerium *Suidas* dicit natum effe[b]) paullo ante Olympiadem LXXV. a quo non diffentit *Eufebius* in canone chronico, qui ad Olymp. LXXXI, 1. p. 169. Φερεκύδης, inquit, ὁ δεύτερος, ἱστοριογράφος, ἐγνωρίζετο. Hunc fequitur auctor Chronici Pafchalis p. 163. B. Pherecydem fecundum, hiftoricum, ponens Olymp. LXXXI. anno imperii Artaxerxis Longimani quinto decimo, qui tamen annus incidit in Olymp. LXXXII, 3. Scilicet fi Pherecydes Lerius natus eft paullo ante Olymp. LXXV, recte poteft inclarefcere coepiffe Olymp. LXXXI. Sed idem *Eufebius* ad Olymp. LX, 2. p. 163. dicit: Φερεκύδης ἱστορικὸς ἐγνωρίζετο, Πυθαγόρου διδάσκαλος, a quo non multum abit auctor Chronici Pafchalis p. 144. A. vbi haec leguntur: νζ' ὈΛΥΜΠΙΑΣ. κά, κβ', (h. e. anno Cyri maioris vigefimo primo et fecundo) Φερεκύδης ἱστοριοποιὸς ἐγνωρίζετο, καὶ Πυθαγόρας. Apparet igitur, hos confudiffe inter fe hiftoricum et philofophum, et quae ad hunc pertinerent, illi tribuiffe. Quod ipfum quum ab aliis etiam fcriptoribus factum effe obferuauerim, recte hic mihi videor quaedam dicere poffe de folemni ifta Pherecydarum confufione. Et de *Luciani* quidem ac *Freculphi* hoc in genere erroribus fupra iam dictum eft §. 1. et 4. Nunc addo alios. *Georgius* enim *Syncellus*[c]) ftatim poftquam de Theognide et Pififtrato dixit, Φερεκύδης, inquit, ἱστορικὸς ἐγνωρίζετο, Πυθαγόρου διδάσκαλος.

a) 10, p. 487. B.

b) Ita enim accipiendum videtur participium γεγονὼς propter locum *Eufebii* mox fequentem.

c) chronograph. p. 238. ed. Parif. 1652. fol. — *Eufebium* laudaui ex edit. *Scaligeri* in thef. temporum, et Chronicon Pafchale ex edit. *du Frefne*, Parif. 1688. fol.

Clemens Alexandrinus[d]), φασὶ, inquit, καὶ Ἰδανθοῦραν[e]) τὸν Σκυθῶν βασιλέα, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης ὁ Σύριος[ee]), Δαρείῳ διαβάντι τὸν Ἴστρον, πόλεμον ἀπειλοῦντα πέμψαι σύμβολον ἀντὶ τῶν γραμμάτων, μῦν, βάτραχον, ὄρνιθα, οἰστὸν, ἄροτρον. ἀπορίας δὲ οὔσης οἵας εἰκὸς, ἐπὶ τούτοις, Ὀροντοπάγας[f]) μὲν ὁ χιλίαρχος ἔλεγεν, παραδώσειν αὐτοὺς τὴν ἀρχήν· τεκμαιρόμενος ἀπὸ μὲν τοῦ μυὸς, τὰς οἰκήσεις· ἀπὸ δὲ τοῦ βατράχου, τὰ ὕδατα· τὸν ἀέρα τε ἀπὸ τῆς ὄρνιθος· καὶ ἀπὸ τοῦ οἰστοῦ, τὰ ὅπλα· ἀπὸ δὲ τοῦ ἀρότρου, τὴν χώραν. Ξιφόδρης δὲ ἔμπαλιν ἡρμήνευσεν· ἔφασκε γὰρ, ἐὰν μὴ ὡς ὄρνιθες ἀναπτῶμεν, ἢ ὡς μύες κατὰ τῆς γῆς, ἢ ὡς οἱ βάτραχοι καθ' ὕδατος δύωμεν, οὐκ ἂν φύγοιμεν τὰ ἐκείνων βέλη· τῆς γὰρ χώρας οὐκ ἐσμὲν κύριοι. Ἀνάχαρσίν τε τὸν Σκύθην φησὶ καὶ αὐτὸν κοιμώμενον κατέχειν, τῇ μὲν λαιᾷ, τὰ αἰδοῖα· τῇ δεξιᾷ δὲ, τὸ στόμα· αἰνιττόμενον, δεῖν μὲν ἀμφοῖν, μεῖζον δὲ εἶναι γλώττης κρατεῖν ἢ ἡδονῆς. Iam vero *Voſſius*[ff]) videtur ſatis demon-

---

d) ſtromm. 5, p. 567. C. D.

e) *Herodotus* 4, 126. ſq. hunc regem vocat Ἰνδάθυρσον, *Iuſtinus* 2, 5, 8. Iancyrum. Sed fortaſſis apud *Herodotum* vera ſcriptura fuit Ἰδάνθουρος, apud *Iuſtinum* Idantyrus vel Idanthyrus. v. *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 816. A.

ee) ὁ *Λέριος* legendum eſſe, recte animaduertit *Weſſeling.* ad *Herodot.* 4, 131. Conf. quae paullo poſt dixi.

f) Pro Orontopaga *Herodotus* 4, 132. ipſum Darium, et pro Xiphodre Gobryam nominat. Sed narratio de Anacharſide ita traditur a *Plutarcho* de garrulitate cap. 6. p. 505. A. Ἀνάχαρσις ἑστιαθεὶς παρὰ Σόλωνι, καὶ κοιμώμενος, ὤφθη τὴν μὲν ἀριστερὰν χεῖρα τοῖς μορίοις, τὴν δὲ δεξιὰν τῷ στόματι προσκειμένην ἔχων· ἐγκρατεστέρου γὰρ ᾤετο χαλινοῦ δεῖσθαι τὴν γλῶτταν, ὀρθῶς οἰόμενος.

ff) p. 445—47. cuius diſputationi, quae inprimis in eo verſatur, vt oſtendat, plures olim ſcriptores duplicibus gentis nominibus appellatos fuiſſe, altero petito ab illo loco, in quo nati, altero ab eo, vbi diu commorati eſſent, iungi poſſunt, quae *Salmaſius* habet p. 846. A. et quae de Hellanicorum confuſione ipſe dixi in Commentat. de Hellanico p. 29. ſq. item quod Linus, licet vere Chalci-

ſtraſſe, Lerium Pherecydem eundem eſſe atque Athenienſem, et hiſtorici, non philoſophi, nomine hic opus eſſe patet. Itaque plane non dubito, quin apud *Clementem*, ſiue huic ipſi tribuendus ſit error, ſiue deſcriptoribus eius, cum *Tiedemanno* p. 169. pro *Σύριος* legendum ſit *Λέριος*[g]). *Photius* ex *Helladio* Pherecydem Syrum, qui genealogiam ſcripſerit, narrat phthiriaſi laboraſſe et magno animo[h]) hanc calamitatem tuliſſe. Scimus vero e ſuperioribus, Syrio Pherecydi, h. e. philoſopho, a multis tribui iſtum morbum. Et quanquam *Andron Epheſius*[i]) duo Syrios Pherecydas fuiſſe dicit, alterum aſtrologum, alterum theologum, filium Badyis et Pythagorae magiſtrum[k]): tamen *Eratoſthenes* vnum tantum Syrium Pherecydem agnoſcit, qui ſane potuit et aſtronomiam callere et de cosmogonia philoſophari[l]), et alterum Athenienſem, *γενεαλόγον*, quod ipſum a *Dionyſio Halicarnaſſenſi*[m]) confirmatur.

---

denſis fuerit, tamen quum diu Thebis permanſerit, ibique fuerit humo conditus, teſte *Pauſania* (9, 29. extr.), ideo Thebanus vocatus eſt. Quod aperte probat eius epitaphium a *Diogene Laertio* (1, 4.) allatum. v. *Montfaucon* diſſ. de priſcis Graecorum et Latinorum litteris, adiecta eius Palaeographiae Graecae, §. 22. p. 559. Adde *Conr. Rittershuſii* orat. de Zaleuco et Charonda, Altorph. 1591. 4. p. 6. quo ipſo loco monet, etiam *Ciceronem* de legib. II. 2. auctore, vni homini duas eſſe poſſe patrias: vnam naturae: alteram, ciuitatis.

g) cf. *Salmaſ.* p. 842. C. p. 846. A. et ſupra, not. ee).

h) Nam *γενναίως* vel *γεννικῶς* pro *γενικῶς* mihi legendum videri, iam ſupra oſtendi §. 7.

i) ap. *Diog. Laert.* 1, 119. vbi etiam *Eratoſthenis* ſententia commemoratur.

k) Hanc ſententiam poſt longam et confuſam disputationem tandem amplectitur *Salmaſius* p. 844. C.

l) *Plato* in Timaeo T. III. p. 27. A. *ἔδοξεν ἡμῖν Τίμαιον, ἅτε ἀστρονομικώτατον ἡμῶν, καὶ περὶ φύσεως τοῦ παντὸς εἰδέναι μάλιστα ἔργον πεποιημένον, πρῶτον λέγειν, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως, τελευτῶντα δὲ εἰς ἀνθρώπων φύσιν.*

m) archaeol. 1, p. 10. ed. *Sylb.* p. 35. ed. *Reisk.*

Fuit enim antiquiſſimorum hiſtoricorum haec conſuetudo, vt genealogias conderent [n]), quod ſtudium quam vtile fuerit ad conſtituendam aliquam chronologiam, et quam praeclare viam parauerit ad verae hiſtoriae tractationem accuratiorem, nulla eget demonſtratione [o]). Ergo plane erraſſe putandus eſt *Photius* ſiue *Helladius*, qui Pherecydi Syro ſ. Syrio tribueret opus genealogicum, quod a Pherecyde Athenienſi ſ. Lerio profectum eſſe probabile ſit ex iis, quae de huius ſcriptis *Suidas* attulit. Quare etiam cum *Salmaſio* p. 846. ſq. opus hoc genealogicum puto eſſe illud ipſum opus de theogonia, quod idem vir doctus p. 842. A. recte videtur longe diuerſum putare a *θεολογίᾳ*, quam ſupra §. 6. vidimus eſſe Syrii Pherecydis [oo]). Scilicet vterque Pherecydes tractauit mythologiam: Syrius in θεολογίᾳ ſiue Heptamycho philoſophicam, Athenienſis in Θεογονίᾳ hiſtoricam. Praeter hos antiquos ſcriptores poteram etiam multos recentiorum temporum viros doctos, eiusdem in confundendis Pherecyde philoſopho et hiſtorico negligentiae reos, commemorare. Sed ſufficiat vnum *Spanhe-*

---

n) Sic *Acuſilai γενεαλογίας* laudat *Schol. Apollon.* 4, 1142. et *Hecataei γενεαλογικὰ Stephanus Byzant.* in v. *Ἀμφαναὶ* et *Μελία*, et *Athenaeus* 4, p. 148. F. cf. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 911. ſq.

o) Pertinet huc locus *Platonis* in Timaeo T. III. p. 22. *Σόλων ἔφη — προαγαγεῖν βουληθεὶς αὐτοὺς* (Aegyptiorum ſacerdotes) *περὶ τῶν ἀρχαίων εἰς λόγους, — τὰ ἀρχαιότατα λέγειν ἐπιχειρεῖν, περὶ Φορωνέως τε τοῦ πρώτου λεχθέντος καὶ Νιόβης, καὶ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν αὖ περὶ Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας, ὡς διεγένοντο, μυθολογεῖν, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν γενεαλογεῖν· καὶ τὰ τῶν ἐτῶν ὅσα ἦν οἷς ἔλεγε πειρᾶσθαι διαμνημονεύων, τοὺς χρόνους ἀριθμεῖν.* cf. *de Bougainville* vues générales ſur les antiquités Grecques du premier âge, et ſur les premiers hiſtoriens de la nation Greçque, conſidérés par rapport à la chronologie, in Mémm. de l' acad. royale des I. et des B. L. Vol. XXVIIII. p. 67. ſq.

oo) *Salmaſium* ſequitur *Fabricius* Biblioth. Graec. Vol. II. p. 665. ed. *Harles.*

mium[p]) nominaffe. Iam ex his omnibus fimul fumtis recte colligi arbitror, hiftoricum noftrum tertio fere anno poft Herodotum effe natum, quinto decimo poft Hellanicum[q]). Non igitur vixit Darii Hyftafpidae temporibus, quae erat *Voffii* p. 444. opinio, nec ante Xerxis expeditionem in Graeciam, vt *Heynius* putabat[r]), nec fuit Herodoto antiquior, aut Hecataeo Milefio aequalis[s]). Non igitur reprehendenda eft *Ifidori*[t]) ratio, qua Pherecydem dicit fuiffe Efrae aequalem, et poft Herodotum claruiffe. Efra enim anno Artaxerxis Longimani feptimo, h. e. Olymp. LXXX, 3, accepit a rege poteftatem in Iudaeam migrandi, ibique et religionem et politiam inftaurandi. Quodfi verum eft, quod *Lucianus* tradit[u]), Pherecydem octoginta quinque annos vixiffe, apparet eum mortuum effe Olymp. LXXXXI, 1. qui ipfe annus erat Platonis trigefimus fecundus.

---

p) ad *Callimach.* hymn. in lauacr. Pall. 82.

q) Herodotus enim natus eft Olymp. LXXIIII., 1.

r) ad *Apollodor.* p. 923. Scilicet natus effe potuit Pherecydes ante Xerxis expeditionem illam paucos tantum annos.

s) Ita aetatem Pherecydis definiuit idem *Heyn.* p. 994. et 809. Sed Hecataeus Milefius non videtur vltra Olymp. LXXIII, 4. vixiffe. v. Commentat. de Hellanico p. 4.

t) origg. 1, 41. Per hanc occafionem addere liceat verba *Lucae Tudenfis* in Vita Ifidori Hispalenfis (T. I. Actor. Sanctorum April. p. 333.): „hic (fcil. in Ifidori „originibus) ephemerides, epactas, idus et kalendaria, „annales et hiftorias diftinguendo Pherecydem et Iofephum ebibiffe probabis."

u) Huius enim locum non de Pherecyde philofopho, fed de hiftorico accipiendum effe, quum fupra iam §. 1. innuerim, tum ex eo luculenter cognofci poteft, quod primo dicit fe expofiturum effe de hiftoricis, deinde vero Hellanicum affert, et ftatim poft hunc aetatem Pherecydis indicat. Facile igitur *Ioh. Henr. Maio* affentirer, qui pro Φερεκύδης ὁ Σύρος in loco *Luciani* legi poffe coniicit Φερεκ. ὁ Λέριος, nifi a *Luciano* ipfo, non a librariis, peccatum fuiffe probabile effet.

Pherecydis effigies extat in *Gronouii* Thef. antiquitatum Graecarum [w]).

§. 11.

De fcriptis huius Pherecydis nihil, quod plane certum fit, relatum legimus. Nam quod *Suidas* dicit, eum a nonnullis perhiberi *τὰ Ὀρφέως* collegiffe, id, nifi me omnia fallunt, dupliciter explicari poteft. *Τὰ Ὀρφέως* enim poffunt vel fcripta Orphei fiue poemata effe, vel de rebus philofophicis placita. Si prior explicatio vera eft, nil obftat quo minus Pherecydem Athenienfem dicamus verficulos Orphei paffim fparfos collegiffe atque fic ab interitu feruaffe. Sed fi alteram interpretationem fequendam putamus, prope eft vt Pherecydem Athenienfem hic quoque confufum exiftimem cum Syrio. Hic enim, vt fupra §. 9. demonftratum eft, de nonnullis confenfit cum Orpheo, et ad hunc Syrium etiam apud *Suidam* referri poteft articulus *ὄν*. Vtut fit, ea faltem certa videntur effe, quae *Suidas* tradit de eius operibus reliquis, praeter illud, quod infcriptum fuiffe ait *Αὐτόχθονας*. Etfi enim ab Etymologici magni auctore [a]) laudatur *Φερεκύδης ἐν τοῖς Αὐτόχθοσιν*, tamen *Sylburgius* in indice reponendum ibi putauit *Φερεκράτης*. quam correctionem plane fibi placere oftendit

---

w) Vol. II. Tabula XXXVII.

a) Verba funt: *Βοηδρομιών, μὴν παρὰ Ἀθηναίοις εἴρηται· ὅτι ἐν αὐτῷ ἐτιμᾶτο Βοηδρόμιος Ἀπόλλων. τὴν δὲ ἀρχὴν ἔλαβεν, ὅτι πολέμου συστάντος Ἀθηναίοις καὶ Ἐλευσινίοις, συμμαχήσαντος Ἴωνος κατὰ συγγένειαν, ἐνίκησαν οἱ Ἀθηναῖοι. ἀπὸ οὖν τῆς τοῦ στρατεύματος βοῆς τῆς ἐπὶ τῷ ἄστει δραμούσης, ὅ τε Ἀπόλλων Βοηδρόμιος ἐκλήθη, καὶ ἡ θυσία, καὶ ὁ μήν. καὶ τὰ Βοηδρόμια ἐτελεῖτο ἑορτή. Φερεκύδης δὲ ἐν τοῖς Αὐτόχθοσι, διὰ τῆς φωνῆς σημεῖον, ἣν τὸ πρότερον ἀξύνετον οὖσαν εὗρε καὶ διήρθρωσεν.* De re ipfa v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Apoll. 69. *Pet. Caftellan.* de feftis Graec. in *Gronouii* thef. antiquitt. Graec. T. VII. p. 624. fq. *Meurf.* Graecia feriata, in eodem Gronouiani operis tomo p. 741. et in *Meurfii* Opp. Vol. III. p. 824.

Heynius b), ita vt etiam *Suidam* putet in fimilem locum corruptum incidiffe. Sane ego quoque vt horum virorum fententiae accedam, paene moueor his fere argumentis. Quanquam enim non conftat, Pherecratem quandam comoediarum fuarum infcripfiffe *Αὐτόχθονας*, quare fortaffis quis hoc nomen putare poffit e nomine *Αὐτόμολοι* ortum effe, quo nomine fuit Pherecratis fabula aliqua *): tamen fimili omnino ratione faepius errauit *Suidas*, cuius generis luculentum exemplum detexiffe mihi videor in commentatione de Hellanico p. 28. Facile item fieri potuit, vt *Suidas* in libris, quos exfcripfit, reperiret lectionem ita deprauatam, quia librariis notiffimum erat Pherecydis nomen. Vnde etiam intelligi poteft me in Hellanico meo p. 106. contra viros doctos recte tuitum effe lectionem *Φερεκράτης* apud *Schol. Eurip.* Phoen. 666. vbi emendarant *Φερεκύδης*. Similiter apud *Erotianum* †) perperam *Φερεκύδης* editur, vbi *Φερεκράτης* effe debebat. Profecto enim vix eft credibile, quam faepe turpiffime, etiam in nobiliffimis veterum fcriptorum nominibus, peccatum fuerit a recentioribus librorum editoribus aeque atque a fuperiorum feculorum librariis. Quis v. c. non miretur, apud *Ifidorum* (origg. 1, 37. et 38.) non animaduerfum fuiffe vitium fcripturae *Pherecides* **), et

---

b) ad *Apollod.* p. 995.

*) v. *Meurf.* biblioth. Att. in *Gronou.* thef. T. X. p. 1579. D. et in *Meurfii* Opp. Vol. II. p 846. it. *Fabric.* Biblioth. Graec. Vol. II. p. 474. edit. *Harles.* Saltem etiam aliis in locis librarii reperiuntur pofuiffe hoc notius nomen *Αὐτόχθονες* pro minus notis, vt apud *Achillem Tatium* introd. in Arat. c. 29. extr. pro *ἀντίχθονες*.

†) in Lexico Hippocrat. p. 98. vbi verba funt: *τὸ μολῦναι ἢ ῥυπᾶναι ἀρδαλῶσαι λέγεται. — Φερεκύδης ἐν Θαλάττῃ.* Atqui non Pherecydes comoediae fic infcriptae auctor fuit, fed Pherecrates. Ab *Athenaeo* enim lib. 8. p. 365. A. laudatur *Φερεκράτης ἐν Ἐπιλήσμονι ἢ Θαλάσσῃ.*

**) Etiam in Philofophorum fententiis de Fato, qui libellus Amftelod. 1648. 12. prodiit, et *Grotium* auctorem

c. 41. *Phaerecides*, item apud *Galenum*[c]) Φερεκίδου, apud *Stephanum Byzantinum* (in v. Δώτιον) Φερηκίδας, de quo tamen vitio viri docti monuerunt[cc]), etc.? Cui non bilem moueat librariorum tam veterum quam recentiorum fupina negligentia, qua impediti non viderunt, apud *Ifidorum* (origg. 1, 38.) pro *Achatefius* ponendum effe *Hecataeus*, apud *Freculphum* in loco ad §. 2. indicato pro *Ferechites* fcribendum effe *Pherecydes*, et *Xenophanes* pro *Xenohipnes*? Quidni igitur etiam Pherecydis nomen fubftitui potuerit a fciolis fcribis pro Pherecratis nomine? Certe fimilis error latet apud *Phauorinum*[d]): πάλλαντες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ νέοι, ὡς φησι Φερεκύδης. Veram enim lectionem docet *Euftathii* locus[e]), e quo *Phauorinus* fua defcripfit: πάλλαντες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ νέοι, ὡς φησι Φιλιστίδης ἐν συγγενικοῖς. Hic patet male a lexici compilatore omiffum effe nomen operis, quod, fi additum fuiffet, facile potuiffet attentos reddere lectores[f]). Quae quum ita fint, quumque Pherecydis Αὐτόχθονες a nemine praeter Etymologum laudati fuerint vnquam, faepiffime autem e Pherecydis Ἱστορίαις teftimonia petantur, ita vt non verifimile fit, *Suidam*, quum femel

---

habet, p. 68. male fcriptum eft *Pherecydes*, quamuis in loco *Maximi Tyrii*, quem ibi Latine vertit, et quem fupra §. 7. not. *u* attuli, legatur Φερεκύδης. Iftud vero vitium *Grotio* tribui non poffe, quilibet ipfe intelligit.

c) ad *Hippocr.* epidem. 2, 5. T. VIIII. opp. p. 156. A. ed. *Chart.*

cc) v. c. *de Montfaucon* in Biblioth. Coislin. p. 289. Neque vero recte. v. infra ad fragm. IV.

d) in v. Παλλάδα. De re ipfa cf. *Euftath.* ad Odyff. α, p. 1419. 50.

e) ad *Homer.* Il. α, p. 84.

f) Hoc idem *Philiftidis* nomen fufpicabar aliquando reponendum effe ap. *Strab.* 3, p. 169. C. Ἐρυθείαν δὲ τὰ Γάδειρα ἔοικε λέγειν ὁ Φερεκύδης. Nam *Plinius* H. N. 4, 22. „infula, inquit, in qua prius oppidum Gadium fuit, vocatur ab *Ephoro* et *Philiftide* Erythia." Conf de Erythia etiam *Herodot.* 4, 8. ibique interpp.

exponere constituisset de eius scriptis, omissurum fuisse opus illud nobilissimum: possit sane quis existimare, in *Suidae* loco vel *Αὐτόχθονας* mutandum esse in *Ἱστορίας*, vel omnino sic rescribendum: *ἔγραψε περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας*. Ego tamen id non facile ausim, quoniam, si quis mihi opponeret Pherecydis Syrii exemplum, cuius opus et ipsum a solo *Suida* vidimus nominari *Ἑπτάμυχον*, non haberem quod responderem, nisi forte hoc: videri tamen inscriptionem *Αὐτόχθονας* fabulam potius scenicam sapere, quam veram historiam. Quodsi solum Etymologici M. locum haberemus, vbi Pherecydes *ἐν τοῖς Αὐτόχθοσιν* ad fidem rei propositae faciendam testis citatur, neque *Suidas* diserte diceret, *Αὐτόχθονας decem* libros de originibus Atticis complecti, per *Αὐτόχθονας* intelligendum censerem librum Archaeologiae Atticae primum. Nunc ratio modo allata sic iudicari vetat, certe diligentem iudicii cautionem suadet. Sed tamen si quis omnia, quae hac paragrapho non minus quam §. 6. et 10. de verbis *Suidae* corruptis dixi, in vnum collegerit, fortassis ille me non nimiae audaciae accusabit, si ita refingendum vtrumque *Suidae* membrum existimem: *ἤτοι Θεοκρασία. ἔστι δὲ θεολογία ἐν βιβλίοις ἑπτά, ἔχουσα — ἔγραψεν Αὐτόχθονας, ἢ Θεογονίαν. ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας ἢ ἱστορίας ἐν βιβλίοις δέκα* vel *δώδεκα*. Pherecydem enim Atheniensem in historia scribenda hoc praecipue spectasse, vt ciuitatis suae gloriam extolleret atque augeret, haud dubie quilibet mihi sua sponte largiatur. Quum vero Athenienses eo maxime, quod *αὐτόχθονες* essent, et a Diis ipsis originem ducerent, gloriam sibi honoremque accrescere opinarentur[g]), euidens est partim cur Pherecydes primo statim libro, non decimo demum, quae erat *Matthiae* opinio, posuerit stemmata et prosapiam virorum suae gentis insignium ac multis magnisque in patriam meritis clarorum, vt Thesei, Codri, Solonis, Miltiadis, et aliorum, quorum non tantum res gestas

g) vid. *Isocrat.* Panathen. c. 48. et Panegyr.

ſplendide ornaſſe intelligitur, ſed genus quoque ad antiquiſſima tempora, quin ad ipſos Deos, retulit, partim quomodo factum ſit, vt in Archaeologia Attica totam quoque reliquam mythologiam hiſtoricam ſibi ſumeret pertractandam. *Αἱ γὰρ ἐκβολαὶ καὶ παρατροπαὶ τῆς ἱστορίας*, inquit *Plutarchus* [h]), *μάλιστα τοῖς μύθοις δίδονται καὶ ταῖς ἀρχαιολογίαις, ἔτι δὲ πρὸς τοὺς ἐπαίνους.* Nimirum nobiliſſimi Athenienſes cognati erant viris magnis et heroibus aliorum populorum; cuius rei ſingulare exemplum eſt Fragm. V. vbi inter Miltiadis maiores numerantur Agenor, Typhon, Laius, atque alii, quos non Athenienſes fuiſſe ſcimus, ſed quorum facta et fortunae viciſſitudines exponendi paſſim opportuniſſima per cognationem oblata erat occaſio. Conf. Fragm. II.

§. 12.

Hoc opus *Ἱστοριῶν* ego quidem ſemper intelligendum puto, quotiescunque Pherecydis *ἱστορίαι* laudantur, vel vbi ille dicitur *ἱστορῆσαι* de aliqua re. Etſi enim *Tiedemannus* p. 171. etiam Syrii opus opinatur *ἱστορίας* dici potuiſſe, tamen hanc rationem non ſequendam arbitror ideo, quia et alias, quum de vetuſto aliquo ſcriptore verba *ἱστορία* et *ἱστορεῖν* adhibita legimus, fere ſemper quin recte ea de hiſtorico intelligantur nemo dubitat, et, quod maximum eſt, ex iis, quae ſupra de Syrii Heptamycho attuli, ſatis conſtare videtur, in hoc nil niſi cosmogoniam tractatam fuiſſe. A cosmogonia autem plane diuerſam eſſe mythologiam illam, quae hiſtoriis in Pherecydis Athenienſis opere narratis immixta reperitur, neque vetuſtiſſimos hiſtoricos a mythis plane abſtinuiſſe, diſerte indicatur a *Dionyſio Halicarnaſſenſi* [a]), vbi Pherecydem *τὸν γενεαλόγον* ponit in *μυθογράφων* veterum numero, et intelligetur ex ipſis

---

h) de malignitate Herodoti c. 3. Vol. II. Opp. p. 855. D.

a) archaeol. 1, 13. p. 10. ed. *Sylb.* p. 35. ed. *Reisk.*

reliquiis libri paullo poſt a me exponendis[b]). Mihi certe diſtinguenda videtur mythologia philoſophica et hiſtorica. Illa tractat rerum originem ac naturam, et, quia antiquiſſimis temporibus homines nimis ſubiecti erant ſenſuum imperio, atque adeo vix aliquid de rebus metaphyſicis niſi per ſymbola et imagines cognoſcere poterant, a philoſophis adhibenda fuit neceſſario, ita vt rerum principia et elementa mutaret in perſonas, hasque ad certius excitandam hominum indoctorum attentionem deos faceret. Haec exponit de hominibus rerum geſtarum ſplendore et meritorum in alios praeſtantia olim nobilitatis, qui vere aliquando vixerunt, ſed quorum et aetas incognita erat, et merita maiora videbantur, quam quae ab hominibus proficiſci potuiſſent. Mythologia igitur hiſtorica illos in deorum numero recenſet. Quum vero a diis non niſi magna et eximia fieri probabile eſſet, per poetarum phantaſiam factum eſt, vt multa de iis mira et fabuloſa narrarentur, quorum admixtione verum a falſo vel plane non vel raro ac dubie discerni nunc poteſt. Hac igitur mythologia, in qua etiam gentium atque vrbium origines tradebantur, vſi ſunt Hecataeus Mileſius, Hellanicus Lesbius, Pherecydes Athenienſis, et alii. Prius mythologiae genus celebrarunt Orpheus, Heſiodus in theogonia[c]), Pherecydes Syrius, Empedocles, etc. Negari tamen non poteſt, antiquiſſima iam aetate quosdam, quibus paullo ſubtilius meditari datum eſſet, v. c. Thaletem, hauſiſſe quidem ſua ex antiquis cosmogoniis ſiue theogoniis, ſed verbis magis propriis propoſuiſſe, ita vt paullo propius accederent ad poſteriorum philoſophorum granitatem et ſubtilitatem. Debemus etiam

---

b) cf. quae de Hellanici more dixi in commentat. de eo p. 9. ſq. laudato etiam loco *Cic.* de Or. 2, 12, vbi ſimul de Pherecyde agitur.

c) Ab hoc tamen, et multo magis ab ***Homero***, quos deinde alii poetae longo ordine ſecuti ſunt, iam commixtum videtur vtrumque genus.

fateri, non tam religiose obseruatum fuisse ab omnibus mythologiae philosophicae et historicae discrimen, quin poetae maxime, sed etiam philosophi, vel imprudentes et inuiti, vel data opera, quum ad sententiam suam confirmandam traditionibus quibusdam alteriusutrius mythologiae vidissent opus esse, vtramque iunxerint, vel potius confuderint, ita vt difficillimum sit factu, interdum etiam plane non fieri possit, vt alteram recte ab altera distinguamus. Sed de his omnibus alio tempore fortassis plura exponendi erit occasio [d]). Nunc ad Pherecydem redeamus, cuius opus historiarum *Suidas* dicit partitum fuisse in decem libros. Quae eius relatio num omnino vera putanda sit, equidem definire me posse nego. Quum enim non solum apud *Scholiasten Apollonii* [e]) Pherecydes laudetur ἐν δωδεκάτῳ, quod sane cum *Heynio* l. l. quis mutari facile posse putet in τῷ δεκάτῳ, sed etiam apud *Phauorinum* in v. Ἀκρίσιος, et in *Eudociae* Violario p. 32. in quibus locis verba illius Scholiastae exscripta reperiuntur, ἐν δωδεκάτῃ, quae lectio non aeque facile refingi potest [ee]): fateor me dubium haerere, vtrum apud *Suidam* legendum arbitrer

---

d) Interim hac de re legi potest *Herm. von der Hardt* diss. de Pherecyde et Herodoto, Diodoro Siculo et Apollodoro, historicis vetustis, eorumque symbolico scribendi charactere, quae extat in eius Aenigmatis prisci orbis, (Helmst. 1723. fol.) p. 478—95. Nunc, postquam *Frid. Creuzerus* egregium opus edidit: *Symbolik und Mythologie der alten Völker, besonders der Griechen*, Lips. et Darmst. 1810—1812. 8. IV. voll., neque aliorum magnopere indigemus opera, neque mea qualicunque opus est. Quanquam enim in illo opere reperiri, quae non omnino placere possint, haud diffiteor, pleraque tamen talia in editione secunda, 1819—1821. emissa, per egregiam auctoris eruditionem sublata sunt.

e) 4, 1091. quem locum *Tiedemannus* p. 171. inuenire se potuisse negat. v. fragm. II.

ee) *Matthiae* loco paulo inferius laudando p. 324. legi iubet ἐν δευτέρῳ, nimirum *ENB* pro *ENIB*. Codex Parisinus tamen hoc habet, non illud. Ex ipso operis

δώδεκα, an in reliquorum grammaticorum locis τῷ δεκάτῳ et τῇ δεκάτῃ. Vnde inceperit et quousque perduxerit Pherecydes hoc opus, plane nos ignorare fatendum eſt. *Salmaſius* tamen p. 847. videtur non improbabiliter ſtatuere, illud et argumento et ambitu ſimile fuiſſe bibliothecae *Apollodori*, quam docet fuiſſe ſynopſin et epitomen cycli epici, atque adeo a deorum generatione ex Coelo et Terra vsque ad reditum Vlyſſis in Ithacam pertinuiſſe [f]). Idem *Salmaſius* p. 846. hunc quoque Athenienſem Pherecydem ſcripſiſſe putat Ionica dialecto, quum quia Leros fuerit Ionici generis inſula, tum ob locum aliquem Pherecydis a *Scholiaſta Apollonii* (3, 1178.) ſeruatum, qui legi poteſt infra fragm. XVI. et quem idem vir doctus hanc in rem laudavit in libro de helleniſtica p. 409. Et ex hac quidem ſententia vere fluere puto, quod ipſe vir magnus inde deriuauit, Pherecydem hunc noſtrum natum eſſe in inſula Lero, cuius etiam origines et fortunam libro peculiari deſcripſiſſe dicitur a *Suida*, diu autem commoratum Athenis. Poſſit quis ad hanc veterem, qua Pherecydes vſus ſit, dialectum Ionicam referendum putare nominis βοῦς accuſatiuum βόα, de quo *Choeroboſcus* [g]): σπανιωτέρα ἐστὶν ἡ εἰς ᾶ (αἰτιατικὴ), οἷον τὸν βόα· εὑρέθη δὲ σπανίως παρὰ Φερεκύδει τῷ Ἀθηναίῳ. Saltem *Philippus Theſſalonicenſis*, quem ſcimus dialecto Ionica delectatum eſſe, in aliquo epigrammate [h]) dixit τὴν βόα. Fortaſſis ad eandem dialectum Pherecydeam referri poteſt vocabulum κρώπιον, quod ille pro vocabulo δρεπάνη legitur adhibuiſſe [i]) in nobiliſſima illa de morte Codri

---

argumento ac diſpoſitione rem conſicere velle, nimis lubricum eſt.

f) cf. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 940. ſqq.

g) ad *Theodoſii* canones, in *Bekkeri* Anecdott. Graec. Vol. III. p. 1196.

h) quod in Anthologia Graeca legitur lib. I. tit. 23. carm. 4. editionis Boſchianae T. I. p. 98.

i) *Pollux* 10, 128. δρεπάνη, καὶ ὡς Φερεκύδης ὠνόμασε, κρώπιον· περὶ γὰρ τοῦ Κόδρου λέγων, ὅτι ὡς ἐπὶ

historia, regis Atheniensium vltimi, de quo, vt hoc obiter addam, sic iudicat apud *Platonem*[k]) Diotima: *οἴει σὺ — ἢ Ἀχιλλέα Πατρόκλῳ ἐπαποθανεῖν, ἢ προαποθανεῖν ἂν τὸν ὑμέτερον Κόδρον ὑπὲρ τῆς βασιλείας τῶν παίδων, μὴ οἰομένους ἀθάνατον μνήμην ἀρετῆς περὶ αὐτῶν ἔσεσθαι, ἣν νῦν ἡμεῖς ἔχομεν;* Certe *falx* simpliciter vocatur a *Valerio Maximo* (5, 6, ext. 1.) et *Iustino* (2, 6, 20.). Sed fuit haud dubie peculiare aliquod falcis maioris genus. Nam eo, quo gramina secantur, vix quenquam interfecisset. Puto igitur, non peculiari cuidam dialecto, sed ipsi rei naturae obsecutum Pherecydem illo nomine vsum esse, quo magis appareret, qua potissimum falcium specie[l]) caedem Codrus patrauerit. Sed quum etiam prior illa *Salmasii* ratio mihi valde probetur, inprimis quia nemo, qui Pherecydis narrationes cum traditionibus Apollodori contulerit, negare potest, Pherecydem ab Apollodoro lectum fuisse: in ordinandis historiarum Pherecydis reliquiis ita versari conabor, vt quantum quidem per earum paucitatem et per librorum ordinem a grammaticis indicatum aliasue caussas fieri potuerit, sequar maxime bibliothecam Apollodori. Quanquam enim alio, quam

---

φρυγανισμὸν ἐξῆλθεν ἐν ἀγροίκῳ τῇ σκευῇ βουλόμενος λαθεῖν, φησὶν ὅτι τῷ κρωπίῳ τινὰ παίσας ἀπέκτεινε. Haec a *Varrone* apud *Nonium* in v. Rutrum, p. 47. edit. *Mercer.* sic expressa esse: „rutro caput displanauit," dicit *Scaliger* Coniectan. ad Varronem p. 61.

k) in Sympos. T. III. p. 208. D. ed. *Steph.* Omnino de hoc Codri facto non eodem modo indicasse reperiuntur veteres. Alii ex insigni quadam animi magnitudine deriuabant, vnde prouerbium *εὐγενέστερος Κόδρου* (v. *Zenodot.* prouerbb. 4, 3.), quo praeter alios *Lucianus* vsus est sub finem dialogi inter Simylum et Polystratum, T. I. Opp. p. 362, 21. alii tribuebant nimiae simplicitati ac temeritati, vnde factum est, vt *Κόδροι* appellarentur *οἱ δι' ἀρχαιότητα εὐήθεις.* v. *Eustath.* ad Odyss. *α*, p. 1391, 37.

l) De variis falcium generibus, apud Romanos saltem, locus classicus est ap. *Catonem* de re rust. c. 11. Vid. quae not. *i* e *Scaligero* attuli.

qui mihi placuit, ordine reliquias illas collocare non difficile fuiſſet m), tamen id facere omiſi, partim quia, quemcunque ordinem praeferam, res aeque incerta eſt neque vllo modo poteſt definiri, partim quia iis, qui priore mea editione vtuntur, ſic illam omnino inutilem redditurus fuiſſem; quod nolui. Mirum ſane eſt, fateor, opus Pherecydeum dici *Atticam* potiſſimum archaeologiam fuiſſe, neque tamen de rebus Atticis multa exponere reperiri: Sed de ea re iam dixi §. 11. extr. Praeterea quis in tanta fragmentorum paucitate talia expediuerit? — Multo minus, ſi quis poſtularet, vt ab initio ſtatim totum opus vno in conſpectu videndum exhiberem, lacunis tam ex ingenio et coniectura, quam ex aliis ſcriptoribus, inprimis *Apollodoro*, vtcunque expletis, ei vel tantillum obſequendum putarem. Vt enim taceam, fieri vix poſſe, vt, quodcunque tandem operis argumentum mihi finxerim atque excogitauerim, idem omnibus verum videatur, quoniam, vt dixi, nihil hic certum eſt, omnia meris coniecturis nituntur, quas quidem temere augere ineptum foret, vt igitur hoc et alia praetermittam, nequaquam corpus aliquod hiſtoriae antiquiſſimae, atque adeo mythicae, compingere et conſtruere volui, ſed ſimpliciter, quae particulae operis Pherecydei ſupereſſent, eas colligere, emendare, illuſtrare.

---

m) Exempli loco eſſe poſſunt, quae *A. M.* (h. e. *Auguſtus Matthiae*) de Pherecydis Fragmentis ſcripſit, inſerta *Fried. Aug. Wolfii* Analectorum literariorum Parti II. (Berolini 1817. 8.) p. 321—331. inſerta etiam meae ad hanc Pherecydeorum editionem alteram praefationi.

HISTORIARVM PHERECYDIS RELIQVIAE

E VARIIS SCRIPTORIBVS COLLECTAE EMENDATAE ILLVSTRATAE.

E LIBRO I.

I.

Steph. Byz. Ὑσία, πόλις Βοιωτίας. — ἔστι καὶ Ἀρκαδίας πόλις, ὡς Φερεκύδης πρώτῳ.

Hoc oppidum, quod etiam Ὑσίαι vocabatur, situm fuit in confinio Arcadiae et Argolidis, iuxta Parthenium montem, quod apparet e *Pauſ.* 8, 6. qui 2, 24. extr. oppidum iſtud in Argolide collocat aeque ac *Strabo* 8, p. 376. C. vbi τόπος γνώριμος vocatur. Nec diuerſum videtur oppidum Hiſiae ap. *Plin.* H. N. 4, 5. quanquam in Achaia ponit.

II.

Schol. Apollon. 4, 1091. et *Eudocia* p. 32. sq. et *Phauorin.* in v. Ἀκρίσιος· Φερεκύδης ἐν δωδεκάτῳ (*Phau.* et *Eudocia* δωδεκάτῃ, v. supra §. 12.) ἱστορεῖ, ὡς Ἀκρίσιος γαμεῖ Εὐρυδίκην τὴν Λακεδαίμονος· τῶν δὲ γίνεται Δανάη· χρωμένῳ δὲ αὐτῷ (τῷ Ἀπόλλωνι temere addit Cod. Parif.) περὶ ἄρσενος παιδὸς, ἔχρησεν ὁ θεὸς ἐν Πυθοῖ, ὅτι αὐτῷ μὲν οὐκ ἔσται παῖς ἄρσην, ἐκ δὲ τῆς θυγατρός· πρὸς οὗ αὐτὸν δεῖ ἀπολέσθαι. ὁ δὲ ἐπανελθὼν (*Phau.* παρελθὼν) εἰς Ἄργος, θάλαμον ποιεῖ χαλκοῦν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας κατὰ γῆς, ἔνθα τὴν Δανάην εἰσάγει μετὰ τῆς τροφοῦ. ἐν ᾧ αὐτὴν ἐφύλασσεν, ὅπως ἐξ αὐτῆς παῖς μὴ γένηται. ἐρασθεὶς δὲ Ζεὺς (*Phau.* ὁ Ζεὺς) τῆς παιδὸς, ἐκ τοῦ ὀρόφου χρυσῷ παραπλήσιος ῥεῖ· ἡ δὲ ὑποδέχεται τῷ κόλπῳ. καὶ ἐκφήνας (*Phau.* ἐκφήνας δὲ) αὐτὸν ὁ Ζεὺς τῇ παιδὶ μίγνυται· τῶν δὲ γίνεται Περσεὺς, καὶ ἐκτρέφει αὐτὸν ἡ Δανάη καὶ ἡ τροφὸς, κρύπτουσαι (*Phau.* κρύπτουσα) Ἀκρίσιον. (Melior videtur Codicis Parif. lectio: κρύφα Ἀκρισίου). ὅτε δὲ Περσεὺς τριέτης ἢ τετραέτης ἐγένετο, ἤκουσεν αὐτοῦ τῆς φωνῆς παίζοντος· καὶ διὰ τῶν θεραπόντων μετακαλεσάμενος τὴν Δανάην σὺν τῇ τροφῷ, τὴν μὲν ἀναιρεῖ, Δανάην δὲ κατάγει σὺν τῷ παιδὶ ἐπὶ τὸν ὑπὸ τοῦ Ἑρκίου Διὸς βωμόν. μόνος (Cod. Parif. μόνον) δὲ αὐτὴν ἐρωτᾷ, πόθεν εἴη αὐτῇ γεγονὼς ὁ παῖς. ἡ δὲ ἔφη· ἐκ Διός. ὁ δὲ οὐ πείθεται, ἀλλ' εἰς λάρνακα ἐμβιβάζει (Cod. Parif. ἐμβάλλει) αὐτὴν μετὰ τοῦ παιδός. καὶ κλείσας (Cod. Parif. κατακλείσας) καταποντοῖ. καὶ φερόμενοι ἀφικνοῦνται εἰς Σέριφον τὴν νῆσον. καὶ αὐτοὺς ἐξέλκει Δίκτυς ὁ Περισθένους, δικτύῳ ἁλιεύων. εἶτα ἡ Δανάη ἀνοῖξαι ἱκετεύει τὴν λάρνακα. ὁ δὲ ἀνοίξας, καὶ μαθὼν οἵ τινές εἰσιν, ἄγει εἰς τὸν οἶκον, καὶ τρέφει ὡς ἂν συγγενεῖς αὐτοῦ ὄντας. (Cod. Parif. καθάπερ συγγενεῖς). ἦσαν γὰρ ὁ Δίκτυς καὶ ὁ Πολυδέκτης, Ἀνδροθόης τῆς Κάστορος, (Cod. Parif. Περικάστορος) καὶ Περισθένους τοῦ Δαμάστορος, τοῦ Ναυπλίου, τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἀμυμώνης (Cod.

Paris. et *Phau.* Ἀμυμόνης), ὡς Φερεκύδης ἐν πρώτῳ (*Phau.* πρώτῃ). ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς καὶ περὶ τοῦ θανάτου προστίθησι Φερεκύδης τοῦ Ἀκρισίου, ὅτι μετὰ τὴν ἀπολίθωσιν Πολυδέκτου τῷ (Lege καὶ τῶν. Nam in Cod. Paris. est: μετὰ τὸ ἀπολιθωθῆναι Πολυδέκτην καὶ τοὺς σ. αὐτ.) σὺν αὐτῷ ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος ἐν Σερίφῳ (*Phau.* paullo clarius: μετὰ τὴν ἐν Σερίφῳ ἀπολίθωσιν Πολυδέκτου τοῦ σὺν αὐτῷ τὴν ἐκ τῆς Γοργόνης (leg. Γοργόνος) κεφαλῆς), Δίκτυν μὲν Περσεὺς ἀπολείπει (Cod. Paris. καταλείπει) ἐν τῇ Σερίφῳ βασιλεύειν τῶν λελειμμένων Σεριφίων, αὐτὸς δὲ ἔβη πλέων (Ita e *Phau.* legendum pro πλέον. Cod. Paris. habet ἀποπλεῖ) εἰς Ἄργος σὺν τοῖς Κύκλωψι, καὶ τῇ Δανάῃ, καὶ τῇ Ἀνδρομέδᾳ. καὶ ἐλθὼν, Ἀκρίσιον οὐχ εὑρίσκει ἐν Ἄργει. ὑπεχώρει γὰρ αὐτὸν δείσας εἰς τοὺς Πελασγοὺς, εἰς Λάρισσαν (Cod. Paris. dat: ἦν γὰρ διὰ τὸν Περσέως φόβον προαπελθὼν εἰς Λάρισσαν τὴν Πελασγικήν). μὴ καταλαβὼν (*Phau.* μεταλαβὼν) δὲ αὐτὸν, τὴν μὲν Δανάην καταλείπει (Cod. Paris. ἀφίησι) παρὰ τῇ μητρὶ Εὐρυδίκῃ, καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ τοὺς Κύκλωπας. αὐτὸς δὲ ἔβη εἰς Λάρισσαν. καὶ ἀφικόμενος, Ἀκρίσιον ἀναγνωρίζει, καὶ σὺν αὐτῷ ἕπεσθαι (Cod. Paris. ἐπελθεῖν) εἰς Ἄργος πείθει. καὶ ὅτε δὴ ἔμελλον ἰέναι, συντυγχάνει ἀγῶνι νέων ἐν τῇ Λαρίσσῃ. καὶ ὁ Περσεὺς ἀποδύεται εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὸν δίσκον, δισκεύει. τὸ δὲ (Cod. Paris. γὰρ) πένταθλον οὔπω ἦν, ἀλλ' ἰδίᾳ ἕνα ἕκαστον τῶν ἄθλων ἤθλουν· ὁ δὲ δίσκος τροχαλισθεὶς ἐπὶ τὸν πόδα τοῦ Ἀκρισίου, τιτρώσκει αὐτόν· καμὼν δὲ ἐκ τούτου Ἀκρίσιος, ἀποθνήσκει αὐτοῦ ἐν Λαρίσσῃ. καὶ αὐτὸν κατατίθεται Περσεὺς καὶ οἱ Λαρισσαῖοι, πρόσθεν τῆς πόλεως, καὶ αὐτοῦ (*Phau.* αὐτῷ) ποιοῦσιν ἡρῷον οἱ ἐπιχώριοι· Περσεὺς δὲ ἀναχωρεῖ τοῦ Ἄργους.

Quum difficillimum esset hic discernere, quae essent e Pherecydis libro duodecimo, quae e primo petita, et tota historia bene cohaereret, locum integrum apponendum putaui. *Eurydicen*, Lacedaemonis filiam,

habet etiam *Apollodor.* 2, 2, 1. et 3, 10, 3. vbi fimul Lacedaemonis genus ab Ioue repetitur. Lacedaemon enim fuit Taygetes Atlantidis filius. cf. *Hellanic.* fr. XXIIII. Haec Eurydice in colle quodam Spartae dicitur aedificaffe templum Iunonis Argiuae. v. *Paufan.* 3, 13. p. 239. De thalamo Danaës aeneo ita fcribit *Paufan.* 2, 23. p. 164. ἄλλα δέ ἐστιν Ἀργείοις θέας ἄξια. καταγαιον οἰκοδόμημα, ἐπ' αὐτὸ δὲ ἦν ὁ χαλκοῦς θάλαμος, ὃν Ἀκρίσιός ποτε φρουρὰν τῆς θυγατρὸς ἐποίησεν· Περίλαος δὲ καθεῖλεν αὐτὸν (θάλαμον) τυραννήσας. Θάλαμος autem, quod per fe intelligitur, h. l. neque cubile aut lectum coniugalem fignificare poteft, neque partem gynaecei, quae fere in fuperiori aedium parte exftrui folebat, fed omnino domicilium f. conclaue. Sic in epigr. ap. *Brunck.* anall. T. III. p. 297. n. DCLXXXV. Nicolai Patriarchae ψυχὴ dicitur μακάρων ἀμφιπολεῖν θαλάμους, et ap. *Sophocl.* Electr. 190. filia habitat θαλάμους πατρός. Verba διὰ τῶν θεραπόντων videntur gloffemati deberi. Iupiter Ἕρκιος f. Ἑρκεῖος (nifi forte Ὀρκίου legendum eft. v. *Schol. Sophocl.* Ai. 492. cuius verba exfcripfit *Schol. Eurip.* Hecub. 345.) videtur non admodum differre ab Ἐφεστίῳ. Nomen enim haud dubie inde accepit, quod in aedium penetralibus vel in loco fepto coleretur. Hoc autem intelligi poteft non folum ex etymologia et e difertis verbis *Fefti* in v. Herceus, atque *Seruii* ad *Virgil.* Aen. 2, 506. fed etiam ex eo, quod Priamus, quem Neoptolemus Achillis filius interemit, ad Hercei Iouis aram confugerat (v. *Ouid.* in Ibin. 284. *Eurip.* Troadd. 17. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 335. *Pauf.* 4, 17. p. 321. etc.), et quod, tefte *Dionyfio Halic.* archaeol. 1, 67. p. 54. ed. *Sylb.* p. 169. ed. *Reisk.* qui Penates graece vertere vellent, illi eos et aliis nominibus et Μυχίους vel Ἑρκίους vocabant. Quid fibi velit praepofitio ὑπὸ ante verba τοῦ Ἑρκίου, plane non capio. Videtur illa primo occupaffe locum praepofitionis ἐπὶ, fed per hanc, quae forte tanquam interpretamentum margini adfcripta fuerat,

loco ſuo mota, poſtea vero a ſedulo aliquo librario renocata quidem, ſed alieno loco poſita fuiſſe. Etiam *Eudocia* in Violario p. 32. habet *ἐπὶ τὸν ὑπὸ τοῦ ʽΕρκίου Διὸς βωμόν.* Sed haud dubie vera atque adeo praeferenda eſt lectio, quam *Schaeferus* e Codice Pariſino *Schol. Apollon.* p. 314. edidit: *εἰς τὸν ὑπὸ τὸ ἕρκιον τοῦ Διὸς βωμὸν, ad Iouis aram, quae eſt ſub maceriam,* nimirum maceriam aulae, per quam porta in viam patebat. Ita nec *ʽΟρκίου* pro *ʽΕρκίου,* legendum eſſe manifeſtum eſt. v. *Creuzer.* commentatt. Herodot. P. I. p. 232. et 238. Hiſtoriam de Danaë cum filiolo vndis data carmine elegantiſſimo complexus erat *Simonides Ceus,* quod non integrum ad nos perueniſſe valde dolendum eſt. Reliquiae eius legi poſſunt in *Brunckii* anall. T. I. p. 121. n. VII. et in *Koeppen* griech. Blumenleſe, T. III. (Brunovici 1787. 8.) p. 163. ſqq. *Dictys* iſte, qui Magnetis filius, Aeoli nepos, vocatur ab *Apollodoro* 1, 9, 6. et vna cum fratre Polydecte colonos deduxiſſe dicitur in Seriphum, vnam ex Cycladibus inſulam (v. *Strab.* 10, p. 487.), videtur a ſolo Pherecyde Caſtoris e filia nepos vocari. Omninoque in horum hominum genealogia magna differentia cernitur. Sic *Apollod.* 2, 1, 4. extr. dicit, Nauplium, e Neptuno et Amymone natum, *in ſumma ſenectute* vxorem duxiſſe, ex Tragicorum quidem ſententia Clymenen, Catrei filiam, (quam rationem ſecutus videtur *Pauſan.* 2, 18. in.) ſed ſecundum alios Philyram vel Heſionen. Idem *Apollodorus* tres eius filios commemorat, in quorum tamen numero non eſt Damaſtor. Scilicet potuit etiam *iunior* aliam quandam vxorem duxiſſe, e qua genuerit Damaſtorem: niſi dicere velimus, discrepantiam fortaſſis ortam eſſe a confuſione huius antiquioris Nauplii cum Nauplio recentiori: qui fuit ex illius poſteris, et in Argonautis recenſetur ab *Apollonio* 1, 134. de qua confuſione ſatis dixit *Heyn.* ad *Apollod.* p. 274. Potuit autem Dictys Danaën et Perſea recte vt cognatos excipere. Nam Acriſius (οὐκ

Πελασγῶν Ἀκρίσιος Callimach. epigr. XX. ap. *Brunck.*), Danaës pater, erat filius Abantis, Abas filius Lyncei ex Hypermneſtra. (v. *Pauſ.* 2, 16, *Apollod.* 2, 2, 1.) Lynceus patrem habuit Aegyptum, Aegyptus Belum, Belus Neptunum. (v. *Apollod.* 2, 1, 4.). Similiter Hypermneſtra, Acriſii auia, fuit filia Danai natu maior, Danaus autem fuit et ipſe Beli filius, atque adeo nepos Neptuni. vid. l. l. Igitur vterque, et Dictys et Acriſius, genus a Neptuno ducebant. Iam vt ad reliqua pergamus, quae videntur e Pherecydis libro ſecundo petita eſſe, (v. fragm. X.) Dictys, poſtquam Perſeus Polydecten, quia Danaës amore captus tenebatur, in ſaxum mutauerat, ſolus regnauit in Seripho; Perſeus vero Acriſium videndi cupidus Argum feſtinauit, ſed imprudens auum interfecit diſco, cuius ipſe inuentor dicitur ap. *Pauſ.* l. l. cf. *Apollod.* 2, 4, 3. ſq. *Cyclopes*, qui non confundendi ſunt cum Cyclopibus Homericis, et ad quos fortaſſis pertinet locus *Pollucis* 10, 139.

Ἀορτὴ, (immo *Ἀόρτης*), *παρὰ Φερεκύδῃ εἰς τῶν Κυκλώπων*,

erant proprie gens Thracica, qui deinde bello patria pulſi, alii alias regiones incolebant, plurimi Cureti dem, h. e. Cretam. v. *Schol. Eurip.* Oreſt. 963. Plura de iſtis Cyclopibus habet *Creuzerus* ad Hiſtor. antiqu. Graec. fragmenta p. 72. ſq. Seriphus autem non nimis longe diſtabat ab inſula Creta. Fortaſſis igitur nonnulli eorum etiam Seriphum occupauerant, et comitati ſunt Perſea, vel quod ſocietate iuncti eſſent cum Dictye, Perſei cognato, vel omnino vt haberent, quod agerent. A poetis tamen haec videri poſſunt afficta eſſe. Certe *Pauſan.* 2, 21. p. 159. narrat, Perſeum ſecutos eſſe *λογάδας ἐκ Πελοποννήσου*. *Andromedam* Perſeus nactus eſt itineris ſociam, quia Meduſae capite accepto venit etiam in Aethiopiam, Cepheo regi parentem, eiusque filiam Andromedam a bellua marina liberatam ſibi vxorem duxit. v. *Apollod.* l. l. coll. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 836. e cuius loco explicari poteſt fabula

ab *Strab.* 16, p. 759. A. vbi fabulae ſcena male in Syria ponitur. Lariſſa, Theſſaliae oppidum, ſatis notum eſt. (v. *Hellanic.* fragm. CXVI.) *Pauſan.* 2, 16. p. 145. in hac ipſa hiſtoria: ἐς Λάρισσαν ἀπεχώρησε τὴν ἐπὶ τῷ Πηνειῷ. Plura enim hoc nomine oppida fuerunt. v. *Strab.* 9, p. 440. C. Notandum videbatur, quod tradit *Ariſtides* Aegypt. T. II. p. 351. ed. *Iebb.* τὸ περὶ Λάρισσαν πεδίον, θάλατταν εἶναι τὸ παλαιὸν, πολλὰ τεκμήριοι. Certamen illud, cui interfuit Perſeus, inſtituerat rex Lariſſaeorum, Teutamides, in honorem mortui patris. v. *Tzetz.* l. l. qui omnino cum noſtro conferendus eſt. Participium τροχαλισθεὶς intelligi auctore *Schaefero* debet: *quum rotatus incidiſſet.* Idem verbum κατατίθεσθαι, pro *reponere*, *ſepelire*, rarius dici obſeruat. Pro αὐτοῦ ποιοῦσιν ἡρῷον οἱ ἐπιχώριοι, in Codice Pariſ. eſt: αὐτῷ μὲν ἡρῷον οἱ ἐπιχώριοι ἐδείμαντο. Vltima verba: ἀναχωρεῖ τοῦ Ἄργους, videntur vitio quodam laborare. Ego ſcriberem: εἰς τὸ Ἄργος. Et ſane Codex Pariſ. dat. ἀνεχώρησεν εἰς Ἄργος. Reliquam lectionis diuerſitatem, quae quidem alicuius momenti videretur, ſupra iam quolibet loco vncis incluſam addidi. Apud *Eudociam* vbique ita vt in *Phauorini* lexico legitur, niſi quod illa habet ἐμφήνας δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς etc.

III.

Schol. Pindar. Nem. 4, 81. ἔοικε ὁ Πίνδαρος μνημονεύειν τοῦ Θετιδείου, περὶ οὗ ἐν πρώτῳ Φερεκύδης οὕτω γράφει·

Ἔπειτα Πηλεὺς ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ Θέτιν ἐπὶ τῶν ἵππων τούτων ἄγων, οἰκεῖ ἐν Φαρσάλῳ, καὶ ἐν Θετιδείῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ πόλις.

Tzetzes ad *Lycophr.* 175. primo dicit, ſe totam hiſtoriam narraturum eſſe κατὰ Φερεκύδην καὶ ἑτέρους. quare verba eius non exſcribenda putaui. Sed deinde, ὁ Πηλεὺς, inquit, κατὰ Φερεκύδην καθαίρεται ὑπ' Εὐρύτου, τοῦ Ἄκτορος, οὗ θυγατέρα Ἀντιγόνην λαμβάνει, ἀναρτηθείσης δὲ ἐκείνης, ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ

Θέτιν ἄγων, ἐπὶ τῶν ἵππων ἧκει ἐν Φαργάλῳ, καὶ Θετιδείῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ πόλις. Ex hoc *Tzetzae* loco priorem emendandum esse nemo non videt. Sed pro Φαργάλῳ reponi debet Φαρσάλῳ. Nam haud dubie oppidum illud Phthiotidis in Thessalia intelligendum est, quod et Pharsalus dicebatur et Pharsalia. Et vltimum illud in vtroque loco, ἡ πόλις, videtur cum *Heynio* ad *Apollod.* p. 795. delendum esse. Ad rem ipsam haec poterunt sufficere: Peleus fuit filius Aeaci ex Endeide (vnde ap. *Tzetz.* l. l. Δηΐδος mutandum est in Ἐνδηΐδος, vt recte editum est ap. eundem ad v. 53.) quibus parentibus etiam Telamonem natum esse fere omnium constans traditio est.

Φερεκύδης δέ φησι, ap. *Apollod.* 3, 12, 6. Τελαμῶνα φίλον, οὐκ ἀδελφὸν Πηλέως εἶναι, ἀλλὰ Ἀκταίου παῖδα καὶ Γλαύκης τῆς Κυχρέως.

Hic pro Ἀκταίου placet *Heynio* vt legatur Ἄκτορος, qui fuerit Menoetii ex Aegina, filia Asopi, pater. v. *Hellanic.* fragm. LXXXXVIIII. De Cychreo, Salaminiorum heroe, vid. quos laudauit *Heyn.* p. 776. A *Tzetze* vocatur Κεγχρεὺς, Neptuni e Salamine, Asopi filia, filius. Sed ad v. 451. scripsit: ὁ Κυχρεὺς ἢ Κυγχρεὺς, — ἐβασίλευσε Σαλαμινίων. — τοῦτον δὲ τινὲς τὸν διφυῆ Κέκροπα φασίν· ἄλλοι δὲ, ὅτι ὄφις ποτὲ ἐλυμαίνετο τὴν Σαλαμῖνα, καὶ ἀοίκητον αὐτὴν ἐποίει, ὃν ὁ Κυχρεὺς ἀνεῖλεν, ὅθεν καὶ Ἀνάξιφος ἐκλήθη. Potest sane non spernenda videri Pherecydis ratio. Vt enim *Pausanias* 8, 15. p. 631. duo Telamonas distinguendos putauit, ita etiam alius Telamon, Peleo amicus, praesertim quum cognatus esset (Aeacus enim fuit filius Aeginae), facile potuit pro eius fratre haberi. Etiam *Ouidius* metamm. 13, 151. Telamonem et Pelea vocat fratres. Alius Aeaci filius, sed e Psamathe, Nerei filia, fuit Phocus. Hunc quum ob insignem virtutem a patre praecipue amari vidisset, Peleus a Telamone adiutus clam interfecit. Pulsi igitur ab Aeaco, Telamon in Salaminem se contulit, Peleus confugit ad Eurytum,

qui alio nomine etiam Eurytion dicitur. De genere Euryti magna veterum traditionum differentia eſt, quam quum ſatis iam explicauerit *Verheyk.* ad *Anton. Liberal.* c. 38. p. 256. ſq. recte potui praetermittere. Vnum locum addo, qui pertinebat ad *Antonini* locum, vbi Peleus dicitur confugiſſe ad Eurytionem, Iri filium, *Schol. Ariſtid.* ad Platon. 2. T. II. p. 125. *μέμνηται ἐν ὕμνοις Πίνδαρος, ὅτι τὸν Εὐρυτίωνα τὸν τοῦ Ἴρου τοῦ Ἄκτορος παῖδα, ἕνα ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν, συνθηρεύοντα ἄκων ἀπέκτεινε Πηλεύς· φίλον δὲ λέγει, ἐπειδὴ συγγενὴς τούτου ἦν. Πηλεὺς γὰρ πρὸ Θέτιδος θυγατέρα Ἄκτορος τὴν πολύμηλον* (leg. *Πολυμήλαν* ſ. *Πολυμήλην*) *εἶχε γυναῖκα. ὁ δὲ Ἄκτωρ, πατὴρ Ἴρου, ὃς παῖδα ἔσχε τὸν Εὐρυτίωνα.* Hanc traditionem, quae quibus ex auctoribus hauſta ſit neſcio, commemorat ſub finem ſcholii etiam *Tzetzes.* Filiam Euryti etiam *Apollodorus* 3, 13, 1. vocat Antigonem, e qua Peleus Polydoram ſusceperit. In hoc ſecutus eſt Pherecydem, quod docent verba *Schol. Homer.* Il. *π*, 175.

ἐκ τίνος Πηλεὺς Πολυδώρην ἔσχεν; ὡς μὲν Στάφυλος ἐν γ' (Villoiſ. ἐν τῇ Σ) Θεσσαλικῶν, ἐξ Εὐρυδίκης, τῆς Ἄκτορος θυγατρός. Φερεκύδης δὲ, ἐξ Ἀντιγόνης τῆς Εὐρυτίωνος. Ἄλλοι δὲ, ἐκ Λαοδαμείας τῆς Ἀλκμαίωνος.

In edit. *Villoiſ.* praemiſſa huic loco ſunt iſta:

ἡ διπλῆ (h. e. tale ſignum >), *ὅτι Φερεκύδης τὴν Πολυδώραν φησὶ ἀδελφὴν Ἀχιλλέως· οὐκ ἔστι δὲ καθ' Ὅμηρον διαβεβαιώσασθαι.*

Scilicet ad hos quoque locos pertinet obſeruatio, quae a multis iam facta eſt, v. c. a *Verheykio* l. l. cf. ad *Hellanic.* p. 71. et multis confirmari poteſt exemplis, ſaepe in genealogiis antiquis inter ſe permutari auum et patrem, filium et nepotem, filiam et neptidem. De Polydora cf. ad fr. VII. Pergit *Tzetzes: ἀναρτηθείσης — Φθίαν.* quo in loco haud dubie vitium ineſt. Eurytum enim conſtat Phthiae in Theſſalia regem fuiſſe. Hunc autem Peleus, vt vidimus, in venatione impru-

dens et inuitus interfecit, eamque ob cauſſam Iolcum confugit, Magneſiae in Theſſalia oppidum, ad Acaſtum regem, a quo expiatus eſt.) Poſtea vero Iolco, et quidem ſolus ac ſine exercitu, potitus dicitur a *Pindaro* Nem. 3, 55. contra quam Pherecydes tradidit.

Schol. Pindar. Nem. 3, 55. οὐ γὰρ (ὁ Πηλεὺς) μόνος εἷλε τὸν Ἰωλκὸν, ἀλλὰ μετὰ Ἰάσονος καὶ τῶν Τυνδαριδῶν, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης.

Nam Atalanta, Acaſti vxor, Pelei amore capta, quum non ei perſuadere potuiſſet, vt cum ipſa coiret, vltionis cupida per calumniam Peleum apud maritum accuſauit tanquam pudicitiae ſuae tentatorem. Acaſtus eam ob rem Peleo inſidias ſtruxit, quibus cognitis hic bellum parauit. v. *Suid.* in Ἀταλάντη, qui Pherecydis narrationem ſecutus videtur. Praeterea eadem Atalanta nunciari iuſſit Antigonae, fore vt Peleus Acaſti filiam, Steropen, vxorem duceret. Quo nuncio territa Antigone fauces ſibi praecluſit laqueo. v. *Apollod.* 3, 13, 3. Ergo non poſt Antigonae demum mortem Peleus petiit Phthiam, atque adeo in vtroque Scholiaſta legendum puto ἐκ Φθίας. Poſtea Peleus relicto rurſus Iolco Thetidem duxit, Nerei filiam, et cum ea Pharſalum venit, ac Thetideum vel condidit vel incoluit atque auxit. De hoc Θετιδείῳ v. ad *Hellanic.* fragm. CX. Sed de nuptiis Pelei cum Thetide poſſunt omnia ſatis nota eſſe ex locis ab *Heynio* ad *Apollod.* p. 794. ſq. laudatis. Quare nihil addo, niſi hoc, etiam in argumento iſto celebratiſſimo multas reperiri diuerſitates narrandi, quarum maxime memorabilis videtur illa, quam *Schol. Apollon.* 4, 816. et *Schol. Ariſtoph.* nubb. 1064. e *Staphylo* attulerunt, Chironis tantum artificio deberi famam de nupta Peleo Thetide, reuera Pelei vxorem fuiſſe Philomelam ſ. Polymelam, Actoris filiam.

IIII.

Schol. Pindar. Pyth. 3, 60. ἡ παρθένος Κορωνὶς ᾤκει παρὰ ταῖς ὄχθαις τῆς Βοιβιάδος λίμνης· ἡ δὲ

Βοιβιὰς λίμνη παρακειμένη τῇ Λακερείᾳ. ὅτι δὲ ἡ Κορωνὶς ἐν Λακερείᾳ ᾤκει πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ Ἀμύρου, Φερεκύδης ἐν πρώτῃ ἱστορεῖ. ἔνθα καὶ περὶ τοῦ κόρακος διηγεῖται, καὶ ὅτι Ἄρτεμιν ἔπεμψεν ὁ Ἀπόλλων, ἣ πολλὰς ἅμα γυναῖκας ἀπέκτεινε, καὶ ὡς τὸν Ἴσχυν Ἀπόλλων κτείνει, τὸν δὲ Ἀσκληπιὸν δίδωσι Χείρωνι.

Coronis fuit filia Phlegyae, qui in Thessalia ponitur ab *Apollodoro* 3, 10, 3. cf. *Schol. Nicandr.* theriac. p. 32. ed. *Morell.* Ex hac nonnulli narrant Apollinem genuisse Aesculapium. *Ἀζανὶς κούρη* vocatur illa in hymno Homerico in Apoll. 209. Videtur igitur fabula in Arcadia nata esse, sed deinde in Thessaliam translata propter similitudinem nominis Phlegyarum, Thessalicae gentis. Potest etiam tota difficultas e *Pausania* explicari (2, 26. p. 170.). Is enim narrat, Phlegyam vna cum filia in Peloponnesum profectum esse, et hanc in Epidauriorum finibus peperisse Aesculapium. Potuit igitur ex eo, quod in Argolide, quae confinis erat Arcadiae, Coronis partum edidit, tota res in Arcadiam transferri, indeque variis modis exornata denuo in Thessaliam, Coronidis patriam. Sed auctor hymni Homerici in Aesculapium v. 2. Aesculapium vocat

υἱὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγείνατο δῖα Κορωνὶς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, κούρη Φλεγύου βασιλῆος,

ita vt omnem rem pateat incertissimam esse. Putem vero, Pherecydem certe de loco, vbi Coronis Aesculapium enixa sit, eadem retulisse. Nisi enim ita existimemus, minus explicari possunt haec verba *Stephani Byzant.* in v. *Δώτιον:*

Δώτιον, πόλις Θεσσαλίας. — ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Δωτίας τῆς Ἐλάτου· Φερεκύδης δὲ, ἀπὸ Δώτιος τοῦ Ἀστερίου, καὶ Ἀμφικτυόνης τῆς Φθίου.

In media fere Thessalia Dotion, et campum inde nomen habentem, situm fuisse docet *Strabo* 9, p. 442. qui et versus *Hesiodi* attulit, vbi campus Dotius esse dicitur *ἄντ' Ἀμύροιο*, *oppositus Amyro fluuio* v. *Span-*

hem. ad *Callimach.* h. in Cerer. v. 25. et quos laudauit. *Laceria* erat Magnefiae in Theffalia oppidum. v. *Hellanic.* fragm. XXXIIII. *Amyrus*, auctore *Schol. Apollon.* 1, 596. erat fluuius e Theffalia profluens, poft Meliboeam, quod oppidum *Strabo* 9, p. 443. C. ponit ad finum, qui inter Peneum et Offam fuit. Addit Scholiaftes, Amyrum nomen accepiffe ab Amyro quodam, filio Neptuni. cf. omnino *Apollon. Rhod.* 4, 616. fq. De *coruo* res ita narratur: Coronis, quum ex Apolline grauida effet, coiit cum Ifchye, Elati filio, Arcadis nepote. Qua de re quum Apolliuem certiorem feciffet albus coruus, Apollo Coronidem interfecit, et corui colorem album in nigrum mutauit. cf. *Ouid.* metamm. 2, 541. Apollinem in interficienda Coronide ope Dianae vfum effe, narrat etiam *Paufan.* l. l. p. 171. Cur autem eadem fimul interfecerit multas feminas Theffalas, videtur haec cauffa fuiffe, quod illae adiuuiffent concubitum Coronidis cum Ifchye. Aefculapium Apollo δίδωσι Χείρωνι, nempe inftituendum. v. *Apollod.* l. l. *Ouid.* 2, 628. fqq. *Lactant.* 1, 10, 2. Ex huius difciplina tantum profecit Aefculapius, vt etiam mortuos in vitam reuocare auderet, quod ipfum quoque tradidit Pherecydes.

Schol. Eurip. Alceft. 2. Φερεκύδης ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοὺς ἐν Δελφοῖς φησὶ θνήσκοντας αὐτὸν ἀναβιώσκειν.

Ap. *Schol. Pindar.* Pyth. 3, 96. Aefculapium ab Ioue occifum effe tradit Φερεκύδης, ὅτι τοὺς ἐν Δελφοῖς θνήσκοντας ἀναβιοῦν ἐποίει.

Per haec ornamenta poetica nihil puto fignificari nifi infignem quandam et inauditam Aefculapii peritiam artis medicae. Sed quum ille effet filius Apollinis, hic vltionis cauffa filios Cyclopum interfeciffe fictus eft.

Schol. Eurip. l. l. Φερεκύδης οὔ φησι τοὺς Κύκλωπας ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀνῃρῆσθαι, ἀλλὰ τοὺς υἱοὺς αὐτῶν, γράφων οὕτω· παρ' αὐτὸν τὸν Ἄδμητον ἔρχεται Ἀπόλλων θητεύσων ἐνιαυτὸν, Διὸς κελεύσαντος, ὅτι κτείνει τοῦ Βρόντεω καὶ Στερόπεω καὶ Ἄργεω παῖδας.

κτείνει δὲ αὐτοὺς Ἀπόλλων, Διῒ μεμφθεὶς, ὅτι κτείνει Ζεὺς Ἀσκληπιὸν, τὸν παῖδα αὐτοῦ, κεραυνῷ ἐν Πυθῶνι. ἀνέστη γὰρ ἰώμενος τοὺς τεθνεῶτας.

De Cyclopibus his, Coeli et Terrae filiis, qui fulmen Ioui fabricauerant, v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 9. ſq. Hos ipſos, non eorum filios, ab Apolline interemtos fuiſſe tradiderunt alii, vt *Apollod.* 3, 10, 4.[1] Sed cum Pherecyde facit *Eurip.* Alceſt. 5. ſq. Admetus, filius Pheretis, Crethei nepos, rex Pherarum in Theſſalia, ſatis notus eſt per vxorem Alceſtidem. Fuit *Δωτιεὺς*, *Dotio oriundus*, vt Pherecydes in eodem *Stephani Byz.* loco ſcripſiſſe fertur. *Montefalconium* ſaltem ita opinatum eſſe, ſupra §. 11. indicaui. Verum loco illo diligentius inſpecto apparet, non de Pherecyde ibi cogitandum eſſe. *Stephanus* enim poſtquam dixit: *ὁ πολίτης* (Dotii), *Δωτιεὺς*, huius gentiles exempla duo *Sophoclis* locos affert, alterum e *Λαρισσαίοις*, qui nihil hoc loco ad nos pertinet, alterum ex *Λημνίαις προτέραις* hunc:

Φερηκίδας δ' Ἄδμητος ἢ δ' ὁ Δωτιεὺς Λαπίθης Κορωνός.

Quis non videt legendum eſſe: *Φερητίδας δ' Ἄδμητος ἠδ' ὁ Δωτ. Λαπ. Κορ.* ita vt *Φερητίδας* ſit patronymicum: *Pheredis filius*, neque adeo Admetus, ſed Lapithes, *Δωτιεὺς* dicatur, qui *κορωνὸς* appellari potuit propter improbitatem et ferociam. Nam *κορωνὸς* ab *Heſychio* explicatur *πονηρὸς*, a *Suida γαυριῶν*, a *Phauorino ὁ γαῦρος καὶ ὑψαύχην*. Quum tamen Lapithes non ſit nomen proprium viri, ſeruanda videtur ſcriptura *Κορωνὸς*, vel potius, vt in nominibus propriis fieri ſolet, *Κόρωνος*. Ita intelligendus eſt Coronus ille Caenei filius, Idmonis auus (vid. fragm. XXXXIIII.), dux Lapitharum in bello contra Aegimium. v. *Apollodor.* 2, 7, 7. Hunc enim Coronum *Apollonius Rhod.* 1, 57. in Argonautarum numero poſuit, vt Admetum 1, 49. Conf. *Adriani Heringae* Obſeruatt. p. 235. qui legendum putat *Φερητίδης τ' Ἄδμητος ἠδ' — Κορωνός.*

Pro vtroque κτείνει post ὅτι *Heyn.* ad *Apollod.* p. 708. sq. mauult ἔκτεινε. Hanc mutationem ego quidem minus necessariam puto, quam alteram, qua ἀνέστησε legitur pro ἀνέστη. Mortem Aesculapii probabiliter sic explicat *Heraclitus* de incredibilib. c. 26. ἰατρικὴν νικήσας, καὶ ὑψώσας, αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ φλεχθεὶς (febri feruida s. ardente) ὤλετο. ὅθεν διὰ τὴν φλεγμονὴν αὐτὸς κεραυνωθῆναι λέγεται. Electrum ortum esse ex Apollinis lacrymis, quas fuderit iussus ab Ioue seruire, Celtarum erat traditio. v. *Schol. Apollon.* 4, 611.

V.

Marcellinus in vita Thucydidis, non longe ab initio: Θουκυδίδης — ἀπόγονος τῶν εὐδοκιμωτάτων στρατηγῶν, λέγω δὴ τῶν περὶ Μιλτιάδην καὶ Κίμωνα. ᾠκείωτο δὲ ἐκ παλαιοῦ τῷ γένει πρὸς Μιλτιάδην τὸν στρατηγόν. τῷ δὲ Μιλτιάδῃ, πρὸς Αἰακὸν τὸν Διός. οὕτως αὐχεῖ τὸ γένος ὁ συγγραφεὺς ἄνωθεν. καὶ τούτοις Δίδυμος μαρτυρεῖ, Φερεκύδην ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν φάσκων οὕτως λέγειν·

Φιλαίας δὲ ὁ Αἴαντος, οἰκεῖ ἐν ταῖς Ἀθήναις. ἐκ τούτου δὲ γίγνεται Δάϊκλος. τοῦ δὲ, Ἐπίδυκος. τοῦ δὲ, Ἀκίστωρ. τοῦ δὲ, Ἀγήνωρ. τοῦ δὲ, Ὄλιος. τοῦ δὲ, Λύκης. τοῦ δὲ, Τύφων. τοῦ δὲ, Λάϊος. τοῦ δὲ, Ἀγαμήστωρ. τοῦ δὲ, Τίσανδρος, ἐφ᾽ οὗ ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις. τοῦ δὲ, Μιλτιάδης. τοῦ δὲ, Ἱπποκλείδης, ἐφ᾽ οὗ ἄρχοντος Παναθήναια ἐτέθη. τοῦ δὲ, Μιλτιάδης, ὃς ᾤκησε Χεῤῥόνησον.

In vniuersum de Miltiadis genere vid. quos laudaui ad *Hellanic.* frag. VIIII. inprimisque *Rutgers.* varr. lectt. 1, 9. p. 28—44. Philaeam etiam *Herodotus* 6, 35. vocat filium Aiacis, qui Aeaci nepos fuit, eumque dicit primum ex hac gente Athenis habitasse. *Pausanias* quidem 2, 29. p. 177. ita scripsit: βασιλεύσαντα ἐν τῇ γῇ (in insula Aegina) πλὴν Αἰακοῦ, οὐδένα εἰπεῖν ἔχουσιν (Aeginetae), ἐπεὶ μηδὲ τῶν Αἰακοῦ παίδων τινὰ ἴσμεν καταμείναντα· Πηλεῖ μὲν συμβὰν καὶ Τελαμῶνι

ἐπὶ φόνῳ φεύγειν τοῦ Φώκου, τῶν δὲ αὖ Φώκου παίδων περὶ τὸν Παρνασσὸν οἰκησάντων ἐν τῇ νῦν καλουμένῃ Φωκίδι. et paucis interiectis p. 178. γεγόνασι δὲ ἀπὸ μὲν Πηλέως οἱ ἐν τῇ Ἠπείρῳ βασιλεῖς. Τελαμῶνος δὲ τῶν παίδων, Αἴαντος μὲν ἐστιν ἀφανέστερον γένος, οἷα ἰδιωτεύσαντος ἀνθρώπου· πλὴν ὅσον Μιλτιάδης ὃς Ἀθηναίοις ἐς Μαραθῶνα ἡγήσατο, καὶ Κίμων ὁ Μιλτιάδου προῆλθον ἐς δόξαν. Sed quo minus haec vera videri poſſint, plurimae cauſſae impediunt. Nam *Pauſaniam* apparet haec e vulgari Aeginetarum fama hauſiſſe: Pherecydi conſentit Herodotus, qui praeterea Miltiadem diſerte dicit fuiſſe οἰκίης τεθριπποτρόφου atque adeo nobiliſſimae. Ex Pauſaniae ſententia Philaeas vel Aiacis nepos habendus eſſet, vel omnino vnus poſterorum eius e Telamone. quae genealogia quam longe abſit a Pherecyde, patet abunde ex illo loco, quem *Apollodoro* debemus, iam ad Fragm. III. p. 78. allatum. Reliqua virorum hic commemoratorum nomina pleraque ſunt obſcura. *Αἀϊος* edidi cum *Dukero* pro *Δάοϊς*. Agameſtor in archontum Athenienſium numero ponitur a *Dodwello* in opere de cyclis ad annum periodi Iulianae 3895. Tiſander eidem *Dodwello* videtur circa Olymp. LIII. archon fuiſſe. Poſt verba ἐφ' οὗ ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις deeſſe quaedam quilibet videt. Quae ratio, coniuncta cum aliis cauſſis, nempe quod in vniuerſum apparet totum locum eſſe mutilum, et quod ab *Herodoto* 6, 36. Miltiades ille, qui πρῶτον ἀπετείχισε τὸν ἰσθμὸν τῆς Χερσονήσου, diſerte vocatur Cypſeli filius, mouit *Rutgerſium* vt verba τοῦ δὲ Ἱπποκλείδης — ἐτέθη poni iuberet ante verba τοῦ δὲ Μιλτιάδης — Χεῤῥόνησον, et ante haec excidiſſe putaret Miltiadis patrem, Cypſelum. Quae viri docti ſententia mihi plane probatur. Sic etiam poſt Cherſoneſium Miltiadem ponendus eſt ille Miltiades, qui nunc poſt Tiſandrum collocatus eſt, ita quidem vt ſtatui debeat lacuna, quia Miltiadis Marathonii pater, Cimon, deſideratur. Nam hic alter Miltiades ab aliis quidem Cimonis, ab

aliis Cypſeli filius vocatur (v. interpp. ad *Cornel. Nep.* Milt. 1, 1.), ſed nunquam Hippoclidis, omninoque hic Miltiades cum priori, Cypſeli filio, ſaepe confuſus reperitur a ſcriptoribus. Cuius generis locus notiſſimus eſt ap. *Aelian.* V. H. 12, 35. vbi primus Miltiades dicitur *ὁ τὴν Χεῤῥόνησον κτίσας* (vnde et ex *Herodoti* loco paullo ante allato in noſtro loco ſcribendum eſt *ᾤκισε* pro *ᾤκησε*), ſecundus Cypſeli, tertius Cimonis filius. Immo primus eſt is, quem *Pauſan.* 8, 39. p. 681. dicit Olymp. XXX, 2. archontem fuiſſe, ſed 4, 23. extr. Olymp. XXVIIII. de qua differentia v. *Perizon.* ad *Aelian.* l. l. Hic fortaſſis plane non pertinet ad noſtrum ſtemma. Certe nec Tiſandri filius putari poteſt, et ob temporum rationem, et ob locum *Herodoti* 6, 127. ſqq. in quo Hippoclides diſerte vocatur filius Tiſandri. Ceterum Hippoclides, qui archon fuiſſe dicitur Olymp. LIII, 3, vel LIIII, 3. putatur occaſionem praebuiſſe prouerbio *οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ*, de quo v. *Rutgerſ.* l. l. et *Eraſm.* Chill. 1, 10, 12.

E LIBRO II.

VI.

Schol. Apollon. 2, 992. et ex eo *Phauorin.*: *Ἁρμονία, νύμφη Ναΐς· ἧς καὶ Ἄρεος Ἀμαζόνας εἶναι φησὶ Φερεκύδης, ᾧ ἕπεται Ἀπολλώνιος.*

Eſſe haec e libro Pherecydis ſecundo petita, cognoſci poteſt ex alio illius Scholiaſtae loco ad v. 994. vbi ad verba *Apollonii ἄλσεος Ἀκμονίοιο* adſcripſit haec: *ἔστι δὲ περὶ τὸν Θερμώδοντα* (Cod. Pariſ. *ἐν Θερμώδοντι*). *μέμνηται αὐτοῦ Φερεκύδης ἐν β′.* (Hanc notam, *ἐν β′*, Codex Pariſ. non habet) quae ipſa quoque in lexicon ſuum transtulit *Phauorinus* in v. *Ἀκμονίοιο ἄλσος.*

Verum ne haec quidem fufficiunt. Haud dubie enim cum *Brunckio* legendum eft *'Αλκμονίοιο*, propter Scholion ad *Apollon.* 2, 373. *Δοίας καὶ "Αλκμων, ἀδελφοί. τίνος δὲ πατρὸς, οὐ φέρεται, ὥς φησι Φερεκύδης.* Pro his, *τίνος δὲ πατρὸς, οὐ φέρεται*, Codex Parif. habet: *ὧν ὁ πατὴρ ἀγνοεῖται.* Hinc quoque, quanquam contra dicit *Holftenius*, emendandus eft locus *Steph. Byz.* *'Ακμόνια, πόλις Φρυγίας. — κτίσαι δ' αὐτὴν "Ακμονα τὸν Μανέως. ἔστι καὶ ἄλλο 'Ακμόνιον λεγόμενον, ὡς Φερεκύδης.* Scribe *'Αλκμόνιον*. Non haec vidit *Petitus* de Amazonib. c. 38. vbi tractat hos locos. Fortaffis ex his locis explicari poffint origines et genealogia Amazonum. Marte enim dicuntur prognatae, quia bellicofiffimae putabantur; Harmonia, quia fortitudo fine ordine et concordia nihil plane valet. Haec Harmonia non illa fuiffe perhibetur, quam Cadmus vxorem duxit, fed *Ναΐς*, quia Amazones primum innotuiffe videntur ad fluuium Thermodonta in Ponto, (v. *Strab.* 12, p. 547. C.) a quo diuerfus eft torrens, *ποταμὸς χείμαῤῥος*, in Boeotia, ap. *Pauf.* 9, 19. p. 747. Naïdes enim non tantum fontium, fed omnino aquarum praefides putabantur. *Porphyr.* autr. Nymphar. c. 8. *ταῖς Ναΐσιν, αἳ ἐπὶ πηγῶν εἰσι, κἀκ τῶν ὑδάτων, ἀφ' ὧν εἰσι ῥοαί, Ναΐδες ἐκαλοῦντο.* c. 10. *Νύμφας δὲ Ναΐδας λέγομεν. καὶ τὰς τῶν ὑδάτων παρεστώσας δυνάμεις.* De Amazonibus v. quos laudaui ad *Hellanic.* p. 117. cf. *Petr. Wollenii* diff. de republica Amazonum, Vpfal. 1721. 8. et quos *Creuzerus* ad Hiftoricor. antiquiffimor. Graecorum fragmenta p. 83. laudauit.

VII.

Schol. Apollon. 1, 1213. *Φερεκύδης ἐν τῷ δευτέρῳ φησὶν ὅτι Πολυδώρᾳ τῇ Δαναοῦ μίσγεται Πηνειὸς ὁ ποταμός. τῶν δὲ γίνεται Δρύοψ, ἀφ' οὗ Δρύοπες καλοῦνται. οἰκοῦσι δὲ ἐπὶ τῷ Σπερχειῷ ποταμῷ.*

Codex Parif. fuadere videtur, vt hunc locum ex libro Pherecydis tertio defumtum effe iudicemus. Nam

ſtatim poſt illud fragmentum, quod nr. XIII. poſui, ita pergit: καὶ τοῦτο δέ φησι Φερεκύδης, ὅτι Πολυδώρᾳ τῇ τοῦ Δαναοῦ συνεγένετο Πηνειὸς ποταμὸς, καὶ ἔτεκε Δρύοπα, ἀφ᾽ οὗ τὸ ἔθνος ἐκλήθη. ᾤκουν δὲ οὗτοι παρὰ τῷ Σπερχειῷ ποταμῷ.

Pro *Πηνειὸς Berkel.* et *Verheyk.* ad *Anton. Liberal.* c. 32. recte emendaſſe *Σπερχειὸς*, docet totus locus. *Spercheus* erat Theſſaliae fluuius. Polydora haec noſtra mater Dryopis, diſtinguenda eſt a Polydora, Pelei filia, de qua v. ad fragm. III. Haec enim, etſi Boro, Perieris filio, nupta eſſet, mixta quidem ipſa quoque legitur cum Spercheo, ſed peperit ex eo Meneſthium, Achillis λοχαγὸν, (v. *Strab.* 9, p. 433. C. *Homer.* Il, π, 173. ſqq.), non confundendum cum Arethi filio ap. *Homer.* Il. η, 9. Aliam Dryopis ſtirpem tradit *Tzetz.* ad *Lycophr.* 480. De Dryopibus v. fragm. XIII.

VIII.

Schol. Apollon. 1, 146. Φερεκύδης ἐν τῇ β', ἐκ Λαοφόντης τῆς Πλευρῶνος Λήδαν καὶ Ἀλθαίαν Θεσπίῳ γενέσθαι φησίν. ὅτι δὲ Γλαύκου ἐστὶ καὶ Ἀλθαίας, αἰνίττεται λέγων, τοὺς τίκε θυγάτηρ Γλαύκῳ μάκαιρα.

Pro his vltimis, ὅτι δὲ Γλαύκου — μάκαιρα, Codex Pariſienſis haec habet: τοὺς δὲ Διοσκούρους, Πολυδεύκην μὲν φησὶν ἐκ Διὸς συλλαβεῖν τὴν Λήδαν, Κάστορα δὲ ἐκ Τυνδάρεω.

Scilicet Endymion, qui parentes habuit Calyceen, Aeoli regis Theſſaliae ex Enareta filiam, et Aethlium, Elidis conditorem, ex Neide nympha vel Iphianaſſa ſuſcepit Aetolum, a quo Aetolia dicta eſt regio. Hic e Pronoa genuit Pleuronem, qui Xanthippe, Dori filia, vxore ducta, et aliorum liberorum pater extitit, et vero etiam Laophontes, quae adeo fuit e ſtirpe Deucalionis, cuius nepotes fuerunt Aeolus atque Dorus v. *Apollod.* 1, 7, 3—7. De Ledae et Althaeae parentibus magna veterum controuerſia eſt. *Apollodor.* §. 10. matrem Eurythemidem nominat, *Hygin.* fab. 14.

Leucippen. cf. *Heyn.* p. 111. Cuius diuerfitatis mihi quidem haec videtur effe cauffa, quam ipfe Pherecydes innuit, quia Thefpius f. Theftius habuit quidem in fuis vxoribus Laophontam, fed a Glauco deceptus fuit. Hic enim, fortaffis ille qui Sifyphi fuit filius, concubuit cum Laophonta, et Althaeam genuit, quae alias ipfa quoque putatur Theftii filia. Ex Althaea deinde etiam Ledam fuscepit, quae videtur itidem vt filia educata fuiffe in Theftii aedibus, atque adeo vulgo pro ea habita. De Leda cf. *Hellanic.* fragm. CXXV.

VIIII.

Schol. Apollon. 2, 1252. *Φερεκύδης ἐν δευτέρῳ, Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης τῆς Φόρκυνος* (Cod. Parif. addit *εἶναι*) *φησὶ τὸν ἀετὸν τὸν ἐπιπεμφθέντα Προμηθεῖ. καὶ ὅτι δὲ* (Cod. Parif. quafi fequentia non fint e Pherecyde petita, habet *φασὶ δὲ, ὅτι*) *ὁ ἀετὸς ἤσθιεν τῆς ἡμέρας τοῦ ἥπατος, τὸ δὲ λειπόμενον ηὔξετο τῆς νυκτὸς, καὶ ἐγίνετο ἴσον.*

In vniuerfum confentit *Apollodorus* 2, 5, 11. Sed Echidnam dicit Tartari ac Terrae filiam, 2, 1, 2. ita vt Typhonis foror exiftat, quem iisdem parentibus natum tradit 1, 6, 3. Videtur igitur ille parentes Typhonis et Echidnae inter fe confudiffe. Nam *Hefiodus* theog. 295. fqq. Echidnam facit filiam Chryfaoris et Callirrhoes, Oceani filiae; *Epimenides* ap. *Paufan.* 8, 18. p. 635. Stygis et Pirantis. Iam vero Echidna nihil aliud videtur fignificare nifi ferpentem aliquam vel hydram monftrofae magnitudinis et faeuitiei. Phorcys autem Pontum dicitur patrem habuiffe ap. *Hefiod.* theog. 233 — 38. Remotis ergo fabulis manet hoc: in aqua natam effe illam Echidnam. Haec poftea, quum femel a poetis et in feminam effet mutata, et fummae perniciofitatis imago facta, recte potuit Typhoni nupta dici, qui ipfe quoque maximorum malorum auctor fingebatur, et noua mala protuliffe, rurfus illa *προσωπο-*

ποιηθέντα. In quorum numero quin recte poni potuerit aquila iſta Promethei carnifex, dubitari vix poteſt. Prometheus enim magnis beneficiis affecerat homines.

X.

Schol. Apollon. 4, 1515. Περσέως ἐν Σερίφῳ μετὰ τῆς μητρὸς διάγοντος παρὰ Δίκτυϊ καὶ ἡβήσαντος (Cod. Pariſ. addit ἤδη), Πολυδέκτης ὁ Δίκτυος ὁμομήτριος ἀδελφὸς, βασιλεὺς Σερίφου τυγχάνων, ἰδὼν τὴν Δανάην, ἠράσθη αὐτῆς, ἠπόρει δὲ συγκοιμηθῆναι (Cod. Pariſ. συγγενέσθαι αὐτῇ). καὶ παρασκευάσας ἄριστον, ἐκάλει ἄλλους τε πολλοὺς καὶ αὐτὸν Περσέα. Περσέως δὲ πυθομένου, ἐπὶ τίνι ὁ ἔρανος εὐωχεῖται, τοῦ δὲ φήσαντος, ἐπὶ ἵππῳ, Περσεὺς εἶπεν, ἐπὶ τῇ τῆς Γοργόνος κεφαλῇ. μετὰ δὲ τὸν ἔρανον τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ, ὅτε οἱ ἄλλοι ἐρανισταὶ τὸν ἵππον ἀπεκόμιζον, καὶ Περσεύς. ὁ δὲ οὐκ ἐδέχετο, ἀπῄτει δὲ τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν. ἐὰν δὲ μὴ κομίσῃ, τὴν μητέρα αὐτοῦ λήψεσθαι ἔφη. ὁ δὲ ἀνιαθεὶς ἀπέρχεται, ὀλοφυρόμενος τὴν συμφορὰν, εἰς τὸ ἔσχατον τῆς νήσου. Ἑρμῆς δὲ αὐτῷ ὀφθεὶς (Cod. Pariſ. ἐντυχὼν), καὶ πεῦσιν αὐτῷ προσαγαγὼν, μανθάνει τὴν αἰτίαν τοῦ θρήνου. (Cod. Pariſ. τῆς λύπης. omiſſo verbo proximo ἡγεῖται, et particula καὶ ante πρῶτον) ὁ δὲ ἡγεῖται, θαῤῥεῖν εἰπών. καὶ πρῶτον μὲν ἡγεῖτο αὐτῷ πρὸς τὰς τοῦ Φόρκου Γραίας, Πεμφρηδὼ (Cod. Pariſ. Πεφριδὼ) καὶ Ἐντὼ καὶ Ἰαινὼ, Ἀθηνᾶς φρασάσης. καὶ αὐτῶν μὲν ὑφαιρεῖται (Cod. Pariſ. ἀφαιρεῖται) τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα, ὀρεγουσῶν ἀλλήλαις. (Cod. Pariſ. ὃν ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις ὤρεγον.) αἱ δὲ, αἰσθανόμεναι, βοῶσι, καὶ ἱκετεύουσι τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα ἀποδοῦναι. ἑνὶ γὰρ αἱ τρεῖς ἐκ διαδοχῆς ἐκέχρηντο. ὁ δὲ Περσεὺς αὐτὸν ἔχειν ἔφη, καὶ ἀποδώσειν, ἐὰν αὐτῷ ὑποδείξωσι τὰς νύμφας αἳ ἔχουσι τὴν Ἄϊδος κυνῆν, καὶ τὰ πέδιλα τὰ ὑπόπτερα, καὶ τὴν κίβησιν. αἱ δὲ αὐτῷ φράζουσι. καὶ ὁ Περσεὺς ἀποδίδωσι. καὶ ἀπελθὼν πρὸς τὰς νύμφας σὺν Ἑρμῇ, αἰτήσας τε καὶ

λαβὼν ὑποδεσμεῖται*) τὰ ὑπόπτερα πέδιλα, καὶ τὴν κίβησιν περιβάλλει (κίβισιν emendatius fcribi ait *Valckenar*. Animaduu. ad *Ammon*. p. 196. (149.) Et Cod. Parif. melius περιβάλλεται, et mox τοὺς ὤμους) κατὰ τῶν ὤμων, καὶ τὴν Ἄϊδος κυνῆν τῇ κεφαλῇ περιτίθησιν. εἶτα ἔρχεται πετώμενος κατὰ (Cod. Parif. εἰς) τὸν ὠκεανὸν καὶ τὰς Γοργόνας, συνεπομένων αὐτῷ Ἑρμοῦ τε καὶ Ἀθηνᾶς. ταύτας δὲ κοιμωμένας εὑρίσκει. ὑποτίθενται δὲ αὐτῷ οὗτοι οἱ θεοὶ, ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν (Cod. Parif. addit τῆς Γοργόνος) ἀποτεμεῖν ἀπεστραμμένον· (Cod. Parif. ἀπεστρ. δὴ κάτοπτρον ἔχοντα, ὅπερ ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς. vbi *Schaefero* auctore legeudum eft ἀπεστρ. δηλονότι, καὶ κάτοπτρον ἔχ.) καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ τὴν Μέδουσαν, ἣ μόνη ἦν θνητὴ τῶν Γοργόνων. ὁ δὲ, πλησίον γενόμενος, ἀποτέμνει τῇ ἅρπῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐνθεὶς εἰς τὴν κίβησιν φεύγει. αἱ δὲ αἰσθόμεναι (Cod. Parif. βοῶσι. Leg. βοῶσαι) διώκουσιν. οὐχ ὁρῶσι μέντοι αὐτὸν, διὰ τὴν Ἄϊδος κυνῆν. Περσεὺς δὲ εἰς Σέριφον γενόμενος, ἔρχεται παρὰ Πολυδέκτην, καὶ κελεύει συναθροῖσαι τὸν λαὸν, ὅπως δείξῃ αὐτοῖς τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν, εἰδὼς ὅτι ἰδόντες ἀπολιθωθήσονται. ὁ δὲ Πολυδέκτης, ἀολλίσας τὸν ὄχλον, κελεύει αὐτὸν δεικνύειν. ὁ δὲ ἀποστρεφόμενος ἐξαίρει ἐκ τῆς κιβήσεως, καὶ δείκνυσιν. οἱ δὲ ἰδόντες, λίθοι ἐγένοντο. ἡ δὲ Ἀθηνᾶ παρὰ Περσέως λαβοῦσα τὴν κεφαλὴν ἐντίθησιν εἰς τὴν ἑαυτῆς αἰγίδα· τὴν δὲ κίβησιν Ἑρμῇ ἀποδίδωσι, καὶ τὰ πέδιλα, καὶ τὴν κυνῆν ταῖς Νύμφαις. Ἱστορεῖ Φερεκύδης ἐν τῇ δευτέρᾳ.

Pertinet hic locus ad fragm. II. atque adeo omnino conferendus eft cum *Apollod*. 2, 4, 2. et *Tzetz*. ad *Lycophr*. 836. Scilicet Polydectes, qui ab aliis dicitur Magnetis et Naidos nymphae, ab aliis Neptuni et Cere-

*) Rarum effe huius verbi vfum, *Schaeferus* iam monuit. Eo tamen vtitur etiam *Scholiaftes Sophoclis* Trachinu. 782.

biae filius, quo poſſet facilius cum Danaë congredi, conuocauerat amicos eo quidem, vt ſimulabat, conſilio, vt munera nuptialia ipſi conferrent, quibus moueret vel vinceret Oenomaum, Hippodamiae parentem. Haec quidem narratio etiam *Heynio* ad *Apollod.* p. 293. videbatur prima fuiſſe, ſed corrupta a grammaticis per illatam conuiuii notionem. quae quidem corruptela vel inde repetenda eſt, quod tum quoque, quum Polydectes amicos munera rogaret, conuiuium celebratum eſt, vel potius ex ambiguitate vocabuli *ἔρανος*, de qua v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Cer. 73. A noſtro ſaltem loco alienum puto conuiuium. Vix enim *ἔρανος* dici poteſt *εὐωχεῖσθαι.* Debebat eſſe *εἰςφέρεται* vel *συλλέγεται.* Lenior lectio eſt Codicis Pariſini: *παραγενόμενος δὲ ὁ Περσεὺς πυνθάνεται τοῦ Πολυδέκτου, ἐπὶ τίνι εἴη ὁ ἔρανος εὐωχεῖσθαι. τοῦ δὲ Πολυδέκτου εἰπόντος, ἐπὶ ἵππῳ, ὁ Περσεὺς ἐπὶ τῇ τῆς Γοργόνος ἔφη κεφαλῇ. τῇ δὲ ἑξῆς ἡμέρᾳ ἕκαστος τῶν ἐρανιστῶν τὸν ἵππον ἐκόμιζε, καὶ δὴ καὶ Περσεύς. Πολυδέκτης δὲ οὐκ ἐδέχετο, εἰπὼν ὅτι οὐχ ἵππον ὑποσχέσθαι δώσειν αὐτὸν, ἀλλὰ τὴν Γοργόνος κεφαλὴν* etc. Non tamen auſim tale aliquod verbum reponere, quia tum neſcirem, quomodo explicari poſſent verba: *ἐπὶ τίνι, ἐπὶ ἵππῳ, ἐπὶ τῇ — κεφαλῇ.* Iam quum ſemel mentionem fecerim Oenomai, quae Pherecydes de eo tradidit, ſtatim huc inferam. Ferebatur ille Hyperochi et Steropes, Atlantis filiae (v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 149.) vel Martis et Harpinnae, Aſopi filiae, filius, rex Piſae in Elide, (v. *Pauſ.* 5, 22. extr.) qui oppidum aliquod in Elide condidit, quod a matre Harpinnam vocauit. v. *Pauſ.* 6, 21. p. 507. Hic ab oraculo monitus fore vt a genero interficeretur, filiam Hippodamiam, quam ex Eurythoe, Danai filia, ſuſcepiſſe dicitur a *Tzetza* ad *Lycophr.* 156. ſe nemini in matrimonium daturum eſſe edixit, niſi qui viciſſet ipſum in certamine curruli. Polydectes igitur, quanquam non ſerio videtur Hippodamiam vxorem cupiuiſſe, poſtulauit a reliquis amicis equos, a

Perſeo vero, quem remotum vellet, caput Meduſae. In procorum Hippodamiae numero, quos tantum tredecim facit *Pindar.* Ol. α, 127. vbi v. *Schol.* nondum inueni Polydecten. Primus eorum fuit Marmax. Huno ſecuti ſunt Alcathous, Porthaonis filius (cf. *Pauſ.* 6, 20. p. 505.), quem nonnulli habebant pro Taraxippo in ſtadio Olympico, deinde Euryalus, Eurymachus, Crotalus, Acrias, qui Acriarum in Laconica conditor putatur, Capetus, Lycurgus, Laſius, Chalcodon, Tricolonus, nepos Tricoloni illius, qui Lycaonis fuit filius, tum Ariſtomachus, Prias, Pelagon, Aeolis, Cronius. Hos omnes, in *μεγάλαις Ἠοίαις* memoratos, non ſolum interfecit Oenomaus, ſed etiam ſepultura honeſta indignos iudicauit. Alii addunt Erythrum, filium Leuconis, Athamantis nepotem, et Eionea, filium Magnetis, nepotem Aeoli. v. *Pauſ.* 6, 21. p. 507. ſq. vbi poſtremi nomen, ita vt ſcripſi, debet reſtitui, quum vulgo legatur ſine vllo ſenſu: *καὶ Ἠϊόνες Μάγνητες τοῦ Αἰόλου.* Scribe: *καὶ Ἠϊονέα Μάγνητος τοῦ Α.* Hanc veram lectionem diſerte docet *Piſander* ap. *Schol. Eurip.* Phoenn. 1748. vbi etiam mater Eionei commemoratur Philodice. Hippodamia tandem rei pertaeſa,

ἐρασθεῖσα Πέλοπος (vt vtar verbis *Schol. Apollon.* 1, 752. exſcriptis etiam a *Phauorino* in v. *Οἰνόμαος*), *ἔπεισε Μυρτίλον, τὸν Ἑρμοῦ μὲν παῖδα, ἁρματοπηγὸν δὲ καὶ ἡνίοχον Οἰνομάου, ἐμβαλόντα κήρινον ἔμβολον ἐπὶ τοῦ ἀκραξονίου, ἢ οὐδ᾽ ὅλως ἐμβαλόντα τὸν ἔμβολον, ὡς Φερεκύδης ἱστορεῖ. οὗ γενομένου Οἰνόμαός τε ἐκκυλισθεὶς τοῦ τροχοῦ ἀπέθανε, καὶ Ἱπποδάμειαν Πέλοψ ἔλαβεν.*

Pro *ἐμβαλόντα κήρινον — τὸν ἔμβολον*, Codex Pariſ. habet: *ὥστε κατατροχίσαι Οἰνόμαον ἐμβαλόντα τὸν ἔμβολον.* Illud *κατατροχίσαι* *Schaeferus* interpretatur *rotarum circumactu necare*, *rädern.* Recte. Sed legendum etiam puto *οὐκ ἐμβαλόντα τ. ἐ.*

Myrtili et Pelopis genus maternum diuerſis modis traditur a veteribus. Sic *Schol. Eurip.* Oreſt. 11.

ἐξ Εὐρυσθανάσσης τῆς Ξάνθου, ἢ Κλυτίας τῆς Ἀμφιδάμαντος, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης, ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα.

Euryſthanaſſa ab eod. Schol. ad v. 5. et a *Tzetz.* ad *Lyc.* 52. vbi pater eius eſt Pactolus, rectius vocatur Euryanaſſa. Reliqua nomina ſatis obſcura ſunt. Clytia non confundenda eſt cum ea, quam in Niobae filiabus poſuit Pherecydes. v. fragm. XXVIIII.) Myrtilus, de cuius genere mox plura dicendi occaſio erit, ap. *Schol. Apollon.* l. l. et *Schol. Eurip.* Oreſt. 999. dicitur Mercurii e Phaethuſa, Danai filia, vel e Myrto, Amazone, filius. *Tzetzes* l. l. matrem eius vocat Cleobulen, Aeoli vel Aepoli filiam. Hic tanta cum dexteritate rexerat Oenomai equos, vt Oenomaus procos, qui iam in eo eſſent, vt vincerent, aſſecutus iaculis conficeret. v. *Pauſ.* 8, 14. p. 629. Videtur in noſtro loco infinitiuus aliquis deeſſe, qui pendeat a verbo ἔπεισε. Sed ne potitus quidem Hippodamia Pelops omnino poterat ſecurus eſſe, quod apparet ex alia Pherecydis narratione:

Schol. Sophocl. Electr. 505. φησὶ Φερεκύδης, ὅτι Πέλοψ νικήσας τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὴν Ἱπποδάμειαν, ὑπέστρεφεν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ὑποπτέρων ἵππων καὶ τοῦ Μυρτίλου. καθ᾽ ὁδὸν δὲ καταλαβὼν αὐτὸν προϊόντα πρὸς τὸ φιλῆσαι αὐτὴν, ἔῤῥιψεν εἰς θάλασσαν.

Scilicet, vt rem narrat *Pauſ.* 8, 14. p. 129. Myrtilus iam dudum Hippodamiae amore captus prodidit ac perdidit dominum, quia Pelops ei cum iureiurando promiſerat, ſe ei permiſſurum eſſe vt vnam noctem cum Hippodamia conſueſceret, ſed poſthac a Pelope, cui promiſſa in memoriam reuocaſſet, e naui fuit in mare deiectus. Quod poſtremum quum etiam *Euripides* tradat Oreſt. 991. ſqq. quumque Schol. ad v. 991. et 999. vt *Tzetzes* ad *Lycophr.* 156. hinc profectum dicat nomen maris Myrtoi, *Pauſan.* p. 630. haec vera eſſe negat. Fama tamen de interfecto ſaltem a Pelope

Myrtilo valde celebris fuerit necesse est. Idem enim *Pauf.* 6, 20. p. 504. meminit narrationis, e qua Myrtilo Pelops in stadio Olympico dicebatur κενὸν ἠρῷον posuisse, et θῦσαι, τὸ ἐπὶ τῷ φόνῳ μήνιμα ἰώμενος, idque appellasse Taraxippum. et 5, 1. p. 376. habet aliam traditionem, quae primum aiebat Pelopem in Peloponneso templum aedificasse et sacra fecisse Mercurio, ἀποτρεπόμενον τὸ ἐπὶ τῷ Μυρτίλου θανάτῳ μήνιμα ἐκ τοῦ θεοῦ. In his, vt supra, constanter Myrtilus dicitur filius Mercurii. Sed tamen etiam hactenus variatum fuisse scimus e *Schol. Eurip.* Orest. 999. vbi quidam eum natum dicebant Clymene et Ioue. Qui auctores, quum non constet quantae fidei fuerint, non sequendi videntur. Certe Mercurii filium eum a plerisque putatum fuisse testatur alia historiola a *Schol. Eurip.* l. l. narrata. Nimirum Mercurius, iratus de filii caede, gregi Atrei, Pelopis filii, agnum quendam immiscuit aureo vellere praeditum. Atreus igitur, orta inter ipsum et fratrem Thyesten contentione de regno (cf. *Hellanic.* fragm. LXXXV.), regnum ad se pertinere conabatur demonstrare ex eo, quod talis agnus χρυσόμαλλος ipsi natus esset. Sed Thyestes, vxore Atrei Aerope corrupta, furatus est agnum, atque adeo, quum Atreus a Graecis, qui se deceptos putarent, eiectus esset, regnum occupauit. Atreus deinde, vlturus hanc iniuriam, decantatas illas epulas Thyesteas fratri parauit. cf. *Pauf.* 2. 18. in. *Plat.* Polit. T. II. p. 268. A. Ita satis apparere videbatur Mercurii ira. Haec fere erat traditio ab Alcmaeonidis auctore allata, et a *Dionysio Cyclographo.* Sed Φερεκύδης οὐ καθ' Ἑρμοῦ μῆνιν φησὶ τὴν ἄρνα ὑποβληθῆναι.

Etsi igitur Polydecti non vere fuerit ambiendae Hippodamiae consilium, Perseus tamen promissis satisfacturus exiit ad interficiendam Medusam, quae ab *Apollod.* 2, 4, 2. ad Oceanum fuisse dicitur. quod quam vim habeat, luculenter ostendit *Pauf.* 2, 21. p. 159. Hoc enim auctore regnauit illa post patris mortem in

Africa circa paludem Tritonidem, quumque bellicosissima esset, exercitum opposuit Perseo, sed noctu dolo occisa et a Perseo truncata fuit. Quo facto Perseus caput eius in Graeciam tulit ἐς ἐπίδειξιν. Idem eodem loco aliam *Proclis* Carthaginiensis narrationem affert. Sed in Libya s. Africa eam ponit etiam 3, 17. p. 251. Nomina filiarum Phorci (non Phorbi, vt est ap. *Pauf.* 2, 21. p. 159.) et Cetus, quae statim vetulae natae fingebantur ob deformitatem, quae postea reliquas quoque fabulas de vno oculo et dente omnibus tribus communi peperit, scribenda sunt *Πεφρηδὼ* s. *Πεφριδὼ*, *Ἐνυὼ* et *Δεινώ*. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 298. Primae nomen etiam in *Tzetzae* libris ad *Lycophr.* 836. male editum est *Πεφροδώ*. Non a Nymphis, sed a Mercurio, Perseum accepisse calceos istos et galeam et peram, tradit *Eratosthenes* catafter. 22. Nempe videtur ille eo respexisse, quod Mercurio adiutore Perseus impetrauit a Nymphis haec dona, nisi velimus ab eo confusam dicere harpen cum donis reliquis. Harpen enim, h. e. ensem falcatum, Mercurius dederat, teste *Apollodoro*. Sed Nymphas dedisse galeam et calceos, e monumento aereo tradit *Pauf.* 3, 17. p. 251.

De Pelopis filio Argio tradidit Pherecydes nonnulla minus cognita.

Scholia Buttmaniana ad *Homer.* Odyss. δ, 22. Φερεκύδης ἱστορεῖ οὕτως· Ἀργεῖος δὲ ὁ Πέλοπος ἔρχεται παρ' Ἀμύκλαν εἰς Ἀμύκλας, καὶ γαμεῖ Ἀμύκλα θυγατέρα Ἡγησάνδραν.

Vltima debentur *Buttmanni* emendationi. In MSS. enim legitur Ἀμύκλαν θυγ. Ἡρησάνδρας. In filiorum Niobes numero itidem ponitur Ἀργεῖος quidam. v. ad fragm. XXIX.

XI.

Schol. Pindar. Isthm. 4, 104. περὶ τοῦ ἀριθμοῦ (πρ. τῶν Ἡρακλέους ἐκ Μεγάρας παίδων) διαλλάττουσι.—

Φερεκύδης ἐν δευτέρῳ, Ἀντίμαχον, Κλύμενον, Γλῆνον, Θηρίμαχον, Κρεοντιάδην· λέγων αὐτοὺς εἰς τὸ πῦρ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβεβλῆσθαι.

Clymenus hic a *Pauſ.* 6, 21. p. 507. vocatur *ἀπόγονος Ἡρακλέους τοῦ Ἰδαίου*, h. e. eius, qui primus inſtituiſſe perhibetur ludos Olympicos, (v. *Pauſ.* 5, 7. p. 392. *Diodor. Sic.* 3, 73. Vnde non eſt in Herculis Thebani filiis ap. *Apollod.* 2, 7, 8.) et quum ex Cydonia Cretae oppido et ab Iardano fluuio veniſſet, Phrixae dicitur aedificaſſe templum Mineruae Cydoniae. Antimachus ab *Apollod.* l. l. vocatur Herculis e Nicippe, quae fuerit vna e quadraginta Theſpii filiabus, filius; Glenus, e Deianira, Oenei filia. *Tzetzes* ad *Lycophr.* 38. filios Herculis e Megara vocat *Ὀνίτην, Θηρίμαχον, Δημοκόοντα, καὶ Κρεοντιάδην.* Megaram idem *Apollod.* 2, 4, 11. et *Homer.* Od. λ, 268. vocant filiam Creontis, Thebanorum regis, natu maiorem, quae tres tantum Herculi filios pepererit, *Θηρίμαχον, Κρεοντιάδην, Δηϊκόοντα.* *Pauſ.* 1, 41. p. 98. non nominatim recenſet Herculis e Megara filios, ſed ſolum ſepulcra eorum Thebis eſſe narrat. Plures narrationum diuerſitates afferre non opus eſt. Satis iam ex allatis elucet, a ſcriptoribus inter ſe confuſos eſſe et Hercules diuerſos, et plures Herculis vxores. Supereſt, vt de cauſſa quaeratur, cur pater filios igni iniecerit. Puto autem eam reperiri poſſe in locis *Apollod.* 2, 6, 1. qui Megaram tradit ab Hercule datam fuiſſe Iolao, et *Euſtathii* ad *Hom.* Od. λ, p. 1683, 44. vbi quidam narrant, eam ab ipſo Hercule interfectam fuiſſe. Videtur igitur Hercules cum matre etiam filios ex ea natos faſtidiuiſſe. *Tzetzes* l. l. inſaniam patri a Iunone immiſſam dicit facinoris cauſſam fuiſſe.

XII.

Athenaeus 11, p. 474. F. *ἀρχαιότατον ἐστὶ ποτήριον τὸ καρχήσιον, εἴγε ὁ Ζεὺς ὁμιλήσας Ἀλκμήνῃ,*

ἔδωκε δῶρον αὐτὸ τῆς μίξεως, ὡς Φερεκύδης ἐν τῇ δευτέρᾳ ἱστορεῖ.

Macrob. Saturnn. 5, 21. *Est autem carchesium poculum Graecis tantummodo notum. Meminit eius Pherecydes in libris historiarum, aitque Iouem Alcumenae pretium concubitus carchesium aureum dono dedisse.*

Vberius rem e Pherecyde tradit *Schol. Hom.* Od. λ, 265. Τηλεβόαι στρατεύσαντες, κτείνουσι τὸν Ἠλεκτρύωνος παῖδα περὶ θρεμμάτων ἀγωνιζόμενον. καὶ Ἀμφιτρύων ἀποκτείνας ἀκουσίως Ἠλεκτρύωνα, φεύγει εἰς Θήβας. Ἀλκμήνη δὲ Ἠλεκτρύωνος, οὐκ ἐβούλετο γαμηθῆναι πρὶν τίσαιτο τοὺς Τηλεβόας, ὑπὲρ τῶν αὐτῆς ἀδελφῶν. ὑπισχνεῖται δὲ τοῦτο Ἀμφιτρύων, καὶ αὐτὴν εἰς Θήβας μεταγαγὼν πορεύεται ἐπὶ Τηλεβόας. ἐν ταύτῃ Ζεὺς τῇ νυκτὶ ἀφικνεῖται ἐπὶ τὴν Ἀμφιτρύωνος οἰκίαν, ἔχων καρχήσιον, ἐοικὼς Ἀμφιτρύωνι. ἡ δὲ Ἀλκμήνη δοκοῦσα τὸν ἑαυτῆς παστὸν εἶναι, πυνθάνεται περὶ τῶν Τηλεβοῶν, εἰ κατέκτεινεν αὐτούς. ὁ δὲ Ζεὺς λέγων αὐτῇ πάντα ὅσα ἐγένετο, δίδωσι καὶ τὸ καρχήσιον, φάμενος ἀριστήσας (*Buttmannus*, nescio cur, edidit ἀριστεῖα) εἰληφέναι παρὰ τῶν στρατιωτῶν. ἡ δὲ ἀσμένως ἀποτίθησιν. ἐπὶ ταύτῃ συνευνασθεὶς Ζεὺς ἀπέρχεται, καὶ τῇ αὐτῇ παραγενόμενος νυκτὶ Ἀμφιτρύων μίσγεται. καὶ γεννᾷ Ἀλκμήνη ἐκ μὲν Διὸς Ἡρακλέα, ἐκ δὲ Ἀμφιτρύωνος Ἰφικλέα. Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Teleboae origine quidem erant Lelegum pars, et incolebant littora Acarnaniae, postea vero in vicinas insulas migrarunt, maxime Taphum, quae est vna ex Echinadibus. v. *Schol. Apollon.* 1, 747. *Strab.* 10, p. 461. A. Teleboae igitur et Taphii erant iidem. Fabulam sapiunt, quae habet *Tzetz.* ad *Lycophr.* 932. vbi hanc ipsam historiam tradit. Eo enim auctore Mestor e Lysidice, Pelopis filia, genuit Hippothoen, e qua Neptunus Taphium suscepit, ὃς τῆλε βὰς τῆς πατρίδος, τοὺς ὑπ᾽ αὐτὸν ὄντας ἐν ταῖς Ἐχινάσι νήσοις Τηλεβόας καὶ Ταφίους ὠνόμασε. Valde frequens est apud

fcriptores fama de eorum latrociniis. v. *Hom.* Od. ο, 426. π, 426. *Strab.* 10, p. 459. B. Electryon, Alcmenae pater ex Anaxo, filia Alcaei fratris, fuit Perfei filius, et huic in Mycenarum regno fucceffit. Quo facto filii Pterelai, qui Meftoris e filia pronepos, Taphii filius, fertur, atque adeo abnepos Perfei, dicuntur cum Taphiis f. Telebois veniffe Mycenas, et Meftoris regnum ab Electryone repetiiffe. Cui eorum voluntati quum non morem geffiffet Electryon, boues eius (haec funt in noftro loco θρέμματα) abegerunt. Haec fere eft *Apollodori* 2, 4, 5. fq. narratio. Idem tamen de bouibus illis non vnum Electryonis filium decertaffe et interiiffe narrat, fed omnes, praeter Licymnium, quem pater e Midea, muliere aliqua Phrygia, fpurium fusceperat. Occafionem, qua factum fit, vt Amphitryon, frater Anaxus, Electryonem interficeret, ita tradit *Apollodorus:* Quum Teleboae boues abactas Polyxeno, regi Eleorum, tradidiffent, Amphitryon eas inde redemtas Mycenas duxit. Electryon autem, qui filiorum mortem vlcifci vellet, Amphitryoni et regnum tradere conftituit, et filiam Alcmenen, hanc tamen ea conditione, vt virginem eam feruaret, donec ipfe rediiffet. Amphitryon quum in eo effet vt acciperet boues, harum aliquam, quae exfiliret, claua petiit. Claua vero, repulfa a beftiae cornibus, feriit caput Electryonis, qui ictu illo periit. Haec igitur non pugnant cum iis, quae Pherecydes narrauerat. *Hefiodus* (ἀσπ. 10. fq.) Amphitryonem hoc feciffe auctor eft χωσάμενον περὶ βουσί. quae quidem quum ambigua fint, quo minus ad iram ex inordinato boum difcurfu natam referamus quid impedit? De fociis, quibus Amphitryon in expeditione aduerfus Teleboas vfus fit, v. *Hefiod.* ἀσπ. 23. fqq. et *Apollod.* §. 7. qui idem §. 9. paullo aliter et magis etiam fabulofe tradit hiftoriam concubitus Alcmenes cum Ioue. Pro ἐοικὸς haud dubie reponendum eft ἐοικώς, vt referatur ad Iouem. Quid fibi hic velit: ὁ τῆς Ἀλκμήνης παστὸς, vel, vt eft in *Camerarii* editione, πασὸς,

plane non capio. *Schol. Apollon.* 1, 775. vocabulum *Apollonii* καλύβησιν interpretatur sic: ταῖς διὰ τῶν ἱματίων κατεσκευασμέναις, ἃς καλοῦσι παστούς. Possit haec difficultas orta videri ex insueto nomine *charchesium*†). Etsi enim illo etiam poculi genus dicitur indicatum fuisse, proprie tamen summa pars mali (Ita enim legi debet ap. *Macrob.* pro veli) naualis ita nominabatur, auctore *Asclepiade*, viro inter Graecos apprime docto ac diligenti, ap. *Athenae.* et *Macrob.* ll. ll. Sed sine vlla dubitatione puto potius me rescribere potuisse ἀσπαστὸν, *dilectum*, *amasium*. Hoc enim nomine non solum *Hesiodus* ασπ. 42. vsus est pro aduerbio ἀσπαστῶς, quod habet *Apollon.* 2, 417. sed etiam *Homer.* Od. ε, 398. vt adiectiuo. *Buttmanno* magis placere videtur ἐραστήν. Idem paulo post, pro ἐπὶ ταύτῃ, praeclare legendum coniicit ἔπειτα αὐτῇ, et in Addendis monuit, iam *Spohnium* de extrema Odysseae parte p. 24. sic emendauisse. Sed fortassis alicui magis placeat ἔπειτ᾽ αὐτῇ. Ceterum *Charon Lampsacenus* ap. *Athenae.* 11. p. 475. B. suo tempore poculum illud Alcmenae donatum Lacedaemone monstrari auctor est. Charon autem fuit aequalis Pherecydi. Et *Pauf.* 5, 18. p. 422. in arca Cypseli se vidisse innuit viri tunica induti simulacrum, qui dextra manu calicem, sinistra monile teneret, quod vtrumque donum acceperit Alcmene. Cur vero poculum potissimum dederit Iupiter, intelligitur ex *Athenaei* fragm. in *Casauboni* animaduu. p. 781. τιμιώτατον δὲ ἦν πάλαι τὸ τῶν ἐκπωμάτων κτῆμα. — καὶ θεοφιλὲς δὲ τὸ ποτήριον. In *Schweighäuseri* editione leguntur haec verba T. IV. p. 210. et 211. cf. mox fragm. XIIII. Eadem nocte et Iouem et Amphitryonem cum Alcmena concubuisse, *Hesiodus*

†) De hoc nomine bene exposuit *G. D. Koeler* ad *Catulli* Epithalamium Pelei et Thetidis, in *Sammlung ausgewählter Poesien aus den alten Latein. Dichtern*, T. I. Lemgouiae 1788. 8. p. 172. sqq. et *Boettiger* in *Archaeol. Museum* p. 94.

quoque dicit v. 35. sqq. Ex hoc duplici concubitu nati sunt duo filii, Hercules et Iphicles*). Hos Iuno, quae ex Ioue audierat, fore vt vnus e Persei posteris rex Mycenarum fieret, (v. *Apollod.* 2, 4, 5.) quum perdere vellet, duo praegrandes serpentes immisit cubiculo, quos Hercules octo mensium infans interfecit. Ita quidem *Apollodorus* §. 8.

Φερεκύδης δέ φησιν, addit Apollod. *Ἀμφιτρύωνα, βουλόμενον μαθεῖν, ὁπότερος ἦν τῶν παίδων ἐκείνου, τοὺς δράκοντας εἰς τὴν εὐνὴν ἐμβαλεῖν, καὶ, τοῦ μὲν Ἰφικλέους φυγόντος, τοῦ δὲ Ἡρακλέους ὑποστάντος, μαθεῖν ὡς Ἰφικλῆς ἐξ αὐτοῦ γεγέννηται.* Eadem Pherecydis narratio traditur a *Schol. Pindar.* Nem. 1, 65. *εἰσὶν οἳ ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος ἐπιπεμφθῆναι τοὺς ὄφεις φασὶν, ἐπὶ διαπείρᾳ τοῦ γνῶναι, πότερος εἴη τοῦ Διὸς, ὡς Φερεκύδης φησίν· ἐνιαυσίοις οὖσιν ἤδη. καὶ ὁ μὲν Ἰφικλῆς, φεύγει· ὁ δὲ ἐπὶ τῆς εὐνῆς μείνας, ἀμφοτέρους ἀπέπνιξεν.*

E LIBRO III.

XIII.

Schol. Apollon. 1, 1213. et ex eo *Phauorin.* in v. *Ἡρακλῆς.* Hercules post occisum Calydone puerum illum, de quo v. ad *Hellanic.* fragm. LII. cum Deïanira vxore et filio Hyllo venit *εἰς τὴν Δρυοπίαν. Ληστρικὸν δὲ τὸ ἔθνος, ὁμοροῦν τοῖς Μηλιεῦσιν, ὡς Φερεκύδης ἐν τῇ τρίτῃ φησίν.*

---

*) *Aristot.* hist. animm. 7, 4. *ἐὰν ἐγγὺς* (post primum conceptum) *ἡ σύλληψις ἐγένετο, τὸ ἐπικυηθὲν ἐξήνεγκαν, καὶ τίκτουσιν ὥσπερ δίδυμα γόνῳ, καθάπερ καὶ τὸν Ἰφικλέα καὶ τὸν Ἡρακλέα μυθολογοῦσιν.*

De Dryope, a quo nomen accepit Dryopum populus atque regio, vid. fragm. VII. Sed de Dryopum historia omnino legendus est *Pauf.* 4, 34. Nempe qui postea Asinaei dicti sunt, ii olim Lycoritis finitimi et Parnassi accolae Dryopes nominabantur ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ, quod nomen etiam seruarunt, postquam in Peloponnesum migrauerant. qua de re cf. *Pauf.* 5, 1. p. 375. *Herodot.* 1, 56. 8, 31. et 43. Sed tertia aetate post, quum Phylanti regi parentes (pro quo *Apollod.* 2, 7, 7. Laogoram nominat. v. omnino *Heyn.* p. 465. sq.) ab Hercule victi Delphos abducti fuissent, Apollinis oraculum secuti primo Asinen ad Hermionen tenuerunt: inde vero ab Arginis pulsi Lacedaemoniorum permissu in Messenia habitarunt, quod ne Messenii quidem, quum post aliquod tempus in Peloponnesum rediissent, impedire voluerunt. Hi quidem Asinaei diu sibi honori duxerunt Dryopum nomen, ita vt etiam Dryopis templum et simulacrum effingerent in memoriam eorum, quae olim ad Parnassum habuerant. Dryopem autem, gentis suae conditorem, dicebant Apollinis esse filium. Styrenses vero, in Euboea, qui et ipsi origine erant Dryopes, sed, quia paullo longius ab vrbe habitabant non interfuerunt pugnae cum Hercule, noluerunt amplius Dryopes nominari. Dryopes autem neque *Herodotus* neque *Pausanias* ob latrocinia infames fuisse dicunt. Non multum ab hac sententia abesse videtur *Strabo* 7, p. 321. A.

Μηλιεῖς dicuntur h. l. qui alias Μαλιεῖς, v. c. ap. *Pauf.* 1, 23. p. 54. Hi contermini fuerunt Phthiotidi in Thessalia. v. *Strab.* 8, p. 333. A. quicum consentit Pherecydes noster fragm. VII. Fortassis igitur Dryopum patria vel prima coloniae sedes fuit Thessalia, e qua deinde multae eorum coloniae in alias regiones peruenerunt. Hinc possit explicari, cur plures gentium conditores, Dryopis nomine insigniti, commemorentur a veteribus. Quaelibet enim colonia videtur eum sui auctorem fecisse, a quo maximam in se gloriam

redundaturam esse putaret. Pro ὁμοροῦν Codex Paris. dat ὅμορον.

XIIII.

Athenaeus 11, p. 470. C. Φερεκύδης ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν, προειπὼν περὶ τοῦ ὠκεανοῦ, ἐπιφέρει·

ὁ δ' Ἡρακλῆς ἕλκεται ἐπ' αὐτὸν τὸ τόξον ὡς βαλῶν, καὶ ὁ Ἥλιος παύσασθαι κελεύει. ὁ δὲ δείσας παύεται. Ἥλιος δὲ ἀντὶ τούτου δίδωσιν αὐτῷ τὸ δέπας τὸ χρύσεον, ὃ αὐτὸς ἐφόρει σὺν ταῖς ἵπποις, ἐπὴν δύνῃ, διὰ τοῦ ὠκεανοῦ τὴν νύκτα πρὸς ἕω ἧνιν ἀνίσχει ὁ ἥλιος. ἔπειτα πορεύεται ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῷ δέπαϊ τούτῳ ἐς τὴν Ἐρύθειαν. καὶ ὅτε δὲ ἦν ἐν τῷ πελάγει, ὠκεανὸς πειρώμενος αὐτοῦ κυμαίνει τὸ δέπας φανταζόμενος. ὁ δὲ τοξεύειν αὐτὸν μέλλει· καὶ αὐτὸν δείσας ὠκεανὸς παύσασθαι κελεύει.

Macrob. Saturnn. 5, 21. *Poculo Herculem vectum ad* Ἐρύθειαν *Hispaniae insulam nauigasse, et Panyasis egregius scriptor Graecorum dicit, et Pherecydes autor est: quorum verba subdere superse di, quia propiora sunt fabulae, quam historiae.*

Haec fabula quin ex inani etymologiae studio et genere loquendi antiquo minus recte intellecto nata sit, luxurianti autem poetarum ingenio vehementer aucta, vix videtur posse dubitari. v. *Bentlei.* respons. ad Boyl. p. 213. ed. Lips. 1781. 8. *Suchfort* ad *Stesichor.* p. 14. Vt enim paucis repetam, quae saepius a viris doctis tradita sunt, quidam veterum, vt erant genus hominum simplex, et de rebus omnibus, inprimis de corporibus coelestibus, fere vnice e sensibus iudicans, solem occidentem, vt rursus ad Orientem rediret, nauigio per Oceanum vehi fingebant. v. *Casaub.* ad *Athenae.* 11, 5. p. 789, 39. et *Heyn.* ad *Apollod.* p. 394. Iam vero serioribus temporibus non solum in vniuersum pocula habebantur in praecipuis, quae quis possidere posset, bonis (v. ad fragm. XII.), sed etiam multa poculorum

genera a re nauali cognominabantur, vt carchesia, cymbia, canthara. v. *Macrob.* Saturnn. 5, 21. *Bern. Martini* varr. lectt. 3, 3. Inde igitur factum est, vt poetae atque pictores (γραφεῖς enim, non συγγραφεῖς, legendum puto cum *Casaubono* ap. *Athenae.* 11, p. 469. D.), vel ex inscitia linguae veteris vel data opera et genio indulgentes, e nauigiis pocula facerent. Porro quum non Soli tantum tale nauigium vel poculum tribuerent, sed Herculi quoque ad traiicienda maria eo opus esse animaduertissent, hunc quoque non nauigio, sed ad augendam herois praestantiam et ad certius excitandam hominum admirationem poculo instruxerunt, quo vectus et ad Erythiam peruenerit, et alia etiam traiecerit maria. v. *Heyn.* p. 395. cf. infra fragm. XXX. Quia vero semel crediderant, Solem proprie poculo vti, Herculi illud a Sole donatum vel potius commodatum fuisse fingere facile potuerunt. Itaque *Macrobius* l. l. recte arbitratur, non poculo Herculem transuectum, sed nauigio cui scypho nomen fuerit. His semel effictis, et Oceano ac Sole in personas mutatis, valde procliue fuisse intelligitur, etiam reliqua, quae hic de minis Herculis in Solem non minus quam in Oceanum leguntur, et quae ex Herculis insigni fortitudine deriuanda sunt, affingere. Quae de insula Erythia sit mea sententia, quam Pherecydes in loco §. 11. not. *f.* allato non distinxit a Gadibus, quilibet cognoscere potest e Commentatione de Hellanico p. 20—22. Si cui tamen ea non placet, et qui collectas videre vult veterum de hac insula narrationes, is adeat *Relandi* diss. de mari rubro (in eius dissertt. miscell. P. I. Trai. ad Rhen. 1706. 8.) p. 112—15. et *Heyn.* ad *Apollod.* p. 386—89. Quod ad ipsa nostri loci verba attinet, corrupta ea esse vnusquisque facile perspicit. Pro ὃ αὐτὸς ἐφόρει *Heyn.* p. 393. recte secutus est *Casauboni* p. 790, 46. emendationem: ὃ αὐτὸν ἐφόρει. Pro ἤνιν *Casaub.* vult ἢ νῦν vel ἢ δή. Sed *Heyn.* p. 394. verius dedit ἵνα. Idem *Heyn.* edidit etiam βαλὼν pro βαλῶν, et καὶ post Ἐρύθειαν dicit tol-

lendum esse. Sed prior ratio mihi vix videtur ferri posse. Futuro enim opus est. Altera correctio videtur saltem non necessaria.

E LIBRO IIII.

XV.

Schol. Apollon. 3, 1185. *Φερεκύδης ἐν δ΄ οὕτω φησίν. Ἀγήνωρ δὲ ὁ Ποσειδῶνος γαμεῖ Δαμνὼ τὴν Βήλου. τῶν δὲ γίνονται Φοίνιξ καὶ Ἰσαίη, ἣν ἴσχει Αἴγυπτος· καὶ Μελία, ἣν ἴσχει Δαναός. ἔπειτα ἐνίσχει Ἀγήνωρ Ἀργιόπην τὴν Νείλου τοῦ ποταμοῦ. τοῦ δὲ γίνεται Κάδμος.*

Omnino cum hoc loco cf. fragm. XVIIII. Agenor iste, Neptuni e Libye filius, Beli frater (v. *Apollod.* 3, 1, 1. a quo tamen satis differt *Schol. Eurip.* Phoenn. 298.), Phoeniciae rex (v. *Apollod.* 2, 1, 4.), distinguendus est a multis aliis Agenoribus. quod quum non fecerint veteres, multas turbas dederunt in eorum genealogiis. Sic *Apollod.* 3, 1, 1. Agenorem dicit vxorem duxisse Telephassam, et ex ea, praeter filiam Europam, quam tamen alii Phoenicis filiam vocant, tres filios genuisse, Cadmum, Phoenicem, Cilicem. De Damno et Isaea nihil mihi constabat. Aegyptus fuit Beli filius ex Anchinoe, filia Nili. v. *Pauf.* 7, 21. extr. *Apollod.* 2, 1, 4. Melia, quae in Codice Parif. scribitur *Μελίη*, diuersa est ab aliis feminis hoc nomine notis, vt ab Oceani filia, ap. *Pauf.* 9, 10. p. 730. et ab ea, quae in Niobes filiabus commemorabitur infra fragm. XXVIIII. Danaus fuit frater Aegypti. Argiope rursus non confundenda est cum Argiopa nympha, Philammonis coniuge, Thamyridis matre, ap. *Pauf.* 4, 33. p. 362. A *Schol. Eurip.* Phoenn. 5. male vocatur *Ἀντιόπη*, quod

iam ab aliis animaduerfum eſt. Pro *ἔπειτα ἐνίσχει* *Schaeferus* oſtendit legendum eſſe *ἔπειτεν ἴσχει.* Pro *τοῦ δὲ* poſt *ποταμοῦ* malim *τῶν δέ.*

Hic Cadmus a patre Agenore miſſus fuit, vt Europam ſororem, ab Ioue raptam (v. *Hellanic.* fragm. XXVI.), quaereret. *Συνεξῆλθε δὲ,* inquit *Apollod.* 3, 1, 1. *ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῆς Τηλεφάσσα ἡ μήτηρ, καὶ Θάσος ὁ Ποσειδῶνος· ὡς δὲ Φερεκύδης φησὶ, Κίλικος.*

Cilix erat frater Cadmi. v. *Schol. Eurip.* l. l. et *Apollod.* l. l. Sed Thaſus a *Pauſ.* 5, 25. p. 445. dicitur filius Agenoris. Tale genus differentiarum ſaepe oſtendimus, vt quis ab aliis filius, ab aliis nepos alicuius dicatur. v. ſupra ad fragm. III. p. 79.

De raptu ipſo cf. *Iul. Car. Schlaegeri* gemma antiqua, ſiſtens Europae raptum, Hamb. 1734. 4. Per huius itineris occaſionem Cadmus venit Thebas, et occidit draconem. v. *Apollon. Rhod.* 3, 1177. ſqq.

E LIBRO V.

XVI.

Schol. Apollon. 3, 1178. et ex eo *Phauorin.* in v. *Κάδμος· Φερεκύδης ἐν τῇ πέμπτῃ* (Cod. Pariſ. *ἐν ϛ'*) *οὕτω φησίν·*

ἐπειδὴ Κάδμος κατῳκίσθη ἐν Θήβησιν, Ἄρης διδοῖ αὐτῷ καὶ Ἀθηναίη τοῦ ὄφιος τοὺς ἡμίσεις ὀδόντας, τοὺς δὲ ἡμίσεις Αἰήτῃ· καὶ ὁ Κάδμος αὐτίκα σπείρει αὐτοὺς εἰς τὴν ἄρουραν, Ἄρεος κελεύσαντος, καὶ αὐτῷ ἀναφύονται ἄνδρες (Codex Pariſ. addit *πολλοὶ*) *ὡπλισμένοι. ὁ δὲ Κάδμος δείσας, βάλλει αὐτοὺς λίθοισι* (Cod. Pariſ. et *Phau.* *λίθοισιν*). *οἱ δὲ δοκέοντες ὑφ' ἑαυτῶν* (Codex Pariſ. *ὑπ' ἀλλήλων*) *βάλλεσθαι, κτεί-*

νουσι τε ἀλλήλους καὶ θνήσκουσι, πλὴν πέντε ἀνδρῶν, Οὐδαίου, Χθονίου, Ἐχίονος, Πέλωρος, Ὑπερήνορος· καὶ αὐτοὺς ὁ Κάδμος ποιεῖται πολίτας, κατοικίσας αὐτοὺς (*Phau.* Κάδμος πολίτας κατῴκισεν) ἐν Θήβαις.

Schol. Pindar. Iſthm. 7, 13. Φερεκύδης διττά φησιν εἶναι σπαρτῶν γένη. τὸν γὰρ Ἄρη καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, τοὺς μὲν ἡμίσεις τῶν ὀδόντων Κάδμῳ δοῦναι, τοὺς δὲ ἡμίσεις Αἰήτῃ.

Apollodor. 3, 4, 1. Φερεκύδης δέ φησιν, ὅτι Κάδμος, ἰδὼν ἐκ γῆς ἀναφυομένους ἄνδρας ἐνόπλους, ἐπ' αὐτοὺς ἔβαλε λίθους· οἱ δὲ, ὑπ' ἀλλήλων νομίζοντες βάλλεσθαι, εἰς μάχην κατέστησαν.

De Cadmi genere v. ad fragm. XV. Cadmum Phoenicium, non Aegyptium, Thebas veniſſe oſtendit *Pauſ.* 9, 12. p. 734. qui idem c. 10. ſua adhuc aetate monſtrari dicit locum, vbi Cadmus occiſi ab ipſo draconis dentes ſeuerit. Occidit autem draconem iuxta τὴν Ἀρητιάδα κρήνην, vt eſt in *Hellanic.* fr. XXVI. h. e. κρήνην Ἄρεος, quae appellatio legitur ap. *Eurip.* Suppl. 660. cf. *Valckenar.* ad Phoeniſſ. p. 684. Aeetes, qui Solis et Perſeidis, h. e. filiae Perſei, quae Πέρση vocatur ab *Homero* Od. κ, 159. filius fuiſſe traditur ab *Heſiodo* theog. 956. et quem alii patrem, alii fratrem Circes faciunt (v. *Schol. Apollon.* 3, 200.), fuit rex Colchidis, qui habuit tauros illos igniuomos, de quibus fragm. XXII. dicetur. v. *Apollod.* 1, 9, 1. Hunc Aeeten a Minerua dimidiam dentium partem accepiſſe narrat *Apollod.* §. 23. De iis, quae ſequuntur, cf. *Hellanic.* fragm. LXXVII. et quos *Creuzerus* P. I. Meletematum e diſciplina antiquitatis p. 92. ſq. laudauit.

Occiſo dracone Cadmus regnum Thebanum accipit, et ab Ioue donatur vxore Harmonia, de cuius parentibus v. ad *Hellanic.* fr. LXXI. Has nuptias ornarunt omnes dii ſua praeſentia, Muſae etiam cantu. v. *Hellanic.* fr. XXVI. et *Pauſ.* 9, 12. p. 734. qui Thebis in foro ait locum monſtrari, vbi illae cecinerint. Idem *Pauſ.* 3, 18. p. 256. vidit in tripode quodam hanc hiſto-

riam infculptam, qua de re fcripfit haec: *ἐς τὸν γάμον τὸν Ἁρμονίας δῶρα κομίζουσιν οἱ θεοί.* Porro Cadmus Harmoniae dedit peplum, vt tradit *Apollod.* 3, 4, 2. et *τὸν Ἡφαιστότευκτον ὅρμον* (h. e. monile praeclare et fumma arte elaboratum, de quo v. *Pauf.* 9, 41. et *Hellanic.* fragm. CIII.), *ὃν ὑπὸ Ἡφαίστου λέγουσί τινες δοθῆναι Κάδμῳ, Φερεκύδης δὲ ὑπὸ Εὐρώπης· ὃν παρὰ Διὸς αὐτὴν λαβεῖν.* Conf. de his *Scholia in Platonem* p. 191. fq. edit. *Ruhnken.*

In numero liberorum Cadmo et Harmonia natorum nobiles maxime funt Ino et Semele, illa Athamantis vxor, mater Melicertae, quae tandem dea facta et Leucothea dicta eft, haec mater Bacchi. v. *Apollod.* 3, 4, 2. fqq. De his omnibus haud dubie fufius egerat Pherecydes. Videamus narrationum eius reliquias.

Suidas: *Ὕης, Ὕου. ἐπίθετον Διονύσου, ὡς Κλείδημος. ἐπειδὴ, φησὶν, ἐπιτελοῦμεν τὰς θυσίας αὐτῷ, καθ' ὃν ὁ θεὸς ὕει χρόνον. ὁ δὲ Φερεκύδης, τὴν Σεμέλην Ὕην λέγεσθαι· καὶ τὰς τοῦ Διονύσου τροφοὺς, Ὑάδας.*

Bacchum cognominatum fuiffe Hyen, ex aliis etiam veterum locis oftendit *Valef.* ad *Harpocr.* p. 101. A *Schol. Ariftoph.* auu. 874. vocatur *Ὕας.* Eadem fere, quae *Suidas,* habent *Photius* in Lexico p. 452. *Etymol. M.* et *Phauorin.* nifi quod hi poft *ἐπειδὴ* omittunt *φησὶ*, et pro *λέγεσθαι* exhibent *λέγει*, et *Ὕδας* pro *Ὑάδας*, *Photius* autem dat *τὴν Σεμέλην ὕειν λέγεσθαι.* Sed *Ὕην* pro *ὕειν* fcribendum effe recte iudicat *Schleusnerus* Animaduerff. ad *Photii* Lexicon p. 120. *Clidemi* rationem fequitur *Schol. Arati* Phaenomm. 172. *Θαλῆς μὲν δύο αὐτὰς* (Hyadas) *εἶπεν εἶναι, τὴν μὲν βόρειον, τὴν δὲ νότιον. Εὐριπίδης δὲ ἐν τῷ Φαέθοντι, τρεῖς. Ἀχαιὸς δὲ, δ'. Ἱππίας δὲ καὶ Φερεκύδης, ζ'. ἡ δέ προσωνυμία ἐστὶν, ὅτι τὸν Διόνυσον ἀνεθρέψαντο. Ὕης δὲ, ὁ Διόνυσος.*

Vberius Hyadas defcribit Pherecydes ap. *Schol. Homer.* Il. σ, 486.

τοὺς ἐπὶ τῶν κεράτων τοῦ Ταύρου ἑπτὰ ἀστέρας κειμένους. καλοῦνται δὲ Ὑάδες, ἤτοι διὰ τὴν πρὸς τὸ ῡ στοιχεῖον ὁμοιότητα, ἢ ἐπειδὴ αἴτιοι ὄμβρων καὶ ὑετῶν καθίστανται. Ζεὺς ἐκ τοῦ μηροῦ γεννηθέντα Διόνυσον ταῖς Δωδωνίσι Νύμφαις τρέφειν ἔδωκεν, Ἀμβρωσίᾳ, (*Villoiſ.* Ἀμβροσίᾳ) Κορωνίδι, Εὐδώρῃ, Διώνῃ, Αἰσύλῃ, Πολυξοῖ. (*Villoiſ.* Πολυξῷ.) αὗται θρέψασαι τὸν Διόνυσον, περιῄεσαν (*Villoiſ.* περιήρχοντο) σὺν αὐτῷ, τὴν εὑρεθεῖσαν ἄμπελον ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις χαριζόμεναι. Λυκοῦργος δὲ μέχρι τῆς θαλάσσης συνεδίωξε (*Villoiſ.* ἐδίωξε) τὸν Διόνυσον. ἐκείνας δὲ ἐλεήσας ὁ Ζεὺς κατηστέρισεν. Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. (*Villoiſ.* Φερεκίδει).

Ibid. paullo poſt: Φερεκύδης, καθάπερ εἴρηται, (*Villoiſ.* καθὰ προείρηται), τὰς Ὑάδας Δωδωνίδας Νύμφας φησὶ εἶναι, καὶ Διονύσου τροφούς. ἃς παρακαταθέσθαι τὸν Διόνυσον Ἰνοῖ (*Villoiſ.* τῇ Ἰνοῖ) διὰ τὸν τῆς Ἥρας φόβον. καθ' ὃν καιρὸν καὶ αὐτὰς Λυκοῦργος ἐδίωξε.

Hygin. poet. aſtron. 2, 21. p. 395. *Hyades Pherecydes Athenienſis Liberi nutrices eſſe demonſtrat, numero ſeptem, quas etiam antea Nymphas Dodonidas appellatas. Harum nomina ſunt haec: Ambroſia, Eudora, Pheſyle, Coronis, Polyxo, Phaeo, Thyene. Hae dicuntur a Lycurgo fugatae, et praeter Ambroſiam omnes ad Thetyn profugiſſe, vt ait Aſclepiades. Sed vt Pherecydes dicit, ad Thebas Liberum perlatum Iunoni tradiderunt. Quam ob cauſſam ab Ioue gratia eis eſt relata, quod inter ſidera ſunt conſtitutae.*

Schol. Germanici ad Taurum v. 173. p. 105. *In ſigno Tauri frons et facies Hyades vocantur, quas Pherecydes Athenaeus nutrices Liberi dicit, quae Dodonides Nymphae vocantur. Quae cum a Lycurgo captiuitatem timentes fugerent Thebas, ne ſibi a Iunone aliquid paterentur, Iupiter coelo illatas ſideribus honorauit, Hyadesque appellauit, quod na-*

fcente Libero eas inuenerit, quas in fignum temporis pofuit, vel quod fint pluuiales: ὕειν enim pluere *eft, quia earum ortus imbres concitat: vel quia in modum Y litterae pofitae funt.*

Idem *Schol.* ad v. 254. fqq. p. 114. fimilia de Pleiadibus narrat: *Pleiades a pluralitate Graeci vocant: Latini, eo quod vere exoriantur, Vergilias dicunt. Dicit autem Pherecydes Athenaeus, feptem forores fuiffe, Lycurgi filias, ex Naxo infula: et pro eo, quod Liberum educauerunt, a Ioue inter fidera funt relatae.*

Ad vtrumque huius Scholiaftae locum conf. *Hellanici* fragm. XXIIII.

Hi loci, quanquam fere omnes corrupti funt, mutuum tamen fibi auxilium praeftant. Sic in primo loco deeft feptimum Nymphae nomen Φαιώ, quanquam id *Hefiodus* quoque habet in fragmento, quod feruauit *Scholiaftes Arati* v. 172. In illo fragmento eft etiam Φαισύλη pro *Αἰσύλη*, et memoratur *Κλέεια*, fed neque *Ἀμβροσία*, neque *Πολυξώ*, neque *Διώνη*. Pro hoc autem *Valckenar.* Animaduerff. ad *Ammon.* 3, 12. p. 208. (159.) reponendum arbitratur *Θυώνη*, quia *Dione* Bacchi fuit mater, *Thyone* nutrix, quam in rem affert verfum *Panyafis*, a *Schol. Pindar.* Pyth. 3, 175. allatum. In *Hygino* contra pro *Phefyle* fcribendum videtur *Phaefyle*, et *Thyone* pro *Thyene*, et *Inoni* pro *Iunoni*. Dodone, vt conftat, erat vrbs Epiri, in confinio Moloffidis ac Thefprotidis, vbi erat templum et oraculum Iouis celeberrimum. Nymphae autem Dodonides non vno modo numerantur et nominantur. *Hyginus* enim fab. 182. ita de iis: „Oceani, inquit, filiae, Idothea, Althaea, Adrafta (*Munckerus* emendat: Ida, Amalthea, Adraftea). alii dicunt Meliffei filias effe, Iouis nutrices, quae Nymphae Dodonides dicuntur. alii Naiades vocant: quarum nomina, Ciffeis, Nyfa, Erato, Eriphia, Bromie, Polyhymno (pro qua fab. 192. eft Polyxo): hae in monte Nyfa munere

alumni potitae sunt, — et depofita senectute in iuuenes mutatae funt, confecrataeque poftea inter fidera Hyades appellantur. alii tradunt vocitatas Arfinoe, Ambrofie, Bromie, Ciffeis, Coronis." Apud *Apollodor.* 3, 4, 3. non Dodonides antea vocatae dicuntur, fed Nyfeides, *Νύμφαι ἐν Νύσσῃ τῆς Ἀσίας κατοικοῦσαι*. ad q. l. vid. *Heyn.* p. 563. fq. omninoque rem aliter narrauerant Prafiarum in Laconica incolae. v. *Pauf* 3, 24. Sed in eo ab omnibus confentiri vidi, Bacchi nutrices fuiffe Nymphas. Et recte eas vocari fic poffe oftendit *Athenaeus* 11; p. 465. B. *αἱ γὰρ ἄμπελοι*, inquiens, *πλεῖστον ὑγρὸν χέουσι τεμνόμεναι, καὶ κατὰ φύσιν δακρύουσι.* Neque vero Nymphae iftae, fed ipfe Bacchus, non vitem tantum, fed etiam reliquas arbores mites ac fatiuas, non hominibus omnibus, fed Athenienfibus praebuit, fi quidem fequimur *Scholiaftas Ariftidis* ad Panath. p. 185. ed. *Iebb.* quorum verba mutila et corrupta e Codicibus MSS. protulit *Creuzerus* Meletematum P. I. Lipf. 1817. 8. p. 20. not. 15.

E LIBRO VI.

XVII.

Schol. Apollon. 2, 1253. et ex eo *Phauorin.* in v. *Χαλκιόπην· Φερεκύδης ἐν ἕκτῳ* (Codex Parif. omittit verba *ἐν ἕκτῳ*, et fequens nomen fcribit *Νηνίαν*) *Εὐηνίαν αὐτὴν φησι καλεῖσθαι.*

Idem Scholiaftes addit, hanc Aeetae filiam etiam *Χαλκιόπην* et *Ὀφιοῦσαν* cognominatam effe. Poteft hoc verum putari. Sed poteft etiam dici, plures Aeetae filias cum vna illa tanquam nobiliffima, quippe quam pater Phrixo vxorem dedit confufas fuiffe. v. *Apollod.* 1, 9, 1. Fortaffis tamen verum nomen fuit

Ἰοφῶσσα. v. infr. fragm. XXXX. Ceterum Ophiusa olim dicta est Rhodus, ob serpentium multitudinem. v. *Hygin.* poet. astron. 2, 4.

XVIII.

Schol. Apollon. 1, 23. Φερεκύδης ἐν τῇ ϛ', Φιλάμμωνα φησὶ καὶ οὐκ Ὀρφέα συμπεπλευκέναι (cum Argonautis)· εἶναι δὲ Ὀρφέα, κατὰ μὲν Ἀσκληπιάδην Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης, κατὰ δὲ ἐνίους, Οἰάγρου καὶ Πολυμνίας.

Philammonis huius genus e Pherecyde refert *Schol. Homer.* Odyss. τ, 432. Φιλωνὶς ἡ Δηϊόνος θυγάτηρ, οἰκοῦσα τὸν Παρνασσὸν, ἐν αὐτῷ παρελέχθη καὶ Ἀπόλλωνι. εἶχε γὰρ τὸ κάλλος ἐράσμιον ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ τοὺς θεοὺς ζηλοτυποῦντας κατὰ τὸ αὐτῇ (*Buttmann.* αὐτὸ) θελῆσαι μίσγεσθαι. εἶτα ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος γίνεται Φιλάμμων ἀνὴρ σοφιστὴς, ὃς καὶ πρῶτος ἐδόκει χοροὺς συστήσασθαι παρθένων, ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ Αὐτόλυκος, ὃς οἰκῶν τὸν Παρνασσὸν πλεῖστα κλέπτων ἐθησαύριζεν. εἶχε γὰρ ταύτην τὴν τέχνην παρὰ τοῦ πατρὸς, ὥστε τοὺς ἀνθρώπους, ὅτε κλέπτοι τὶ, λανθάνειν, καὶ τὰ θρέμματα τῆς λείας ἀλλοιοῦν εἰς ὃ θέλοι μορφῆς, ὥστε πλείστης αὐτὸν δεσπότην γενέσθαι λείας. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Deion s. Deioneus, rex Phocidis vel potius Phthiotidis (v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 144.), dicitur e Diomede, Xuthi filia, Asteropaeam genuisse. v. *Apollod.* 1, 9, 4. Sed cum *Apollodorus* nec Diae meminerit, quae et ipsa fuit Deionis filia (v. fragm. LXVIII.), nihil obstat quo minus Philonidem quoque ab eo omissam dicamus. Memorat eam *Conon* narrat. 7. Sed *Hyginus* fab. 200. Daedalionis filiam vocat. παρελέχθη, nisi vitiose editum est, habet nouam plane notionem, vt sit: *ab Apolline fuit adamata.* Recte vero ante verba καὶ Ἀπόλλωνι *Munckerus* ad *Hygin.* l. l. omissum putat nomen Ἑρμῇ, quod sane desiderari videtur a sequentibus.

Et *Buttmannus* legendum putat παρελέχθη καὶ Ἑρμῇ καὶ Ἀπόλλωνι. Participium ζηλοτυποῦντας non habet, vnde pendeat, nisi intelligere velimus εἶναι vel γενέσθαι, et ante genitiuum Ἑρμοῦ desideratur particula δὲ, quam *Buttm.* infernit. Autolycus ap. *Pauf.* 8, 4. p. 605. dicitur οἰκῶν μὲν ἐν τῷ ὄρει τῷ Παρνασσῷ, λεγόμενος δὲ Ἑρμοῦ παῖς εἶναι, Δαιδαλίωνος δὲ ὢν τῷ ἀληθεῖ λόγῳ. Ab *Apollodoro* 1, 9, 16. recenfetur in Argonautis, non minus quam Lynceus et Idas, quos Apharei filios fuiffe ait. Matrem, Arenen, Oebali filiam, addit 3, 10, 3. De hac videtur Pherecydem fecutus.

Schol. Apollon. 1, 152. Φερεκύδης τὴν μητέρα τῶν περὶ Ἴδαν, Ἀρήνην φησὶν, ἀφ᾽ ἧς ἡ πόλις· Πείσανδρος, Πολυδώραν· Θεόκριτος, Λαοκόωσαν. οὗτοι δὲ συνήκμαζον τοῖς Διοσκούροις.

Similia, vel potius mutatis tantum verbis eadem, ex Codice Parif. *Schaeferus* edidit: Ἀρήνην Φερεκύδης φησὶν μητέρα γεγονέναι Λυγκέως καὶ Ἴδου, ἀφ᾽ ἧς ἡ πόλις Ἀρήνη etc. Scilicet οἱ περὶ Ἴδαν fignificat *Idas eiusque frater.* Ceterum quae Scholiaftes Apollonii in priori loco de Orphei genealogia affert, ea poffunt quidem ex Afclepiade quodam defumpta putari, fed non ita debent intelligi, vt Pherecydes ipfe Afclepiadem auctorem fecutus fit, quum nullus notus fit Afclepiades Pherecyde vetuftior.

Oeagri proprie, fed e vulgari fama Apollinis, et Calliopes filius atque adeo frater Lini dicitur Orpheus ab *Apollod.* 1, 3, 2. et *Hygin.* fab. 14. cf. *Pauf.* 9, 30. p. 768.

XVIIII.

Schol. Apollon. 2, 181. ὅτι δὲ ἦρχεν ὁ Φινεὺς μέχρι τοῦ Βοσπόρου Θρᾳκῶν πάντων τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ (εἰσὶ δὲ οὗτοι Βιθυνοί τε (Codex Parif. Θυννοὶ) καὶ Παφλαγόνες), Φερεκύδης ἐν τῇ ς᾽ φησί.

Phineus a Pherecyde, vt ab Hefiodo, Afclepiade

et Antimacho, dictus fuit Phoenicis illius, qui patrem Agenorem habuit, et Caſſiepeae filius, teſte *Schol. Apollon.* 2, 178. Pro Agenoris filio eum habuit *Hellanicus* fragm. 83. qui cum noſtro conſentit de regni ambitu. cf. *Hygin.* fab. 19. Caſſiepeam *Apollodorus* 3, 1, 2. vocat Cephei vxorem. Sed poſſunt et Cepheus et Phoenix coniugem hoc nomine habuiſſe.

XX.

Schol. Apollon. 2, 271. ὅτι διὰ τοῦ Αἰγαίου πόντου καὶ τοῦ Σικελικοῦ αὐτὰς (Harpyias) ἐδίωκον (Boreae filii), Φερεκύδης ἐν ἕκτῃ φησί.

Hi Boreae filii, Zetes et Calais, de quibus vid. *Apollod.* 1, 9, 16. et 21. cum notis *Heynii* p. 192. ſqq. artificibus etiam extiterunt operum argumentum. Certe Amyclis tale opus viſebatur. v. *Pauſ.* 3, 18. p. 256. De Harpyiis ſufficiet verba *Tzetzae* ad *Lycophr.* 167. attuliſſe: Ἅρπυιαι δαίμονές τινες, τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῶν, Ἀελλὼ, καὶ Ὠκυπέτη, καὶ Κελαινὼ, Ἴριδος ἀδελφαὶ, θυγατέρες Θαύμαντος καὶ Ἠλέκτρας, τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρός. Ἅρπυιαι δὲ λέγονται καὶ ὄρνεα τινὰ ἁρπακτικὰ, ὅθεν ἐμυθεύσαντο καὶ τὰς τοῦ Φινέως θυγατέρας Ἐράσειαν καὶ Ἁρπύρειαν, ὄρνεα εἶναι, ἁφαρπάζοντα τὴν τροφὴν ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ γέροντος. De mari Aegaeo dicetur infra, fragm. LXII.

XXI.

Schol. Apollon. 2, 299. Φερεκύδης ἐν ς' (Codex Pariſ. ἐν τῇ γ') φησιν, εἰς τὸ σπέος αὐτὰς (Harpyias) φυγεῖν τῆς Κρήτης τὸ ὑπὸ τῷ λόφῳ τῷ Ἀργινοῦντι.

De hoc λόφῳ Ἀργινοῦντι nil mihi innotuit.

XXII.

Schol. Apollon. 2, 411. Agrum illum Marti ſa-

crum, quem *Apollonius* Τετράγυιον vocat, et quem Aeetes duobus tauris aeripedibus et igniuomis iunctis colebat, πεντηκοντόγυιον φησὶ Φερεκύδης ἐν τῇ ἕκτῃ.

Codex Parifinus omifit verba ἐν τῇ ἕκτῃ.

De tauris ipfis haec habet idem *Schol.* ad v. 230. ὅτι χαλκόποδες οἱ ταῦροι καὶ πῦρ πνέοντες, καὶ Φερεκύδης φησί. Quibus defcriptionibus nihil fignificari nifi tauros laboribus egregie ferendis facile pares, ac robuftiffimos, viri docti omnes confentiunt.

E LIBRO VII.

XXIII.

Schol. Apollon. 4, 156. Φερεκύδης φησιν ἐν ἑβδόμῳ, φονευθῆναι τὸν δράκοντα ὑπὸ Ἰάσονος.

Eadem narrauerat *Herodorus.* (v. *Schol. Apollon.* 4, 87.) Sed *Apollonius* 4, 156. fqq. *Antimachum* fecutus, item *Hyginus* fab. 22. et *Apollod.* 1, 9, 23. hunc draconem, velleris aurei cuftodem, dixerunt a Medea per venena fuiffe fopitum tantummodo.

XXIIII.

Schol. Apollon. 4, 223. Φερεκύδης ἐν ἑβδόμῳ*) τὴν Μήδειαν φησὶν ἆραι τὸν Ἄψυρτον ἐκ τῆς κοίτης, Ἰάσονος εἰπόντος αὐτῇ, καὶ ἐνεγκεῖν πρὸς τοὺς Ἀργοναύτας. ἐπεὶ δὲ ἐδιώχθησαν, σφάξαι, καὶ μελίσαντας ἐκβαλεῖν εἰς τὸν ποταμόν.

---

*) E Codice MS. Parif. *Brunckius* in Fragmm. *Sophocl.* p. 649. edidit ἐν τῷ τετάρτῳ, vt *Schaeferus* T. II. editionis *Apollonii Rhod.* p. 283. ἐν τῷ δ'. Reliquas lectionis diuerfitates, quum exigui momenti fint, non curo.

Et ad v. 228. *Φερεκύδης ἐν ἑβδόμῳ, διωκομένους ἀναβιβάσαι ἐπὶ τὴν ναῦν τὸν Ἄψυρτον, καὶ μελίσαντας ῥίψαι εἰς τὸν ποταμόν.*

Tzetzes ad *Lycophr.* 175. multis narrat Medeae historiam, fecutus et alios auctores et vero etiam Pherecydem. Apfyrtus tefte *Cic.* de N. D. 3, 19. apud *Pacuuium* eft Aegialeus, fed illud nomen veterum litteris vfitatius. A Pherecyde vocatus fuit *Ἄξυρτος*, vt colligo e *Schol. Eurip.* Med. 167. *ὁ Φερεκύδης διὰ τοῦ ξ ὀνομάζει αὐτόν.* nifi forte corruptus eft locus. Certe fere vnice mihi placet coniectura *Matthiae* ad *Schol. Eurip.* Med. 169. propofita: *διὰ τοῦ ζ*, hoc eft, libri feptimi pluribus locis, vt vir doctus fcite hanc formulam interpretatur. Latine dicas etiam: *paffim libro feptimo* fiue *per librum feptimum.* Nam *διὰ* fic fimpliciter pro *ἐν* poni non poteft. Erat frater Medeae. v. *Apollod.* 1, 9, 24. qui dicit, Medeam fratris interfecti membris difperfis Aeetam patrem moratam effe. Quae quidem videtur fuiffe maxime vulgaris traditio, quod intelligi poteft e *Cic.* leg. Manil. 9. *Ennio* ap. *Cic.* de N. D. 3, 26. *Ouidio* triftt. 3, 9, 27. fq. etc. Quum vero ea non magnopere differat a Pherecydis narratione, recte dicere poffumus cum *Heynio* ad *Apollod.* p. 208. Apollodorum fecutum effe Pherecydem.

XXV.

Schol. Homer. Odyff. λ, 320. *Κέφαλος ὁ Δηϊονέως γήμας Πρόκριν τὴν Ἐρεχθέως, ἐν τῇ Θορικῶν κατῴκει. θέλων δὲ τῆς γυναικὸς ἀποπειρᾶσθαι, λέγεται εἰς ἀποδημίαν ἐπὶ ἔτη ὀκτὼ, καταλιπὼν αὐτὴν ἔτι νύμφην οὖσαν. ἔπειτα κατακοσμήσας, καὶ ἀλλοειδῆ ἑαυτὸν ποιήσας, ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν, ἔχων κόσμον. καὶ πείθει τὴν Πρόκριν δέξεσθαι τοῦτο, καὶ συμμιγῆναι αὐτῷ. ἡ δὲ Πρόκρις ἐποφθαλμίσασα τῷ κόσμῳ, καὶ τὸν Κέφαλον ὁρῶσα κάρτα καλὸν, συγκοιμᾶται αὐτῷ. ἐκφήνας δὲ ἑαυτὸν ὁ Κέφαλος, αἰτιᾶται τὴν Πρό-*

κριν. οὐ μὴν ἀλλὰ καταλλαγεὶς ἐξέρχεται ἐπὶ θήραν. πυκνῶς δὲ αὐτοῦ τοῦτο δρῶντος, ὑπώπτευσεν ἡ Πρόκρις, ὅτι μίσγεται γυναικὶ ἑτέρᾳ. προσκαλεσαμένη οὖν τὸν οἰκέτην ἔλεγεν εἰ σύνοιδεν. ὁ δὲ θεράπων ἔφη τὸν Κέφαλον ἰδεῖν ἐπί τινος ὄρους κορυφὴν, καὶ λέγειν συχνῶς· ὦ Νεφέλα (*Buttm.* νεφέλη), παραγενοῦ. καὶ τοῦτο μόνον συνειδέναι. ἡ δὲ Πρόκρις ἀκούσασα ἔρχεται εἰς ταύτην τὴν κορυφὴν, καὶ κατακρύπτεται. καὶ τὸ αὐτὸ λέγοντος αὐτοῦ πυθομένη, προστρέχει πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ Κέφαλος ἰδὼν αὐτὴν αἰφνιδίως, ἔξω ἑαυτοῦ γίνεται. καὶ ὥσπερ εἶχε βάλλει μετὰ χεῖρα ἀκοντίῳ τὴν Πρόκριν, καὶ κτείνει. μεταπεμψάμενος δὲ τὸν Ἐρεχθέα, θάπτει πολυτελῶς αὐτήν. Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ ἐν τῇ ζῇ. (ἐν τῇ ἑβδόμῃ Buttm.).

Omnino cf. *Eustath.* ad h. l. p. 1688, 20. De Cephalo eiusque temerario facto, propter quod ei iudicium in Areopago subeundum fuit, vid. ad *Hellanic.* p. 125. sq. vbi etiam Procridis et Erechthei breuis mentio facta est. In verbis ἐν τῇ Θορικίων, si recte haberent, intelligendus esset ablatiuus φυλῇ. Sed velim potius pro τῇ legere τῷ, sc. δήμῳ. Nam non solum Θοραὶ fuit δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος, sed etiam Θόρικος, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, teste *Diodoro* in libro περὶ δήμων ap. *Harpocrat.* Θόρικον h. l. intelligendum esse docet *Anton. Liberalis* c. 41. cf. interpp. ad *Thucyd.* 8, 95. et *Meurs.* de pagis, in ipsius Opp. Vol. 1. p. 277 —279. et in *Gronouii* thes. T. IV. p. 720. sq. *Buttmannus* quoque videtur ἐν τῷ Θορίκῳ legendum putasse. Verbum ἀποπειρᾶσθαι eodem modo constructum et eodem sensu adhibitum extat in *Schol. Theocr.* 3, 2. Pro verbo λέγεται vel aliud verbum ponendum est, quod significet *parat se*, vel quod magis placet, omissus esse putandus est infinitiuus ἀπελθεῖν, vel similis. Prius illud praetulit *Buttm.* λέγεται in ἔρχεται mutari iubens. Δέξεσθαι mutari debet in δέξασθαι, id quod *Buttm.* fecit. Post βάλλει ante μετὰ ex *Eustathio* inseri debet τῷ. *Pausanias* 1, 37. p. 91. ita narrat de Cephalo: Κέφαλον

τὸν Δηϊονέως, συνεξελόντα λέγουσιν Ἀμφιτρύωνι Τηλεβόας, τὴν νῆσον οἰκῆσαι πρῶτον, ἣ νῦν ἀπ' ἐκείνου Κεφαλληνία καλεῖται. μετοικεῖν δὲ αὐτὸν τέως ἐν Θήβαις, φεύγοντα ἐξ Ἀθηνῶν διὰ τὸν Πρόκριδος τῆς γυναικὸς φόνον. Similia habet *Antoninus* l. l. Idem *Pausanias* 10, 29. p. 870. picturam aliquam commemorat, in qua fuerit Procris, et post eam Clymene, sed ita vt haec tergum obuerteret: In Νόστοις tradi, Clymenem esse Minyae filiam (cf. *Schol. Apollon.* 1, 45. 230. et *Eustath.* l. l. p. 1688. sq.) et Cephalo nupsisse, qui ex ea genuerit Iphiclum. Sed Procridem ait *Pausanias* omnium consensu dici ante Clymenen cum Cephalo consueuisse.

XXVI.

Schol. Homer. Odyss. λ, 289. Νηλεὺς ὁ Ποσειδῶνος ἔχων θυγατέρα Πηρὼ τοὔνομα, κάλλει εὐπρεπεστάτην, οὐδενὶ ταύτην ἐξεδίδου πρὸς γάμον, εἰ μὴ πρότερον ἐκ Φυλάκης τὰς τῆς μητρὸς Τυροῦς ἐλάσειεν τὶς βοῦς παρ' Ἰφίκλου. πάντων δὲ ἀπορουμένων, Βίας ὁ Ταλαοῦ μόνος ὑπέσχετο δράσειν τοῦτο. καὶ πείθει τὸν ἀδελφὸν Μελάμποδα, ῥέξαι τὸ ἔργον. ὁ δὲ καίπερ εἰδὼς ἅτε δὴ μάντις ὅτι ἁλώσεται ἐνιαυτὸν, εἰς τὴν ὀφρὺν ἀφικνεῖται ἐπὶ τὰς βοῦς. οἱ δὲ φύλακες ἐνταῦθα καὶ οἱ βουκόλοι κλέπτοντα αὐτὸν λαμβάνουσι καὶ παραδιδόασιν Ἰφίκλῳ, καὶ δεθεὶς ἐφυλάσσετο, παρεζευγμένων αὐτῷ θεραπόντων δύο, ἀνδρὸς καὶ γυναικός. καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ αὐτὸν ἐπιεικῶς ἐθεράπευεν, ἡ δὲ γυνὴ φαυλότερον. ἐπεὶ δὲ ὁ ἐνιαυτὸς ὀλίγον πρὸς τὸ τελειωθῆναι περιῄει, Μελάμπους ἀκούει ὕπερθεν τινῶν σκωλήκων διαλεγομένων, ὅτι καταβεβρώκοιεν τὴν δοκόν. καὶ τοῦτο ἀκούσας καλεῖ τοὺς διακόνους, καὶ κελεύει αὐτὸν ἐκφέρειν, τῆς κλίνης λαμβανομένους τὴν μὲν γυναῖκα πρὸς ποδῶν, τὸν δὲ ἄνδρα πρὸς κεφαλῆς. οἱ δὲ αὐτὸν ἀναλαβόντες ἐκφέρουσιν. ἐν τοσούτῳ δὲ καὶ ἡ

δοκὸς κατακλᾶται καὶ ἐπιπίπτει τῇ γυναικὶ, καὶ κτείνει αὐτήν. ὁ δὲ ἀνὴρ ἐξαγγέλλει τῷ Φυλάκῳ, ὁ δὲ Φύλακος Ἰφίκλῳ τὰ γενόμενα. οἱ δὲ ἐλθόντες παρὰ τὸν Μελάμποδα, ἐρωτῶσι αὐτὸν, τίς ἐστιν. ὁ δὲ ἔφη μάντις εἶναι. οἱ δὲ αὐτῷ τὰς βοῦς ὑπισχνοῦνται δώσειν, ἐὰν μηχανήν τινα εὕρῃ παίδων γενέσεως Ἰφίκλῳ, καὶ πιστοῦνται ταῦτα. ὁ δὲ Μελάμπους βοῦν ἱερεύσας τῷ Διΐ, διαιρεῖ μοίρας πᾶσι τοῖς ὄρνισιν. οἱ δὲ ἔρχονται πάντες πλὴν ἑνὸς αἰγυπιοῦ. ὁ δὲ Μελάμπους ἐρωτᾷ πάντας τοὺς ὄρνιθας, εἴ τις οἶδε μηχανὴν, πῶς ἂν Ἰφίκλῳ γένοιντο παῖδες. ἀποροῦντες δὲ ἐκεῖνοι, κομίζουσι τὸν αἰγυπιόν. οὗτος δὲ τὴν αἰτίαν τῆς ἀπαιδίας σπορᾶς εὐθέως εὗρεν. διώξας γὰρ τὸν Φύλακον μετὰ μαχαίρας τὸν Ἴφικλον ἔτι νεογνὸν ὄντα διὰ τὸ ἰδεῖν αὐτὸν ἄτοπόν τι ποιοῦντα. ἔπειτα τὸν Φύλακον μὴ καταλαμβάνοντα, πῆξαι τὴν μάχαιραν εἴς τινα ἄχερδον. καίπερ φῦναι αὐτὴν τὸν φλοιόν. τὸν δὲ Ἴφικλον διὰ τὸ δέος μηκέτι παῖδας ποιῆσαι. ἐκέλευσεν οὖν ὁ αἰγυπιὸς τὴν μάχαιραν τὴν ἐν τῷ ἀχέρδῳ κομίζειν, καὶ ἀποσμήξαντα τὸν ἰὸν διδόναι ἀπ' αὐτῆς πιεῖν ἐν οἴνῳ δέκα ἡμέρας Ἰφίκλῳ. γεννῆσαι δὲ αὐτῷ παῖδας ἐκ τούτου. ποιήσας δὲ ὁ Ἴφικλος τοῦτο, τὴν γονὴν ἀναῤῥώννυσι. καὶ ἴσχει Ποδάρκην παῖδα. καὶ δίδωσι τὰς βοῦς τῷ Μελάμποδι. ἃς λαμβάνει αὐτὴν τῷ ἀδελφῷ Βίαντι πρὸς γάμον, καὶ αὐτῷ γίνονται παῖδες, Περίαλκης, καὶ Ἄρητος, καὶ Ἀλφεσίβοια. Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ ἐν τῇ ἑβδόμῃ.

De Neleo, Pyli rege, patre Nestoris, statim ponam aliam Pherecydis narrationem ex eodem Scholiasta ad v. 280.

Νηλεὺς ὁ Ποσειδῶνος καὶ Τυροῦς παῖς, ἐξελασθεὶς ὑπὸ Πελίου τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἰωλκοῦ, ἀφίκετο εἰς Μεσσήνην τῆς Πελοποννήσου. καὶ λαβὼν παρὰ ἐγχωρίων, τὴν Πύλον κτίζει. καὶ γαμεῖ Χλῶριν, τὴν Ἀμφίονος τοῦ Ἰάσου καὶ Φερσεφόνης τῆς Μίου θυγατέρα, βασιλεύει τε οὐ μόνον τῶν Πυλίων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν

*Ὀρχομενῷ καὶ γίνεται εὐδαιμόνων**). *Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.*

Fere eadem tradiderat *Hellanicus* fragm. XII. ad q. l. dixi de vrbe Iolco et Pylo. Neleus etiam a *Pausania* 10, 29. p. 870. dicitur filius Neptuni, Chloridis maritus. Distinguendus autem est, quod non feci in notis ad Hellanic. p. 52. a Neleo Attico, Codri filio, qui proprie dicebatur *Νειλεὺς*, si credere possumus *Eustathio* ad *Homer.* Odyss. λ, p. 1681, 55. Sed *Tzetzae* teste ad *Lycophr.* 387. ab Aeolibus tantum scribitur *Νείλευς*. Non vero Neleum, sed Pylum, filium Clesonis, deductis e Megaride colonis Lelegibus Pylum vrbem primum condidisse, quem paullo post Neleus et Pelasgi Iolco venientes expulerint, auctor est *Pausanias* 4, 36. in. a quo eodem 5, 16. p. 417. etiam Chloris dicitur Amphionis filia, vnde ap. eundem 9, 36. extr. vbi haec leguntur: *Νηλεὺς Κρηθέως* (non Neptuni: quae controuersia optime componi potest e *Schol. Homer.* Odyss. μ, 70. *Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, ἔχουσα δύο παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος, Νηλέα τε καὶ Πελίαν, ἔγημε Κρηθέα*, cf. ad *Hellanic.* p. 52.) *βασιλεύων Πύλου γυναῖκα ἔσχεν ἐξ Ὀρχομενοῦ Ἄωριν Ἀμφίονος τοῦ Ἰλασίου*, *Hartungus* recte *Χλῶριν* innuebat legendum esse. Sed idem debebat *Ἰλασίου* quoque in *Ἰάσου* mutare. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 151. vbi etiam in nostro loco pro *τῆς Μίου* legi iubet *τῆς Μινύου*, vt intelligatur Orchomeni in Boeotia rex. Quae viri magni emendatio haud dubie vera est, et *Buttmanno* quoque probata. Quod si recte Scholiastes Pherecydem inspexit et diligenter exscripsit, non satis vera h. l. tradidisse putandus est Pherecydes. Neleus enim Pyliorum tantum rex fuit, non item Orchomeniorum. vid. *Heyn.* l. l. p. 589.

---

*) *Buttmannus* edidit *εὐδαιμονῶν*. Mihi neque *εὐδαιμόνων* placet, nisi scribatur *τῶν εὐδαιμόνων*, neque *εὐδαιμονῶν* verbo *γίνεται* iunctum. Mallem *γίνεται εὐδαίμων*.

Pherecydis locum priorem inprimis fecutus videtur *Apollodorus* 1, 9, 12. Filiam Nelei *Πηρώ* memorant quoque *Pauf.* 10, 31. p. 876. *Euftath.* ad Odyff. ο, p. 1779, 52. fqq. *Schol. Theocrit.* 3, 43. aliique, fed non item *Schol. Apollon.* 1, 156. vbi Nelei vxores et filii recenfentur.

Phylace erat Theffaliae oppidum, ad montem Othryn in Phthiotide. v. *Strab.* 9, p. 433. B. *Schol. Theocr.* 3, 45. Tyro erat Nelei mater, filia Salmonei ex Alcidice. v. *Homer.* Odyff. λ, 234. fqq. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 175. Haec tefte *Euftathio* p. 1685, 5. poft patris mortem educata erat apud Deionem, vel, vt *Tzetzes* narrat, apud Cretheum, vtrumque Salmonei fratrem. (cf. *Apollod.* 1, 7, 3.) Sed mortuo Deione nepos eius et fucceffor in Phylaces regno, Iphiclus f. Iphicles, quaedam bonorum, quae Tyro in eius aedibus poffederat, in his egregias boues, mala fraude fibi vindicauit. Neleus igitur matris amore ductus fecit id, quod hic narratur. *Paufaniae* aetate in vrbe Pylo monftrabatur adhuc fpelunca, in qua et Neftoris et noftri Nelei boues, quas Theffalicas putat, dicuntur ftabulatae effe. v. *Pauf.* 4, 36. p. 371. fq.

In genitiuo *Ταλαοῦ* intelligi debet nomen *πατήρ*. cf. *Apollod.* 1, 9, 13. etc. *Buttmannus* vult *ὁ Ἀμυθάονος*, negans nomen *πατὴρ* fubaudiri poffe. Nam pater Biantis fuit Amythaon, filius Crethei atque Tyrus. Atqui nomen *πατὴρ* in talibus faepe omitti, notum effe poterat ex iis, quae partim a *Lamberto Bos* in Ellipfibus Graecis, partim a me ipfo in Prolufione I. de nominibus Graecorum p. 12. dicta funt. Melampus, vates fatis nobilis, (v. *Herodot.* 2, 49.) cui Megarenfes in oppido Aegifthenis templum exftruxerunt et facra fecerunt, auctore *Paufania* 1, 44. p. 107. dicitur inprimis beftiarum fermones intellexiffe, *οἷα ὑπὸ δρακόντων καθαρθεὶς τὰ ὦτα*, quae funt verba *Euftathii* p. 1685, 24. cf. *Schol. Apollon.* 1, 118. Talia fingebant olim ad augendam artis vaticinandi peritiam. Per *τὴν ὀφρὺν*

poteſt tumulus quidam ſiue collis intelligi, in quo fortaſſis paſcebantur boues. Certior tamen eſt *Barneſii* emendatio, Ὄθρυν, etiam *Buttmanno* probata, ex *Theocriti* Idyll. 3, 43. Pro ἐφυλάσσετο, quod etiam *Euſtathius* p. 1685, 20. exhibet, vulgo male legitur ἐφυλάσσατο. Pro περῄει reſcripſi περιῄει. Verba λαμβανομένους (Nam ita haud dubie reponi debet pro λαμβανόμενος), τὴν μὲν γυναῖκα — κεφαλῆς, quomodo capienda ſint, docet *Euſtath.* p. 1685, 26. δραξαμένους τὴν μὲν γυναῖκα, τῶν κάτω τῆς κλίνης· τὸν δὲ ἄνδρα, τῶν πρὸς τῇ κεφαλῇ. Phylacus erat Deionis filius, pater Iphicli. Hic Iphiclus diſtinguendus eſt ab illo, qui Theſtii filius et Argonauta fuit. v. *Apollod.* 1, 9, 16. Noſtrum enim negauit Pherecydes in argonautarum numero fuiſſe.

Schol. Apollon. 1, 45. et ex eo *Phauorin.* in v. Ἴφικλος. ἐπισημαίνεσθαι δ' ἄξιον, ὡς οὔτε Ἡσίοδος οὔτε Φερεκύδης φησὶ συμπεπλευκέναι τοῖς Ἀργοναύταις Ἴφικλον.

In verbis αἰτίαν τῆς ἀπαιδίας σπορᾶς hoc vltimum σπορᾶς videtur abeſſe poſſe. Certe non eſt in *Euſtath.* p. 1685, 32. Sed poteſt etiam σπορὰ de ipſis filiis intelligi, vt ἀπαιδία σπορᾶς eodem modo dictum ſit, quo ap. *Sophocl.* Electr. 36. ἄσκευος ἀσπίδων, ap. *Eurip.* Electr. 1130. οἶκος ἀγείτων φίλων (pro quo Helen. 531. eſt ἄφιλος φίλων,) Andromach. 714. ἄπαιδας τέκνων. ad quem locum et ad v. 612. vid. *Barneſ.* Sed *Buttm.* bene coniicit ſcribendum αἰτίαν τῆς ἄπαιδος σπορᾶς. Pro διάξας ſine vlla dubitatione reſcribendum eſt διᾶξαι. ἄχερδος eſt genus ſpinae, conficiendis ſepibus aptum. v. *Euſtath.* ad Odyſſ. ξ, p. 1748, 47. qui tamen p. 1685, 33. explicat per pyrum agreſtem. *Schol. Theocr.* l. l. ſimpliciter δένδρον habet Omnino nihil certi de hac planta habemus. Quae dici poterant, collegit *Beckmannus* ad *Ariſtot.* de mirabilib. auſcultationib. c. 155. p. 321. ſq. Pro καίπερ φῦναι αὐτὴν legendum eſt καὶ περιφῦναι αὐτῇ, np. μαχαίρᾳ. v.

Euſtath. l. l. Verba ἀπ᾽ αὐτῆς paullo remotiora ſunt, quam vt commode poſſint ad μάχαιραν referri. Mallem ἀπ᾽ αὐτοῦ, up. ἰοῦ. cf. *Schol. Theocr.* et *Euſtath.* ll. ll. Pro γεννῆσαι δὲ αὐτῷ. melius videtur γεννῆσειν δὲ αὐτὸν, vel, quae eſt *Buttmanni* coniectura, γενήσεσθαι δὲ αὐτῷ. *Podarces* hic non confundendus eſt cum alio Podarce, qui poſtea ſub Priami nomine ſatis nobilitatus eſt, filio Laomedontis. v. *Apollod.* 2, 6, 4. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 335, 337. Pro ὡς λαμβάνει αὐτὴν, in quibus manifeſta lacuna eſt, ex *Euſtath.* p. 1685, 44. haec ſaltem poſſent reponi: ὡς λαμβ. καὶ ἀγαγὼν εἰς Πύλον, δίδωσιν εἰς ἔδνον τῷ Νηλεῖ, καὶ τὴν Πηρὼ λαμβάνει αὐτὴν τῷ. — *Buttm.* edidit: ὡς λαβὼν καὶ ἀγαγὼν εἰς Πύλον δίδωσι Νηλεῖ ἔδνα τῆς Πηροῦς. καὶ λαμβάνει etc. Ἄρητος ap. *Apollon. Rhod.* 1, 118. eſt Ἀρήϊος, vbi alius quoque Biantis filius, Talaus, commemoratur. Et haud dubie Ἄρητος eſt vitioſa ſcriptura. v. *Burmann.* catalog. Argonaut. in v. Areius. Ἀλφεσίβοια extat etiam ap. *Theocrit.* 3, 45. Sed ap. *Euſtath.* male editur Ἀλκεσίβοια.

De Nelei et Neſtoris poſteris Pherecydem multa, quae nunc neſcimus, narraſſe puto. Neſtor filium habuit Antiochum, Antiochus Paeonem. Neleus praeter Neſtorem genuit Periclymenum, Periclymenus Penthilum, non confundendum illum cum eo, de quo ad Hellanici fragm. V. dixi p. 46. Penthilus Borum, Borus Andropompum, Andropompus Melanthum. Melanthus cum Paeonis poſteris, cum Alcmaeone aliisque Neſtoris nepotibus ab Heraclidis e Meſſenia pulſi Athenas ſe receperunt, et nomen praebuerunt duabus nobilibus gentibus, Paeonidarum et Alcmaeonidarum. Melanthus Thymoeten, filium Oxynthae, vltimum e Theſei poſteris Athenienſium regem, expulit et regnum inuaſit. v. *Pauſ.* 2, 18. p. 151. ſq. Huius Melanthi filius erat nobiliſſimus ille Codrus (v. *Pauſ.* 1, 19. p. 45.), de cuius morte omnia nota ſunt. cf. ſupra §. 12. Codrus praeter Medontem, Nileum et alios, filium

habuit Androclum. De hoc nobis aliquam Pherecydis narrationem feruauit *Strabo* 14, p. 632. C.

ταύτης (τῆς Ἰωνικῆς παραλίας) φησὶ Φερεκύδης Μίλητον μὲν, καὶ Μυοῦντα, καὶ τὰ περὶ Μυκάλην καὶ Ἔφεσον, Κᾶρας ἔχειν πρότερον· τὴν δ᾽ ἑξῆς παραλίαν μέχρι Φωκαίας, καὶ Χίου, καὶ Σάμου, ἧς Ἀγκαῖος ἦρχε, Λέλεγας· ἐκβληθῆναι δ᾽ ἀμφοτέρους ὑπὸ τῶν Ἰώνων, καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Καρίας ἐκπεσεῖν. Ἄρξαι δέ φησιν Ἄνδροκλον τῆς τῶν Ἰώνων ἀποικίας, ὕστερον τῆς Αἰολικῆς, υἱὸν γνήσιον Κόδρου τοῦ βασιλέως Ἀθηνῶν· γενέσθαι τοῦτον Ἐφέσου κτίστην.

Scilicet Androclus non folus, fed cum fratribus Nileo, Cyareto aliisque, cum parte Thebanorum, Orchomeniorum, Phocenfium et Abantum, colonias Ionum deduxit in Afiam, vbi varias regiones occuparunt: Nileus Miletum, olim Anactoriam dictam, Androclus Ephefum atque Samum, Cyaretus Myunta. Fuit haec tertia Graecorum colonia,¹ quam quidem deducebant duces barbari proprie, non Iones. Codri enim filii, vt vidimus, matribus tantum Athenienfibus nati paternum genus a Meffeniis ducebant. v. *Pauf.* 7, 2. fq. cf. *Spanhem.* ad *Callimach.* h. in Dian. 226. fq. Pro Ἀγκαῖος vulgo male legitur ἀναγκαῖος. Ancaeus enim, diftinguendus ab eo, de quo fragm. XXVII. dicetur, tefte *Afio* ap. *Pauf.* 7, 4. et *Schol. Apollon.* 2, 868. erat filius Neptuni ex Aftypalaea, et imperabat illis populis, qui Leleges dicebantur. Leleges autem et Cares omnem illam regionem tenuiffe, quae poftea Ionia dicebatur, teftantur etiam *Strabo* 7, p. 321. D. et *Herodot.* 1, 142. Ceterum ex iis, quae dicta funt, intelligitur, quam errauerit *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 8, 5. vbi Neleum, Codri filium, haud dubie ideo a *Strabone* 14, init. dicit Pylium genere appellari, quia eodem Nelei nomine Neftoris quoque pater vfus fit.

Alia, quae huc pertinet, Pherecydis narratio extat ap. *Schol. Homer.* Odyff. ο, 225. Μελάμπους ὁ Ἀμυθάονος παῖς, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα διὰ τῆς μαντι-

κῆς τεράστια ἐποίει, οὐχ ἥκιστα δὲ αὐτῷ (Male *Buttmannus* αὐτῶν) καὶ οὗτος ἐνδοξότατος ἆθλος ἐγένετο. τῶν γὰρ Προίτου θυγατέρων, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀργείων, Λυσίππης καὶ Ἰφιανάσσης, διὰ τὴν ἀκμαιότητος (*Buttm.* τὴν ἐκ νεότητος) ἀνεπιλογιστίαν ἁμαρτουσῶν εἰς Ἥραν. παραγενόμεναι γὰρ εἰς τὸν τῆς θεοῦ νεών, ἔσκωπτον αὐτὸν (*Barnes.* αὐτήν), λέγουσαι πλουσιώτερον μᾶλλον εἶναι τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον. καὶ διὰ τοῦτο μάντις ὢν παραγενόμενος ὁ Μελάμπους, ὑπέσχετο πάσας (*Buttm.* reponi iubet πάντως) θεραπεύειν, εἰ λάβοι κατάξιον τῆς θεραπείας μισθόν. ἤδη γὰρ ἡ νόσος δεκαετὴς, καὶ ὀδύνην φέρουσα οὐ μόνον αὐταῖς ταῖς (Articulum omisit *Buttm.*) κόραις, ἀλλὰ καὶ τοῖς γεγεννηκόσιν. ἐπαγγειλαμένου (*Buttm.* ἀπαγγειλαμένου) δὲ τοῦ Προίτου τῷ Μελάμποδι καὶ μέρος τῆς βασιλείας, καὶ μίαν τῶν θυγατέρων ἣν ἂν θέλοι (*Buttm.* ἐθέλοι) εἰς γάμον δώσειν, ἰάσατο τὴν νόσον ὁ Μελάμπους, διά τε ἱκεσιῶν καὶ θυσιῶν τὴν Ἥραν μειλιξάμενος, καὶ λαμβάνει πρὸς γάμον Ἰφιάνασσαν, ἕδνον αὐτὴν τῶν ἰατρειῶν καρπωσάμενος. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Proetus fuit filius Abantis et Ocaliae (v. *Apollod.* 2, 2, 1. cum notis *Heynii* p. 276.), et cum fratre Acrifio ita partitus eft regnum paternum, vt ipfe Heraeum, Midean, Tiryntha, et oram Argiuae regionis maritimam teneret, Acrifius vero maneret Argis. v. *Paufan.* 2, 16. p. 145. Alius Proetus fuit filius Therfandri, pater Maerae, de quo vid. fragm. LXXII. Noftri Proeti filiae ap. *Apollod.* §. 2. vocantur *Λυσίππη, Ἰφινόη, Ἰφιάνασσα.* Cauffam infaniae varie tradunt veteres. Cum Pherecyde tamen magis quam ceteri confentit *Acufilaus* apud *Apollodorum: διότι τὸ τῆς Ἥρας ξόανον ἐξηυτέλισαν.* In fequentibus verbis dura quaedam anacoluthia eft: *ἁμαρτουσῶν — παραγενόμεναι — καὶ διὰ τοῦτο μάντις ὤν.* Non tamen aliquid excidiffe putauerim. De loco, vbi Melampus fanauerit Proetidas, nihil habet Nofter, et videtur putaffe, id in ditione Proeti factum effe. Sed *Apollodorus* dicit, Sicyonem

eas a Melampodo de montibus compulſas fuiſſe, priusquam vero illuc omnes perueniſſent, natu maximam Iphinoen mortuam eſſe. Quae fama, quum Iphinoe non memoretur a Pherecyde, ignota fuiſſe ei videtur. *Pauſanias* 8, 18. extr. τὰς θυγατέρας, inquit, τοῦ Προίτου κατήγαγεν ὁ Μελάμπους ἐς τοὺς Λουσοὺς (oppidum olim in finibus Clitoriorum in Arcadia), καὶ ἠκέσατο τῆς μανίας ἐν Ἀρτέμιδος ἱερῷ. καὶ ἀπ' ἐκείνου τὴν Ἄρτεμιν ταύτην, Ἡμερησίαν καλοῦσιν οἱ Κλειτόριοι. Alias Ἡμέρας nomen hinc accepiſſe legitur Diana. v. *Spanhem.* ad *Callimach.* h. in Dian. 236. Antea vero, vt idem in praecedentibus dicit, confugerant Proetides in ſpeluncam montium, qui Aroanii dicebantur, ſupra Nonacrin. Haec omnia, quod iam dixi, videntur eſſe ſerioris aetatis figmenta. De aliis narrationum apud veteres differentiis vid. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 279—83.

E LIBRO VIII.

XXVII.

Schol. Apollon. 1, et 188. *Phauorin.* in v. Ἀγκαῖος· Φερεκύδης ἐν τῇ ὀγδόῃ φησὶ, τὸν Ἀγκαῖον ὑπὸ τοῦ Καλυδωνίου συὸς πληγέντα τὸν μηρὸν ἀποθανεῖν.

Hunc Ancaeum, qui Lycurgi Arcadis filius atque adeo nepos Alei vocatur (v. *Apollod.* 1, 8, 2. 3, 9, 1. ſq.), Ἀρκὰς τὸ γένος ap. *Schol. Apollon.* 2, 118. ab apro Calydonio occiſum fuiſſe, tradit etiam *Apollodorus* 1, 8, 2. it. *Pauſ.* 8, 4. extr. vbi in Argonautarum numero ponitur. Sed paullo alia habet idem *Pauſ.* 8, 45. p. 693. τὸν ἐν Καλυδῶνι ὗν Ἀγκαῖος ὑπέμεινεν ὁ Λυκούργου τρωθεὶς, καὶ Ἀταλάντη τοξεύει τὸν ὗν, καὶ ἔτυχε πρώτη τοῦ θηρίου. τούτων εἵνεκα αὐτῇ

κεφαλή τε τοῦ ὑὸς καὶ τὸ δέρμα ἀριστεῖα ἐδόθη. Alius Ancaeus, rex Sami, eſt apud *Callimach.* h. in Del. 50.

E LIBRO VIIII.

XXVIII.

Schol. Apollon. 1, 102. et *Phauorin.* in v. *Ταίναρος·* Φερεκύδης ἐν τῇ θ' φησὶν, ὅτι Ἔλατος, ὁ Ἰκάρου γαμεῖ Ἐριμήδαν τὴν Δαμασίκλου. τούτου δὲ γίνεται Ταίναρος, ἀφ' οὗ Ταίναρον καλεῖται ἡ πόλις καὶ ἡ ἄκρα καὶ ὁ λιμήν.

Taenari in Spartae vicinia monumentum commemorat *Pauſ.* 3, 14. p. 240. Sed de Elato hoc, diuerſo ab Elato Arcade, de Icaro, non confundendo cum Daedali filio, de Erimeda et Damaſiclo nihil apud alios veterum inueni. De promontorio ipſo cf. *Barneſ.* ad *Eurip.* Cyclop. 291.

E LIBRO X.

XXVIIII.

Schol. Homer. ad Odyſſ. λ, 263. Amphion et Zethus Thebas muris cinxerunt διὰ τοὺς Φλεγύας. μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν αὐτῶν Εὐρύμαχος ἤρμοσε τὰς Θήβας, ὥς φησι Φερεκύδης ἐν τῇ δεκάτῃ.

Pro ἤρμοσε legendum eſt ἠρήμωσε. v. *Euſtath.* ad *Homer.* Odyſſ. λ, p. 1682, 55.

Schol. Apollon. 1, 735. et ex eo *Phauorin.* Ἀμφίων

καὶ Ζῆθος τὰς Θήβας ἐτείχισαν. — Φερεκύδης δὲ καὶ τὴν αἰτίαν παραδίδωσι τῆς οἰκοδομῆς· διότι Φλεγύας πολεμίους ὄντας εὐλαβοῦντο, βασιλεύοντι Κάδμῳ.

Haec vltima verba: *βασιλ. Κάδμῳ*, ab interpolatore profecta eſſe docte arbitratur *Heyn.* ad *Apollod.* p. 583. Codex Pariſ. Scholiorum Apollon. habet: *διὰ γὰρ τοὺς Φλεγύας ἐχθροὺς ὄντας καὶ ὁμόρους.* quae lectio ſane praeſtat. Genus Amphionis et Zethi deſcripſerat et rem vberius tradiderat idem Pherecydes, cuius narrationis reliquiae ſunt ap. *Schol. Homer.* Il. *ν*, 302.

Φλέγυες, (*Villoiſ. Φλέγυιαι*) *Γόρτυναν κατοικοῦντες, παρανομώτατον καὶ λῃστρικὸν διῆγον βίον, καὶ κατατρέχοντες τοὺς περιοίκους χαλεπῶς ἠδίκουν. Θηβαῖοι δὲ, πλησιόχωροι ὄντες, ἐδεδοίκεισαν* (*Villoiſ. ἐδεδοίκεσαν*) *καὶ μέχρι πολλοῦ, εἰ μὴ Ἀμφίων καὶ Ζῆθος, οἱ Διὸς καὶ Ἀντιόπης, ἐτείχισαν τὰς Θήβας. Εἶχε γὰρ Ἀμφίων λύραν, παρὰ Μουσῶν αὐτῷ δεδομένην, δι᾽ ἧς κατέθελγε καὶ τοὺς λίθους, ὥστε καὶ πρὸς τὴν τειχοδομίαν αὐτομάτως* (*Villoiſ. αὐτομάτους*) *ἐπέρχεσθαι. Τούτων μὲν οὖν ζώντων, οὐδὲν οἱ Φλέγυες* (*Villoiſ. Φλέγυιαι*) *τοὺς Θηβαίους ἠδύναντο διαθεῖναι κακόν.* (*Villoiſ.* omiſit *κακόν.*) *Θανόντων δὲ αὐτῶν, ἐπελθόντες σὺν Εὐρυμάχῳ τῷ βασιλεῖ, τὰς Θήβας εἷλον. Πλείονα δὲ τολμῶντες ἀδικήματα κατὰ Διὸς προαίρεσιν, ὑπὸ Ἀπόλλωνος διεφθάρησαν, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης.* (*Villoiſ.* plenius: *διεφθ. οὗτοι δὲ ἐνέπρησαν καὶ τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει.*)

Eſt igitur hic Thebanus Amphion diuerſus ab illo Iaſi filio, patre Chloridis, de quo vid. ad fr. XXVI. Phlegyarum gens nomen habet a Phlegya, Orchomeni in Boeotia rege, Martis et Chryſes filio, qui etiam vrbem aedificauit et ſuo appellauit nomine, in quam bellicoſiſſimos Graecorum collegit. Valde illa inclaruit rei bellicae ſtudio ac peritia (v. *Homer.* Il. *ν*, 301.), et inprimis infamis fuit ob latrocinia et vicinarum gentium depraedationes. Tandem etiam ipſum Apollinis Del-

phici templum diripere conati funt. v. *Pauf.* 9, 36. p. 782. 10, 7. *Ouid.* metamm. 11, 413. fq. et de bello eorum cum Phocenfibus cf. *Pauf.* 10, 34. p. 885. qui idem 9, 9. eos incoluiffe ait Minyadem regionem. Sed quomodo dici poffint *Γόρτυναν κατοικοῦντες*, non fatis intelligo. Gortyna enim erat vel Cretae vel Arcadiae oppidum. Fortaffis tamen accipere debemus de illo oppido Macedoniae, quod et Gortynia et Gordynia dicebatur. At ita non erant Thebanis *πλησιόχωροι*. Scilicet hic videtur effe loci fenfus: Phlegyes olim, fcil. priusquam in Phocidem migrarent, Gortynam incolentes, f. dum Gortynam adhuc incolerent, etc. cf. *Paufan.* 10, 4. nifi quis *Γόρτυναν* malit in *Γυρτῶνα* mutare, quod erat Perrhaebicum oppidum. Certe *Strabo* 9, p. 442. B. olim dicit Phlegyas vocatos effe, qui poftea *Γυρτώνιοι* fuerunt. Amphionis ac Zethi mater, *Antiope*, ab *Homero* quidem Odyff. λ, 260. dicitur Afopi filia, ab aliis vero, vt ab ipfo Pherecyde, quem fequitur *Tzetzes* ad *Lycophr.* 436., Nyctei. v. *Euftath.* ad illum locum p. 1682, 43. Hos Antiopes filios non nifi lyrae cantu moenia extruxiffe, vetus quidem fama eft, cuius narratores *Creuzerus* Meletematum P. I. p. 94. laudauit, fed recentior tamen Homero. quod iam *Paufanias* obferuauit 9, 5. p. 720. *Ἀμφίων καὶ Ζῆθος — Λύκου* (qui fuit rex Thebanorum) *τῇ μάχῃ κρατοῦσιν. ὡς δὲ ἐβασίλευσαν, τὴν πόλιν τὴν κάτω προσῴκισαν τῇ Καδμείᾳ, καὶ Θήβας ὄνομα ἔθεντο κατὰ συγγένειαν τῆς Θήβης* (quae Nympha ipfa quoque fuit Afopi filia. v. *Pauf.* 2, 5. p. 122.). Tum affert locum *Homeri* Odyff. λ, 263—65. et ita pergit: *ὅτι δὲ Ἀμφίων ᾖδε καὶ τεῖχος ἐξειργάζετο πρὸς τὴν λύραν, οὐδένα ἐποιήσατο* (Homerus) *λόγον ἐν τοῖς ἔπεσι* cf. *Euftath.* l. l. Pherecydes vero auctor fuit, Amphioni lyram illam a Mufis effe donatam.

Schol. Apollon. 1, 741. et ex eo *Phauorin.*: *λύραν Φερεκύδης ἐν τῇ δεκάτῃ ἱστορίᾳ* (*Phau.* *ἱστοριῶν*) *δοθῆναι Ἀμφίονι φησὶ ὑπὸ Μουσῶν.*

In Codice Parif. defunt verba *ἐν τῇ δεκάτῃ ἱστορίᾳ.*

Habuerunt autem Amphion et Zethus Locrum aedificationis focium. v. fragm. LXXII. *Eurymachus* fuit rex Phlegyarum. v. *Euftath.* l. l. Amphioni et Zetho commune monumentum, idque fimplex (*γῆς χῶμα τι οὐ μέγα*), pofitum fuiffe, narrat *Paufan.* 9, 17. p. 744. vbi etiam de Tithorenfium circa illud fuperftitione agit. cf. *Schol. Eurip.* Phoenn. 147. De mortis genere, quo Amphion obierit, controuerfia eft. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 595. Zethus, tefte *Paufania,* 9, 5. p. 721. prae triftitia mortuus eft, quum filium ex fe genitum mater ipfa interfeciffet. Eadem videtur Pherecydis fuiffe narratio, quod colligi poteft e *Schol. Homer.* Odyff. τ, 523.

τῇ Νυκτέως Ζεὺς μίγνυται. ἐξ ἧς Ζῆθος γίγνεται καὶ Ἀμφίων. οὗτοι τὰς Θήβας οἰκοῦσι πρῶτοι, καὶ καλοῦνται Διὸς κοῦροι Λευκόπολοι. (Bene *Buttmannus* *λευκόπωλοι.*) *γαμεῖ δὲ Ζῆθος μὲν Ἀηδόνα τὴν τοῦ Πανδαρέου. τῶν δὲ γίνεται Ἴτυλος καὶ Νηΐς. Ἴτυλον δὲ ἡ μήτηρ Ἀηδὼν ἀποκτείνει διὰ νυκτὸς, δοκοῦσα εἶναι τὸν Ἀμφίονος παῖδα, ζηλοῦσα τὴν τοῦ προειρημένου γυναῖκα, ὅτ' αὐτῇ* (*Buttm.* bene coniicit *ὅτι ταύτῃ*) *μὲν ἦσαν ἓξ παῖδες, αὐτῇ δὲ δύο. ἐφορμᾷ δὲ ταύτῃ ὁ Ζεὺς ποινήν. ἡ δὲ εὔχεται ὄρνις γενέσθαι, καὶ ποιεῖ αὐτὴν ὁ Ζεὺς ἀηδόνα. θρηνεῖ δὲ ἀεί ποτε τὸν Ἴτυλον, ὥς φησι Φερεκύδης.*

Pertinent ad hanc hiftoriam verba *Homeri* Odyff. τ, 522. a *Schol. Theocr.* 3, 7. repetita de Aëdone: *παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον* vbi in *Schol. Theocr.* male edi *ὀλοφυρομένην* videtur. Huc referendus etiam eft locus *Schol. Eurip.* Phoenn. 1111.

Νηΐταις πύλαις] *ἢ ἀπὸ Νηΐδος τῆς Ἀμφίονος καὶ Νιόβης. ἢ ἐπεὶ νεάται εἰσίν. ὁ δὲ Φερεκύδης ἀπὸ Νηΐδος τῆς Ζήθου θυγατρός.*

Iam *Paufaniam* audiamus 9, 8. p. 727. *τὰς Νηΐτας ὀνομασθῆναί φασιν ἐπὶ τῷδε. ἐν ταῖς χορδαῖς νήτην καλοῦσιν ἐξ αὐτῶν.* (*Valckenar.* ad *Schol. Eurip.*

p. 730. emendat: *καλοῦσι τὴν ἐσχάτην.*) *ταύτην οὖν τὴν χορδὴν Ἀμφίονα ἐπὶ ταῖς πύλαις ταύταις ἀνευρεῖν λέγουσιν. ἤδη δὲ ἤκουσα, καὶ ὡς Ζήθου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀμφίονος τῷ παιδὶ ὄνομα Νηῒς γένοιτο· ἀπὸ τούτου δὲ τοῦ Νηΐδος τὰς πύλας κληθῆναι ταύτας.* Videtur igitur temporis longinquitate filia in filium mutata fuisse. Antiqua monumenta et alia memoratu digna, quae in vicinia huius portae reperiebantur, describit idem c. 25.

Epigramma aliquod in Zethi monumento positum habet *Brunck.* in analect. T. I. p. 183. n. III. De interitu Plegyarum haec leguntur ap. *Pausan.* 9, 36. p. 783. *τὸ Φλεγυῶν γένος ἀνέτρεψεν ἐκ βάθρων ὁ θεὸς κεραυνοῖς συνεχέσι, καὶ ἰσχυροῖς σεισμοῖς· τοὺς δὲ ὑπολειπομένους νόσος ἐπιπεσοῦσα ἔφθειρε λοιμώδης· ὀλίγοι δὲ καὶ ἐς τὴν Φωκίδα διαφεύγουσιν ἐξ αὐτῶν.*

Amphionis vxor, cui Antiope fecunditatem inuidit, fuit Niobe, Tantali filia, vt notum est. Quotnam liberos habuerit, magnus veterum dissensus est. Pherecydes quidem duodecim attulit.

Schol. Eurip. Phoenn. 162. *Φερεκύδης φησὶν, αὐτὴν ἔχειν παῖδας ς΄. Ἀλαλκομενέα, Φηρέα, Εὔδωρον, Λύσιππον, Ξάνθον, Ἀργεῖον. θυγατέρας δὲ ς΄. Χιόνην, Κλυτίαν, Μελίαν, Ὥρην, Λαμίππην, Πελοπίαν.*

Apollodorus 3, 5, 6. recenset septem Niobae filios, totidemque filias. Eundem liberorum numerum ei tribuunt *Antipater Sidonius* in *Brunckii* analectis T. II. p. 17. n. XLII. et *Leonidas Alexandrinus* ibid. p. 193. n. XVI. Sed *Theodorides* ibid. p. 42. n. VII. *δυωδεκάπαιδα λοχείην;* *Hellanicus* fragm. XXII. quatuor filios et tres filias. Ceteros nunc non curo. Ipse *Valckenarius* ad *Schol. Eurip.* l. l. p. 627. „Haec quidem, inquit, Niobidarum Pherecydea nomina, quantum commemini, nuspiam alibi reperiuntur, praeter vltimum nomen *Pelopiae*, quod inter quatuordecim, ab his diuersa, prostat apud *Apollodorum.*" Epitaphium Niobae, quod a *Schol. Sophocl.* Electr. 152. aliisque lauda-

I 2

tur, vulgo dicunt ab *Agathia* profectum esse. Sed *Brunckius*, qui illud in analecta sua transtulit, T. III. p. 281. n. DCXIII. antiquius putat.

XXX.

Schol. Apollon. 4, 1396. *Φερεκύδης ἐν δεκάτῳ*, (*Matthiae* l. l. hoc mutat in *τρίτῳ*,) *τῆς Ἥρας γαμουμένης* (Codex Paris. addit *τῷ Διῒ*) *φησὶ τὴν γῆν ἀναδοῦναι ἐν τῷ Ὠκεανῷ μῆλα χρυσᾶ, ἢ μηλέας χρυσοῦν καρπὸν φερούσας· φυλάττειν δὲ αὐτὰ Δράκοντα τὸν Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης, ἔχοντα κεφαλὰς ἑκατὸν καὶ φωνὰς παντοίας, καὶ ὅτι αἱ Νύμφαι αἱ Διὸς καὶ Θέμιδος, οἰκοῦσαι ἐν σπηλαίῳ περὶ* (Cod. Paris. *παρὰ*) *τὸν Ἠριδανὸν, ὑπέθεντο Ἡρακλεῖ ἀποροῦντι, μαθεῖν παρὰ Νηρέως, ποῦ ἂν εἴη τὰ χρύσεα μῆλα. λαβεῖν δὲ αὐτὸν βίᾳ, πρῶτον μὲν μεταμορφούμενον εἰς ὕδωρ καὶ πῦρ· εἶτα ἐς τὴν παλαιὰν ὄψιν καταστάντα, δηλῶσαι τὸν τόπον. ὁ δὲ ἔρχεται οὕτως ἐπὶ τὰ χρυσᾶ μῆλα. ἀφικόμενος δὲ εἰς Ταρτησσὸν, πορεύεται εἰς Λιβύην, ἔνθα ἀναιρεῖ Ἀνταῖον τὸν Ποσειδῶνος, ὑβριστὴν ὄντα. εἶτα ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸν Νεῖλον εἰς Μέμφιν, παρὰ Βούσιριν τὸν Ποσειδῶνος· ὃν κτείνει, καὶ τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰφιδάμαντα, καὶ τὸν κήρυκα Χάλβην, καὶ τοὺς ὀπάονας, πρὸς τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς, ἔνθα ἐξενοκτόνουν* (Cod. Paris. *ἐξενοκτόνει*, ita vt solus Busiris intelligatur). *ἀφικόμενος δὲ εἰς Θήβας, καὶ διὰ τῶν ὀρῶν εἰς τὴν ἔξω Λιβύην, ἧς ἐν τοῖς ἐρήμοις πολλὰ τῶν θηρίων τοξεύων ἀναιρεῖ, καθήρας δὲ τὴν Λιβύην, κατέβη ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ἔξω κειμένην. καὶ λαβὼν χρυσοῦν δέπας παρὰ Ἡλίου, διαβαίνει ἐν αὐτῷ εἰς Πέργην, διά τε τῆς ἔξω τῆς γῆς θαλάσσης,* (Cod. Paris. *διά τε γῆς καὶ θαλάσσης*) *καὶ διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ πλέων. ἐπελθὼν δὲ παρὰ Προμηθέα, καὶ ὀφθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, οἰκτείρει αὐτὸν ἱκετεύοντα· καὶ κτείνει τὸν ἀετὸν, ὃς αὐτοῦ τὸ ἧπαρ ἤσθιε, τοξεύσας προσπετώμενον. ἀντὶ δὲ τούτου Προμηθεὺς μὴ ἀπιέναι ἐπὶ τὰ μῆλα ὑποτίθεται, ἐλ-*

ϑόντα δὲ πρὸς Ἄτλαντα, κελεύειν ἐνέγκαι αὐτῷ (Cod. Parif. addit τὰ μῆλα παρὰ τῶν Ἑσπερίδων), καὶ ἀντὶ τοῦ Ἄτλαντος αὐτὸν ἀνέχειν (Cod. Parif. βαστάζειν) τὸν οὐρανὸν, ἕως ἂν ἐνέγκῃ τὰ μῆλα παρὰ τῶν Ἑσπερίδων. Ἡρακλῆς δὲ ἀκούσας ἔρχεται πρὸς Ἄτλαντα, καὶ κελεύει αὐτὸν ἐνεγκεῖν τὰ μῆλα παρὰ τῶν Ἑσπερίδων, τρία λαβόντα· διηγησάμενος τὸν ἆθλον. δοὺς (Cod. Parif. ἐπιθεὶς) δὲ Ἄτλας ἐπὶ τῶν ὤμων Ἡρακλεῖ (In eodem eft τοῦ Ἡρακλέους) τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐλθὼν πρὸς τὰς Ἑσπερίδας, δεξάμενος παρ᾽ αὐτῶν τὰ μῆλα, ἐλθών τε πρὸς τὸν Ἡρακλέα, τὰ μὲν μῆλα αὐτός φησιν ἀποίσειν Εὐρυσθεῖ, τὸν δ᾽ οὐρανὸν ἐκέλευσεν ἐκεῖνον ἔχειν (Cod. Parif. βαστάζειν) ἀντ᾽ αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὑποσχόμενος, δόλῳ ἀντεπέθηκεν αὐτὸν τῷ Ἄτλαντι. ἦν γὰρ εἰπὼν αὐτῷ ὁ Προμηθεὺς ὑποθέμενος, κελεύειν δέξασθαι τὸν οὐρανὸν, ἕως οὗ πήραν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ποιήσεται. ὁ δὲ, καταθεὶς τὰ μῆλα εἰς τὴν γῆν, ὑποδέχεται τὸν οὐρανόν. Ἡρακλῆς δὲ λαβὼν τὰ μῆλα, χαίρειν εἰπὼν τῷ Ἄτλαντι, ἀπέρχεται εἰς Μυκήνας παρ᾽ Εὐρυσθέα, καὶ δεικνύει αὐτῷ ταῦτα.

Hygin. poet. aftron. 2, 3. p. 361. ed. *Muncker.* *Ait Pherecydes, Iunonem cum duceret Iupiter vxorem, Terram inueniſſe* (leg. *veniſſe*) *ferentem aurea mala cum ramis. Quae Iunonem admiratam, petiiſſe a Terra vt in fuis hortis fereret, qui erant vsque ad Atlantem montem.*

Eratoſthenes catafterifm. 3. Φερεκύδης φησὶν, ὅτε ἐγαμεῖτο ἡ Ἥρα ὑπὸ Διὸς, φερόντων αὐτῇ τῶν θεῶν δῶρα, τὴν Γῆν ἐλθεῖν φέρουσαν τὰ χρύσεα μῆλα· ἰδοῦσαν δὲ τὴν Ἥραν θαυμάσαι, καὶ εἰπεῖν καταφυτεῦσαι εἰς τὸν τῶν θεῶν κῆπον, ὅς ἦν παρὰ τῷ Ἄτλαντι. ὑπὸ δὲ τῶν ἐκείνου παρθένων ἀεὶ ὑφαιρουμένων τῶν μήλων, κατέστησε φύλακα τὸν ὄφιν, ὑπερμεγέθη ὄντα.

Cum his locis omnino conferendus eft *Apollod.* 2, 5, 11. ἐν τῷ Ὠκεανῷ fignificat *in infula quadam Oceani occidentalis.* Nam alias, vt etiam mox in noſtro loco, haec mala tribuuntur infulis *Heſperidum.* de quarum

parentibus quam diuerſae ſint veterum traditiones, docuit *Heyn.* ad *Apollod.* p. 413. vbi etiam egit de loco *Schol. Eurip.* Hippol. 742.

Φερεκύδης Διὸς καὶ Θέμιδος φησὶν αὐτάς.

in quo Heſperidas cum Nymphis ad Eridanum confuſas eſſe, recte ſtatuit. Erant enim Heſperi filiae, qui Atlantis vel filius vel frater erat (v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 879.), atque adeo Coeli vel Iapeti neptides. v. *Diodor. Sic.* 3, 60. 4, 27. Earum inſulae et horti ab *Apollodoro* in Hyperboreis collocantur. quae videtur antiquiſſima fuiſſe traditio, nec iis quae Pherecydes narraſſe dicitur repugnat. Iobas enim, Mauritaniae rex, ap. *Athenae.* 3, p. 83. ponit eos in Libya: quam ſententiam ſecuti ſunt multi. Pherecydes autem in ſequentibus diſerte hoc negat. Dum enim Herculem non ad Heſperidas, ſed ad Atlantem veniſſe narrat, ſatis patet ab eo intellecta fuiſſe loca extra Libyam ſita. In eodem *Athenaei* loco multa diſputantur de his aureis malis, vnde tandem efficitur, eſſe per ea citria intelligenda. cf. *Victor.* V. L. 32, 5. *Hyginus* Pherecydem non, vt *Scholiaſtes Apollonii*, *μῆλα χρυσᾶ* ſeiunxiſſe ait a *μηλέαις χρυσοῦν καρπὸν φερούσαις*, ſed aurea mala cum ramis mali arboris coniuncta dixiſſe. De dracone illorum hortorum cuſtode narrationem Pherecydis aliquam ſeruauit etiam *Scholiaſtes Germanici Caeſaris* ad v. 49. p. 90. ed. Sanctandr. 1589. 8.

Hunc Pherecydes dicit inter aſtra collocatum beneficio Iunonis, eo quod cum nuberet Ioui Iuno, diis offerentibus munera, Terra quoque obtulerit aurea mala cum ramis: quae Iuno in hortum ſuum, qui erat apud Atlantem, inferri iuſſit, et Heſperides Atlantis filias cuſtodes poſuit, quae cum a filiabus Atlantis ſubtraherentur et ſaepe vexarentur, Iuno cuſtodem horti Draconem peruigilem implicuit arbori, quem Hercules interfecit, et illa aſtris intulit.

Semel hic adſcribere et ad rem noſtram applicare liceat verba *Achillis Tatii* introd. in Arat. c. 39. p. 163.

ſq. χρὴ εἰδέναι, ὅτι οὔτε Κηφεὺς, οὔτε Κασσιέπεια, οὔτε Ἀνδρομέδα (neque adeo Draco) ἐστὶν ἐν οὐρανῷ. γελοῖον γὰρ ὑπονοεῖν πρὸ τούτων ἀκαταστέριστον τὸν οὐρανόν. ἀεὶ γὰρ ἦσαν ἀστέρες, καὶ πρὸ Περσέως καὶ Ὠρίωνος. διὸ καὶ ἐν διαφόροις ἔθνεσι διάφορα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἄστρων ἐστὶν εὑρεῖν. — Ἕλληνες δὲ ταῦτα τὰ ὀνόματα ἔθεντο τοῖς ἄστροις ἀπὸ ἐπισήμων ἡρώων, πρὸς τὸ εὐκατάληπτα εἶναι καὶ εὔγνωστα. ἀνώνυμα γὰρ ὄντα πολλὴν παρεῖχε ταραχὴν τοῖς περὶ ταῦτα σπουδάζουσι. cf. fragm. LVIIII.

Eridanum, fluuium Italiae nobiliſſimum, in quem delapſus dicitur Phaëthon, nemo neſcit a Latinis Padum appellari. Unde corruptum eſſe putare quis poſſit locum eiusdem *Schol. Germanici* ad v. 364. p. 133.

Ab Arato et Pherecyde Eridanus Padus eſſe putatur: et ideo inter aſtra collocatus, quod a meridianis partibus dirigere cernitur.

Sed ſententia loci haud dubie haec eſt: ex Arati et Pherecydis mente per illum fluuium, qui in coelo ſubter Cetum collocatus eſt, intelligi debet Eridanus ſiue Padus.

Nereus, deus marinus, vocatur ab *Apollod.* 1, 2, 6. Ponti ac Terrae filius, de quo legi poſſunt *Anaxandridis* verſus ap. *Athenae.* 7, p. 295. E.

Tarteſſus, teſte *Strabone* 3, p. 148. C. fuit inter oſtia fluminis Baetis, vbi in mare exit, haud procul a Gadibus. Hinc in Libyam, i. e. Africam, Hercules traiecit, et cum Antaeo luctatus eſt, quem ὑβριστὴν vocat noſter, quia, vt dicit *Apollod.* 2, 5, 11. τοὺς ξένους ἀναγκάζων παλαίειν ἀνῄρει. Luctae huius a multis dicitur Pherecydes meminiſſe:

Schol. Pindar. Pyth. 9, 185. ἔνιοι φασὶν, ὅτι ὁ ἀπὸ Ἡρακλέους καταγωνισθεὶς Ἀνταῖος, Ἰρασσεὺς ἦν, ἀπὸ Ἰρασσῶν τῶν ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ, ὥς φησι Φερεκύδης.

Iraſſa ſ. Iraſa, vt ſcribunt *Herodotus* 4, 158. et *Steph. Byz.* fuit regia Antaei, in Cyrenaica. F. palude

Tritonide, quae in Africa erat, in mare Libycum effluebat torrens quidam Triton. v. *Pauſ.* 9, 33. extr. *Herodot.* 4, 178. *Plinius* vero H. N. 1. Lixi, inquit, in Mauritania, regia Antaei, certamenque cum Hercule, et Heſperidum horti.

Etymolog. M. ex *Oro*: Πολέμων ὁ Ἡρακλῆς, διὰ τὸ παλαῖσαι Ἀνταῖον. Φερεκύδης λέγει, ὅτι μετὰ τὸ παλαῖσαι αὐτὸν Ἀνταῖον καὶ ἀποκτεῖναι, συνῆλθε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ἰφινόῃ, καὶ ἐγέννησε Πολέμωνα. *Phauorinus* eadem tranſcripſit in lexicon ſuum. In hoc tamen legitur Πολέμονα. Pro παλαῖσαι bis reponendum eſt καταπαλαῖσαι. Iphinoe iſta videtur diuerſa eſſe a Proeti filia, de qua ad fragm. XXVI. dictum eſt. Fuit vxor Antaei, vt ex hoc loco intelligitur. Sed quum vix dubitari poſſit, quin haec ſint ſeriorum temporum figmenta, quibus magis exornare ſcilicet volebant fabulas antiquas, non mirari debemus, haec aliter tradi a *Tzetza* ad *Lycophr.* 663.

Φερεκύδης φησὶ, μετὰ τὸ καταπαλαῖσαι αὐτὸν τὸν Ἀνταῖον τὸν Λίβυν, τὸν Ποσειδῶνος, ἑξηκοντάπηχυν ὄντα, καὶ κατεάξαι (οὗ καὶ τὰ ὀστᾶ πρὸς Ὀλυμπίαν ἠνέχθη, ὡς μὴ ἀπιστοῖτο) ἐμίγη τῇ τοῦ ῥηθέντος Ἀνταίου γυναικὶ Ἰφινόῃ, καὶ ἐξ αὐτῆς παῖδα γεννᾷ Παλαίμονα.

Hic enim Palaemon, non Polemon, dicitur Herculis filius. Et ſane prope eſt vt Palaemonis nomen apud *Tzetzen* verum putem, quum quia omnes ſe ſua hauſiſſe dicunt e Pherecyde, atque adeo conſpirare debent, tum quia nomen Palaemonis fictum videtur ex ipſa Herculis lucta, ἐκ τοῦ παλαίειν. Accedit quod etiam *Apollod.* 2, 7. extr. Palaemonem habet in filiis Herculis. Ille tamen matrem Palaemonis vocat Autonoen, filiam Pirei ſ. Perei. v. *Heyn.* p. 493. in cuius notis Iphinoe per errorem facilem dicitur Antaei filia. Diſtinguendus autem eſt hic Palaemon a Palaemone argonauta, Vulcani vel Aetoli filio, ap. *Apollod.* 1, 9, 16, et ab alio Palaemone, filio Athamantis, qui etiam Melicertes dicebatur, de quo v.

Tzetz. ad *Lycophr.* 229. Ceterum etsi *Pauſ.* 5, 26. nihil narrat, hoc quoque Herculis cum Antaeo certamen ab artificibus aere fuiſſe expreſſum, tamen pictam eius imaginem extitiſſe olim, colligere poſſumus e *Diotimi* epigram. ap. *Brunck.* T. I. p. 251. n. V. Luctam ipſam deſcribit *Pindarus* Iſthm. 4, 87. ſqq. cf. quos laudat *Heyn.* ad *Apollod.* p. 417. Staturam Antaei ſexaginta cubitorum fuiſſe, tradunt etiam *Gabinius* ap. *Strabon.* 17, p. 829. B. et *Plutarch.* in Sertorio T. I. opp. p. 572. D. Sed ex illis ipſis locis apparet inconſtantia veterum hac de re narrationum. Illi enim non, vt *Tzetzes* narrat, Olympiam perlata eſſe eius oſſa dicunt, ſed in Libya humata. Antaeo occiſo Hercules Memphin peruenit ad Buſiridem, de cuius genere et aetate v. *Heyn.* l. l. p. 419. Fabula de eius in hoſpites inhumanitate ac ſaeuitia, quam *Herm. Bordewiſch* peculiari diſſertatione, de immolatis ab Aegyptio Buſiride peregrinis aduenis, Viteb. 1720. tractauit, adeo celebrabatur olim, vt cuilibet ea nota eſſe putaretur. v. *Virgil.* Ge. 3, 5. Sed ex hac ipſa celebritate, tum etiam ex eo quod Buſirides plures inter ſe confunderentur, videtur factum eſſe, vt quidam Graecorum omnino negarent vnquam in regibus Aegyptiacis fuiſſe Buſiridem aliquem, v. c. *Strabo*, vel potius *Eratoſthenes*, quem laudat, 17, p. 802. C. et *Diodorus Siculus* 1, 88. vbi Buſiridis nomine non regem indicari dicit, ſed tumulum Oſiridis, ad quem olim mactati fuerint homines rufi. quales quum raro in Aegypto inuenti fuerint, natam eſſe illam fabulam de Buſiridis ξενοκτονίᾳ.

Nec in *Herodoto*, vbi de regibus Aegyptiorum exponit, reperias regem hunc Buſiridem. Vt tamen res ab *Apollodoro* narratur, Buſiridis temporibus fuiſſe magnam annonae caritatem, quam vt auerteret, ab oraculo Thraſii ſ. Phraſii vatis, qui e Cypro venerat, iuſſum eſſe Buſiridem Ioui quotannis peregrinum aliquem immolare (cf. *Ouid.* art. am. 1, 647—52.), ex hac, inquam, ratione videtur aliquid veri ſubeſſe.

Ita enim non insanae cuidam saeuitiae, sed religiosae superstitioni tribuendus hic ritus fuerit, qui nec videtur obseruatus esse, nisi quando similis occasio magnae famis adesset. Scio quidem, locum illum *Herodoti* 2, 45. mihi obiici posse, in quo, etsi non nominat Busiridem, tamen in mente videtur habuisse hanc eandem, de qua agimus, historiam. Reiicit eam ibi tanquam absurdam, quia Aegyptiis, praeter porcos et boues et vitulos puros et anseres, ne bestias quidem fas fuerit immolare. κῶς ἂν, pergit ille, οὗτοι ἀνθρώπους θύοιεν; At vero vel nimium credidit Herodotus Aegyptiis (cf. *Plutarch.* de malign. Herodot. T. II. opp. p. 857. A.), quos valde probabile est Herodoti aetate adeo ab illo more abhorruisse, vt ipsos etiam maiorum suorum superstitiosae inhumanitatis puderet, vel tota duorum horum historicorum a tot aliis scriptoribus (v. *Iackson* chronolog. Alterthümer p. 600.) dissensio ex eo deriuanda est, quod non distinxerunt recentiorem Herculem et antiquiorem.

Nititur haec coniectura loco *Isocratis* in illa oratione, qua Busiridem defendit ab ἀνθρωποθυσίας crimine. In aliis enim defensionis argumentis vtitur etiam hoc, (p. 394. ed. *Wolf.* Paris. 1621. 8. cap. 15. p. 378. ed. *Lang.* Hal. 1803. 8.) quod Busiris plus quam ducentos annos vixerit ante Herculem Thebanum. Sed si antiquiorem Herculem intelligamus, potest ille sane aequalis Busiridi fuisse. v. *Diodor. Sic.* 3, 73. 4, 18. Iam vero quanto studio Graeci omnia facta illustria in vnum Herculem Thebanum congesserint, abunde constat. Pertinet huc *Pausaniae* locus 8, 15. p. 631. ὁμώνυμοι δὲ ἐπιφανέσιν ἄνδρες ἀφανέστεροι καὶ ἐφ' ἡμῶν ἔτι καὶ τὸν ἅπαντα ἐγίγνοντο ὁμοίως χρόνον. Antiquioris igitur Herculis temporibus hunc peregrinos mactandi morem viguisse valde probabile est. Et ex hac sententia cadit simul, quod fortassis possit opponi, Amosin in vrbe Heliopoli consuetudinem istam sustulisse. v. *Manetho* ap. *Porphyr.* de abstinent. ab animalib. 2, 55.

p. 223. ed. Lugd. 1620. 8. Amofis enim vixit ducentos fere poft Bufiridem annos. Et licet ille ante Bufiridem vixiffet, tamen ita quoque putarem non reiiciendam effe illam fententiam. *Manethon* enim Heliopoli tantum confuetudinem illam fublatam dicit, non item Memphi. Praeterea et per fe credibile et aliunde notum eft, non tam cito potuiffe olim etiam optimos reges malum aliquem morem funditus tollere, quin diu fupereffent multae et magnae eius reliquiae. Sic ipfe *Diodorus* 1, 37. 67. 69. negare non poteft, Aegyptios erga omnes peregrinos valde inhumanos et crudeles fuiffe, ita vt alios feruos fecerint, alios interemerint. et *Herodotus* 2, 154. teftatur, Pfammitichum primum permififfe Ionas et Caras habitare in Aegypto ad os Nili Pelufium. Mitto, quae de Sefoftride *Dicaearchus* narrat ap. *Schol. Apollon.* 4, 272. Iphidamantis nomen ex *Apollod.* 2, 5, 11. mutandum videtur in Amphidamantis. *Ὀπάονας* quoque, h. e. famulos (v. *Eurip.* Hecub. 979. etc.), vel miniftros facrorum, vt vocat *Hyginus* fab. 31. illo tempore ab Hercule occifos fuiffe, tacet *Apollodorus*, qui omnino hic paullulum abit a *Pherecyde*, vel potius a *Schol. Apollon.* quem non totam, fortaffis nec folam, Pherecydis narrationem excerpfiffe probabile fit e *Schol. Hefiod.* theog. 985. p. 310. b.

Ἠμαθίωνα, ἀφ᾽ οὗ ἡ Μακεδονία Ἠμαθίη. φησὶ δὲ Φερεκύδης, ὑπὸ Ἡρακλέους ἀναιρεθῆναι τὸν Ἠμαθίωνα, ἀλλ᾽ ἀπιόντος ἐπὶ τὰ χρύσεα μῆλα. collato *Apollod.* 2, 5, 11. Vt enim Emathionem ille omifit, fratrem Memnonis, de quo ad Hellanic. dixi p. 149. fq. (v. *Apollod.* 3, 12, 4.) ita contra addere aliunde potuit τοὺς ὀπάονας. E Pherecyde fortaffis haufit *Schol. Pindar.* Olymp. 2, 147. Ceterum Macedoniam vel potius nobiliffimam Macedoniae partem non ab Emathione dictam effe Emathiam, fed ab Emathio, tradit *Ifidorus* origg. 14, 4. cf. *Plin.* H. N. 4, 10.

Thebae eft h. l. vrbs Aegypti. *ἡ ἔξω Λιβύη* eft pars Africae orientalis. *καθήρας δὲ τὴν Λιβύην*, ap.

a noxiis beſtiis. De aureo poculo Solis vid. ad fragm. XIIII.

Pro εἰς Πέρῃην *Heyn.* ad *Apollod.* p. 423. coniicit εἰς περαίαν, ſc. γῆν, ἤπειρον. Sic *Apollodor.* 3, 12, 1. εἰς τὴν ἀντίπερα ἤπειρον. Certe oppidum hoc nomine in Africa a nemine facile commemoratum reperietur. παρὰ Προμηθέα. Quum Prometheus alias dicatur in Caucaſo poenas luiſſe, ſane cum *Heynio* l. l. mirari debemus veterum Graecorum errores geographicos, quippe qui crediḍiſſe videntur, Caucaſum per Aſiam continuatum eſſe mare orientale verſus. Veriora tradit *Schol. Apollon.* 2, 1218. De aquila vidimus Pherecydis ſententiam frag. VIIII. De forma verbi προσπετᾶσθαι docte expoſuit *Schaeferus* ad *Schol. Apollon.* Pariſ. p. 326. ſq. Verba διηγησάμενος τὸν ἆθλον intelligenda ſunt ſic: *quum eum docuiſſet, hunc ſibi laborem impoſitum eſſe,* vt poma afferret. v. *Heyn.* l. l. p. 427. Euryſtheus, Stheneli filius, qua matre natus ſit, non conſentiunt veteres. *Apollodorus* 2, 4, 5. vocat Nicippen, Pelopis filiam. *Schol. Hom.* Il. τ, 119. Ἀντίβιαν vel Λευκίππην. *Scholia* ad Il. τ, 123. primum a *Chr. Fr. Matthaei* Dresdae 1786. 4. edita Ἀντίβιαν vel Κίππην. Alii aliter. *Schol. Homer.* edit. *Villoiſ.* ad Il. τ, 116.

Δίδυμος παρατίθεται Φερεκύδην μὲν λέγοντα αὐτὴν τὴν Πέλοπος Ἀμφιβίαν· Ἡσίοδος δὲ Ἀρτιβίαν τὴν Ἀμφιδάμαντος ἀποφαίνεται.

ὑποσχόμενος, np. ſe pro Atlante velle coelum ſuſtinere. ἦν γὰρ εἰπὼν — ποιήσεται. Haec verba e Cod. reg. Pariſ. et aliunde *Heyn.* p. 428. praeclare emendauit ſic: τῷ Ἄτλαντι, κατὰ τὴν τοῦ Προμηθέως ὑποθήκην· κελεύει γὰρ, ὥσπερ ἐκεῖνος ὑπέθετο, τὸν Ἄτλαντα δέξασθαι τὸν οὐρανὸν, ἕως οὗ σπεῖραν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ποιήσεται. Quid ſignificet σπεῖρα, bene docet *Caſaub.* ad *Athenae.* 8, 13. p. 620. ſq. „φορμὸς „inter alia et ſtraguli genus ſignificat, vt alibi proba- „mus, quia ſubſternuntur hi puluilli: propterea φορμοὶ

„Graece dicti. *Laertius* τύλην, quasi dicas *culcitam*, „appellat in Protagora (h. e. 9, 53.), quem facit eius „inuentorem. A forma alii vocant σπεῖραν, vt *Apollo-* „*dor.* de diis lib. 2. (h. e. 2, 5, 11.) quia rotundi sunt: „imo vero σπεῖρα proprie dicitur pannus in spiram tor- „tus, quo hodieque ancillae nostrae loco puluilli vtun- „tur. Similiter Latini a similitudine ceftuum et forma „rotunda *sesticillum* et *arculum* vocarunt."

Iam non pauca superfunt Pherecydis fragmenta, quae quia non a grammaticis allata sunt ita, vt numerus librorum Pherecydis, e quibus desumta sint, additus reperiatur, in his ordinandis putaui sequendum esse ordinem *Apollodori*, nec nisi raro ab eo recedendum.

XXXI.

Strabo 10, p. 472. D. *Ἀκουσίλαος ὁ Ἀργεῖος ἐκ Καβείρης καὶ Ἡφαίστου Κάμιλον λέγει. τῶν δὲ, τρεῖς Καβείρους, ὧν Νύμφας Καβειράδας. Φερεκύδης δ' ἐξ Ἀπόλλωνος καὶ Ῥυτίας Κορύβαντας ἐννέα· οἰκῆσαι δ' αὐτοὺς ἐν Σαμοθράκῃ· ἐκ δὲ Καβείρης τῆς Πρωτέως, καὶ Ἡφαίστου, Καβείρους τρεῖς, καὶ Νύμφας τρεῖς Καβειρίδας· ἑκατέροις δ' ἱερὰ γενέσθαι· μάλιστα μὲν οὖν ἐν Λήμνῳ καὶ Ἴμβρῳ τοὺς Καβείρους τιμᾶσθαι συμβέβηκεν· ἀλλὰ καὶ ἐν Τροίᾳ κατὰ πόλεις· τὰ δ' ὀνόματα αὐτῶν ἐστὶ μυστικά.*

Saepissime hoc argumentum tractarunt viri docti, vt *Ioh. Ant. Astorius* diss. de diis Cabiris, Venet. 1703. 8. et in *Poleni* supplem. vtriusque thesauri antiquitatum T. II. p. 873. sqq. *Frid. Adolf. Lampe* de cymbalis veterum, Trai. ad Rhen. 1703. 12. lib. 2. c. 8—17. pag. 180—242. *Tob. Guthberlet* diatr. de mysteriis deorum Cabirorum, Franequ. 1704. 8. et in *Poleno* T. II. p. 825. sqq. *Hadr. Reland* diss. de diis Cabiris, in eius dissertt. miscell. P. I. (Trai. ad Rhen. 1706. 8.) n. V. p. 191—206. *Ioh. And. Cnoblach* de mysteriis Samo-

thracum, ad *Apollon. Rhod.* 1, 916. sqq. Viteb. 1707. 4. *Ioh. Franc. Foy Vaillant* diss. de diis Cabiris, quam tamen ne extare quidem scirem, nisi eam laudari vidisſem a *Bozio* (*de Boze*) in hist. de l' acad. des inscriptt. et des belles lettres T. I. p. 371. *Ioh. Iackson* chronolog. Alterthümer, inprimis p. 741—51. p. 755. sq. ed. German. *Sam. Bochart.* geograph. sacr. II, 1, 12. p. 426. sqq. *Raph. Fabretti* syntagm. de columna Traiani p. 73—83. *Fréret* recherches pour servir à l' hist. des Cyclopes, des Dactyles, etc. in Hist. de l' acad. des I. et B. L. Tom. XXIII. p. 27—50. *Heynius* in commentatione sic inscripta: „Religionum et sacrorum cum furore peractorum origines et causae, ad *Strabonis* librum X.“ quae inserta est Voluminí VIII. Commentationum nouarum Societatis Reg. Scient. Gottingensis; *Mart. Gottfr. Hermann* in *Handbuch der Mythologie*, Vol. III. (Berol. et Stettin. 1795. 8.) p. 162. sqq. aliique in operibus suis passim. Quum igitur plane superfluum foret de re saepius dicta late disserere, missis fere veterum locis pauca quaedam ex illis scriptis collecta proponere constitui. De nomine Cabirorum hactenus fere omnes consentiunt, quod e lingua Phoenicia illud repetendum esse existimant. Et vulgaris quidem sententia est, ortum esse ex Hebraico כבירים, vt significentur *dii potentes*, siue, vt in augurum libris scribebantur, *dii potes.* v. *Grot.* ad Matth. 4, 24. et *Scaligeri* Coniectanea in Varronem p. 128. Sed *Relandus*, quia viderat a veteribus nunc duo Cabiros, Dioscororum nomine, commemorari, nunc quatuor, excogitauit duas etymologias, ita vt vtrique illi sententiae aptum esse diceret nomen חבירים, *socii*, *iuncti*. Similia iam *Astorius* attulerat. Propter alteram vero traditionem, si forte haec sola vera esset, de quatuor Cabiris, Cerere s. Terra Matre, Proserpina, Plutone et Mercurio, quos constat fuisse θεοὺς χθονίους, coniecit nomen proprie fuisse קבירים *deos sepultorum.* Si cui tamen haec displicerent, maluit saltem גבירים, quam כבירים, quan-

quam ſenſus idem exiſtere debet, quia כביר ſemper reddi poſſet *multus*, non *magnus*. Aliam etymologiam — omnes enim afferre nolui — propoſuit nuper *Theod. Iac. Ditmar* vom Zuſtande Canaans, Arabiens und Meſopotamiens in den älteſten Zeiten pag. 148. Repetit enim Cabiros e Chaldaea, a flumine כְּבָר, quod Iudaei Alexandrini *Χοβάρ* vocant, v. c. Ezech. 1, 1. 3, 15. et quod nonnulli putarunt idem eſſe cum Aborrha ap. *Strabonem*, Chabora ap. *Ptolemaeum*, et Abora ap. *Ammianum* (v. *Caſaub.* ad *Strab.* p. 258. ſq. et *Fulleri* miſcell. ſacra 4, 2.), vbi prima fuerit litterarum doctorumque hominum ſedes. Primi Cabirorum cultores fuerunt haud dubie Aegyptii. Apud *Herodotum* enim (3, 37.) dicuntur filii Vulcani. Ex Vulcano autem, vt vtar verbis *Iablonskii* panth. Aegypt. proleg. p. 60. vel, vti eum Aegyptii appellabant, Phtha, Deos reliquos omnes, interque hos maiores praeſertim, prodiiſſe, dogma erat theologiae Aegyptiorum canae atque genuinae. Quod vero Pherecydes matrem eorum edidit Cabiram, id linguae Phoeniciae inſcitia factum eſſe putandum eſt. Ab Aegyptiis cultum Cabirorum acceperc Phoenices, qui origine Aegyptii erant. Hi Cabiros dicebant patrem habuiſſe Sadycum, צַדִּיק. A Phoenicibus idem cultus peruenit ad Pelasgos, a quibus ille delatus eſt in varias regiones, vt in Imbrum, Lemnum, Cretam, Samothraciam, hinc per Dardanum ad Phrygas et Troianos, et inde per Aeneam in Italiam. Hinc explicari poſſunt multiplices illae diuerſitates in definiendis Cabirorum vel nominibus vel numero. Phoeniciam traditionem ſeruaſſe inprimis Samothraces videntur, apud quos, teſte *Mnaſea* ap. *Schol. Apollon.* 1, 917. haec ferebantur Cabirorum nomina: *Ἀξίερος*, *Ἀξιόκερσα*, *Ἀξιόκερσος*. quae *Dionyſodorus* ibid. explicat ſic: *Ἀξίερος μὲν οὖν ἐστιν ἡ Δημήτηρ· Ἀξιόκερσα δὲ, ἡ Περσεφόνη· Ἀξιόκερσος δὲ, ὁ Ἅιδης· ὁ δὲ προστιθέμενος τέταρτος Κάσμιλος* (in loco ſupra poſito ab *Acuſilao* dicitur vocatus eſſe *Κάμιλος*), haud dubie cor-

rupte), ὁ Ἑρμῆς ἐστιν. *Mnaſeas* enim, vt *Scaliger* l. l. praeclare obſeruauit, fuit genere Phoenix. Etiam ipſius nomen *Manaſſes* Phoenicium eſt. Ad eum, niſi certiora edoctus fuero, referam verba *Man. Moſchopuli* in Opuſculis grammaticis, a *Franc. Nic. Titze* primum editis Lipſ. et Pragae 1822. 8. p. 83. *παρέκβασίς ἐστι λόγος χάριν ἱστορίας ἢ γενεαλογίας παραλαμβανόμενος· ὥσπερ ἅ φησι Φοίνιξ περὶ Κουρήτων.* Iam vero *Bochartus* egregie, et primus, ni fallor, docuit veram horum nominum explicationem, quum Axierum dicit deriuandum eſſe ex אֲחִזִי et אֶרֶץ, Axiocerſa et Axiocerſus ex אחוי et קֶרֶץ, Casmilus ſ. Cadmilus ex חָרַם et אֵל, vt Axierus ſit domina terrae, terram poſſidens, i. e. Ceres, Axiocerſa, et Axiocerſus, dominans morti, i. e. Proſerpina et Pluto; Cadmilus denique, miniſter Dei, qualem conſtat Mercurium fuiſſe fictum. Ex his iam iudicari poterit de verbis *Tzetzae* ad *Lycophr.* 162. *Καδμίλος, ὁ Ἑρμῆς Βοιωτικῶς.* cf. ad v. 219. vbi praeter alia dicit, *Καδμίλον* per ſyncopen etiam *Κάδμον* dici. v. *Potter.* ad locum priorem. Hanc eandem traditionem Phoeniciam fortaſſis Pherecydes quoque ſecutus eſt. Etſi enim tres tantum Cabiros commemorat, tamen etiam totidem habet Cabiradas. quarum fortaſſis duae, quas *Mnaſeas* non attulit, minus notae erant. Alii, vt *Nonnus* Dionyſ. 14, 21. ipſum Vulcanum videntur poſuiſſe in numero Cabirorum. quem errorem, ſi tamen error eſt, tribuere poſſumus Cabirorum figurae, quae formae Vulcani erat ſimilis. v. *Hyde* hiſt. relig. veterum Perſarum p. 360. *Guthberlet* c. 5. p. 39. Quia vero ad ferrum conflandum opus eſt igni, quidni Vulcano locus ſit inter Cabiros? *Varro* ap. *Auguſtin.* de ciu. Dei 7, 28. Iouem, Iunonem et Mineruam Deos Cabiros fuiſſe credebat. Ita fortaſſis apud Romanos ſtatuebatur. Certe hi dicuntur Cabiros in penatum numero habuiſſe. v. *Liu.* 3, 17. Sed ab aliis, vt a *Myrſilo Lesbio* ap. *Dionyſ. Halic.* archaeol. 1, 23. et *Schol. Theocr.* 2, 12. diſtinguuntur inter ſe Cabiri et

Iupiter. Alii, vt Athenienſes (v. *Gruter.* inſcriptt. p. 319, 2.), Pelasgis, vt videtur, auctoribus (v. *Herodot.* 2, 50.), non Cabiros vocabant, ſed Dioſcoros. quo nomine non Tyndaridas intelligere debemus, ſed antiquiores, Tritopatreum, Eubuleum, et Dionyſium, natos Athenis ex Ioue, rege antiquiſſimo, et Proſerpina. v. *Cic.* de N. D. 3, 21. qui eosdem ait etiam Anaces vocari. *Ἀνάκων* ſ. *Ἀνάκτων* nomen datum poſtea fuit Caſtori et Polluci. Ita omnia vehementer turbata et confuſa ſunt. Nam hoc nomen *Ἄνακες* non ſine magna probabilitate deriuatur et ipſum ex Hebraica ſ. Phoenicia lingua, vbi noti ſunt ענקים, homines magni et potentes. Fortaſſis hi erant Cabirorum poſteri, quorum quidam poſtea iis aſſociati ſunt.

Etiam ſacerdotes Cabirorum ab aliis gentibus appellantur aliter. Apud Phoenicios dicebantur Coës, haud dubie ex Hebr. כֹּהֵן; in Samothrace et Phrygia Corybantes, quos *Apollodorus* 1, 3, 4. et *Tzetzes* ad *Lycophr.* 78. faciunt Apollinis et Thaliae filios, quidam ap. *Diodor. Sic.* 3, 55. filios matris deorum, qui quo patre ſint vſi, tradi in myſteriis; in Creta Curetes, quorum haec nomina prodit *Pauſ.* 5, 7. p. 392: Herculem, Poeonaeum, Epimedem, Iaſium, Idam, et qui a *Tzetza* l. l. dicuntur *Δαναΐδος νύμφης Κρήσσης καὶ Ἀπόλλωνος παῖδες*; in Rhodo Telchines; in Lemno fortaſſis Sinties (v. *Hellanic.* fragm. CXXVIIII.); in monte Ida Dactyli Idaei; in Italia Salii. Corybantes, Curetes, Telchines et inprimis Dactyli Idaei, quod iam *Strabo* (10, p. 472. B.) et *Scholiaſtes Arati* (ad Phaenom. 33.) obſeruauit, a multis, quos etiam *Aſtorius* et *Weſſeling* ad *Diodor. Sic.* 3, 55. ſequuntur, pro iisdem cum Cabiris ipſis habiti ſunt. v. omnino *Spanhem.* ad *Callimach.* h. in Iou. 52. Et videntur ſane, quamuis proprie a Cabiris differrent, poſterioribus temporibus ipſi affecti fuiſſe diuinis honoribus, ob myſteriorum, quibus praeerant, ſanctitatem. Confunduntur etiam ſaepe inter ſe, quum Iouis nutritores et

custodes dicuntur. Cuius confusionis caussam praecipuam puto, quod duo montes Idae fuerunt, alter in Phrygia, vbi Rheae cultus solemnis erat, alter in Creta, vbi Iupiter natus vel educatus ferebatur. Ex omnibus autem, quae iam dixi, facile intelligi poterit, ne horum quidem numerum ab omnibus scriptoribus potuisse tradi eundem. Sed haec quoque non opus est vt denuo repetamus. Nobis id agendum est, vt diligentius inspiciamus locum Pherecydis aliquem, qui seruatus est a *Schol. Apollon.* 1, 1129. et *Phauorino* in v. *Δάκτυλοι Ἰδαῖοι.*

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι· ἓξ καὶ πέντε φασὶν εἶναι. δεξιοὺς μὲν τοὺς ἄρσενας, ἀριστεροὺς δὲ τὰς θηλείας. Φερεκύδης δὲ τοὺς μὲν δεξιοὺς εἴκοσι λέγει, τοὺς δὲ εὐωνύμους τριάκοντα δύο. γόητες δὲ ἦσαν, καὶ φαρμακεῖς, καὶ δημιουργοὶ σιδήρου λέγονται πρῶτοι καὶ μεταλλεῖς γενέσθαι. ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἴδης. ἀριστεροὶ μὲν, ὥς φησι Φερεκύδης, οἱ γόητες αὐτῶν· οἱ δὲ ἀναλύοντες, δεξιοὶ, ὡς Ἑλλάνικος.

Pro *λέγει* in Codice Paris. est *φησὶν εἶναι.*

Prima et simplicissima traditio docuisse videtur haec, fuisse decem eiusmodi sacerdotes Cabirorum, a numero digitorum sic dictos. Quod Pherecydes a dextro latere viginti ponit, id possit a digitis manuum et pedum simul sumtis deriuari. Sed cur a sinistra parte duo et triginta collocet, hoc ego quidem non dixerim. Illa ipsa autem verba *δεξιοὺς* et *ἀριστεροὺς* s. *εὐωνύμους* explicanda puto *a dextro et sinistro latere Idae.* Probabiliter enim primi incoluerunt montem Idam in Phrygia, in quo quum casu quodam felici artem ferri conflandi et cudendi inuenissent, non solum primi *μεταλλεῖς*, quod nomen *Schaeferus* recte contra *Schneiderum* defendit, sed etiam ob rei nouitatem *γόητες* putati sunt. Vnum ex his Dactylis a nonnullis Titiam et Iouis filium dictum fuisse narrat *Schol. Apollon.* 2, 782. Apud eundem 1, 1129. ex antiquo Phoronidis poemate afferuntur *Κέλμις*, *Δαμναμενεὺς*, et *Ἄκμων*, quibus Her-

culem et Salaminum addit *Strabo* p. 473. C. vbi *Κέλμιν* legendum docuit *Casaubonus*. cf. de Celmi *Zenob.* prouerbb. 4, 80. *Diomedes* Grammaticus lib. 3. perperam *Celmon* habet pro *Celmis*. Et in *Ouidii* metamm. 4, 282. vocatiuum faciendum esse *Celmi*, non *Celme*, post *Scaligerum* et *Nic. Heinsium* etiam alii iudicarunt.

Vltimorum verborum, *ἀριστεροὶ μὲν — Ἑλλάνικος*, hunc puto sensum esse: „Pherecydes et Hellanicus de negotiis et occupationibus Dactylorum eadem tradiderunt." Sensus hic futurus erat facilior, modo ante *Ἑλλάν.* insertum esset *καί*. Sed quod ad rem ipsam attinet, *οἱ γόητες* ad sinistram Idae partem videntur proprie ii fuisse, qui effoderent ferrum, sed *οἱ ἀναλύοντες*, qui illud igni tractarent, conflarent, cuderent.

Haec iam sufficiat ex meo consilio dixisse de Cabiris eorumque sacerdotibus. Qui plura nosse cupit de mysteriis eorum, de Corybantum saltationibus armatis, quibus tantum strepitum ediderunt, vt Saturnus non audire posset vocem vagientis paruuli Iouis, it. de certaminibus Cabiriis, aliisque huc pertinentibus rebus, is adeat scriptores iam supra nominatos. De mysteriis quum Cabirorum tum aliis certiora fortassis sciremus, si ad nostra tempora peruenisset *Icesii* liber *περὶ μυστηρίων*, cuius memoriam debemus *Clementi Alexandr.* protrept. p. 43. A.

XXXII.

Schol. Apollon. 3, 467. et ex eo *Phauorin.* in v. *Περσηΐδα:*

Περσηΐδα τὴν Ἑκάτην λέγει (*Apollonius*), *ὡς τοῦ Περσέως θυγατέρα. τινὲς δὲ αὐτὴν φασι Διὸς εἶναι παῖδα. — Βακχυλίδης δὲ Νυκτὸς φησὶν αὐτὴν θυγατέρα. — Μουσαῖος δὲ, Ἀστερίας καὶ Διός.* (cf. ad v. 1034.) *Φερεκύδης δὲ, Ἀρισταίου τοῦ Παίονος.*

Pherecydis sententiam, quantum mihi quidem constet, nemo secutus est. *Apollodorus* 1, 2, 2. Heca-

ten vocat filiam Perfis, qui Crium, Titanem, patrem habebat, et Afteriae, filiae Coei, qui et ipfe erat vnus ex Titanibus. Sane vix concoqui poteft, qui factum fit, vt Hecate, quam tamen multi ne diftinguendam quidem putabant a Diana et Proferpina (v. *Schol. Theocrit.* 2, 12.), omnes certe pro Dea habebant, et quam *Proclus* in hymno nuper edito (Biblioth. der alten Litteratur und Kunft, St. I. p. 46.) adeo matrem deorum vocat, fingeretur parento vfa mere mortali, tamque obfcuro et ignoto, vt etiam genus lateat plane, nifi quis velit ea explicatione, quam olim aliquando tentaui, effe contentus, vt *Ariftaeus* Hecates pater plane dicatur idem effe cum Ariftaeo illo nobiliffimo, Apollinis et Nymphae Cyrenes filio*), Autonoes, quae Cadmi filia erat, marito, patre Actaeonis, qui poft Libyas, primos Sardiniae colonos, in hanc infulam migrauit (v. *Pauf.* 10, 17. p. 837.), et qui, ipfe Nympharum difciplina vfus, primus homines docuit *τήν τε τοῦ γάλακτος πῆξιν, καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν σμηνῶν, ἔτι δὲ τῶν ἐλαιῶν τὴν κατεργασίαν* (v. *Diodor. Sic.* 4, 81.), ob quae et alia in homines merita tandem a Dionyfio Orgiis imbutus in Thracia disparuit, et vt Deus cultus fuit, inprimis in Cea, Sicilia et Arcadia. Iam *Schol. Apollon.* videri poteft hic et 1, 230. *Παίονος* nomen pro nomine *Ἀπόλλωνος* pofuiffe, vel quia in poeta aliquo Ariftaeum vocatum repererat filium *Παίονος*, quod erat Apollinis cognomen, idem fignificans quod *ἰατρὸς* et *οὔλιος* et *σωτὴρ* et *ἀκέστωρ* (v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Apoll. 40. et 46.), vel fpeciatim quia Ariftaeus etiam peftem aliquando depuliffe dicitur ap. *Diodor. Sic* 4, 82. Praeterea idem a Nymphis tripliciter appellatus eft, *Νόμιος*, *Ἀρισταῖος*, *Ἀγρεύς*. v. *Diodor. Sic.* 4, 81. ibique *Weffeling.* et Hecate fortaffis hanc

*) de quo vid. *Jonfius* de fcriptorib. hiftoriae philofoph. 1, 12. p. 77. fq. et *Beckmann.* ad *Ariftot.* de mirabilib. aufcultationib. c. 105. p. 212. fq.

ipſam ob cauſſam, quia Dea non ex Deo prognata eſt, a *Tzetza* ad *Lycophr.* 77. vocatur ξενοφυής. At haec, quam dedi, explicatio mihi quidem vel propterea plane nunc displicet, quia omnes omnino chronologiae leges violat. Niſi diſerte additum eſſet τοῦ Παίονος, intelligerem illum Ariſtaeum, qui fingebatur Coeli ac Terrae filius. v. *Schol. Apollon.* 2, 500. Quia vero ſemel de Ariſtaeo eiusque matre Cyrene dictum fuit, ponam ſtatim aliquam Pherecydis de ea narrationem, ſeruatam a *Schol. Apollon.* l. l.

περὶ τῆς Κυρήνης Πίνδαρος ἱστορεῖ ἐν Πυθιονίκαις (9, 6. ſqq.), ὡς παρθένος οὖσα, μέχρι πολλοῦ συνεκυνήγει τῷ Ἀπόλλωνι· διαπαλαίουσα δέ ποτε λέοντι (v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Apoll. 91. ſq) ἠγαπήθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος· ὃς καὶ ἁρπάσας αὐτὴν, διεκόμισεν εἰς τὴν νῦν ἀπ' αὐτῆς Κυρήνην τῆς Λιβύης. (καλουμένην adde ex Cod. Pariſ.) καὶ μιγεὶς Ἀρισταῖον ἔτεκε. Φερεκύδης δὲ φησι καὶ Ἄραιθος (pro quo nomine idem Codex recte exhibet Ἄρατος), ἐπὶ κύκνων αὐτὴν ὀχηθεῖσαν, κατὰ Ἀπόλλωνος προαίρεσιν, εἰς τὴν Κυρήνην ἀφικέσθαι.

Formulam ἐπὶ κύκνων ὀχηθεῖσαν, *curru cycnis iuncto vectam*, illuſtrat *Schaeferus* ad Scholia Pariſina.

Multas alias easque diuerſas traditiones refert Schol. in ſqq. vbi de parentibus quoque Cyrenes ita exponit, vt eam ab aliis Penei filiam vocari dicat, ab aliis Hypſei, regis Lapitharum, qui Penei filius erat, etiam ſecundum Pherecydem, vt video e *Schol. Pindar.* Pyth. 9, 29. Ναΐδος καὶ Πηνειοῦ τὸν Ὑψέα Φερεκύδης. Ἀκέσανδρος δὲ, Φιλλύρας τῆς Ἀσωποῦ καὶ Πηνειοῦ ἱστορεῖ τον Ὑψέα. Iam ſi cum *Schol. Apollon.* l. l. alteram genealogiam Cyrenes, vt ſit Hypſei filia, praeferendam ducimus priori, ſequitur eam fuiſſe ſororem Themiſtus. v. fragm. XXXX. Cur autem Penei filia ficta fuerit, haec affertur ab eodem Schol. cauſſa, quia oues pauerit ad Peneum fluuium. Ceterum ab hac Nympha vrbem Cyrenaicae mediterraneae, Cyrenen,

de qua v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Apoll. 65. ſqq. et 94. nomen accepiſſe, dicunt *Pindarus* et *Schol. Apollon.* ll. ll.

XXXIII.

Schol. Apollon. 2, 1235. et ex eo *Phauorin.* in v. *Φιλυρίδα νῆσον·*

Φερεκύδης φησὶν, ὅτι Κρόνος ἀπεικασθεὶς ἵππῳ ἐμίγη Φιλύρᾳ τῇ Ὠκεανοῦ, καὶ διὰ τοῦτο διφυὴς ὁ Χείρων.

Pherecydem haec narraſſe, non tradit Codex Pariſinus.

Philyram, Chironis matrem (v. *Schol. Apollon.* 4, 813.), in Oceani filiabus non habet *Heſiodus.* Sic nec *Apollodorus* 1, 2, 4. vbi Saturno et Philyra natum dicit Chironem *διφυῆ Κένταυρον*, de matris parentibus affert aliquid. Ipſa Pherecydis narratio non admodum diuerſa eſt a vulgari traditione, quam etiam *Apollon.* l. l. exhibet, et ſecundum quam Saturnus in ipſo cum Philyra concubitu deprehenſus a Rhea vxore, pudore commotus ſe in equum mutauit. vnde petita eſt elegans comparatio ap. *Virgil.* Ge. 3, 93.

Alii deinde affinxerunt alia, v. c. de mutatione Philyrae in equam, deinde in tiliam, etc. Inſula autem Philyreis, vt hoc obiter addam, fuit haud dubie in Ponto Euxino. Philyres enim erant Ponti populus, Macronibus et Moſſynis finitimus. v. *Dionyſ. Perieg.* 766.

Chiron valde celebratus fuit ob rei medicae peritiam aeque atque ob inſtituendi alios dexteritatem. Achillis, qui a Peleo traditur alendus Chironi, erat ſimulacrum quoddam a *Pauſania* viſum, qui 3, 18. p. 255. haec addit de Chirone: *ὃς καὶ διδάξαι λέγεται*, ſup. ap. *Homer. Ιλ. λ,* 831. Et de Centauro, qui in arca Cypſeli conſpiciebatur, dicebant, *ὡς Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη παρὰ ἀνθρώπων καὶ ἠξιωμένος εἶναι σύν-*

οἴκους θεοῖς, ῥᾳστώνην τινὰ ἥκοι τοῦ πένθους Ἀχιλλεῖ παρασκευάζων. v. *Pauſ.* 5, 19. p. 426. De Aeſculapio vidimus fragm. IIII. Sic Iaſon fratri Peliae traditus erat a patre tanquam tutori. Sed mater Alcimede, verita ne male tractaretur vel adeo interficeretur a Pelia, δίδωσιν αὐτὸν τρέφεσθαι Χείρωνι τῷ Κενταύρῳ. Scil. Iaſon ab *Heſiodo* vocatur filius Aeſonis, quem poſt Neleum et Peliam Cretheo pepererat Tyro, Salmonei filia, e Polymila. Ita ſaltem *Schol. Homer.* Odyſſ. μ, 70.

Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, ἔχουσα δύο παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος, Νηλέα τε καὶ Πελίαν, ἔγημε Κρηθέα. καὶ ἴσχει παῖδας ἐξ αὐτοῦ τρεῖς, Αἴσονα, καὶ Φέρητα, καὶ Ἀμυθάονα. Αἴσονος δὲ καὶ Πολυμίλας καθ' Ἡσίοδον γίνεται Ἰάσων, κατὰ δὲ Φερεκύδην ἐξ Ἀλκιμέδης. τελευτῶν δὲ οὗτος καταλείπει τοῦ παιδὸς ἐπίτροπον τὸν ἀδελφὸν Πελίαν, ἐγχειρίσας αὐτῷ καὶ τὴν βασιλείαν, ἵνα αὐξηθέντι τῷ υἱῷ παράσχῃ. ἡ δὲ τοῦ Ἰάσονος μήτηρ Ἀλκιμέδη δείσασα, δίδωσιν αὐτὸν τρέφεσθαι Χείρωνι τῷ Κενταύρῳ.

Alcimedam, Phylaci filiam, a Pherecyde putatam fuiſſe matrem Iaſonis, dicit etiam *Schol. Apollon.* 1, 45.

Φερεκύδης συμφωνεῖ Ἀπολλωνίῳ, λέγοντι Ἀλκιμέδην μητέρα εἶναι Ἰάσονος, τὴν Φυλάκου θυγατέρα. Sic et 1, 230.

Sed Πολυμήλας ſ. Πολυμίλας nomen, quod e *Schol. Hom.* paullo ante attuli, videtur ex *Apollod.* 1, 9, 16. ſcribendum eſſe Πολυμήδας, vel Πολυμήδης e *Tzetza* ad *Lycophr.* 175. qui eam vocat Autolyci filiam.

XXXIIII.

Schol. Apollon. 1, 761. et ex eo *Phavorin.* in v. Ἐλάρη· Φερεκύδης φησὶν, ὅτι Ἐλάρῃ τῇ Ὀρχομενοῦ μιγεὶς ὁ Ζεὺς, ὤθησεν αὐτὴν κατὰ γῆς ἤδη κύουσαν, δεδιὼς τὴν τῆς Ἥρας ζηλοτυπίαν. καὶ ἀνεδόθη τῆς γῆς Τιτυός. διὸ καὶ γηγενὴς καλεῖται.

Schol. Pindar. Pyth. 4, 160, ὅτι ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος ἐτελεύτησε τοξευθεὶς (ὁ Τιτυὸς), Φερεκύδης φησίν. ἐπάγει δὲ καὶ αὐτὸς, (nimirum *Pindarus*) ὅτι τοξευθεὶς ὁ Τιτυὸς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ φονευθεὶς, παράδειγμα τοῖς μετὰ ταῦτα γέγονεν, ὅπως ἄν τις τῶν δυνατῶν ἐπιθυμιῶν ὀρέγηται.

In priore loco rectius Codex Parif. dat: ὥσεν αὐτὴν εἰς τὴν γῆν. Et poft ζηλοτυπίαν habet: ἐκείνης δὲ τεθνηκυίας, ἡ γῆ ἀνέδωκε Τιτυόν. etc.

Fere eadem tradunt *Apollod.* 1, 4, 1. et *Euftath.* ad *Homer.* Odyff. η, p. 1581, 54. vbi tamen male edi Ἐλάρας τῆς Μίνωος ἢ Ὀρχομενοῦ, et Μινύου legendum effe, iam *Heyn.* ad *Apollod.* p. 44. animaduertit. Fuit hic Orchomenus non ille Lycaonis Arcadum regis filius (ap. *Apollod.* 3, 8, 1.), qui a *Paufan.* 8, 3. p. 602. dicitur οἰκιστὴς Μεθυδρίου τε καλουμένης καὶ Ὀρχομενίων. cf. init. c. 36. neque ille notiffimus filius Minyae in Boeotia, de quo *Pauf.* 9, 36. p. 783. exponit, fed Phocenfis, vt ex *Apollod.* 1, 4, 1. poteft intelligi. Non vero, quod hic idem *Apollodorus* tradit, folum Apollinem fuiffe Tityi interfectorem, fed etiam Dianam, et Latonam adeo, demonftrant ftatuae, quas commemorat *Pauf.* 3, 18. p. 256. et 10, 11. in. De gigantea Tityi ftatura tum notus ille locus *Homeri* (Odyff. λ, 576.) teftatur: Τιτυὸν εἶδον — κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα, tum etiam *Paufan.* 10, 4. p. 806. ἐνταῦθα (in agro Panopeae in Phocide) ἐπὶ τῇ χαράδρᾳ Τιτυοῦ μνῆμά ἐστι, περίοδος μὲν τοῦ χώματος τρίτον μάλιστά που σταδίου. Idem tamen locum *Homeri*, quem attuli, oftendit non ab omnibus proprie intelligi: οὐκ ἐπὶ μεγέθει πεποιῆσθαι τοῦ Τιτυοῦ φασιν, ἀλλ' ἔνθα ὁ Τιτυὸς ἐτέθη, πλέθρα ἐννέα εἶναι τῷ χωρίῳ. Cleonem Magnetem contra dixiffe, narrationem de Tityi proceritate non fibi miram videri, quia Gadibus quoque viderit cadauer hominis marini in littus eiectum, quinque iugera longum. Ceterum in *Schol. Pind.* poft ὅπως ἂν inferendam effe particulam μὴ, qui-

libet facile intelligit, et caussa interfecti Tityi fuit haec, quod Latonam ad stuprum solicitauit.

XXXV.

Apollod. 1, 4, 3. Ὠρίωνα Ἄρτεμις ἀπέκτεινεν ἐν Δήλῳ· τοῦτον γηγενῆ λέγουσιν ὑπερμεγέθη τὸ σῶμα· Φερεκύδης δὲ αὐτὸν Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυάλης λέγει.

Eratosthenes catafter. 32. Euryalen vocat Minois filiam.

Quomodo Diana Orionem interfecerit, discimus ex *Schol. Homer.* Iliad. σ, 486.

συγκυνηγῶν δὲ οὗτος (Orion) Ἀρτέμιδι, ἐπεχείρησεν αὐτὴν βιάσασθαι. ὀργισθεῖσα δὲ ἡ θεός, ἀνέδωκεν ἐκ τῆς γῆς σκορπίον, ὃς αὐτὸν πλήξας κατὰ τὸν ἀστράγαλον, ἀπέκτεινε. Ζεὺς δὲ συμπαθήσας κατηστέρισεν αὐτόν. διὸ τοῦ Σκορπίου ἀνατέλλοντος, Ὠρίων δύνει. ἡ ἱστορία παρ' Εὐφορίωνι.

Locum huc retuli, quia pro his, παρ' Εὐφορίωνι, in Codice Leidensi legitur παρὰ Φερεκύδῃ. v. *Valckenar.* diss. de Scholiis in Homerum p. 121. Vol. II. Opusculorum, Lips. 1809. 8.

XXXVI.

Apollodor. 1, 5, 2. extr. de Triptolemo: Φερεκύδης φησὶν αὐτὸν υἱὸν Ὠκεανοῦ καὶ Γῆς.

De magno circa Triptolemi parentes scriptorum veterum dissensu vid. quos laudat *Heyn.* p. 65. qui ipse erudite sensit, quam incommode Triptolemi parentes dicantur Oceanus atque Terra. Vnde plane assentirer eius coniecturae, qua Οὐρανοῦ potius legendum existimat, nisi et per se explicari sic fabula quodammodo posset — aqua enim et terra inprimis opus est ad fruges edendas — et *Pausanias* 1, 14. p. 34. e carminibus, quae sub *Musaei* nomine circumferebantur, eandem Triptolemi ex Oceano et Terra genealogiam attulisset.

XXXVII.

Schol. Apollon. 2, 1214. ὅτι ἐπὶ τὸν Καύκασον κατέφυγεν ὁ Τυφὼς διωκόμενος, καὶ ὅτι καιομένου τοῦ ὄρους ἔφυγεν ἐκεῖθεν εἰς Ἰταλίαν, ὅπου τὴν Πιθηκοῦσαν αὐτῷ περιῤῥιφῆναι (Cod. Parif. περιῤῥυῆναι) νῆσον, Φερεκύδης ἐν τῇ Θεογονίᾳ ἱστορεῖ.

Quod iam ex *Etymol. M.* conftat, nomen Τυφὼς non diuerfum effe a nomine Τυφών, cognofci quoque poteft e *Paufan.* 3, 18. p. 255. vbi funguntur Ἔχιδνα καὶ Τυφώς, coll. fragm. VIIII, De Caucafo quaedam dixi ad fragm. XXX. *Apollodorus* vero 1, 6, 3. non Caucafum commemorat, fed τὸ Κάσιον ὄρος. qua de re vid. *Heyn.* p. 83. qui Caucafum etiam ab *Apollodoro* fcriptum arbitratur. *Pithecufa* f. *Pithecufae* erat infula Italica, Cumas verfus fita, quae videtur eadem effe atque illa, quam Aenariae nomine quidam veterum vocant. v. *Appian.* ciuill. 5, p. 1130. ed. *Toll.* De Typhone vid. *Iablonski* panth. Aegypt. 5, 2. vbi §. 18—21. fatis probabiliter oftendit, Typhonis numen proprie fignificaffe ventum vrentem, exficcantem, et quouis modo noxium. Add. *Heyn.* l. l. p. 78. et quos laudaui ad *Hellanic.* p. 45. Quod vero h. l. Pherecydes de Typhone ἱστορῆσαι dicitur ἐν τῇ Θεογονίᾳ, ex eo non puto colligi poffe, Syrium Pherecydem hic intelligi. Potuit enim Scholiaftes recte hoc nomine appellare primam operis Pherecydei, ἱστορίαι infcripti, partem, in qua non minus quam *Apollodorus* theogoniam tractauerat.

XXXVIII.

Schol. Apollon. 4, 57. et ex eo *Phauorin.* in v. Λάτμιον· τὸν Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκης παῖδα λέγει, παρὰ Διὸς εἰληφότα δῶρον, αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλοι (*Phau.* μέλοι) ὀλέσθαι. καὶ τὰ αὐτά φησιν Ἀκουσίλαος καὶ Φερεκύδης.

Aethlius erat filius Iouis e Protogenia, Deucalionis et Pyrrhao filia. v. *Apollod.* 1, 7, 2. et *Paufan.* 5, 1. p. 375. qui addit, eum primum Elidis regem putari. Videtur tamen non totam Elidem fibi potuiffe fubiicere. Nam quinquaginta fere annos poft Deucalioneum diluuium Clymenus quidam, Cardis filius, e Creta veniffe dicitur Olympiam, ibique certamina inftituiffe in honorem Herculis Idaei, a quo ipfe genus ducebat. Hunc vero Clymenum Endymion demum regno fpoliauit (*ἔπαυσε τῆς ἀρχῆς*). v. *Pauf.* 5, 8. poft init. a quo etiam Amythaon, Crethei filius, de quo v. fragm. XXVI. dicitur *Ἐνδυμίωνι ἀνεψιὸς πρὸς πατρός. εἶναι γάρ φασι καὶ Ἀέθλιον Αἰόλου, Διὸς δὲ ἐπίκλησιν.* Certe in hoc fere conueniunt fcriptores, Calicen, quae Calyce fcribitur ab *Apollod.* 1, 7, 3. 5. et in Scholiis Apollon. Parifinis, fuiffe filiam Aeoli. In iisdem Schol. Parif. legitur: *ἐν αὐτῷ ταμίαν εἶναι θανάτου* etc. de qua lectione vid. *Schaefer.* ad h. l. et *Baft.* ad *Gregor. Corinth.* p. 84. fq. Sequens *θέλοι* in *μέλλοι* mutandum effe viderat etiam *Porfonus* in Aduerfariis p. 262. edit. Lipf. Endymionem a Luna adamatum fuiffe, res eft fatis nota. v. *Apollod.* §. 5. *Paufan.* 5, 1. p. 375. qui etiam p. 376. in Latmo monte Cariae (v. *Cic.* Tufc. 1, 38.) dicit effe *ἄδυτον Ἐνδυμίωνος*, in quo fortaffis Luna dormientem offendit iuuenem. Hinc videtur a nonnullis ficta effe fabula illa, quam *Apollodorus* l. l. aliique habent, eum a Ioue impetraffe hoc, vt femper dormiret, immortalis tamen maneret. Hanc enim fabulam effe recentioris aetatis, colligi ex eo poteft, quod Elei, tefte *Paufania* l. l. oftendebant eius monumentum, et quidem, vt idem narrat 6, 20. p. 503. in extremo ftadio Olympico. Satis tamen vulgatam fuiffe hanc fabulam, docet locus *Platonis* in Phaedone T. I. p. 72, B. et prouerbium a *Schol. Apollon.* l. l. commemoratum: *Ἐνδυμίωνος ὕπνος*, qui fcholiaftes omnino de diuerfis, quae ferebantur de Endymione, narrationibus conferendus eft. Nempe prouerbium illud dici folebat de iis, qui

multum dormirent, vel negligenter ſuam rem agerent. Laudat Scholiaſtes hanc in rem *Theocrit.* idyll. 3, 49. ſq. vbi cf. Schol. Eodem autem prouerbio *Ariſtotelem* quoque et *Ciceronem* vſos eſſe, iam *Eraſmus* annotauit Chiliadd. 1, 9, 63.

XXXVIIII.

Apollod. 1, 8, 5. *Τυδεὺς ἀνὴρ γενόμενος γενναῖος, ἐφυγαδεύθη, κτείνας, — ὡς Φερεκύδης φησὶν, Ὠλενίαν ἀδελφὸν ἴδιον.*

De hoc Olenia non facile quicquam reperias. Sed de Tydei ad Adraſtum, Talai filium, fuga, nota res eſt. v. *Apollod.* l. l. et 3, 6, 1. quibus in locis etiam mentio ſit matrimonii Deipylae cum Tydeo, de qua, vt de aliis ad Tydeum ſpectantibus rebus has reperimus Pherecydeae narrationis reliquias: *Schol. Homer.* Il. ξ, 120. *Τυδεὺς ὁ Οἰνέως, Αἰτωλὸς μὲν ἦν τὸ γένος, ἀνδρειότατος δὲ τῶν κατ᾽ αὐτὸν* (*Villoiſ. καθ᾽ αὐτὸν*) *γενόμενος. Ἔτι νέος ὢν, ἐθεάσατο τὸν πατέρα, διὰ γῆρας ὑπὸ τῶν Ἀγρίου παίδων τῆς βασιλείας ἐκβαλλόμενον. Διόπερ ἀναιρεῖ τούς τε ἀνεψιοὺς, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀκουσίως ἀδελφόν. Φεύγων δ᾽* (*Villoiſ. ἀκουσ. τὸν ἀνεψιόν. φυγὼν δὲ*) *εἰς Ἄργος, πρὸς Ἄδραστον, βασιλέα τῆς χώρας, καθαρσίων τε τυγχάνει πρὸς αὐτοῦ, καὶ γαμεῖ* (*Villoiſ. λαμβάνει*) *τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Δηϊπύλην.* (*Villoiſ. Δηϊπύλην.*) *Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.* (*Villoiſ. Φερεκύδει.*)

Oeneum eſſe Tydei patrem, conſtans traditio eſt. Oeneus ipſe ap. *Homer.* Il. ξ, 115. dicitur Porthei, ap. *Apollod.* 1, 7, 10. (cf. *Pauſ.* 4, 35. p. 367. ibique *Sylburg.*) Porthaonis filius ex Euryta, filia Hippodamantis. Sed de matre Tydei diſſentiri oſtendit *Apollod.* 1, 8, 4—6. Ipſe eam Periboeam vocat, Hipponoi filiam, ſed *Piſander* Gorgen, quae fuerit ipſa Oenei filia, quacum pater concumbere a Ioue iuſſus ſit. *Agrius*, cuius filii regno eiecerunt Oeneum, fuit Oenei frater (v.

Homer. Il. ξ, 117.). *Pausanias* 2, 25. init. vt *Apollod.* 1, 8, 6. meminit loci alicuius in Argi vicinitate, qui Οἰνόη siue, vt *Steph. Byz.* habet, Οἴνη dicebatur nomine imposito ab Oeneo, vt quidem Argiuorum fama ferebat. Tum pergit: Οἰνέα γὰρ τὸν βασιλεύσαντα ἐν Αἰτωλίᾳ λέγουσιν ὑπὸ τῶν Ἀγρίου παίδων ἐκβληθέντα τῆς ἀρχῆς, παρὰ Διομήδην ἐς Ἄργος ἀφικέσθαι. Hic Diomedes, Oenei nepos, et aliis modis auum coluit, et mortuum illo in loco sepeliuit. Ab *Apollodoro* 3, 6, 3. vt a *Pauf.* 10, 10. p. 821. vbi statua eius commemoratur, Tydeus ponitur in septem aduersus Thebas. Neque alia videtur Pherecydis fuisse sententia. Nam *Schol. Homer.* codicis Lipsiensis ad Il. ε, 126. fol. 53. b. φασίν, inquit, ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ Τυδέα τρωθέντα ὑπὸ Μενίππου τοῦ Ἀστακοῦ σφόδρα ἀγανακτῆσαι. Ἀμφιάρεων (*Villoif.* Ἀμφιάρεα) δὲ φονεύσαντα αὐτὸν δοῦναι τὴν κεφαλὴν Τυδεῖ. τὸν δὲ δίκην θηρὸς ἀναπτύξαντα ῥοφεῖν τὸν ἐγκέφαλον. κατ᾽ ἐκεῖνο δὲ καιροῦ παρεῖναι Ἀθηνᾶν, ἀθανασίαν αὐτῷ ἐξ οὐρανοῦ φέρουσαν, καὶ διὰ τὸ μῦσος ἀπεστράφθαι. τὸν δὲ θεασάμενον, παρακαλέσαι, κἂν τῷ παιδὶ αὐτοῦ (*Villoif.* αὐτὴν) χαρίσασθαι. οὕτως (*Villoif.* χαρίσασθαι, τὴν ἀθανασίαν. ἱστορεῖ Φερ.) ἱστορεῖ Φερεκύδης.

Pro Μενίππου rescribendum cum *Villoisono* videtur Μελανίππου. Saltem ita vocatur homo in scholiis ad *Homer.* l. l. editis, ap. *Apollod.* 1, 8, 5. et 3, 6, 8. et ab aliis, quos *Heyn.* laudauit p. 630. sq. cf. *Sext. Empir.* Pyrrh. hypotyp. 3, 24. Librarius codicis Lipsiensis vsus est fortassis compendiaria scribendi ratione, vtpote in historia notissima.

In Agrii filiis praeter Melanippum valde nobilitatus est Thersites. Fuit enim valde deformis, et inimicissimus Achilli atque Vlyssi. Alia praeterea de eo tradiderat Pherecydes.

Schol. Homer. cod. Lips. ad Il. β, 212. fol. 17. b. Φερεκύδης δὲ (*Villoif.* καὶ) τοῦτον ἕνα τῶν περὶ (*Villoif.* ἐπὶ) τὸν Καλυδώνιον κάπρον στρατευσάντων φησί,

ἐκκλίνοντα τὴν τοῦ συὸς μάχην, (*Villoif.* φησίν· ὑποδείσαντα δὲ, καὶ τὴν τοῦ συὸς ἐκκλίνοντα μάχην) ὑπὸ Μελεάγρου κατακρημνισθῆναι. διὸ καὶ λελωβῆσαι (*Villoif.* λελωβῆσθαι) τὸ σῶμα.

XXXX.

Schol. Pind. Pyth. 4, 288. ταύτην (matrem Phrixi) ὁ μὲν Πίνδαρος ἐν ὕμνοις, Δημωτικήν φησιν· Ἱππίας δὲ, Γοργῶπιν· Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀθάμαντι, Νεφέλην· Φερεκύδης, Θεμιστώ· ὅς καὶ φησὶ τῶν καρπῶν φθειρομένων ἐκ ταυτομάτου, ἐθελούσιον δοῦναι ἑαυτὴν εἰς σφαγήν.

Cum Pherecydo confentit *Herodorus* ap. *Schol. Apollon.* 2, 1147. Sophoclem fequitur *Apollodorus* 1, 9, 1. vbi pater Phrixi, Athamas, Aeoli filius, rex Orchomeni in Boeotia (cf. *Apollon. Rhod.* 3, 265.), poft Nephelen etiam Ino dicitur vxorem duxiffe, e qua genuerit Learchum f. Clearchum et Melicerten f. Palaemonem. Ino illa, libidinofiffima femina, quum Phrixum faepius de ftupro folicitaffet, nec tamen quae voluerat confecuta effet, vltionis cupida perfuafit feminis rufticis, vt femina, antequam fpargerentur, clam maritis torrerent. Hinc terra nullas fegetes tulit. Athamas mifit, qui Delphicum oraculum confulerent. Hos corrupit Ino et iuffit nunciare, Apollinem fterilitatis ceffationem promififfe hac lege, vt Phrixus Ioui immolaretur. Quod facinus quum a rufticis coactus Athamas paraturus effet, mater pueri, fiue Nephele fiue Themifto fiue alio nomine vocanda fit, filium cum filia Helle fubtrahit, et arieti, cui vellus aureum effet, imponit, quo vecti per aerem ferebantur atque adeo maria quoque traiicere poterant. Et Phrixus quidem feliciter in Colchidem traiecit, quanquam pater, qui quid factum effet nefciret, Inus technis eum periiffe credebat. (v. *Pauf.* 1, 44. p. 108. 9, 34. p. 779.). Sed Helle infolito vecturae genere territa, in Pontum delapfa eft,

qui inde appellatus fuit Hellefpontus. Haec quidem eft vulgaris narratio, quam tradiderunt praeter alios *Apollodorus* l. l. et *Hyginus* fab. 3. vbi v. interpp. cf. *Hellanic.* fragm. CXXVII. Apud *Pauf.* 9, 34. p. 778. aries ille, ἔχων τὸ ἔριον χρυσοῦν, dicitur ab ipfo Ioue miffus effe Phrixo et Hellae. Ex his omnibus poteft intelligi, quod *Apollon.* 1, 257. fq. tradit, arietem illum etiam loqui potuiffe, id ingeniis poetarum deberi, nifi velis, per traditionem aliquid ad Graecos perueniffe ex hiftoria afini Bileami.

Minus mirum eft, eundem arietem in fiderum numero relatum reperiri.

Schol. Germanici ad Arietem v. 223. p. 110. *Aries, vt Hefiodus et Pherecydes dicunt, inter aftra collocatus eft propter Phrixum et Hellen, Athamantis et Nebulae filios.*

Eratofthenes catafter. 19. οὗτος (κριὸς) ὁ Φρίξον διακομίσας καὶ Ἕλλην. ἄφθιτος δὲ ὤν, ἐδόθη αὐτοῖς ὑπὸ Νεφέλης τῆς μητρός. εἶχε δὲ χρυσῆν δορὰν, ὡς Ἡσίοδος καὶ Φερεκύδης εἰρήκασι. Ex iis, quae fupra dicta funt, patet vltima tantum huius loci verba: εἶχε — δορὰν, ad Pherecydem pertinere, a quo non *Νεφέλην* fed *Θεμιστὼ* matrem Phrixi appellatam vidimus. Idem etiam magis perfpici poteft ex loco *Hygini* poet. aftron. 2, 20.

aries, qui Phrixum transtuliffe et Hellen dictus eft per Hellefpontum: quem Hefiodus et Pherecydes ait habuiffe auream pellem.

Quum Athamas plures vxores habuerit, facile potuerunt illae a poetis aliisque fcriptoribus inter fe confundi. Hinc *Apollod.* 1, 9, 2. etiam Themifto, Hypfei filiam, ponit in eius vxoribus, quam tamen demum poft Inus interitum duxerit. cf. *Hygin.* fab. 1. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 22.

Poft crudele illud facinus videtur Athamas ex nefcio qua vxore filiam aliquam genuiffe, Aream, cuius memoriam vno tantum loco feruatam reperi.

Scholiastes in Platonem p. 86. edit. *Ruhnken.* postquam disputauit de aduerbio *τέως* in *Platonis* Hipparcho T. II. Opp. p. 229. D. haec addit: *παρὰ δὲ Φερεκύδῃ καὶ τοὔνομα τῆς Ἰωνικῆς πόλεως, λέγω δὲ τῆς Τέω, κείμενον εὗρον, ὅθεν ἦν Ἀνακρέων ὁ μελοποιὸς, ἀπὸ τοῦ τέως. ὁ γὰρ Ἀθάμας, φησὶν, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς χώρας, εὑρὼν Ἀρέαν τὴν θυγατέρα ἀθύρουσαν, καὶ λίθους συμφοροῦσαν*) τοὺς νῦν**) ὄντας ἐν Τέῳ, ἤρετο ταύτην, τί ποιεῖς; ἡ δὲ εἶπε· τέως σὺ ἐζήτεις, ἵνα πόλιν κτίσῃς, εὗρον. ἀφ᾽ οὗ†) ἀνακινηθεὶς, τὴν πόλιν ὠνόμασε Τέω.*

Videntur veteres poetae atque adeo grammatici minus curasse filias Athamantis, quam filios. Vnde etiam *Εὐρύκλεια*, eius et Inus filia, vix a quoquam nisi a *Zenobio* 4. 38. memorata reperitur.

Vt autem ad Phrixum redeamus, statuam ei olim positam fuisse discimus e *Pauf.* 1, 24. init. quo loco simul incertum esse dicit, cui deo arietem Phrixus immolauerit, probabiliter tamen eum immolatum fuisse *τῷ Λαφυστίῳ καλουμένῳ παρὰ Ὀρχομενίοις* (cf. *Schol. Apollon.* 2, 655.), h. e. Ioui *Φυξίῳ*, vt est ap. *Apollod.* 1, 9, 1. *deo tutelari fugientium.* v. *Schol. Apollon.* 4, 699. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 288. *Λαφύσσειν* enim etiam idem esse quod *σπεύδειν*, *Hesychius* docet. Et haec quidem Laphystii Iouis appellatio videtur Orchomeniis inprimis vsitata fuisse, quum Thessali magis vterentur nomine Phyxii, teste *Schol. Apollon.* 2, 1151.

E Phrixi filiis duo commemorantur in Pherecydeis reliquiis, Argus et Melas.

Schol. Apollon. 1, 4. et ex eo *Phau.* in v. *Ἀργώ*· *ὁ Ἀπολλώνιος καλεῖ τὴν Ἀργὼ, ἀπὸ Ἄργου τοῦ κατασκευάσαντος· Φερεκύδης δὲ ἀπὸ Ἄργου τοῦ Φρίξου* (*Phau.* *Φρύξου*) *υἱοῦ.*

---

*) In *Siebenkeesii* Anecdotis Graecis, vbi idem Scholion p. 29. extat, legitur *συμφέρουσαν.*

**) Particulam *νῦν* *Siebenkees* non habet.

†) Post *ἀφ᾽ οὗ* in edit. *Ruhnken.* male additum est *τοῦ.*

Ille Argus, qui fabricauerat nauem Argo, videtur esse is, qui ab *Asclepiade* vocabatur filius Arestoris, a *Pherecyde* vero filius Inachi.

Apollod. 2, 1, 3. *Ἄργον τὸν πανόπτην Ἀσκληπιάδης μὲν Ἀρέστορος λέγει υἱόν· Φερεκύδης δὲ, Ἰνάχου· Κέρκωψ δὲ, Ἄργου καὶ Ἰσμήνης τῆς Ἀσωποῦ θυγατρός· Ἀκουσίλαος δὲ γηγενῆ αὐτὸν λέγει.*

Hic transponenda esse Asclepiadis et Pherecydis nomina, et alii iam obseruarunt, et patebit ex iis quae iam dicturus sum. Quantopere autem de Argi genealogia dissentiant scriptores, dici vix potest. *Apollodorus* ipse §. 2. vocat eum Agenoris filium, quod potest vitium scripturae putari pro *Arestoris.* Iam Pherecydem audiamus.

Schol. Eurip. Phoenn. 1123. *Φερεκύδης ἐπὶ τοῦ ἰνίου φησὶν αὐτὸν (Ἄργον) ἔχειν ὀφθαλμὸν, ἅμα δηλῶν ὅτι δύο ἐγένοντο Ἄργοι. γράφει δὲ οὕτως·*

Ἄργος, ὁ Διὸς, γαμεῖ Πειθὼ, τὴν Ὠκεανοῦ θυγατέρα. τοῦ δὲ γίνεται Κρίασος, τοῦ δὲ Ἐρευθαλίων [ἀφ᾽ οὗ Ἐρευθαλία πόλις καλεῖται ἐν Ἄργει] καὶ Φόρβας. τοῦ δὲ γίνεται Ἀρέστωρ, τοῦ δὲ Ἄργος, ᾧ Ἥρα ὀφθαλμὸν τίθησιν ἐν τῷ ἰνίῳ, καὶ τὸν ὕπνον ἐξαιρεῖται, καὶ ὑφίσταται καὶ φύλακα αὐτὸν τῇ Ἰοῖ. ἔπειτα Ἑρμῆς αὐτὸν κτείνει.

Πειθὼ, Oceani et Thetyos filia, commemoratur etiam ab *Hesiodo* theog. 349. Sed an illa eadem sit cum Veneris comite, quae in numis reperitur, et quam *Hermesianax*, elegiacorum scriptor, ap. *Paus.* 9, 35, p. 781. in Gratiarum numero habebat, non ego definiuerim. Ap. *Schol. Eurip.* Orest. 1247. etiam Phoronei vxor dicitur *Πειθώ*. *Apollodorus* contra (2, 1, 2.) plane non eam agnoscit, sed Euadnen pro ea nominat, Strymonis et Neaerae filiam. Argus, qui terrae Argiuae nomen dedit, a *Pausania* 2, 16. init. dicitur Phoronei e filia nepos. Sed eum putatum fuisse filium Iouis e Niobe, scimus ex eodem *Paus.* 2, 25. p. 169. et c. 34. p. 191. Caussa vero, cur *Apollodorus* dixerit,

ab *Asclepiade* Argum vocari filium Inachi, videtur inde esse repetenda, quod Niobe illa Argiua ab aliis ferebatur Phoronei mater, vxor Inachi. v. quos laudat *Heyn.* ad *Apollod.* p. 243. De Criaso consentit *Apollodorus* 2, 1, 2. Diuersitatem aliquam attuli ad *Hellanic.* p. 48. vbi in *Schol. Eurip.* Orest. 930. manifestum est confundi Argum antiquiorem et recentiorem. De Ereuthalione et Ereuthalia nil mihi constat. Dubito enim, an sit ille Erenthalion, de quo *Homer.* Il. η, 136. sqq. Phorbantem *Pausanias* 2, 16. p. 145. non, vt Noster, Criasi filium vocat, sed ipsius Argi. *Arestor* non Phorbantis, sed Ecbasi filius dicitur a *Charace* ap. *Steph. Byz.* in v. Παῤῥασία, Iasi filius a *Schol. Eurip.* Orest. 1646. Possunt hae diuersitates tribui scribentium vel pronunciantium erroribus. Quo eodem refero, quod ap. *Apollod.* l. l. non Arestor, sed Agenor, appellatur Iasi filius. Ius historia vel ex *Apollodoro* (§. 3.) nota est. vbi Io, vt a *Pausania*, dicitur Iasi filia, quanquam hic quidem Iasum ipsum patre vsum dicit Triopa. Hunc vero Argum πανόπτην, quem *Ouidius* quoque (metamm. 1, 624.) Arestoridem vocat, *Tzetzes* ad *Lycophr.* 883. Ἕστορος (leg. Ἀρέστορος) ἢ Ἀλέκτορος filium, *Scaliger* ad *Catull.* epigr. LXV. distingui iubet ab Argo, filio Agenoris, et duo hos Argos male ab Ouidio confusos esse dicit, ita vt nauis fabricator pro Arestoris filio habendus sit, Ius vero custos pro Agenorida. Quae omnia quam infirmis argumentis nitantur, facile apparet cuique. Immo distinguendi videntur Argus πανόπτης et Argus filius Phrixi, quanquam id non fecit *Apollodorus* 1, 9, 16. Hunc Argum, si *Apollodorum* sequamur §. 1. peperit Phrixo Chalciope, Aeetae filia, de qua cf. fragm. XVII. Eodem nomine matrem Argi appellabat *Herodorus* ap. *Schol. Apollon.* 2, 1125. Sed *Acusilaus* et *Hesiodus* ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις vocabant eam Ἰοφῶσσαν, ipsam quoque Aeetae filiam, teste eodem Schol. l. l. Quod nomen ego quidem verius puto quam nomen Chalciopes.

Hesych.: Ἰοφῶσσα· ἡ χάλκειος, ὥς φησι Φερεκύδης.

Fortaſſis enim Ἰοφῶσσα in Colchorum lingua idem erat quod χάλκειος, vnde Graeci deinde, quo forma nominis propius accederet ad nominis proprii formam, Χαλκιόπην eam vocarunt. Ipſe *Schol. Apollon.* 2, 390. ſequitur appellationem vulgarem. Conf. *Abreſch.* ad locum *Heſychii.*

Hunc igitur Argum quum diſerte Pherecydes a nauis exſtructore diſtinxerit, videtur tantum in numero Argonautarum poſuiſſe.

Alter Phrixi filius eſt Μέλας.

Schol. Pindar. Pyth. 4, 220. Ὑπερεία δὲ κρήνη ἐν ταῖς Φεραῖς. — φασὶ δέ τινες, ἀπὸ Ὑπέρητος λαβεῖν αὐτὴν τοὔνομα, ὡς Φερεκύδης. φησὶ γὰρ οὕτω· Μέλας ὁ Φρίξου γαμεῖ Εὐρύκλειαν. τῶν δὲ γίνεται Ὑπέρης, ὃς ᾤκει ἐπὶ τῇ κρήνῃ τῇ ἀπ' αὐτοῦ κληθείσῃ Ὑπερείᾳ.

Pherae erat Theſſaliae oppidum in Pelasgiotidis finibus (v. *Strab.* 9, p. 436. A.), e quo Athenienſes, qui aeque ac Sicyonii Dianam Pheraeam colebant, ad ſe perlatum dicebant illius deae ſimulacrum. v. *Pauſ.* 2, 23. p. 164. In hoc igitur oppido erat illa κρήνη Ὑπερεία (v. *Strab.* p. 439. C.), quae diſtinguenda eſt ab Hyperia, Troezeniorum oppido, quod et ipſum ab Hyperete quodam nomen habere dicebatur, qui fuerit Neptuni et Alcyones Atlantidis filius. v. *Pauſ.* 2, 30. p. 182. Noſter Hyperes ferebatur Phrixi e Melane filio nepos, qui Melas etiam ab *Apollodoro* 1, 9, 1. et *Hygino* fab. 14. vocatur filius Phrixi e Chalciope, ſed ab *Acuſilao* et *Heſiodo* ex Iophoſſa, vt paullo aute vidimus. Apud *Schol. Apollon.* 1, 922. Melas pontus ſ. ſinus in Thracia, ad petram Sarpedoniam (v. *Strab.* 2, p. 92. D.), ab hoc Phrixi filio dicitur nomen accepiſſe. Quae fortaſſis ipſius Pherecydis erat traditio. Nam idem *Schol. Apollon.* 1, 211. habet haec:

περὶ δὲ τῆς Θρᾳκίας Σαρπηδονίας πέτρας, ὅτι

πρὸς τῷ Αἵμῳ ὄρει ἐστὶ, Φερεκύδης φησὶ, περὶ τῆς ἁρπαγῆς ἱστορῶν τῆς Ὠριθυίας.

Orithyia erat Erechthei, qui Pandionem et Zeuxippen parentes habebat, e Praxithea filia. v. *Apollod.* 3, 14, 8. 3, 15, 1. Huius Orithyiae a Borea raptae valde crebra eſt mentio apud antiquos ſcriptores. *Simonides* v. c. ap. *Schol. Apollon.* l. l. ἀπὸ Βριλισσοῦ φησὶν ἁρπαγεῖσαν, ἐπὶ τὴν Σαρπηδονίαν πέτραν τῆς Θρᾴκης ἐνεχθῆναι. ἔστι γὰρ καὶ τῆς Κιλικίας ὁμώνυμος, ὡς Καλλισθένης. In his legendum eſſe Ἰλισσοῦ, multi aliorum veterum loci demonſtrant. Satis enim conſtat, Iliſſum fuiſſe Atticae fluuium, prope ipſam vrbem. Ap. *Pauſ.* tamen (1, 19. p. 45.), vbi haec ipſa hiſtoria narratur, ſcribitur Εἰλισσός. Ludentem Orithyiam raptam fuiſſe plerique dicunt. (v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 854.) *Choerilus* tamen ap. *Schol. Apollon.* l. l. ἄνθη ἀμέλγουσαν ὑπὸ τὰς τοῦ Κηφισσοῦ πηγάς. vbi an fortaſſis reponendum ſit Ἰλισσοῦ, non definiam. Cephiſſus ſane fuit ipſe quoque Atticae fluuius, ſed Athenis ab Occidente, vt Iliſſus ab Oriente (v. *Strab.* 9, p. 400. A.), omninoque horum nominum iſta inter ſe confuſio videtur ſolemnis eſſe. v. *Brunck.* appendix notarum in *Apollon. Rhod.* 1, 215. Iliſſus et aliis diis ſacer putabatur, et in ripis habebat Muſarum Iliſſiadum aram, teſte *Pauſ.* l. l. Raptus ille ab artificibus quoque celebrabatur. In arca Cypſeli, teſte *Pauſ.* 5, 19. init. Βορέας ἐστὶν ἡρπακὼς Ὠρείθυιαν. οὐραὶ δὲ ὄφεων ἀντὶ ποδῶν εἰσὶν αὐτῷ. Nonnulli item explicatione ſtuduerunt probabiliorem efficere fabulam. *Hegeſagoras* ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς ap. *Schol. Apollon.* l. l. non ventum fuiſſe putabat huno Boream, ſed virum, Strymonis filium. E qua ratione melius certe ſibi conſtare videntur, quae de filiis Zete et Calai, e Borea et Orithyia natis, de quibus v. fragm. XX. narrantur. Socrates contra (ap. *Platon.* Phaedr. T. III. p. 229. C.), rogatus a Phaedro, num hoc μυθολόγημα verum eſſe crederet, reſpondet: ἀλλ' εἰ ἀπιστοίην, ὥσπερ οἱ σοφοὶ, οὐκ

ἂν ἄτοπος εἴην· εἶτα σοφιζόμενος φαίην αὐτὴν πνεῦμα βορέου κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν σὺν Φαρμακείᾳ παίζουσαν ὦσαι· καὶ οὕτω δὴ τελευτήσασαν, λεχθῆναι ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀνάρπαστον γεγονέναι, ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου. (qui erat locus editus. v. quos laudaui ad *Hellanic.* p. 56.) λέγεται γὰρ αὖ καὶ οὗτος ὁ λόγος, ὡς ἐκεῖθεν ἀλλ᾽ οὐκ ἐνθένδε ἡρπάσθη. ἐγὼ δὲ ἄλλως μὲν τὰ τοιαῦτα χαρίεντα ἡγοῦμαι, — ἐμοὶ δὲ πρὸς ταῦτα οὐδαμῶς ἐστι σχολή. In praecedentibus etiam βωμὸς Βορέου commemoratur.

XXXXI.

Schol. Homer. Il. ζ, 153. Διὸς τὴν Ἀσωποῦ θυγατέρα Αἴγιναν ἀπὸ Φλιοῦντος εἰς Οἰνώνην διὰ τῆς Κορίνθου μεταβιβάσαντος, Σίσυφος ζητοῦντι τῷ Ἀσωπῷ τὴν ἁρπαγὴν ἐπιδεικνύει. (*Villoif.* edidit τὴν ἁρπ. ἐπιδείκνυται τέχνῃ) καὶ διὰ τοῦτο ἐπεσπάσατο εἰς ὀργὴν καθ᾽ ἑαυτοῦ τὸν Δία. ἐπιπέμπει οὖν αὐτῷ τὸν Θάνατον. τοῦτον δὲ κρατεροῖς δεσμοῖς δήσαντος τοῦ Σισύφου, συνέβαινεν οὐδένα ἀποθνήσκειν, ἕως λύει τὸν Θάνατον ὁ Ἄρης, καὶ αὐτῷ τὸν Σίσυφον παραδίδωσιν. ὁ δὲ πρὶν ἢ ἀποθανεῖν (*Villoif.* Θάνατον. ὁ δὲ Σίσυφος αἰσθόμενος τὴν ἔφοδον, δεσμοῖς κρατεροῖς ἀποδεσμοῖ τὸν Θάνατον. διὰ τοῦτο οὖν συνέβ. οὐδ. τῶν ἀνθρώπων ἀποθν. ἕως ἂν αὐτὸν Ἅδης τῷ Θανάτῳ παρέδωκε, καὶ τὸν Θάνατον τῶν δεσμῶν ἀπέλυσε· πρινεὶ δὲ ἀποθανεῖν τὸν Σίσυφον, ἐντέλ.) ἐντέλλεται τῇ γυναικὶ Μερόπῃ, τὰ νενομισμένα αὐτῷ (*Villoif.* αὐτὴν) πέμπειν εἰς Ἅδου. καὶ μετὰ τὸν χρόνον (*Villoif.* μετὰ χρόνον) οὐκ ἀποδιδούσης τῷ Σισύφῳ τῆς γυναικὸς, ὁ Ἅδης πυθόμενος, μεθίησιν (*Villoif.* μεθίστησιν) αὐτὸν, ὡς τῇ γυναικὶ μεμψόμενον. (*Villoif.* male πεμψόμενον.) ὁ δὲ εἰς Κόρινθον ἀφικόμενος, οὐκ ἔτι ὀπίσω ἄγει. καὶ (*Villoif.* πρὶν ἢ) γηραιὸν αὐτὸν ἀποθανόντα κυλινδεῖν ἠνάγκασεν εἰς Ἅδου λίθον, πρὸς τὸ μὴ πάλιν ἀποδράναι. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. (*Villoif.* Φερεκύδει.)

De Afopo eiusque filia Aegina dixi ad *Hellanic.* p. 50. fq. vbi addere debebam, *Pythaenetum* ἐν τῷ πρώτῳ τῶν *Αἰγινητῶν* ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 175. tradidiſſe haec: ἡ *Αἴγινα* (infula) πρότερον Οἰνώνη ἐλέγετο, ἀπὸ Οἰνώνης, τῆς Βουδίωνος θυγατρός. (*Villoif.* male edidit εἰς Βιώνην.) De Sifyphi nomine *Euftathius* ad Odyff. λ, p. 1702, 1. ita ftatuit: Δωρικὸν ἅμα καὶ Αἰολικὸν ὄνομα τὸ Σίσυφος. σιοὺς μὲν γὰρ οἱ Δωριεῖς (Lacedaemonii maxime) φασὶ τοὺς θεούς. — σύφος δὲ, ὁ σοφὸς παρὰ Αἰολεῦσιν. ὅθεν Σίσυφος, ὁ θεόσοφος. καὶ εἰκὸς Κορινθίων διαλέκτου εἶναι τὴν λέξιν, παρ' οἷς Δωρίζουσιν ἦρχεν ὁ Σίσυφος. Fuit enim Aeoli filius, et condidit Corinthum. (v. *Apollod.* 1, 9, 3.) *Eumelus* ap. *Pauf.* 2, 3, extr. tradit, Medeam Sifypho regnum tradidiſſe. Sed haec fententia cum fententia Apollodori facile ita poteft conciliari, vt non prima Corinthi initia pofuiſſe dicatur Sifyphus, fed eam magis amplificaſſe et exornaſſe. Saltem *Eumelo* videatur magis credi poſſe ideo, quia ille in fuis carminibus diligentiſſime tractauerat res Corinthiacas, quod colligo e *Pauf.* 2, 2. init. vbi etiam commemoratur fama, Sifyphum fepultum eſſe in Ifthmo, fed fepulcrum eius nec aequalibus eius multis notum fuiſſe. Ex his intelligitur, cur Sifyphus potiſſimum prodiderit raptum Aeginae. Ferebatur enim illa ab Ioue per Corinthum, cui Sifyphus imperabat. Sed videtur quoque inde explicari poſſe origo fabulae de poena Sifyphi apud inferos. Quia enim paucis notum erat eius fepulcrum, facile fuit fingere, eum nunquam fepultum fed in Tartarum detrufum eſſe. Ceterum Sifyphum ab Afopo mercedem proditionis poftulaſſe et impetraſſe illum fontem, qui erat in ipfa Acrocorintho, e vulgari fama narrat *Pauf.* 2, 5. init. E quo facto non minus quam ex ante allatis cognofci quodammodo eius verfutia poteft, de qua vid. *Euftath.* l. l. p. 1701, 58. qui etiam fequentia huc trahit. De Merope vid. *Hellanic.* fragm. XXIIII. et *Apollod.* 3, 10, 1. τὰ νενομισμένα, quo participio

etiam *Scholiastes Sophoclis* Philoctet. 621. hanc eandem rem narrans vtitur, videntur esse inferiae, h. e. sacrificia quae diis Manibus inferebant, *Festo* interprete, quaeque maxime constabant aqua, vino, lacte, sanguine, vnguento. ἠνάγκασεν, np. ὁ Ἄδης vel Ζεύς. εἰς Ἄδου, quod statim sequitur post ἠναγκ., positum est pro ἐν Ἄδου, quod legitur in edit. *Villois.* Poenam enim luebat apud inferos, (v. *Homer.* Odyss. λ, 592—99. *Ouid.* metamm. 4, 459.) etiam picturis celebratam postbac, auctore *Pauf.* 10, 31. p. 876. εἰς autem saepe poni pro ἐν, tralatitium est. v. *Sylburg* ad *Pausan.* p. 932. et *Kuhn.* index ad Aelian. V. H. in v. εἰς. Ita in hac ipsa formula legitur infr. fragm. LXXIII. Ceterum Aegina illa Actori peperit Menoetium, patrem Patrocli, qui Patroclus ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεὶς interfecit filium Amphidamantis. v. *Homer.* Il. ψ, 87. sq. Nomen interfecti ab *Hellanico* p. 126. effertur Κλησώνυμος, sed paullo aliter a Pherecyde.

Schol. Hom. ed. *Villois.* ad l. l. τοῦτον Κλεισώνυμον Φερεκύδης ἱστορεῖ.

XXXXII.

Schol. Pindar. Pyth. 4, 133. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. ἔθυε τῷ Ποσειδῶνι, φησίν, ὁ Πελίας, καὶ προεῖπε πᾶσι παρεῖναι. οἱ δὲ ἦσαν οἵ τε ἄλλοι πολῖται, καὶ ὁ Ἰάσων· ἔτυχε δὲ ἀροτρεύων ἐγγὺς τοῦ Ἀναύρου ποταμοῦ. ἀσάνδαλος δὲ διέβαινε τὸν ποταμόν· διαβὰς δὲ, τὸν μὲν δεξιὸν ὑποδεῖται πόδα· τὸν δὲ ἀριστερὸν, ἐπιλήθεται. καὶ ἔρχεται οὕτως ἐπὶ δεῖπνον. ἰδὼν δὲ ὁ Πελίας, συμβάλλει τὸ μαντήϊον. καὶ τότε μὲν ἡσύχασε. τῇ δ' ὑστεραίᾳ μεταπεμψάμενος ἤρετο ὅ τι ποιοίη, εἰ αὐτῷ χρησθείη ὑπό του τῶν πολιτῶν ἀποθανεῖν. ὁ δὲ Ἰάσων, πέμψαι ἂν εἰς Αἶαν αὐτὸν, ἐπὶ τὸ κῶας τὸ χρυσόμαλον, ἄξοντα ἂν ἀπὸ Αἰήτου. ταῦτα δὲ τῷ Ἰάσονι Ἥρη ἐς νόον βάλλει, ὡς ἔλθοι ἡ Μήδεια τῷ Πελίᾳ κακόν. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ Ἀναύρου πο-

γαμοῦ μόγις τὸ πέδιλον ἔσωσεν, ἱστορεῖ καὶ Ἀπολλώνιος (1, 7.).

Scilicet Pelias a fratre Aefone, Iolci rege, morituro regnum acceperat, ea quidem conditione, vt regnum Iafoni, Aefonis filio, donec adoleuiffet, adminiftraret. (v. *Schol. Hom.* Odyff. μ, 70. fupra ad fragm. XXXIII.) Propofitam Pherecydis narrationem fere plane fecutus eft *Apollodorus* 1, 9, 16. Ἄναυρος videtur effe nomen fluuii proprium, etfi *Schol. Apollon.* 1, 9. pro appellatiuo accepit, quod χείμαῤῥον fignificet, quo fenfu eft apud *Lycophr.* 1424. vbi *Tzetzes*, ἄναυρος, inquit, κυρίως ὁ ἐν χειμῶνι ῥέων ποταμός. vid. omnino *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Dian. 101. Cauffa vel occafio, qua factum fit, vt in vadando fluuio alterutrum foccum perderet, ab aliis, vt ab *Hygino* fab. 13. et *Tzetz.* ad *Lycophr.* 175. traditur haec: voluiffe eum facrificiis anniuerfariis intereffe, quae Pelias in honorem Neptuni celebraret. Quumque iam in eo effet, vt per fluuium Euenum transiret, Iunonem, vetulae forma affumta, ab eo petiiffe, vt ipfam traduceret. Iafonem igitur humeris eam impofitam transtuliffe, ita vt crepidam in luto defixam extrahere non potuerit*). Sed quanquam hic traditur fluuii nomen proprium Euenus, tamen ex hac ipfa cauffa recentiorem aetatem fapere haec hiftoriola mihi videtur. Euenus enim erat Aetoliae fluuius, quem Iolcum in Theffalia ituris traiicere plane non neceffarium erat. Oraculum illud, quod Peliae datum fuerat, iufferat eum τὸν μονοσάνδαλον φυλάξασθαι, vt verbis *Apollodori* vtar. Poft verba: ὁ δὲ Ἰάσων, intelligi debet verbum εἶπε, vel fimile. Αἶα, inquit *Schol. Apollon.* 2, 419. πόλις τῆς Κολχίδος. αὕτη ἐπ᾽ ἐσχάτοις κεῖται τῆς οἰκουμένης. ἄλλοι δὲ τὴν γῆν τῆς Κολχίδος ἰδίως αἶαν καλεῖσθαι λέγουσιν. np. quia

*) Statua, repraefentans Iafonem, dum alteram crepidam induit, depicta extat in *Vifconti* Mufeo Pio-Clementino. T. III. (Rom. 1790. fol.) nr. XLVIII.

αἶα apud poetas ponitur pro *γαῖα*. Pertinet huc locus *Eurip.* Med. 2. *Κόλχων ἐς αἶαν*, vbi v. Schol. Ex *Apollon. Rhod.* 2, 423. ſq. et 1096. ſq. colligi poteſt, hanc vrbem ad mare ſitam fuiſſe. Erant autem Colchi Aegyptiorum colonia, teſte *Herodoto* 2, 104. ſq. et *Scymno* ap. *Schol. Apollon.* 4, 277. *τὸ κῶας τὸ χρυσόμαλον* (leg. *χρυσόμαλλον*) ab *Apollonio* (1, 4. 4, 1142.) et *Theocrito* (idyll. 13, 16.) dicitur *χρύσειον κῶας*, ab *Euripide* Med. 5. *τὸ πάγχρυσον δέρας*, ab *Apollodoro* l. l. *τὸ χρυσόμαλλον δέρας*, ab *Apollonio* 4, 1319. etc. *χρύσεον δέρας*. Sed *Acuſilaus* ap. *Schol. Apollon.* 4, 1142. *πορφυρευθῆναι* dicit *ἀπὸ τῆς θαλάσσης*. *ταῦτα δὲ τῷ Ἰάσονι — βάλλει*. Haec dubitanter tantum dicit *Apollodorus*. Ceterum et haec et ſequentia verba: *ὡς ἔλθοι — κακὸν*, videri poſſunt ex aliquo poeta deſumpta. Sed fortaſſis pro ipſis verbis Pherecydis habenda ſunt, cuius ratio ſcribendi non longe abfuiſſe videtur a poetica ratione. Malum illud, quod Medea allatura erat Peliae, erat in eo, quod illa per Iaſonem e Colchide in Theſſaliam adducta Peliam mala fraude interfecit. v. *Apollod.* 1, 9, 27. et quos ibi laudat *Heyn.* p. 228. Add. *Schol. Eurip.* Med. 9.

XXXXIII.

Schol. Apollon. 1, 1290. *Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λυδῇ φησὶν ἐκβιβασθέντα τὸν Ἡρακλέα διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τοῦ ἥρωος. τούτῳ καὶ Ποσείδιππος ὁ ἐπιγραμματογράφος ἠκολούθησε καὶ Φερεκύδης.*

Apollod. 1, 9, 19. *Φερεκύδης αὐτὸν* (Herculem, qui erat in Argonautis) *ἐν Ἀφέταις τῆς Θεσσαλίας ἀπολειφθῆναι λέγει, τῆς Ἀργοῦς φθεγξαμένης, μὴ δύνασθαι φέρειν τὸ τούτου βάρος.*

Cum Pherecyde conſentientem *Antimachi* locum non praetermiſit *Schellenberg* in collectione reliquiarum Antimachi Colophonii (Hal. 1786. 8.) p. 84. ſq. qui etiam bene et apte nobis in mentem reuocat vulgarem

illam temporis antiquoris opinionem de deorum et heroum maiori pondere, laudatis eam in rem locis *Homer.* Il. ε, 838. ſq. et *Statii* Theb. 5, 401. De Aphetis dixi ad *Hellanic.* fragm. CXXII. Argo nauis etiam alia occaſione dicitur φθέγξασθαι. v. *Apollod.* 1, 9, 24.

Nauis illius gubernator fuiſſe ab eodem 1, 9, 16. dicitur Τῖφυς, Aguii filius, vt Ἀγνιάδης ab *Apollonio Rhod.* 1, 105. ad quem locum *Scholia Pariſina:*

ὁ δὲ Φερεκύδης Ποντέα ἱστορεῖ τὸν Τῖφυν εἶναι. Αἰσχηλος (leg. Αἰσχύλος) δὲ τὸν Τῖφυν ἐν τῇ Ἀργοῖ Ἴφυν καλεῖ.

Conf. argumentum libri ſecundi *Apollonii.* De Tiphyos matre nihil mihi innotuit. Patria videtur Pontus fuiſſe a Pherecyde nominata, ſi quidem Ποντέα per Ποντικὸν explicare licet, neque vitium eſt in ſcriptura et lectione. Sic *Steph. Byz.* in v. Ἀναπόντιον dicit: οἱ δὲ Ἀναποντεῖς οὐ παρὰ τὴν πόλιν Ἀναπόντιον καλοῦνται. ἐλέγοντο γὰρ Ἀναποντεῖς παρὰ τὸν Πέλοπος υἱὸν Ἀνάποντον. Sed *Aphrodiſio* ſ. *Euphemio* auctore, apud eundem in v. Ἀφόρμιον, patria Tiphyos fuit Aphormium, locus Theſpienſium. Similia narrat *Pauſanias* 9, 32. p. 774. Vix vero Ποντέα in Θεσπιέα mutare aliquis auſit, aut in Σιφαέα, vt *Apollonius* vocat. Scribe Ἀφορμιέα. De Iphye cum Tiphye confuſo et permutato dixit *Burmannus* in Catalogo Argonautarum.

XXXXIIII.

Schol. Apollon. 1, 139. ὁ Ἴδμων, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης, παῖς ἦν Ἀστερίας τῆς Κορώνου καὶ Ἀπόλλωνος, οὗ καὶ Λαοδόης, Θέστωρ· τοῦ δὲ Κάλχας. ἀναιρεῖται δὲ Ἴδμων ἐν Μαριανδυνίᾳ ὑπὸ κάπρου.

Idmon iſte, qui fuit in Argonautis et vates, etiam ab *Apollodoro* 1, 9, 23. dicitur occiſus ab apro. Sed in Pariſinis ad Apollonium Scholiis nihil de genere mortis, quo Idmon interierit, narratum eſt. De eius pa-

rentibus et arte vaticinandi vid. *Burmàn.* catalog. Argonaut. Add. *Schol. Apollon.* 2, 817. vbi Abantis filius vocatur. Calchas — nam de Corono non admodum eſt quod poſt *Burmannum* dicatur, quanquam pauca quaedam ad fragm. IV. dixi — notus eſt eo, quod ſine Achille Troiam negauit capi poſſe. v. *Apollod.* 3, 13, 8. Habitabat ille Megaris ante bellum Troianum (v. *Pauſ.* 1, 43.). Sed Agamemnonis perſuaſione factum eſt, vt Graecos ſequeretur in expeditionem illam Troianam, quos ipſe rexit ſua ſapientia. v. *Homer.* Il. α, 69. ſqq. vbi vocatur Θεστορίδης. Theſtor autem vocatur Apollinis ex Aglaia filius ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 427. Exciſo Ilio Calchas terreſtri itinere in Graeciam rediit cum aliis multis, inprimis cum Pamphyliis, qui Erythris manſerunt. v. *Pauſ.* 7, 3. p. 529. In illo itinere prope Colophonem incidit in Mopſum, Apollinis et Mantus filium, vatem aeque clarum, de cuius fato v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 440. et cum eo certauit artis vaticinandi peritia, victusque mortuus eſt prae moerore.

Strabo 14, p. 643. A. *Φερεκύδης· φησὶν ὖν προβαλεῖν ἔγκυον τὸν Κάλχαντα, καὶ ἐρωτῆσαι πόσους ἔχει χοίρους· τὸν* (Mopſum) *δ' εἰπεῖν, ὅτι τρεῖς, ὧν ἕνα θῆλυν· ἀληθεύσαντος δ' ἀποθανεῖν ὑπὸ λύπης.*

Eadem leguntur in chreſtomathia e Strabone ap. *Hudſon.* in ſcriptorib. geographiae minorib. Vol. II. p. 186. Sed ſcribitur ibi *σῦν* pro *ὖν*, et verba *ὑπὸ λύπης* omiſſa ſunt.

XXXXV.

Schol. Eurip. Med. argument. *Φερεκύδης καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε.*

Schol. Ariſtoph. equitt. 1318. *ἡ Μήδεια λέγεται, ὡς μὲν Αἰσχύλος ἱστορεῖ, τὰς τροφοὺς τοῦ Διονύσου ἀφεψήσασα ἀνανεάσαι ποιῆσαι μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐ-*

τῶν· ὡς δ' ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας, καὶ τὸν Αἴσονα, — Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης τὸν Ἰάσονα.

Aesonem, patrem Iasonis, qui vt Peliae insidias effugeret, ipse se interfecerat (v. *Apollod.* 1, 9, 27.), per Medeae artes iterum iuuenem factum esse, narrat etiam *Ouidius* metamm. 7, 162. sqq. qui tamen morti tantum propinquum, sed nondum mortuum fuisse auctor est. Eodem modo dii Pelopem, a patre ipsis epulandum appositum, ἀφεψῶσιν ἐν λέβητι βαλόντες, καὶ ὑγιῆ καὶ ἀκέραιον ἀποκαθιστῶσιν, quae sunt verba *Tzetzis* ad *Lycophr.* 152. De Iasone Medeam promisisse tantum dicit *Apollodorus* l. l.

Ab Aesone illo nomen accepisse legitur quoddam Thessaliae oppidum.

Schol. Apollon. 1, 411. Αἰσωνὶς πόλις τῆς Μαγνησίας, ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρος φησὶ καὶ Φερεκύδης.

Verba καὶ Φερεκύδης Codex Paris. non habet.

Paullo aliter *Steph. Byz.* Αἴσων, πόλις Θεσσαλίας. — καὶ Φερεκύδης τὴν πόλιν Αἰσωνίαν φησί.

De pluribus Magnesiis vid. ad *Hellanic.* p. 143.

XXXXVI.

Schol. Homer. Odyss. φ, 23. Ἴφιτος, Εὐρύτου μὲν παῖς, Οἰχαλιεὺς δὲ τὸ γένος, ἀπολομένων αὐτῷ τῶν ἵππων, περιήει τὰς πέριξ ἐρευνῶν πόλεις, εἴ που φανεῖεν. Πολυΐδου δὲ τοῦ μάντεως εἰπόντος αὐτῷ μὴ παραγίνεσθαι εἰς Τίρυνθα χάριν ζητήσεως· οὐ γὰρ εἶναι συμφέρον· λέγεται παρακούσαντα παραγενέσθαι. τὸν δὲ Ἡρακλέα μηχανῇ τινι καὶ στρατηγίᾳ συνεφελκυσάμενον αὐτὸν ἄγειν εἰς ἐπίκρημνον τεῖχος. καὶ καταστρέψαι διὰ τὸ πρὸς αὐτὸν ἔχειν ἔγκλημα, καὶ τὸν πατέρα, ὅτι τελευτήσαντι αὐτῷ τὸν ἆθλον, τὴν Ἰόλην γαμεῖν οὐκ ἔδωκαν, ἀλλ' ἀτιμάσαντες ἀπέπεμψαν. λέγεται δὲ ὡς ἀγανακτήσας ὁ Ζεὺς ἐπὶ τῇ ξενοκτονίᾳ, προσέταξεν Ἑρμῇ λαβόντα τὸν Ἡρακλέα πωλῆσαι δίκην

τοῦ φόνου. τὸν δὲ εἰς Λυδίαν ἀγαγόντα τῇ τῶν τόπων βασιλευούσῃ Ὀμφάλῃ δοῦναι τριῶν τιμηθέντα ταλάντων. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Conferenda omnino funt *Scholia Homer.* Iliad. ε, 392.

Eurytus, pater Iphiti, diftinguendus eft ab Euryto Actoris filio, de quo fragm. XXXXVII. et ab alio, de quo fragm. III. it. a gigante ap. *Apollod.* 1, 6, 2. Nofter fuit rex Oechaliae, non illius oppidi, quod in Meffenia erat, et pofthac dictum eft Carnafium vel *Καρνάσιον ἄλσος.* v. *Pauf.* 4. 2. p. 283. et c. 33. p. 362. Etfi enim, vt priori loco legitur, Paufaniae aetate in illo loco, vbi olim Oechalia fuerat, fupererat vicus quidam paene defertus, Eurytion dictus: tamen haec appellatio non a noftro Euryto deriuanda eft, fed ab alio, Melanei filio, a cuius vxore hoc oppidum antea Oechaliae nomen acceperat. v. *Pauf.* 4, 3. extr. Porro neque Oechaliam Theffaliae poffumus intelligere cum *Euftathio* ad *Homer.* l. l. p. 1899., 35. qui prouocat ad Il. β, 729. fq. qui locus affertur a *Schol. Apollon.* 1, 87. ideo, vt oftendat, Oechaliam pofitam fuiffe ab Homero in Pelasgico Argo. cf. *Strab.* 8, p. 339.

Sed illa Oechalia intelligenda eft, quam *Hecataeus Milefius* ap. *Pauf.* 4, 2, p. 183. dixerat effe partem Eretriae, h. e. Eretriae, vrbi Euboeae, vicinam. E quo patet, quomodo Eurytus a *Scholiafta* ad Il. ε, 392. vocari potuerit ὁ Οἰχαλίας τῆς ἐν Βοιωτίᾳ βασιλεύς. Huius fententiae veritas cognofci poteft e locis *Apollodori* 2, 6, 2. 2, 7, 7. et multo magis e *Tzetzae* loco ad *Lycophr.* 50. Eurytus, qui hic commemoratur, poteft idem effe videri qui ille ap. *Homer.* Odyff. θ, 224. vbi eius peritia iaculandi laudatur; poteftque hoc eo verius putari, quia cum Hercule ibi iungitur. Herculem autem in arte iaculandi magiftro vfum effe Euryto aliquo, tradunt *Theocritus* idyll. 24, 105. fq. et *Apollod.* 2, 4, 9. quanquam alii hoc tribuunt cuidam Goryto, filio Teutari, allii Rhadamanthq. v. *Tzetz.* ad *Lycophr.*

458. Sed tamen an Eurytus noster non diuersus sit ab Euryto Herculis praeceptore, valde dubito propterea, quoniam apud *Homerum* dicitur ab Apolline, quem ad certamen in iaculando prouocauerat, interfectus fuisse. Qua fictione nil nisi repentinum genus mortis indicari putat *Eustathius* p. 1593, 26. qui simul animaduertit, ab *Homero* tam caedem Euryti per Herculem factam ignorari, cuius praeter alios meminit *Scythinus Teius* ap. *Athenae.* 11, p. 461. extr. quam Iolem filiam. E quo ipso videtur apparere horum Eurytorum diuersitas. Pater nostri Euryti ignotus est. Matrem et reliquos, praeter Iphitum, filios cognoscere licet e loco *Hesiodi* ap. *Schol. Sophocl.* Trachin. 266.

Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη καλλίζωνος Στρατονίκη
Εὔρυτον ἐν μεγάροισιν ἐγείνατο φίλτατον υἱόν.
Τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντο Δηΐων, Κλύτιός τε,
Τοξεύς τ' ἀντίθεος ἠδ' Ἴφιτος ὄζος Ἄρηος.
Τοὺσδε μεθ' ὁπλοτάτην τέκετο ξανθὴν Ἰόλειαν.
Ἀντιόχη κρείουσα παλαιὸν γένος Ναυολίδαο.

In quo loco *Bentleius* epist. ad Mill. p. 503. ed. Lips. pro Ἀντιόχη rescribi iubet Ἀντιόπη, propter locum *Schol. Apollon.* 1, 87. Verba παλαιὸν γένος *Hygini* auctoritate mutat in Πύλωνος, vt Antiopes pater fuerit Pylon. Denique pro Ναυολίδαο vel Αὐβολίδαο legit Ναυβολίδαο, laudato eam in rem *Apollonii* loco 1, 134. Recte. Poterat ipsum *Homerum* laudare Il. β, 518. cf. *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* 4, 37. Iphitum equas duodecim amissas quaesiuisse, narrat *Hom.* Odyss. φ, 22. sq. Pro περιήει vulgo male legitur περιῇ. Πολύϊδος erat Coerani filius, vates satis nobilis. v. *Homer.* Il. ν, 666. et *Apollod.* 3, 3, 1. quos tamen de diuersis Polyidis agere statuit *Casaub.* ad *Athenae.* 11, 1. p. 773, 34. cf. quos laudat *Heyn.* ad *Apollod.* p. 545. sq.

Coeranus autem fuit filius Abantis, nepos Melampodis, teste *Paus.* 1, 43. p. 104. Ad sequentia cf. *Apollod.* 2, 6, 2. sq. qui insaniae Herculis tribuit Iphiti

caedem. *Scythinus* vero l. l. hanc dicit eius caussam fuisse, quod Eurytus et Iphitus vectigalia exegissent ab Euboeensibus. Certe sic explicauit non solum *Athenaei* interpres, sed etiam *Burmannus* in catal. argonaut. in v. Eurytus. Quid vero si verba: Ἡρακλῆς λαβὼν Εὔρυτον καὶ τὸν υἱὸν (np. non Iphitum, sed alium. Fortassis enim *Scythinus* duo tantum filios Euryto tribuebat. Certe idem fecit *Creophylus* ap. *Schol. Sophocl.* l. l.) ἔκτεινε φόρους πρήσσοντας παρ' Εὐβοέων, si verba haec, inquam, non de caussa caedis, sed de tempore accipiamus? Tum sane nouum argumentum haberemus sententiae illi, quae statuit, Oechaliam Euboeae esse intelligendam. Ex hac simul explicari potest repugnantia, quae, si Thessaliae tribueremus Oechaliam, necessario exsisteret inter hunc Pherecydis locum, a quo non admodum dissentit *Homer.* Odyss. φ, 27. qui ipse quoque Iphitum ab Hercule dicit occisum esse ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, h. e. Tirynthe, cf. *Diod. Sic.* 4, 31. et inter alium, quem eodem Pherecyde affert *Schol. Sophocl.* Trach. 354.

Φερεκύδης φησὶν οὕτω· μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα Ἡρακλῆς ἀφικνεῖται πρὸς Εὔρυτον τὸν Μέλανος †) τοῦ Ἀρκεσιλάου εἰς τὴν Οἰχαλίαν. ᾤκεῖτο δὲ αὕτη ἐν Θούλῃ τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ᾔτει τὴν θυγατέρα Ἴλλῳ γυναῖκα. τοῦ δὲ μὴ διδόντος, Ἡρακλῆς εἷλε τὴν Οἰχαλίαν*), καὶ τοὺς υἱοὺς ἀπέκτεινεν. Ἴφιτος δὲ ἔφυγεν εἰς Εὔβοιαν.

Melas hic, si recte legeretur Μέλανος, alius esset, quam quem vidimus fragm. XXXX. alius etiam quam Licymnii filius, qui ap. *Apollod.* 2, 7, 7. dicitur Herculis socius fuisse in oppugnando Euryto, rege Oechaliae in Euboea, sed in pugna cecidisse. Arcesilaus quis

†) Μελανέως legi iubet *Augustin. van Staveren*, in Miscell. Obss. Vol. X. p. 306. quia *Pausan.* 4, 33. p. 362. Eurytum vocat τὸν Μελανέως.

*) Huc referri possunt verba *Plutarchi* de defectu oracul. c. 14. p. 417. D. Ἡρακλῆς Οἰχαλίαν ἐπολιόρκει διὰ παρθένον.

fuerit, non facile dixerim. *Hyginus* fab. 97. in iis, qui ad Troiam expugnandam profecti ſunt, habet Arceſilaum aliquem, Lyci et Theobulae filium, ex Boeotia. Ap. *Diod. Sic.* 4, 67. Arceſilaus eſt Archilyci filius, atque adeo nepos Itoni, Boeoti pronepos, qui idem eſt atque *Hygini* Arceſilaus. Alius Arceſilaus a Telegoniae ſcriptore ap. *Euſtath.* ad Odyſſ. π, p. 1796, 49. dicebatur filius Vlyſſis et Penelopes, atque adeo frater Telemachi. Illud vero recte mihi videor affirmare poſſe, Eurytum hunc diuerſum fuiſſe ab Euryto paullo ante allato. Neque enim ſibi, ſed filio Hyllo, Hercules vxorem petit filiam Euryti. Iam etſi *Apollod.* l. l. dicit, Herculem capta Oechalia Iolen dediſſe Hyllo, vix tamen dubito quin ille Euryti Euboici filiam, cuius nomen vidimus Iolen fuiſſe, confuderit cum huius Arcadici Euryti filia, quae quo nomine vſa ſit, ignoramus. Hunc ſaltem Eurytum diſtinguendum eſſe ab Euboeenſi, patet etiam ex eo, quod filium eius Iphitum Pherecydes non interfectum fuiſſe dicit ab Hercule, ſed in Euboeam confugiſſe. Fortaſſis igitur cognati erant hi Euryti; quumque Arcadici Euryti filius fugiens exceptus fuiſſet ab Euryto Euboeenſi, potuit haec cauſſa accedere, cur eius interitum Hercules accelerauet, quem iam antea perdere conſtituiſſet ob negatam ſibi Iolen. Ita quidem ego conciliandas exiſtimaui diuerſas de his Eurytis traditiones. Qui meliora nouit, is tradat quaeſo. Ego haereo.

Pro ᾤκεῖτο haud dubie legendum eſt ᾤκει, et αὕτη pertinet ad Iolen.

De Θούλῃ in Arcadia ſita nihil mihi conſtat. Nomen illud corruptum eſſe, paene certum habeo. Quid vero ſit ſubſtituendum, minus certum videtur. In mentem mihi venit Φολόῃ, quo nomine mons Arcadiae notus eſt ex *Pauſan.* 6, 21. p. 507. aliisque. Nec magis indicare poſſum, quisnam intelligatur ἀγὼν, quo finito haec fecerit Hercules: niſi quod ſuſpicor, huius quoque obſcuritatis cauſſam eſſe in Eurytorum confu-

ſione. Nam Oechaliam Euboeae petiit Hercules *μετὰ τοὺς ἄθλους*, atque adeo poſt raptum ex inferis Cerberum. v. *Apollod.* 2, 5, extr. 2, 6, 1. Quae deinde narrantur in loco Pherecydis priore, Herculem ob *ξενοκτονίαν* ab Ioue vendi iuſſum fuiſſe, ea pertinere arbitror ad Iphitum Euboeenſem, cuius patrem non ſimul interfecerat Hercules, quod poſtea demum factum videtur, quum contra alterum Eurytum plane non, ſed tantum filios eius praeter Iphitum, interemerit. Omphale, quod notum eſt, fuit regina Lydorum, et ab *Apollod.* 2, 6, 3. Iardani filia vocatur. Poſt ſeruitium Omphalae praeſtitum, de quo *Creuzerus* ad hiſtoricorum Graecor. antiquiſſimor. fragmenta p. 187. ſq. multos ſcriptores nominauit, Hercules expeditionem Troianam ſuſcepit, qua abſoluta quid acciderit Herculi, quidque ipſe egerit, narrauerat Pherecydes, auctore *Schol. Homer.* ed. *Villoiſ.* Il. ξ, 255. Verba ſunt: *Ἡρακλῆς ἀνακομιζόμενος μετὰ τὸ πορθῆσαι Τροίαν, γενόμενος κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, βουλήσει Ἥρας σφοδρῷ συνεσχέθη χειμῶνι· κατασυρεὶς δὲ εἰς Κῶ τὴν Μεροπίδα, ἐκωλύθη ἐπιβῆναι τῆς νήσου ὑπὸ Εἰρυπύλου τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεύοντος αὐτῆς. βιασάμενος δὲ, καὶ ὡς λῃστὴς ἐπιβὰς, ἀνεῖλε τὸν Εὐρύπυλον καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ. μιγεὶς δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ Χαλκιόπῃ, Θεσσαλὸν ἐγέννησε. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει.*

Haec omnia legebantur iam in Scholiis ante Villoiſonum editis, ſed omiſſis verbis poſtremis: *ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει*, et praeterea aliis paullulum mutatis. Nam poſt *γενόμενος* vulgo additur *τε*, deinde legitur *συνεσχέθη ἀνέμῳ. κατασυρθείς τε εἰς Κῶν*, denique ante *Εὐρύπυλον* inſertum extat *τε*. Eademque hiſtoria traditur ab *Apollod.* 2, 7, 1. *Schol. Hom.* Il. α, 590. aliisque. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 448. Eurypylus Cous non confundendus eſt cum aliis Eurypylis, v. c. Enaemonis filio ap. *Homer.* Il. η, 167. Herculem e Chalciope, Eurypyli Coi filia, Theſſalum genuiſſe, confirmat ipſe *Homerus* Il. β, 679. cf. *Apollod.* 2, 7, 8.

Haec ipſa autem Chalciope diuerſa eſt ab illa Chalciope, quae Medeae ſoror fuit, Aeetae filia, de qua v. fragm. XVII. et XXXX. Omnino vid. *Spanhem.* ad *Callimach.* h. in Del. 161.

XXXXVII.

Schol. Homer. Il. λ, 708. *Κτέατος καὶ Εὔρυτος, παῖδες μὲν ἦσαν Ποσειδῶνος καὶ Μολιόνης τοῦ Μόλου, ἐπίκλησιν δὲ Ἄκτορος. οὗτοι παρηλλαγμένην φύσιν τῶν λοιπῶν ἔσχον ἀνθρώπων. διφυεῖς γὰρ ἦσαν, ἔχοντες ἑκάτερος δύο κεφαλὰς, τέσσαρας δὲ χεῖρας* (Pro his verbis *Villoiſ.* mutile edidit tantum *καὶ*), *πόδας τοὺς ἴσους, ἓν δὲ σῶμα. διὰ τοῦτο τοὺς πολεμικοὺς* (*Villoiſ.* *πολεμίους*) *καὶ γυμνικοὺς ἐνίκων ἀγῶνας. Ἡρακλῆς δὲ πολεμῶν, καὶ μὴ δυνάμενος κατὰ τοὐμφανὲς αὐτῶν περιγενέσθαι, συμμαχοῦντος Αὐγέου,* (Haec duo verba poſtrema non ſunt in edit. *Villoiſ.*) *λοχήσας ἀνεῖλεν αὐτοὺς, καὶ οὕτως ἐπόρθησε τὴν Ἦλιν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ* (*Villoiſ.* *Φερεκύδει.*)

Cteatum et Eurytum putatos fuiſſe Actoris filios, cum conſenſu tradunt ſcriptores, v. c. *Apollodorus* 2, 7, 2. cui etiam de eo conuenit cum noſtro, quod reuera pater eorum Neptunus fuerit. vnde Cteatus a *Pindaro* Ol. 10, 32. dicitur *Ποσειδάνιος*. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 450. ſq. Actor hic a *Pauſ.* 5, 1. extr. vocatur filius Phorbantis, qui Lapitham patrem habebat, et Hyrmines, filiae Epei. Eodem *Pauſania* auctore Actor de matris nomine oppidum Hyrminam condidit in Elea. Confundi non debet cum illo Actore, de quo expoſitum eſt fragm. III. Ab *Apollodoro* l. l. frater augeae appellatur. Sed videtur hic error eſſe ortus ex eo, quod Augeae matri et ipſi nomen fuit Hyrmine, quanquam non Epei, ſed vel Nelei, vel Nyctei, vel Epochi filiae. v. *Schol. Apollon.* 1, 172. Molione, a qua Cteatum et Eurytum appellari ſolere Molionidas, quum *Heynius* obſeruauit, tum *Pauſanias* innuit (8, 14. p. 629.),

quibus parentibus ipſa ſit nata, non ſatis conſtat. Quodſi in noſtro loco legamus τῆς Μόλου, fuerit illa filia Moli, ſiue illius, qui Μῶλος ſcribitur et Martis filius dicitur ap. *Apollod.* 1, 7, 7. ſiue eius, qui Deucalione natus eſſe legitur ap. eund. 3, 3, 1. quem ſaltem alii ſcribunt Μόλον, et filium habuiſſe Merionen dicunt. Sic *Plutarchus* de defectu oraculor. c. 14. p. 417. E. Μόλος ὁ Μηριόνου πατὴρ, νύμφῃ δὲ πρὸς βίαν συγγενόμενος. Fabula de Cteati et Euryti corporibus concretis*), qua concretione factum ſit, vt a nemine facile vinci poſſent, videtur mihi illuſtrari poſſe e *Plat.* ſympoſ. T. III. p. 189. ſq. vbi *Ariſtophanes* inducitur ſic: ἡ πάλαι ἡμῶν φύσις οὐχ αὕτη ἦν ἥπερ νῦν, ἀλλὰ ἀλλοία. πρῶτον μὲν γὰρ τρία ἦν τὰ γένη τὰ τῶν ἀνθρώπων· οὐχ, ὥσπερ νῦν, δύο, ἄῤῥεν καὶ θῆλυ· ἀλλὰ καὶ τρίτον προσῆν κοινὸν ὂν ἀμφοτέρων τούτων· οὗ νῦν ὄνομα λοιπὸν, αὐτὸ δὲ ἠφάνισται. ἀνδρόγυνον γὰρ ἓν τότε μὲν ἦν καὶ εἶδος καὶ ὄνομα ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄῤῥενος καὶ θήλεος· νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ἐν ὀνείδει ὄνομα κείμενον. ἔπειτα ὅλον ἦν ἑκάστου τοῦ ἀνθρώπου τὸ εἶδος στρογγύλον, νῶτον καὶ πλευρὰς κύκλῳ ἔχον. χεῖρας δὲ τέτταρας εἶχε, καὶ σκέλη τὰ ἴσα ταῖς χερσί· καὶ πρόσωπα δύο ἐπ' αὐχένι κυκλοτερεῖ, ὅμοια πάντῃ· κεφαλὴν δ' ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς προσώποις ἐναντίοις κειμένοις μίαν, καὶ ὦτα τέτταρα, καὶ αἰδοῖα δύο· καὶ τἄλλα πάντα ὡς ἀπὸ τούτων ἄν τις εἰκάσειεν. — ἦν οὖν τὴν ἰσχὺν δεινὰ καὶ τὴν ῥώμην, καὶ τὰ φρονήματα μεγάλα εἶχον. Etſi enim ibi de androgynis proprie agitur, quod in noſtram fabulam non cadit et vulgo putatur matrimonii ſymbolum: tamen nec Otus et Ephialtes, quos eodem loco Ariſtophanes ex hoc hominum genere fuiſſe dicit, finguntur, quan-

*) *Plutarchus* de fraterno amore c. 1. p. 478. C. τοὺς Μολιονίδας ἐκείνους, συμφυεῖς τοῖς σώμασι γεγονέναι δοκοῦντας. Omnino de Molionidis vid. *Tzetz.* chill. 5, 69—99. et quos *Creuzerus* laudauit Meletematum P. I. p. 83.

tum mihi quidem conſtat, in vnum concreti. Saltem in vtraque fictione puto latere hanc ſententiam: neminem ſolum rebus magnis et periculoſis gerendis ſatis parem eſſe; omnia melius procedere, ſi iunctus cum aliis agas. Sic *Tzetzes* ad *Lycophr.* 17. *Λέοντα* et *Δράκοντα*, quos proprie dicit Chimaerae fratres fuiſſe, propter eorum cum ſorore concordiam putat occaſionem dediſſe fabulae de tricipiti beſtia. Itaque noſtra fabula oriri ſaltem potuit ex inſigni fratrum illorum inter ſe amore. Cauſſam, cur Hercules hos Actoris filios interfecerit, ex iis, quae *Mnaſeas* apud *Schol. Apollon.* 2, 1054. affert, colligere etiam hanc poſſumus, quod Stymphalides, Stymphali herois et Ornithos filiae, non ipſum, ſed Molionidas, hoſpitio excepiſſent, quam ipſam ob cauſam Stymphalidas illas interemerit. Idem vero *Scholiaſtes* ſtatim haec addit:

Φερεκύδης δέ φησιν, οὐ γυναῖκας, ἀλλ' ὄρνιθας εἶναι, καὶ ἀναιρεθῆναι πρὸς Ἡρακλέους, πλαταγῇ δοθείσης αὐτῷ πρὸς τὸ κτυπεῖν καὶ ἐκφοβεῖν αὐτάς.

In Codice Pariſ. legitur: *ἃς ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Ἡρακλέους πλαταγῇ χρησαμένου ὀργάνῳ ψοφοποιῷ.* Conſ. quae ad *Hellanic.* fragm. LXXXVIII. monui, vbi hunc Pherecydis locum iam tetigeram.

Aliam cauſam cognoſcimus e *Pindaro* (Olymp. 10, 39. ſq.), quoniam olim, quum Hercules primum ex vrbe Tirynthe exercitum in Elidem duxiſſet, hunc profligauerant, magna ſtrage edita (v. *Pauſ.* 8, 14. p. 629. c. 15. p. 631. 6, 19. p. 504.), aliam tradit *Pauſanias* 5, 2. init. quia Hercules in bello contra Augeam, quum ab Actoris filiis ſemper copiae eius auxiliares in fugam verterentur, nihil ſplendide gerere poterat. Itaque quum Actoridae ad ſpectandos ludos Iſthmicos Corinthum veniſſent, *ἀπέκτεινε σφᾶς λοχήσας Ἡρακλῆς ἐν Κλεωναῖς* (*Pindar.* Ol. 10, 37. *ὑπὸ Κλεωνᾶν*), quod erat oppidum Argolidis non magnum, inter Corinthum et Argos ſitum. v. *Pauſ.* 2, 15. in. Fere eadem leguntur in *Scholiis in Platonem* p. 11. edit. *Ruhnken.*

πρὸς δύο οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς] ταύτης (scil. τῆς παροιμίας, qua *Plato* vtitur in Phaedone T. I. Opp. p. 89. C.) τὴν αἰτίαν ὁ Δοῦρις οὕτως ἀφηγεῖται. Ἡρακλέα φησὶ βωμὸν δειμάμενον ἐπὶ τῷ Ἀλφειῷ, πυγμῆς ἀγῶνα καταθεῖναι, καὶ νικήσαντα τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα, πάλιν ἀγωνιζόμενον, ὑπὸ Ἐλάτου καὶ Φεράνδρου πάλη ληφθῆναι, καὶ ἐξ ἐκείνου τὸ, Πρὸς δύο οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς, παροιμιασθῆναι. Ἐχεφυλλίδας δὲ, αὐτὸν ὑπὸ Κτεάτου καὶ Εὐρύτου, τῶν Μολιονιδῶν, ἡττηθῆναι κατὰ τὴν ἐπ' Αὐγείᾳ στρατείαν· διωχθέντα δὲ ἄχρι τῆς Βουπράσιδος, καὶ περιβλεψάμενον, ὡς οὐδεὶς ἐξίκετο τῶν πολεμίων, ἀναψύξαι τε, καὶ ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ πιόντα, προσαγορεῦσαι τοῦτο ἡδὺ ὕδωρ· ὃ νῦν δείκνυται ἰόντων ἐκ Δύμης εἰς Ἦλιν, καλούμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων βαδὺ ὕδωρ. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Φερεκύδης, καὶ Κώμαρχος, καὶ Ἴστρος ἐν τοῖς Ἠλιακοῖς ἱστοροῦσι. καὶ διὰ τοῦτο θεωροὺς τοὺς Μολιονίδας ἰόντας εἰς Κόρινθον λοχήσαντα τὸν Ἡρακλῆ περὶ Κλεωνὰς ἀποκτεῖναι· ὅθεν Ἠλείοις ἀπώμοτον εἶναι τὰ Ἴσθμια ἀγωνίζεσθαι, ὅτι θεωροὺς πεμφθέντας εἰς τὸν Ἰσθμὸν τοὺς Μολιονίδας εἶλεν Ἡρακλῆς ὑπὸ Κορινθίων ἐδέχθη.

Paucis mutatis haec ipsa leguntur in *Scholiis in Platonem*, quae *Siebenkeesius* in Anecdotis Graecis (Norimb. 1798. 8.) edidit, p. 11. Quum autem, vt *Pausan.* 5, 2. narrat, caedis Actoridarum auctor ignoraretur, Molione operam omnem dedit, vt ille detegeretur. Percussore reperto, Elei ab Argiuis, vt ille puniretur, petierunt. Hi id negarunt. Tum Elei Corinthios adierunt, et postularunt, vt Argolica ciuitas omnis ludorum Isthmicorum solemnitate excluderetur. Sed nec Corinthii fecere postulata. Ibi tum Molione dicitur diris execrata esse ciues, qui non ab Isthmicis ludis abstinere voluerint. Tantas turbas excitauit illa Actoridarum caedes.

XXXXVIII.

Schol. Homer. Il. λ, 671. — Νηλεὺς ὁ Ποσειδῶνος

ἱππικώτατος τῶν καθ᾿ αὐτὸν γενόμενος, ἔπεμψεν εἰς Ἦλιν ἵππους ἐς τὸν ὑπὸ Αὐγίου συντελούμενον (*Villoif.* ἵππους εἰς τὸν ὑπ᾿ Αὐγείου κεῖσε συντελ.) ἀγῶνα. νικησάντων δὲ τούτων, φθονήσας Αὐγίας (*Villoif.* Αὐγείας) ἀπέσπασε τούτους, καὶ τοὺς ἡνιόχους ἀφῆκεν ἀπράκτους. Νηλεὺς δὲ γνοὺς, ἡσυχίαν ἦγε. Νέστωρ δὲ, ὁ τῶν παίδων αὐτοῦ νεώτατος, στρατὸν (*Villoif.* στρατείαν) ἀθροίσας ἐπῆλθεν Ἤλιδι. καὶ πολλοὺς ἀποκτείνας, ἀπέλαβε τοὺς ἵππους. καὶ οὐκ ὀλίγην τῶν πολεμίων ἀπέσυραν λείαν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδη. (*Villoif.* Φερεκύδει.)

Non habet hanc hiftoriam *Apollodorus*. Sed eam hoc potiffimum loco ponere volui, quia paullo ante Augeae facta erat mentio, quem non minus quam Neleum et Neftorem aetate Herculis vixiffe vel ex *Apollodoro* 2, 7, 2. fq. cognofci poteft. De Neleo v. fragm. XXVI.

XXXXVIIII.

Schol. Sophocl. argument. Trachin: Ἀμάλθεια ἦν Αἱμονίου θυγάτηρ· ἣ κέρας εἶχε ταύρου. τοῦτο δὲ, ὡς Φερεκύδης φησὶ, δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥςτε βρωτὸν ἢ ποτὸν ὅπερ ἂν εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονόν τε καὶ ἄπονον.

Apollod. 2, 7, 5. Ἀμάλθεια δὲ ἦν Αἱμονίου θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου. τοῦτο δὲ, ὡς Φερεκύδης λέγει, δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον.

De diuerfis fabulam de Amalthea tradendi modis, et de probabili ipfius fabulae origine v. *Heyn.* p. 463. fq. Cornu illud ab Acheloo datum fuiffe Herculi, quum Deianiram vxorem duceret, narrat *Apollod.* l. l. et *Tzetz.* ad *Lycophr.* 50. vbi pater eius, qui quis fuerit non conftat, editur Ἀρμόνιος, quanquam in codd. MSS. habetur *Αἰμόνιος* vel *Αἱμόνιος*. Traditio Pherecydis, δύναμιν εἶχε τοιαύτην — ἄπονον, illuftrari poteft ver-

bis *Scholiastae* ad *Callimach.* h. in Iov. 49. λέγεται δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ ἑνὸς κέρατος ἀμβροσίαν ῥεῖν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου νέκταρ. Capram fuisse hanc Amaltheam, quae Iouem nutriuerit, putarunt multi. v. *Verheyk* ad *Antonin. Lib.* 36. p. 242. sq. et *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Iou. 49. vbi numus excusus extat, in quo infans Iupiter capra illa vehitur, *Αἰγίοχος* inde dictus, etsi proprie hoc nomen inde videtur accepisse, quia gestabat pellem caprinam, vt Hercules leoninam. v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 355. Amaltheae cornu deinde dictum fuit poculi genus aliquod, vt discimus ex *Athenaei* fragm. ap. *Casaub.* in animaduu. ad 11, 4. p. 783, 37. (in *Schweighäuseri* editione T. IV. p. 220.) et idem per prouerbium dici consueuisse de summa rerum omnium abundantia, res nota est vel ex *Erasmi* chill. 1, 6, 2. Idem denique pro symbolo concordiae habet *Werenberg* in peculiari de hoc argumento dissertatione, Leucopetr. 1683. 4. Nondum vero a viris doctis videtur idonea ratio allata fuisse, cur factum sit, vt nomen *Ἀμαλθαίας κέρας* in versionem V. T. Alexandrinam migraret Iob. 42, 14. vbi pro nomine proprio tertiae Iobi filiae קֶרֶן הַפּוּךְ positum legitur. *Fr. Spanhemio* quidem (de antiquit. et obscuris historiae Iobi c. 15. §. 13—15.) videntur interpretes Alexandrini putasse, ex illa filiae Iobi historia et nomine ortam esse fabulam de Amalthea. Mihi vero simplicissime statui videtur, prouerbium illud, κέρας Ἀμαλθείας, interpretibus Alexandrinis ita notum fuisse, vt eo partim propter similitudinem illam, quae inest in parte nominis puellae priore, quum קֶרֶן et κέρας idem significent, partim boni ominis causa, quia *cornu Amaltheae* iis solebat tribui, qui in omnium rerum abundantia viuerent, remque suam agerent prospere atque feliciter, aptissime se interpretari nomen Hebraicum existimarent. Omnino vid. *Dieterici* antiquitt. bibl. ad h. l. cf. *Lamb. Bos* prolegom. ad Iob. 9, 9.

L.

Antonin. Liberal. c. 33. Ἱστορεῖ Φερεκύδης.

Μετὰ τὸν Ἡρακλέους ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισμὸν, Εὐρυσθεὺς ἐξελάσας αὐτοὺς τῆς πατρίδος, αὐτὸς ἐβασίλευεν· οἱ δὲ Ἡρακλεῖδαι καταφυγόντες πρὸς Δημοφῶντα τὸν Θησέως, ᾤκησαν τὴν τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς. Εὐρυσθεὺς δὲ πέμψας ἄγγελον εἰς Ἀθήνας, πόλεμον προέλεγεν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰ μὴ τοὺς Ἡρακλείδας ἐξελάσωσιν. οἱ μὲν οὖν Ἀθηναῖοι τὸν πόλεμον οὐκ ἀπολέγονται, Εὐρυσθεὺς δ' ἐνέβαλε εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ παραταξάμενος αὐτὸς μὲν ἀποθνήσκει μαχόμενος, ἡ δὲ πληθὺς ἐτράπη τῶν Ἀργείων· Ὕλλος δὲ καὶ οἱ ἄλλοι Ἡρακλεῖδαι καὶ σὺν αὐτοῖς ἀποθανόντος Εὐρυσθέως κατοικίζονται πόλιν ἐν Θήβαις· ἐν δὲ τούτῳ καὶ Ἀλκμήνη κατὰ γῆρας ἀποθνήσκει, καὶ αὐτὴν ἐξεκόμισαν Ἡρακλεῖδαι. ᾤκουν δὲ παρὰ τὰς Ἠλέκτρας πύλας, ὅθιπερ καὶ Ἡρακλῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ζεὺς δὲ Ἑρμῆν πέμπει, κελεύων Ἀλκμήνην ἐκκλέψαι, καὶ ἀπενεγκεῖν εἰς μακάρων νήσους, καὶ δοῦναι Ῥαδαμάνθυϊ γυναῖκα· Ἑρμῆς δὲ πεισθεὶς Ἀλκμήνην ἐκκλέπτει. λίθον δ' ἀντ' αὐτῆς ἐντίθησιν εἰς τὴν σορόν· οἱ δ' Ἡρακλεῖδαι ἐπεὶ τὴν λάρνακα φέροντες ἐβαρύνοντο, κατατίθενται· καὶ ἀποκαλύψαντες εὗρον ἀντὶ τῆς Ἀλκμήνης λίθον, καὶ αὐτὸν ἐξελόντες, ἔστησαν ἐν τῷ ἄλσει, ὅθιπέρ ἐστιν τὸ ἡρῷον τὸ τῆς Ἀλκμήνης ἐν Θήβαις.

Pro αὐτοὺς τῆς π. quod ſane non habet, quo referatur, *Muncker* legere volebat τοὺς ἀπογόνους ſ. τοὺς παῖδας αὐτοῦ, *Verheyk* ἀστοὺς, niſi quis vellet αὐτοὺς accipere pro πολίτας ſ. ἄνδρας, vt ap. *Thucyd.* 5, 82. Sic *Tzetz.* ad verba *Lycophr.* 81. τοὶ δὲ, adſcripſit haec: ἐλλιπῶς, ἀντὶ τοῦ, οἱ ἄνθρωποι. cf. *Hom.* Il. α, 51. Sic Ioſ. 11, 14. in Cod. Alexandr. pro ἀνθρώπους legitur αὐτούς. Ego vero nil mutandum arbitror. Potuit enim Pherecydes in praecedentibus mentionem feciſſe Heraclidarum. Quae tamen ratio ſi cui non placeat, legat ille: αὐτοῦ τοὺς

παῖδας, deleat quoque per me verba: αὐτοὺς τῆς πατρίδος, quae ex illis nasci potuerunt. Probauit hanc meam coniecturam *Bastius* Epist. crit. p. 187. sq.

De Eurysthei genere vid. *Verheyk.* ad h. l. Erat ille, quod notum est, rex Mycenarum. vid. *Apollod.* 2, 4, 5. cuius narratio 2, 8. et *Pauſ.* 1, 32. p. 79. sq. omnino cum nostra conferenda est. Scilicet Hercules ipse, Eurystheum metuens, Tirynthe fugerat ad Ceycem, regem Trachiniorum. Hercule autem mortuo, quum Eurystheus liberos eius quaereret, qui vel cum patre viuo, vel post eius mortem soli, ad Ceycem confugerant, et vt traderentur a Ceyce postularet, hic, qui se non parem sentiret bello cum Eurystheo gerendo, misit eos Athenas ad Theseum, pro quo Pherecydes Demophontem nominauit. Tetrapolis Attica quae fuerit, e *Strabone* (8, p. 383. B.) exposuit *Verheyk.* Ἀθηναῖοι — ἀπολέγονται. *Pausanias* p. 80. dicit, hoc fuisse primum Peloponnesiorum contra Athenienses bellum. De Eurysthei interitu et percussore vid. *Muncker* ad h. l. et *Heyn.* ad *Apollod.* p. 497. sq. Hyllus est notus Herculis e Deianira filius. (v. fragm. XXXXVI. et *Apollod.* 2, 7, 8.) Meliten tamen, Aegaei fluuii filiam, matrem eius facit *Schol. Apollon.* 4, 1149. Nutrix eius a *Pauſ.* 4, 30. vocatur Abia. Pro καὶ σὺν αὐτοῖς legendum est cum *Munckero* σὺν αὐτῷ, omisso καὶ, vel potius οἱ post καὶ inserendum. Verba κατοικίζονται πόλιν ἐν Θήβαις videntur hunc sensum habere: *oppidum aliquod incoluerunt in agro Thebano, ab illa Thebarum parte situm, vbi erant portae Electrae.* Sed haud dubie praeferenda est *Bastii* in Epist. crit. p. 188. emendatio: κατοικίζονται πάλιν ἐν Θ. *redeunt Thebas.* De his portis v. *Hellanic.* fragm. LXXI. quicum consentit *Pauſ.* 9, 8. p. 727. Conf. *Eurip.* Phoenn. v. 1145. et 1586. De Alcmena dixi supra ad fragm. XII. *Pausanias* 1, 41. tradit, non consensisse Heraclidas, vtrum Argos esset Alcmenae cadauer reportandum, an Thebis sepeliendum, vbi etiam Herculis e Megara filii et Am-

phitryon, maritus Alcmenes, fepulti iacerent. Confultum igitur Apollinem Delphicum iuffiffe Alcmenen in agro Megarico fepeliri. Quod h. l. Rhadamanthus apud inferos dicitur vxorem accepiffe Alcmenen, id haud dubie inde effictum eft, quia iam tum, quum Cretae rex effet, poft Amphitryonis mortem eam duxerat. v. *Apollod.* 2, 4, 11. 3, 1, 2. Per hanc autem fictionem, de Rhadamantho in fortunatis infulis verfante*), nihil videtur fignificari, nifi eum mortuum quoque virum probum et quauis felicitate dignum iudicatum fuiffe. Sic etiam a *Pindaro* Ol. 2, 128—43. praeter Rhadamanthum illuc translati dicuntur Peleus, Cadmus, Achilles, qui ipfe quoque ap. *Apollon. Rhod.* 4, 811—15. et *Tzetz.* ad *Lycophr.* 174. Medeam dicitur vxorem duxiffe ἐν Μακάρων νήσοις. Add. de Lyco *Apollod.* 3, 10, 1. Nempe, vt hoc obiter obferuem, Medea potuit fingi in beatorum infulis verfans, propter beneficia Iafoni et argonautis praeftita. Dicuntur autem hae infulae in extremo Oceano fitae (v. *Hefiod.* ἐργ. 168. fqq.), vbi etiam *Homerus* Odyff. δ, 563. fqq. campos Elyfios collocat, vt indicetur, locum illum effe remotiffimum, h. e. neminem illuc poffe peruenire, nifi quem dii voluiffent. Neque enim impii eo peruenire credebantur. Hanc ipfam autem ob cauffam, quia putabantur remotiffimae effe, facile erat poetis, multa inaudita et mira de iis fingere. Ceterum ex hac Pherecydis hiftoria poffunt intelligi verba *Paufaniae* 9, 16. extr. Ἀλκμήνης δὲ οὐ μνῆμα. γενέσθαι δὲ αὐτὴν ὡς ἀπέθανε λίθον φασὶν (np. Thebani) ἐξ ἀνθρώπου. καὶ Μεγαρεῖσι τὰ ἐς αὐτὴν (quae paullo ante ex 1, 41. narraui) οὐχ ὁμολογοῦσι.

---

*) De Rhadamantho apud inferos Alcmenes marito vid. *Enn. Quirin. Vifconti* ad Infcriptiones Graecas Triopeas f. Borghefianas, (Romae 1794. fol.) p. 102. fq. Conf. quos *Creuzerus* Meletematum P. I. p. 89. laudauit.

LI.

Schol. Apollon. 3, 1086. ἔστι καὶ ἄλλος Δευκαλίων, ὁ Μίνωος, περὶ οὗ Φερεκύδης.

De pluribus Deucalionibus vid. ad *Hellanic.* p. 69. Huius Deucalionis, quem Minos e Pasiphae vel e Creta genuit, meminit etiam *Apollodorus* 3, 1, 2. et 3, 3, 1. cf. *Homer.* Od. τ, 180.

LII.

Schol. Eurip. Phoenn. 53. Φερεκύδης τὰ κατὰ τοὺς παῖδας Οἰδίποδος, καὶ τὰς γημαμένας οὕτως ἱστορεῖ.

Οἰδίποδι, φησὶ, Κρέων δίδωσι τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν γυναῖκα Λαΐου, μητέρα δ᾽ αὐτοῦ, Ἰοκάστην. ἐξ ἧς γίνονται αὐτῷ Φράστωρ καὶ Λαόνυτος, οἳ θνήσκουσιν ὑπὸ Μινυῶν καὶ Ἐργίνου. ἐπεὶ δὲ ἐνιαυτὸς παρῆλθε, γαμεῖ ὁ Οἰδίπους Εὐρυγάνειαν τὴν Περίφαντος. ἐξ ἧς γίνονται αὐτῷ Ἰοκάστη, Ἀντιγόνη, Ἰσμήνη, ἣν ἀναιρεῖ Τυδεὺς ἐπὶ κρήνης, καὶ ἀπ᾽ αὐτῆς ἡ κρήνη Ἰσμήνη ἐκλήθη. υἱοὶ δὲ αὐτῷ ἐξ αὐτῆς, Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης. ἐπεὶ δὲ Εὐρυγάνεια ἐτελεύτησε, γαμεῖ Ἀστυμέδουσαν τὴν Σθενέλου. τινὲς δὲ Εὐρυγάνειαν ἀδελφὴν λέγουσιν εἶναι Ἰοκάστης, τῆς μητρὸς Οἰδίποδος.

Ex his ea tantum, quae minus nota sunt, attingenda videntur. Phrastorem et Laonytum non habet in Oedipi filiis *Apollodorus* 3, 5, 8. cuius locum si cum *Pisandri* loco contuleris ap. *Schol. Eurip.* ad Phoenn. 1748. videtur nec Pisander eos agnouisse. Minyas hic Boeoticos intelligendos esse docet nomen adiectum Ἐργίνου. Hic enim Clymeni filius, Phrixi pronepos, patre a Thebanis occiso, in Orchomeni regno successit, et mox cum fratribus collecto exercitu Thebas aggressus proelio vicit Thebanos. (v. *Pauf.* 9, 37.) In hoc proelio necesse esset filios illos Oedipi cecidisse, quia paullo post Minyarum potentia per Herculem valde fuit debi-

litata. Sed omnino Oedipum e matre Iocasta nullos filios genuisse, iam *Pauf.* 9, 5. p. 721. pro certo habuit ob locum *Homer.* Odyss. λ, 270—73.

Εὐρυγάνειαν filiam Hyperphantis vocant *Apollod.* et *Pausanias.* Iocasta non est in filiarum Oedipi numero ap. *Apollodorum*, neque *Pisander* et *Pausanias* in vniuersum plures quam quatuor liberos norunt. De Tydeo v. fragm. XXXVIIII. Astymedusa non aliunde nota est. Fortassis est eadem, quae Medusa, quam Sthenelo, Persei filio, e Nicippe, filia Pelopis, filiam fuisse *Apollodorus* (2, 4, 5.) auctor est. De Polynice et Eteocle diuersa tradiderunt Pherecydes et Hellanicus. Huius locus est fragm. CIII. Pherecydis narrationem tradit *Schol. Eurip.* Phoenn. 71.

δεῖ εἰδέναι ὅτι οὐ παρὰ πᾶσι συμφωνεῖ ἡ Πολυνείκους εἰς Ἄργος ἄφιξις. Φερεκύδης γὰρ ἐκβεβλῆσθαι τὸν Πολυνείκην φησὶ μετὰ βίας. — Εὐριπίδης ταῖς δύο ἱστορίαις ἐχρήσατο, ἐνταῦθα μὲν τῇ Φερεκύδου, ὕστερον δὲ τῇ Ἑλλανίκου.

Rursus alia exhibet *Pauf.* l. l. p. 722. Neque enim vi eiectum Polynicen narrat, sed viuente adhuc Oedipo Thebis excessisse, veritum ne obnoxius esset diris, quibus pater filios deuouerat. Venisse igitur Argos, et Adrasti filia vxore accepta post mortem patris ab Eteocle accersitum rediisse Thebas. Tum vero dissensione de regno inter fratres orta, iterum confugisse ad Adrastum, et cum exercitu soceri Eteoclem fratrem oppugnasse, quumque exercitum perdidisset, fratrem ad singulare certamen prouocasse, in quo ambo perierint. Tum Adrastum bellum intulisse Laodamanti, Eteoclis filio, de quo v. *Hellanic.* fragm. CII.

LIII.

Apollod. 3, 6, 7. de Tiresia: *Φερεκύδης (φησὶν) ὑπὸ Ἀθηνᾶς αὐτὸν τυφλωθῆναι. οὖσαν γὰρ Χαρικλὼ προσφιλῆ τῇ Ἀθηνᾷ . . . . . . γυμνὴν ἐπὶ πάντα ἰδεῖν*

τὴν δὲ, ταῖς χερσὶ (τοὺς ὀφθαλμοὺς) αὐτοῦ καταλαβομένην, πηρὸν ποιῆσαι· Χαρικλοῦς δὲ δεομένης, ἀποκαταστῆσαι πάλιν τὰς ὁράσεις, μὴ δυναμένην τοῦτο ποιῆσαι, τὰς ἀκοὰς διακαθάρασαν πᾶσαν ὀρνίθων φωνὴν ποιῆσαι συνιέναι, καὶ σκῆπτρον αὐτῷ δωρήσασθαι κυάνεον, ὃ φέρων ὁμοίως τοῖς βλέπουσιν ἐβάδιζεν.

Scil. Argiui, qui Polynicis filiis ducibus Thebas ceperunt, Delphico deo cum reliqua praeda etiam Tiresiam vatem duxerunt. (v. *Pauſ.* 9, 33.) Erat enim vir Thebanus, Eueris et nymphae Chariclus filius, genus ducens ab Vdaeo Sparto (de quo v. fragm. XVI.), teste *Apollod.* l. l. cf. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in lau. Pall. 81. *Soſtratus* ſcripſerat carmen elegiacum de Tireſia, cuius argumentum nobis ſeruauit *Euſtathius* ad Odyſſ. κ, p. 1665, 47. Charielo alia, quanquam ipſa quoque Nympha, eſt ap. *Schol.* *Apollon.* 4, 813. vxor Chironis. Cauſſa, cur excoecatus fuerit Tireſias, ab aliis affertur, quod omnia, quae dii celare homines voluiſſent, effutierit. Sed Pherecydem ſecutus eſt *Callimachus* h. in Pall. 57. ſqq. ad cuius ſingulos verſus vid. *Spanhem.* qui ad v. 82. noſtrum locum vertit: *Siquidem cum Chariclo Mineruae cariſſima eſſet, illum nudam per omnia deam vidiſſe contigit; eamque manibus ſuis erutis illi oculis, eundem obcoecaſſe.* *Heynius* vero ad *Apollod* p. 620. haud dubie rectius haec ita putabat eſſe reſingenda: οὖσαν γὰρ τῇ Χαρικλοῖ προσφιλῆ τὴν Ἀθηνᾶν αὐτὸν γυμνὴν ἰδεῖν. Idem p. 621. recte eiicit verba τοὺς ὀφθαλμούς. Per verba τὰς ἀκοὰς (i. e. *aures*, vt antea ὁράσεις pro ὀφθαλμοὺς, vnde fortaſſis gloſſema illud, quod *Heynius* exulare iuſſit, ortum et in contextum tandem male illatum eſt) διακαθάρασαν — συνιέναι, vix aliud quid indicatur, niſi ſcientia auguralis. cf. ad fragm. XXV. οἰωνοσκοπεῖον Thebis fuiſſe narrat *Pauſ.* 9, 16. σκῆπτρον ſimpliciter eſt *ſcipio*, quo nixus ire Tireſias tuto poterat. *Callimachus* l. l. v. 127. habet βάκτρον. cf. *Eurip.* Hecub. 281. *Pindar.* Olymp. 2, 146. Color κυάνεος ſ. κυανοῦς deſcribitur

ſic a *Platone* Timae. T. III. p. 68. C. *λαμπρὸν, λευκῷ ξυνελθὸν, καὶ εἰς μέλαν κατακορὲς ἐμπεσὸν, κυανοῦν χρῶμα ἀποτελεῖται.* Ceterum ab *Eurip.* Phoenn. 842. filiam Manto oculum Tireſiae dici, atque adeo illi tribui, quod h. l. baculo, iam alii obſeruarunt, in his *Spanhem.* ad l. l.

LIIII.

Dionyſ. Halicarnaſſ. archaeol. 1, p. 10, 44. edit. Sylb. 1, 13. p. 35. ed. *Reisk.* *φέρε δὴ καὶ τὸ γένος ὅσον ἦν τὸ τῶν Οἰνώτρων ἀποδείξωμεν, ἕτερον ἄνδρα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων παρασχόμενοι μάρτυρα, Φερεκύδην τῶν Ἀθηναίων* (*Caſaub.* malebat *τὸν Ἀθηναῖον*) *γενεαλόγων οὐδενὸς δεύτερον. πεποίηται γὰρ αὐτῷ περὶ τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ βασιλευσάντων ὧδε ὁ λόγος·*

Πελασγοῦ καὶ Δηϊανείρας (Cod. Vatic. *Δηϊανείρης*) *γίνεται Λυκάων. οὗτος γαμεῖ Κυλλήνην, νηΐδα νύμφην, ἀφ᾽ ἧς τὸ ὄρος ἡ Κυλλήνη καλεῖται.*

ἔπειτα τοὺς ἐκ τούτων γεννηθέντας διεξιὼν, καὶ τίνας τόπους ἕκαστοι τούτων ᾤκησαν, Οἰνώτρου καὶ Πευκετίου μιμνήσκεται, λέγων ὧδε·

καὶ Οἴνωτρος, ἀφ᾽ οὗ Οἴνωτροι καλέονται, οἱ [ἐν Ἰταλίῃ οἰκέοντες· καὶ Πευκέτιος, ἀφ᾽ οὗ Πευκέτιοι καλέονται, οἱ] ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ.

Verba vncinis incluſa deſunt in Cod. Venet. et Vatic. ſed male haud dubie et librarii peccato. Omnino cum hoc loco cf. *Pauſ.* 8, 1. ſqq. a quo, ſecundum Arcadum quidem opinionem, quam ap. *Apollod.* 3, 8, 1. *Heſiodus* ſequitur, Pelasgus traditur primus fuiſſe in Arcadia. quod tamen ipſe ita explicat, vt eum proceritate, robore, pulchritudine, conſilio praeſtitiſſe ſtatuat reliquis, qui cum eo fuerint, et a quibus ei regnum delatum ſit. *Acuſilai* ſententiam, ab *Apollod.* l. l. commemoratam, ſequitur *Tzetzes* ad *Lycophr.* 481. Scil. Acuſilaus Pelasgum vocabat filium Iouis et Niobes, illius quidem, quae Phoronei fuit filia (cf. *Dionyſ. Halic.*

1, 11.), et Argum peperisse dicitur ap. *Paus.* 2, 22. p. 161. A Phoroneo *Hellanicus* quoque fr. LXXVI. deduxisse videtur Pelasgum. Pro Deianira, quae distinguenda est ab illa notissima coniuge Herculis, *Apollodorus* et *Tzetzes* habent Meliboeam, filiam Oceani. Lycaon a *Pausania* etiam sapientius patre instituisse quaedam, de rebus diuinis tamen non aeque recte sensisse dicitur ac Cecrops, rex Atheniensium, cuius aetate ille in Arcadia regnauit. Lycaon enim humano quoque sanguine polluit Iouis aram. Vnde fabula nata est, eum in bestiam mutatum fuisse. Cyllene a nonnullis ap. *Apollod.* et *Tzetz.* vxor tribuitur Pelasgo, vt sit Lycaonis mater. Ab hac Cyllene montis Cyllenes in Arcadia nomen deriuare etiam videtur *Schol. Eurip.* Orest. 1646. Sed *Paus.* 8, 4. p. 605. et c. 17. illud non dubitat quin repetendum sit a Cyllene, filio Elati, nepote Arcadis, qui matrem habuit Callisto, quam Lycaonis filiam vocat *Paus.* 8, 3. p. 603. et *Charon Lampsacenus* ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 480. it. *Eumelus*, qui cum aliis, nonnullis ap. *Apollod.* 3, 8, 2. in Lycaonis progenie posuit filiam Callisto, quae Ioui pepererit Arcadem. Sed *Hesiodus* eam dicebat vnam e Nymphis fuisse, *Asius* filiam Nyctei, Φερεκύδης δὲ Κητέως. Ceteus iste, quod narrat *Schol. Eurip.* Orest. 1646. iam ab *Heynio* p. 667. laudatus, fuit filius Parthinis et Archiloches, et Callisto suscepit e Stilbe. Parthin fuit filius Doriei et Argiae. Dorieus parentes habuit Icadium et Coroneam, et post Nyctimum regnauit. Quodsi Icadius fuit e filiis vel posteris Lycaonis, Callisto quoque ad Lycaonis genus referenda erit. Et sane hanc fuisse Scholiastae mentem, colligi ex eo potest, quod ex illa Iouem narrat Arcadem genuisse. A Ceteo denominati videntur Κήτειοι ap. *Homer.* Odyss. λ, 520. quos οὔστινας δέξασθαι δεῖ, ignorabat *Strabo* 13, p. 616. A. (v. *Heyn.* l. l.) *Schol. Homer.* l. l. τινὲς ἀπέδοσαν μεγάλοι, παρὰ τὸ κῆτος. κρεῖσσον δὲ ἀποδιδόναι Μυσῶν ἔθνος τοὺς Κητείους. — Ἀλκαῖος φησὶ τὸν Κήτειον,

ἀντὶ τοῦ *Μυσόν*. Haec ſententia magis placebat *Spanhemio*, qui τοὺς Κητείους pro Pergamenis habebat. v. eius epiſt. 2. ad Andr. Morellium §. 11. p. 512. ſq. ad calcem Gothae numariae a *Liebio* editae. Oenotrus in Lycaonis filiorum numero etiam a *Pauſ.* ponitur 8, 3. p. 603. vbi vocatur filius natu minimus, et acceptis a Nyctimo, filio Lycaonis natu maximo, militibus atque pecunia, nauibus in Italiam traiecit, cuius regio illa, in qua conſedit, Oenotria inde dicta eſt. *οὗτος*, addit ille, *ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐς ἀποικίαν στόλος πρῶτος ἐστάλη.* Peucetium, expeditionis huius ſocium, *Pauſanias* non habet, ſed 10, 13. p. 830. populum Peucetiorum barbarum vocat.

LV.

Schol. Hom. Il. η, 9. *Ἀρηΐθοος ὁ Βοιωτὸς, ἄριστος τῶν κατ᾽ αὐτὸν ἀνθρώπων, ἣν διαβὰς εἰς Ἀρκαδίαν. ἦν γὰρ ἀψιμαχία τις ἐκεῖ Ἀρκάσι τε καὶ Βοιωτοῖς τοῖς αὐτοῦ πολίταις περὶ ὅρων γῆς. πλείστην ἐντεῦθεν κατεσύρατο λείαν. καταφρόνησιν δὲ αὐτοῦ μεγάλην ἐμβαλόντος τοῖς Ἀρκάσιν, Λυκοῦργος, ὁ τῶν ἐνταῦθα κράτιστος ἀνὴρ, λόχον καθίσας, αὐτόν τε ἀνεῖλε καὶ τὴν παντευχίαν αὐτοῦ μετὰ τῆς κορύνης ἔλαβε, καὶ τὴν λείαν ἐπανεσώσατο. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.*

Ἀρηΐθοος ſ. *Ἄρηθος*, quem *Ἐρευθαλίωνα* vocat *Schol. Apollon.* 1, 164. confundens eum cum famulo Arethi armigero, non iuſte, ſed dolo a Lycurgo interfectus dicitur ap. *Pauſ.* 8, 4. p. 606. vbi hoc ſolo facto innoteſcere coepiſſe ait Lycurgum, et Arethum vocat *ἄνδρα πολεμικόν*. cf. *Hom.* Il. η, 142. Corynetem eum cognominatum fuiſſe non ſolum ex *Homer.* (Il. η, 138.) conſtat, ſed etiam e *Pauſ.* 8, 11. p. 621. Vterque hanc affert cauſſam, quia claua tantum in pugnando vſus ſit. Idem cognomen etiam Periphetes habuit, Vulcani et Anticleae filius. v. *Apollod.* 3, 16, 1. Arethi monu-

mentum commemorat *Pauſ.* l. l. Pro ἐμβαλόντος legendum videatur ἐμβαλὼν, vt pertineat ad Lycurgum, de quo vid. ad fragment. XXVII. Sed verba καταφρόνησιν — Ἀρκάσιν recte poſſunt ita explicari: *quum ille ſe ſummo Arcadum contemtu dignum praeſtitiſſet.*

LVI.

Schol. Homer. Odyſſ. ο, 16. Ἰκάριος ὁ Οἰβάλου γαμεῖ Δωροδόχην τὴν Ὀρτιλόχου, ἢ κατὰ Φερεκύδην, Ἀστερωδίαν τὴν Εὐρυπύλου τοῦ Τελέστορος. πυθόμενος δὲ Λαέρτης περὶ τῆς Πηνελόπης ὅτι καὶ τῷ κάλλει καὶ ταῖς φρεσὶ διαφέρει πασῶν τῶν καθ᾽ ἑαυτὴν γυναικῶν, ἄγεται αὐτὴν τῷ παιδὶ Ὀδυσσεῖ πρὸς γάμον, ἢ τοσαύτην εἶχεν ἀρετὴν, ὥστε καὶ τὴν Ἑλένην τὴν ἐκ Διὸς οὖσαν τῷ τῆς ἀρετῆς ὑπερβάλλειν. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φιλοστεφάνῳ καὶ Φερεκύδῃ.

Icarius, qui vulgo dicitur Oebali filius, *Steſichoro* auctore ap. *Apollod.* 3, 10, 3. fuit filius Perieris, qui Cynorten, Amyclae filium, Lacedaemonis nepotem, patrem habuerat, e Gorgophona, filia Perſei, ita vt ad Atlantis ſtirpem hic Icarius referendus eſſet. Alii ibid. §. 4. Cynortam vocabant patrem Perieris, et hunc patrem Oebali, qui e nympha Batia genuerit Icarium ſ. Icarionem. v. *Heyn.* p. 710. ſqq. Hic Icarius, de cuius filiis et filiabus *Scholia Buttmanniana* ad Odyſſ. δ, 797. legenda ſunt, conferenda cum iis, quae *Creuzerus* Meletematum e diſciplina antiquitatis Parte I. p. 49. e Codice Palatino edidit ad eundem locum, ab *Apollodoro* §. 6. neque e Dorodocha neque ex Aſterodia genuiſſe dicitur filiam Penelopen, ſed e Periboea, nympha Naïde. Scilicet non ſatis illuſtre viſum eſt poetis genus Penelopes. Nam Ortilochus, ſi quidem eſt idem nec diuerſus, ap. *Homerum* (Odyſſ. φ, 16. γ, 488. ſq. coll. *Pauſ.* 4, 1.) legitur paruum tantum in Meſſenia oppidum, Pheras, tenuiſſe, et quum ipſe eſſet Alphei filius, filium habu-

ipse Dioclem, qui rursus genuit Ortilochum. v. *Hom.* Il. ε, 541. sq. Poetae igitur ad magis illustrandum Penelopes genus etiam Nymphas aduocare potuerunt. Sed fortassis tamen haec magna confusio orta est ex Icarii vxorum multitudine. Certe *Eustathius* ad Odyss. α, p. 1417, 27. rursus alio modo Icarium, quum in Acarnania regnaret, genuisse narrat Penelopen e Polycasta. Hanc igitur Penelopen Laertes filio Vlyssi ἄγεται πρὸς γάμον, h. e. *vxorem duoendam curauit*, *duci a filio iussit.* Haec est medii vis, non obseruata a *Kustero.* Sic *Homer.* Odyss. δ, 10. υἱεῖ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην. et *Herodot.* 1, 34. ἄγεται τῷ παιδὶ γυναῖκα. Antea vero Vlyssi cum reliquis procis certamen cursus subeundum fuisse, in quo ille vicerit, tradit *Paus.* 3, 12. Helenam hic potissimum commemorari puto, quia erat vel saltem putabatur filia Tyndarei, cuius frater erat Icarius. v. *Apollod.* 3, 10, 4. 7. Pro ὑπερβάλλει scripsi ὑπερβάλλειν. Praesens locum non habet. τῷ τῆς ἀρετῆς videtur dictum esse pro τῇ ἀρετῇ, vt ap. *Theophrast.* charr. 1, 4. τὰ τῶν ἠθῶν pro τὰ ἤθη. cf. 8, 3. τὸ τῆς τύχης. Eadem formula τὸ τῆς ἀρετῆς legitur sic in *Luciani* encomio Demosthenis. Ita *Plat.* Polit. T. II. p. 273. E. τὸ τῆς ἡλικίας. p. 274. D. τὸ τοῦ μύθου. Quatuor alia e *Thucydide* exempla habet *Bauerus* in Philologia Thucydideo-Paullina, (Hal. 1773. 8.) p. 213. Alia rursus collegit *Marklandus* ad *Lysiam* p. 445. edit. *Reisk.* Sed plenius *Plato* ibidem p. 281. A. τὸ τῆς τέχνης ἔργον. *Buttmannus* etiam nostro loco sine ellipsi: τῷ τῆς ἀρετῆς ὑπερβάλλειν κάλλει. Ceterum *Philostephanus* quo tempore vixerit, scimus ex *Athenae.* 8, p. 331. D. vbi Callimachi familiaris vocatur.

LVII.

Etymol. M. Παλλάδια ἐκάλουν, ὡς λέγει Φερεκύδης, τὰ βαλλόμενα εἰς γῆν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀγάλματα· πάλλειν γὰρ τὸ βάλλειν.

Tzetz. ad *Lycophr.* 355. et ex eo *Phauorin.* in. v. Παλλάς· Φερεκύδης παλλάδια λέγει τὰ ἀχειροποίητα (*Phau.* male χειροποίητα) μορφώματα, καὶ πᾶν τὸ ἐξ οὐρανοῦ εἰς γῆν παλλόμενον (*Phau.* minus bene βαλλόμενον.)

, Scilicet non a Minerua s. Pallade hoc nomen deriuauit Pherecydes, quae est communis poetarum et vulgaris deriuandi ratio, (v. quos laudauit *Heyn.* ad *Apollod.* p. 744.) sed a verbo πάλλειν, h. e. βάλλειν quae sane videtur esse non contemnenda sententia. Sic enim v. c. ὅτι ἐκ τοῦ θέλγειν οἱ τελχῖνες, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, teste *Eustathio* ad Odyss. α, p. 1391, 11. Alia talia collegi in libro de dialecto Macedon. et Alexandr. p. 27. not. 4. Quum vero duo maxime eiusmodi palladia a veteribus celebrentur, alterum Atheniensibus datum (v. *Paus.* 1, 26. p. 63.), alterum Troianis (v. *Apollod.* 3, 12, 3.), quod post euersam Troiam Argiui ad se translatum esse dicebant, sed *Pausanias* (2, 23. p. 164.) ab Aenea in Italiam portatum pro certo statuit (cf. 1, 28. p. 69. et *Herodian.* 1, 14.): apparet, non definiri posse locum, in quo hanc nominis etymologiam Pherecydes attulerit. Tota autem fabula de simulacris ἀχειροποιήτοις et coelitus delapsis, si coniecturam addere licet, videtur mihi inde nata esse, quod antiquissimis temporibus a Graecis (vt ab aliis gentibus antiquis, v. *Sched.* de diis Germanis, p. 501. sqq.) rudes lapides loco simulacrorum vt dii colebantur, τιμὰς θεῶν ἀντὶ ἀγαλμάτων εἶχον ἀργοὶ λίθοι, inquit *Paus.* 7, 22. p. 579. Iam quum Minerua s. Pallas diceretur Athenas condidisse (vid. vel *Eurip.* Hecub. 466.), atque adeo ab Atheniensibus statim ab initio culta putari deberet: intelligitur, cur huic potissimum deae tribuantur palladia, ad quorum exemplum deinde similes fabulae videntur effictae esse, quo maiorem opifex operi suo admirationem conciliaret. Sic Ephesii Dianam suam iactabant διοπετῆ (Act. 19, 35.). Sic Romani sua ancilia, et simulacrum matris deum, de quo v. *Herodian.* 1, 11.

Παλλάδια ἀχειροποίητα optime explicat *de Sainte-Croix* in praefatione ad Tomum II. des Notices et Extraits des Manuscrits de la biblioth. du roi, Paris. 1789. 4.

LVII. b.

Eustath. ad *Homer.* Il. ω, p. 1348, 18. οἱ μὲν, τὸ Δῖος φασὶν κύριον· οἱ δὲ, τὸ ἀγανός. νικᾷ δὲ εἶναι Δίου ἐπίθετον τὸ ἀγανός. ἦν δὲ, φασὶν, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης, νόθος Πριάμου υἱὸς ὁ Δῖος.

Apollodorus 3, 12, 5. inter reliquos Priami filios neque Dium habet, neque Agauum. Sed alius spurius eius filius Il. λ, 101. memoratur: αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἶσον etc. vbi quum *Zenodotus* eiecto ῥ' legi voluerit βῆ Ἶσον, poterat eodem iure βῆ Δῖον scribi.

LVIII.

Schol. Sophocl. Oedip. Colon. 463. περὶ οὗ (Δαιδάλου) Φερεκύδης φησὶν οὕτω·

Μητίνῳ δὲ τῷ Ἐρεχθέως καὶ Ἰφινόη γίγνεται Δαίδαλος, ἀφ' οὗ ὁ δῆμος καλεῖται Δαιδαλίδαι Ἀθήνησι.

Daedalum fuisse nepotem Erechthei, regis Atheniensium, apparet e *Paus.* 7, 4. p. 531. Δαιδάλῳ γένους τε Ἀθήνησιν ὑπῆρχεν εἶναι τοῦ βασιλικοῦ τῶν καλουμένων Μητιονιδῶν, καὶ ὁμοῦ τῇ τέχνῃ τῆς πλάνης τε εἵνεκα καὶ ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς ἐπιφανέστερος ἐγένετο ἐς ἅπαντας ἀνθρώπους. Metionem enim — quod nomen etiam in nostro loco reponendum est, *Μητίονι* vel *Μητίονι* (v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 890.) pro *Μητίνῳ* — Erechthei filium vocat *Pausanias* quoque 2, 5. p. 125. Fortassis tamen Metion rectius dicatur Erechthei nepos, atque adeo auus Daedali. Certe hunc *Apollodorus* 3, 15, 8. dicit filium Eupalami, et Eupalamum filium Metionis ex Alcippe (de qua v. *Hellanic.* fragm. XVI.),

ita vt Alcippe fuerit auia Daedali, Iphinoe vero non Metionis, fed Eupalami, vxor fuiffe videatur, male deinde confufa cum Eupalami matre. Ceterum Daedalus fatis nobilitatus eft exftructo in Creta labyrintho, de quo mox plura.

LVIIII.

Schol. Homer. Odyff. λ, 320. *Θησεὺς ὁ Αἰγέως λαχὼν μετὰ τῶν ἠϊθέων εἰς Κρήτην πλεῖ, τῷ Μινωταύρῳ παρατεθεισόμενος* (*Bultmann.* edidit *παρατεθησόμενος*) *πρὸς ἀναίρεσιν. ἀφικομένου δὲ αὐτοῦ ἐρωτικῶς πρὸς αὐτὸν διατεθεῖσα ἡ τοῦ Μίνωος θυγάτηρ Ἀριάδνη, δίδωσιν ἀγαθίδα μίλτου, λαβοῦσα παρὰ Δαιδάλου τοῦ τέκτονος, καὶ διδάσκει αὐτὸν, ἐπειδὰν εἰσέλθῃ, τὴν ἀρχὴν τῆς ἀγαθίδος ἐκδῆσαι περὶ τὸν ζυγὸν τῆς ἄνω θύρας καὶ ἀνελίσσοντα ἰέναι, μέχρις ἂν ἀφίκηται εἰς τὸν μυχόν. καὶ ἐὰν αὐτὸν καθεύδοντα μάρψῃ, κρατήσαντα τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, τῷ Ποσειδῶνι θῦσαι, καὶ ἀπιέναι ὀπίσω ἀνελίσσοντα τὴν ἀγαθίδα. ὁ δὲ Θησεὺς λαβὼν τὴν Ἀριάδνην εἰς τὴν ναῦν ἐμβάλλεται, καὶ τοὺς ἠϊθέους καὶ παρθένους οὐ δήπω φθάσαντας τῷ Μινωταύρῳ παρατεθῆναι. καὶ ταῦτα ποιήσας, νυκτὸς μέσης ἀποπλεῖ. προσορμίσας δὲ τῇ Δίᾳ νήσῳ, ἐκβὰς ἐπὶ τῆς ἠϊόνος μετακοιμᾶται. καὶ αὐτῷ ἡ Ἀθηνᾶ παραστᾶσα, κελεύει τὴν Ἀριάδνην ἐᾶν, καὶ ἀφικνεῖσθαι εἰς Ἀθήνας. συντόμως δὲ διαναστὰς ποιεῖ τοῦτο. κατολοφυρομένης δὲ τῆς Ἀριάδνης ἡ Ἀφροδίτη ἐπιφανεῖσα θαῤῥεῖν αὐτῇ παραινεῖ. Διονύσου γὰρ ἔσεσθαι γυναῖκα, καὶ εὐκλεῆ γενέσθαι. ὅθεν ὁ θεὸς ἐπιφανεὶς μίσγεται αὐτῇ. καὶ δωρεῖται στέφανον αὐτῇ χρυσοῦν, ὃν αὖθις οἱ θεοὶ κατηστέρισαν τῇ τοῦ Διονύσου χάριτι. ἀναιρεθῆναι δὲ αὐτὴν ὑπ᾽ Ἀρτέμιδος, προεμένην τὴν παρθενίαν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.*

Haec multis illuftrare, plane foret fuperfluum. Androgeos, Minois e Pafiphaë filius (v. *Apollod.* 3, 1, 2.), e Creta venit Athenas tempore Panathenaeorum,

et in certaminibus Athenienses omnes vincit. Cuius rei hi innidia ducti eum interfecerunt. Minos, comperta filii caede, iratus clasle infestat Athenienses, qui oraculo consulto tulerunt hoc responsum, debere ipsos Minoi poenas dare, quos postulaturus esset. Minos autem postulat, vt quotannis in Cretam inermes mitterent septem adolescentes totidemque virgines, a Minotauro deuorandas, quem Pasiphaë tauro mixta pepererat (v. *Apollod.* l. l. §. 4.), et qui degebat in labyrintho, h. e. aedificio subterraneo et valde flexuoso, quod tectis et lacunaribus omnibus caruisse, primus ni fallor obseruauit *Valckenarius* ad *Theocrit.* Adoniaz. p. 233. sq. Theseus igitur ipse quoque per sortem ad hoc iter Cretense destinatus, quanquam *Hellanicus* fr. LXXXVIIII. rem aliter narrauit, ab Ariadne Minois filia adiutus Minotaurum interfecit. v. *Eustath.* ad Odyss. λ, p. 1688, 31. Neque tamen a Theseo pietatem in deos neglectam fuisse, docuit Pherecydes, teste *Macrobio* Saturnn. 1, 17.

Pherecydes refert, Thesea cum in Cretam ad Minotaurum duceretur, vouisse pro salute atque reditu suo Ἀπόλλωνι Οὐλίῳ καὶ Ἀρτέμιδι Οὐλίᾳ.

Haec ex eo Pherecydis opere esse, quod *Αὐτόχθονες* inscriptum fuisse supra vidimus, putabat *Meursius* ad *Hesychium Milesium* Vol. VII. Opp. p. 297. Recte. Nam opere illo expositum fuit de originibus Atticis. Vid. supra §. 11.

Οὔλιος ap. eundem *Macrobium* paullo ante explicatur *sanitatis auctor.* Nam οὐλεῖν est ὑγιαίνειν. v. omnino *Spanhem.* ad *Callimach.* h. in Apoll. 40. et 46.

In loco priori post ἐρωτικῶς inserendum esse πρὸς, iam olim monueram, nunc inserui, praeeunte *Buttm.* Sub finem loci pro γενέσθαι post εὐκλεῆ legendum est γενήσεσθαι. ἀγαθὶς μίλτου est *glomus, quem minio tinctum adhibent fabri lignarii ad ducendas lineas, quas in aequandis lignis sequantur. Buttmanni* coniectura, μίτου, valde placet. ζυγὸς et h. l. et ap.

Eustath. l. l. est *limen superum*, quod alias ὑπέρθυρον vocatur. Vnde ἄνω vel ante ζυγὸν ponendum esse, vel plane omittendum puto. Certe non habet *Eustathius.* Post ὁ δὲ Θησεὺς ante λαβὼν intelligenda sunt ex *Eustathio* verba: πράξας πάντα κατὰ νοῦν. ἀποπλεῖ. Quomodo Theseus impediuerit, quo minus ipsum fugientem persequerentur Cretenses, Pherecydes etiam narrauerat.

Plutarch. in Theseo T. I. opp. p. 8. A. ἐπεὶ κατέπλευσεν εἰς Κρήτην, ὡς μὲν οἱ πολλοὶ γράφουσι καὶ ᾄδουσι, παρὰ τῆς Ἀριάδνης ἐρασθείσης τὸ λίνον λαβὼν, καὶ διδαχθεὶς ὡς ἔστι τοῦ λαβυρίνθου τοὺς ἑλιγμοὺς διεξελθεῖν, ἀπέκτεινε τὸν Μινώταυρον, καὶ ἀπέπλευσε τὴν Ἀριάδνην ἀναλαβὼν καὶ τοὺς ἠϊθέους. Φερεκύδης δὲ καὶ τὰ ἐδάφη τῶν Κρητικῶν νεῶν φησιν ἐκκόψαι τὸν Θησέα, τὴν δίωξιν ἀφαιρούμενον.

Dia erat insula ante Cretam, Baccho sacra, quae alio nomine Naxos dicebatur. v. *Eustath.* l. l. it. *Callimach.* ap. *Schol. Apollon.* 4, 426. et interpp. *Hygin.* fab. 43. προσορμίσας et ἐπιφανεὶς, pro προσορμήσας et ἐπιφανὴς, cum *Buttmanno* edidi. συντόμως est *statim.* Sic *Machon* ap. *Athenae.* 8, p. 349. A.

— κυάθους πολλοὺς λαβὼν
τῷ δ' ἡλίῳ τὴν κύλικα δείξας, συντόμως
πιὼν ἐκάθευδε.

Corouam Ariadnes in sidera relatam memorant multi, v. c. *Diodor. Sic.* 4, 61. *Ouid.* fast. 5, 345. sq. *Hygin.* Poet. astron. 2, 5. etc. Quid vero de talibus fictionibus statuendum sit, *Achillis Tatii* verbis iam supra declaraui ad fragm. XXX.

LX.

Schol. Pindar. Nem. 5, 89. Φερεκύδης ἡνίοχον τὸν Φόρβαντα, φησὶ, Θησέως. σὺν ᾧ καὶ τὴν Ἀμαζόνα ἁρπάζει.

Alii Phorbantem dixerant Thesei magistrum. v. *Schol.* l. l. Quis vero fuerit hic Phorbas, non constat. Ap. *Pauf.* 6, 19. p. 500. est Phorbas quidam archon Atheniensium perpetuus. Sed hunc nullo modo intelligi posse, facile quemque docet temporum ratio. Quae autem fuerit illa Amazon ex mente Pherecydis, discimus e *Plutarcho* l. l. p. 12. A. de quo loco iam dictum est in *Hellanico* p. 7. et 117. nempe Antiope.

LXI.

De vxoribus Thesei locus classicus est ap. *Athenaeum* 13, p. 557. A. Ἴστρος ἐν τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ τῶν Ἀττικῶν, καταλέγων τὰς τοῦ Θησέως γενομένας γυναῖκας, φησὶ τὰς μὲν αὐτῶν ἐξ ἔρωτος γεγενῆσθαι, τὰς δ' ἐξ ἁρπαγῆς, ἄλλας δ' ἐκ νομίμων γάμων. ἐξ ἁρπαγῆς μὲν Ἑλένην, Ἀριάδνην, Ἱππολύτην. καὶ τὰς Κερκύονος, καὶ Σίνιδος θυγατέρας. νομίμως δ' αὐτὸν γῆμαι Μελίβοιαν, τὴν Αἴαντος μητέρα, γυναῖκα· Ἡσίοδος δέ φησιν καὶ Ἵππην καὶ Αἴγλην, δι' ἣν καὶ τοὺς πρὸς Ἀριάδνην ὅρκους παρέβη, ὥς φησι Κέρκωψ. Φερεκύδης δὲ προστίθησι καὶ Φερέβοιαν.

De hac Phereboea nihil mihi constat.

Iam ponam eas Pherecydeae historiae reliquias, quarum nihil simile habet Apollodorus.

LXII.

Schol. Apollon. 1, 831. et ex eo *Phavorin.* in v. Αἰγαῖον πέλαγος· Αἰγαῖος γὰρ οὗτος ὁ θεὸς (Neptunus) προσαγορεύεται, ὥς φησι Φερεκύδης.

Quidam ap. *Cellar.* notit. orb. antiq. T. I. p. 829. πέλαγος Αἰγαῖον interpretantur *mare vndosum*, quia, auctore *Hesychio*, a Doribus αἶγες vocantur fluctus.

Tzetz. ad *Lycophr.* 135. *Αἰγαῖον τὸ πέλαγος ἐκλήθη, ὅτι δίκην αἰγὸς ἁλμάτων κυματοῦται.* cf. ad v. 402. Ac hac sententia fortassis non alienus fuit Pherecydes. Neptunus enim *Αἰγαῖος* potest esse fluctuum s. vndarum auctor ac dominus. In praecedentibus vero haec scripsit *Schol. Apollon.* *τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ἐκλήθη ἀπὸ νήσου Αἰγῶν καλουμένης.* *Ὅμηρος* (Il. ϑ, 203.)· *οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγάς.* v. *Plin.* H. N. 4, 11. Manifestum est, hic Aegas Achaiae esse intelligendas. Et sane haec ratio non videtur spernenda. Certe *Pauf.* 7, 25. p. 590. eundem *Homeri* locum affert, his verbis adiectis: *δῆλον ὡς γέρα τοῦ Ποσειδῶνος ἐπίσης ἔν τε Ἑλίκῃ καὶ ἐν ταῖς Αἰγαῖς ἔχοντος.* Sed *Strabo* 8, p. 386. C. laudauit alium poetae locum ex Il. ν, 21. vbi *Αἰγὰς* in Euboea sitas accipere mauult, *ἀφ' ὧν εἰκὸς καὶ τὸ πέλαγος Αἰγαῖον κληθῆναι.*

LXIII.

Eustath. ad *Hom.* Il. ζ, p. 648, 36. *Δάειραν Φερεκύδης ἱστορεῖ Στυγὸς ἀδελφὴν, καὶ ἔοικε φησὶν οὕτως ἔχειν. ἐπὶ γὰρ ὑγρᾶς οὐσίας τάττουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν Δάειραν. διὸ καὶ πολεμίαν τῇ Δήμητρι νομίζουσι. ὅταν γὰρ θύηται αὐτῇ, οὐ πάρεστιν ἡ τῆς Δήμητρος ἱέρεια. καὶ οὐδὲ τῶν τεθυμένων γεύεσθαι αὐτὴν ὅσιον.*

Daira recte potuit a Pherecyde soror Stygis vocari. Vt enim Styx ap. *Hesiodum* (theog. 361.), ita Daira ap. *Pauf.* 1, 38. p. 93. est filia Oceani, quo loco eadem e quorundam sententia dicitur Mercurio peperisse Eleusinem heroem, a quo vrbs nomen traxit. Pro *φησὶν* fortassis legi possit *φύσιν*, vt sensus sit: *et videtur sane hoc cum rei natura consentire.* *Valesius* ad *Harpocrat.* p. 17. legit simpliciter: *καὶ ἔοικεν οὕτ. ἔχ.* Idem vir doctus ostendit, Dairae nomine ab aliis appellari Proserpinam, ab aliis Iunonem.

LXIIII.

Hesych. et ex eo *Phau.* Εὐρύμας, Ὠλένιος τὸ γένος, διάβολος δέ· ὅθεν ἀνῃρέθη ὑπὸ Πολυδεύκους. κεῖται ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Nihil mihi constat de hoc Euryma. Videtur idem esse qui Eurymnus, de quo in stromateo versuum prouerbialium, quem *Andr. Schottus* collectioni adagiorum ab ipso editae addidit, v. 255. haec leguntur:

Εὔρυμνος· μοχθηρὸς ὑπὲρ τὸν ὑπέρβολόν ἐστι. Scilicet, vt recte explicasse videtur *Erasmus* chill. 4, 2, 6., Eurymnus dictus est prouerbio, qui per calumniam conaretur fidos amicos inter se committere. Nam hic quum moliretur serere dissidium inter Castorem et Pollucem, alterum apud alterum insimulans, post deprehensus, vtrique grauissimas poenas dedit. *Plutarchus* de fraterno amore cap. 11. p. 483. C. μυθολογοῦσι — ὅτι ὁ Πολυδεύκης τὸν καταψιθυρίζοντα τοῦ ἀδελφοῦ πρὸς αὐτὸν, κονδύλῳ παίσας ἀπέκτεινεν.

LXV.

Phau. Ἄρυπες, Φερεκύδης· λέγονται δὲ οἱ Ἀχαιοὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α, Ἄρυπες.

Plenius rem tradit *Etymol. M.* Ἄρυπες, Φερεκύδης, ἀντὶ τοῦ Ῥύπες. πρόδηλον τὸ εἰρημένον. Ῥύπες γὰρ λέγονται οἱ Ἀχαιοί. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α, Ἄρυπες.

Scil. Ῥύπαι, quae eadem Ῥύπες vocabatur (v. *Steph. Byz.* in h. v. et *Strab.* 9, p. 385. D. Ap. *Pauf.* 7, 6. init. male scriptum est Ῥίπες), erat vnum ex illis duodecim oppidis, quae post Ionum migrationem Achaei forte inter se diuiserunt et incoluerunt. cf. *Herodot.* 1, 145. Vrbis huius rudera memorat *Pauf.* 7, 23. p. 582. Imperator enim Augustus Ἀχαιοὺς τοὺς ἐκ Ῥυπῶν, καταβαλὼν ἐς ἔδαφος Ῥύπας, in oppido Patris habitare iusserat. vid. c. 18. p. 569. Rhypes

igitur f. Rhypenfes erant populus Achaiae, neque fic, nifi forte a poetis, appellati putandi funt omnes Achaei. Pleonafmum illum litterae α etiam in aliis vocabulis videmus. Sic *Athenaeus* 2, p. 47. A. τὸ ἄνηστις, inquit, ἤτοι νῆστις, πλεονασμῷ τοῦ α, ὡς στάχυς, ἄσταχυς.

LXVI.

Steph. Byz. Ἀλόπη, πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Ἀλόπης τῆς Κερκύονος, ὡς Φερεκύδης. — ἔστι δὲ μεταξὺ Λαρίσσης τῆς Κρεμαστῆς, καὶ Ἐχίνου.

De Cercyone, Alopes patre, dixi ad *Hellanic.* fragm. XVII. vbi addere debebam, *Choerili* locum a *Paufania* 1, 14. p. 34. defumtum fuiffe e dramate, quod Alopes nomine infcripferat. E quo patet, quam celebris olim illa fuerit. Dicitur pater ipfe filiam interfeciffe, poftquam peperiffet Hippothoontem in agro Eleufinio. v. *Pauf.* 1, 39. Vix igitur intelligi poteft, quomodo ab hac Attica femina denominari potuerit oppidum Theffaliae, cuius etiam *Strabo* meminit 9, p. 427. B. et p. 432. D. vbi illud fuis quidem temporibus ad Phthiotidem referri ait, fed olim ad Locridem pertinuiffe. cf. *Apollon.* 1, 51. vbi *Schol.* Magnefiae tribuit.

LXVII.

Steph. Byz. Αἰόπη, πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Φερεκύδης.

LXVIII.

Steph. Byz. Φρίξα, πόλις. ἡ δὲ Φρίξα κεῖται μὲν τῆς Ὀλυμπίας ἀπέχουσα στάδια λ'. Φερεκύδης δὲ Ἀρκαδίας αὐτὴν γράφει.

Phrixa nec a *Pauf.* 6, 21. p. 507. vbi ruderum eius mentionem facit, ponitur in Arcadia, fed in Elide.

LXVIIII.

Schol. Apollon. 3, 62. Φερεκύδης· Αἴτωνος (υἱὸς Ἰξίων). φησὶ δὲ ὡς γαμήσας Δίαν τὴν Ἠϊονέως θυγατέρα, πολλὰ ὑπέσχετο δώσειν δῶρα (Cod. Parif. ἔδνα). ἐλθόντος δὲ ἐπὶ ταῦτα τοῦ Ἠϊονέως, βέρεθρον ποιήσας καὶ πυρακτώσας, σκεπάζει αὐτὸ λεπτοῖς ξύλοις καὶ κόνει λεπτῇ. ἐμπεσὼν δὲ ὁ Ἠϊονεὺς ἀπόλλυται. λίσσα δὲ τῷ Ἰξίονι ἐνέπεσε διὰ τοῦτο, καὶ οὐδεὶς αὐτὸν ἤθελεν ἁγνίσαι οὔτε θεῶν οὔτε ἀνθρώπων. πρῶτος γὰρ ἐμφύλιον ἄνδρα ἀπέκτεινεν. ἐλεήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἁγνίζει, καὶ ἁγνισθεὶς ἠράσθη τῆς Ἥρας. ὁ δὲ Ζεὺς νεφέλην ὁμοιώσας Ἥρᾳ, παρακοιμίζει αὐτῷ. καὶ ὕστερον ποιήσας τετράκνημον τροχὸν, καὶ δεσμεύσας αὐτὸν, τιμωρεῖται.

De parentibus Ixionis quanta fit fententiarum diuerfitas, oftendit locus *Schol. Pindar.* Pyth. 2, 40. τὸν Ἰξίονα οἱ μὲν Ἀντίωνος γενεαλογοῦσιν, ὡς Αἰσχύλος. Φερεκύδης δὲ, Πεισίωνος. ἔνιοι δὲ, Ἄρεος. οἱ δὲ, Φλεγύα. Ἀσκληπιάδης δὲ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν τραγῳδουμένων οὕτω γράφει. προσιστοροῦσι δὲ ἔνιοι, ὡς καὶ μανείη ὁ Ἰξίων, ὡς καὶ Φερεκύδης. καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ τροχοῦ δὲ κόλασιν αὐτῷ παρεγκεχειρήκασιν. ὑπὸ γὰρ δίνης καὶ θυελλῶν αὐτὸν ἐξαρπασθέντα φθαρῆναί φασιν. in quo quidem loco illud maxime mirum eft, quod Ixionem Pherecydes dicitur feciffe Pifionis filium, non, vt ap. *Schol. Apollon.* eft, Aetonis. Non potuit ipfius Pherecydis hic error effe, fed eft haud dubie alteriusutrius Scholiaftae, qui patrem Ixionis cum auo confuderit. Poffis etiam librariorum negligentiam accufare, faltem de nomine *Αἴτωνος* ipfo. Et mihi quidem videtur lacuna effe in *Schol. Apollon.* cuius librarius fcribere debebat: οἱ δὲ Ἀντίωνος γενεαλογοῦσιν, Φερεκύδης δὲ Πεισίωνος. *Weffelingio* ad *Diodor. Sicul.* 4, 69. probabilius videtur fic reponi: Φερεκύδης δὲ, Πείσωνος· Αἰσχύλος, Ἀντίωνος. Phlegyae, Lapitharum regis, filius dicebatur ab *Euripide*, in fabula Ixione, vt videtur. Verba funt ap. *Schol. Apollon.* Quae de Dia,

Eionei vel potius Deionei (quanquam illud nomen vel ex *Homer.* Il. η, 11. notum eſt. vid. ad fragm. XVIII.) filia narrauit Pherecydes, ea *Hyginus* quoque habet fab. 155. vbi v. interpp. Pro βέρεθρον in Codice Pariſ. eſt βάραθρον.

πυρακτοῦν nil poteſt eſſe niſi *igni* vel *candentibus carbonibus implere.* *Tzetz.* ad *Lycophr.* 63. habet πεπυρακτωμένας δρῦς, et 272. τὸ πεπυρακτωμένον σίδηρον. Proprie eſt *in igni verſare, amburere*, vt in priori *Tzetzae* loco et ap. *Arrian.* Ind. 4, 14. Sic *Plutarch.* de garrulitate c. 8. p. 506. B. τὸ πεπυρακτωμένον ἐκεῖνο καὶ παρεσκευασμένον ὄργανον ἐπὶ τὸν ὀφθαλμὸν Cyclopis apud *Homerum* Odyſſ. 1, 328. vbi legitur ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ. Quod *Callimachus* h. in Dian. 49. μύδρον dixit, *Scholiaſtes* explicat σίδηρον πεπυρακτωμένον. Amoris Ixionis in Iunonem, et mutatae in Iunonem nubis, e qua Ixion Centauros genuerit, meminere multi, v. c. *Pindarus* Pyth. 2, 49. ſqq. *Palaephatus* c. 1. De rota itidem conſentit *Pindarus* v. 73. ſqq. eiusque *Schol.* ad Olymp. α, 97. Fabulam de hac poena magis deinde exornarunt poetae, dum Ixionem rotae huic anguibus illigatum finxere. v. *Virgil.* Ge. 3, 38. vbi tamen pro *angues* alii legunt *orbes.* Aliter item Aen. 6, 601. ſqq.

LXX.

Schol. Pindar. Iſthm. 1, 79. τὸν Μινύαν οἱ μὲν Ὀρχομενοῦ γενεαλογοῦσιν, ὡς Φερεκύδης, ἔνιοι δὲ ἔμπαλιν τὸν Ὀρχομενὸν, Μινύου. ἔνιοι δὲ ἀμφοτέρους Ἐτεοκλέους γενεαλογοῦσι.

Praeter has diuerſitates poſſent aliae multae afferri, natae e confuſis inter ſe Minyis Boeoticis et Theſſalicis, quorum hi ab illis orti erant. Nam *Schol. Apollon.* 3, 1093. Minyam, Orchomeni conditorem, dicit fuiſſe filium Neptuni e Chryſogone, quam *Pauſ.* 9, 36. p. 783. Chryſogeniam vocat, quae patrem habuit Almum,

Sisyphi filium, nepotem Aeoli. Sed idem alio loco (1, 230.) tradit genealogiam hanc: Orchomenus, a quo oppidum Orchomenus nomen habet, natus est Ioue et Hesione, Danai filia. Hic Orchomenus vxorem habuit Hermippen, Boeoti filiam. Cum hac rem habuit Neptunus. Ergo Minyas, quem Hermippe peperit, potuit recte et Neptuni et Orchomeni filius putari. Minyas duas habuit vxores, alteram Clytodoram, e qua suscepit Presbonem, Periclymenen et Eteoclymenen, alteram Phanosyram, Paeonis filiam, quae peperit Orchomenum, Diochthondem et Athamantem. Itaque in priori huius Scholiastae loco de Boeotico Minya agi puto, in altero de Thessalico. cf. ad *Hellanic.* fragm. XLVIII. et *Pauf.* l. l. qui in eo discedit a *Schol. Apollon.* et a Pherecyde, quod Minyam vocat Chrysis filium, Chrysen autem filium Neptuni e Chrysogenia, filia Almi, qui patre vsus est Sisypho. Sciremus fortassis plura et certiora de rebus Orchomeniorum, si superesset *Callippi Corinthii συγγραφὴ ἐς Ὀρχομενίους*, quam *Pauf.* laudat 9, 29.

LXXI.

Schol. Sophocl. Oedip. Tyr. 785. *Φερεκύδης φησὶ Μέδουσαν εἶναι τὴν Πολύβου γυναῖκα, θυγατέρα δὲ Ὀρσιλόχου τοῦ ἀδελφειοῦ.*

Polybus erat rex Corinthiorum (v. *Apollod.* 3, 5, 7.). Mercurii filius e Chthonophyle, Sicyonis filia, dicitur a *Pausan.* 2, 6. p. 125. Vxorem eius *Apollodorus* l. l. vocat Periboeam, *Sophocles* l. l. et *Seneca* Oedip. 802. Meropen. Quae tradendi diuersitas vel ex eo videtur nata esse, quod Polybus plures fortassis vxores habuit, vel inde, quod hoc argumentum valde celebratum est a poetis, qui suam quisque, quam acceperant, famam, suumque ingenium secuti videntur. In eo tamen omnes conueniunt, ad Polybi vxorem perlatum fuisse a bubulcis et ab illa educatum Oedipum

infantem, quem Laius pater, rex Thebarum in Boeotia, certior factus ab oraculo, fore vt filius, qui ipsi nasceretur, patrem aliquando occideret, exponi iussserat in monte Cithaerone. Orsilochus fuit frater Polybi, si recte habet lectio ἀδελφειοῦ, nec ἀδελφιδοῦ legendum est.

LXXII.

Schol. Homer. Odyss. λ, 325. *Μαῖρα, ἡ Προίτου τοῦ Θερσάνδρου θυγάτηρ καὶ Ἀντείας τῆς Ἀμφιάνακτος, ἐγένετο κάλλει διαπρεπεστάτη. ἡγουμένη δὲ περὶ πλείονος τὴν παρθενίαν, εἵπετο τῇ Ἀρτέμιδι ἐπὶ τὰ κυνηγέσια. ταύτης ἐρασθεὶς Ζεὺς ἀφικνεῖται ὡς αὐτὴν, καὶ λανθάνων διαφθείρει. ἡ δὲ ἔγκυος γενομένη τίκτει Λοκρὸν τὸ ὄνομα παῖδα, ὃς Θήβας μετ' Ἀμφίονος καὶ Ζήθου οἰκίζει. τὴν δὲ Μαῖραν λέγεται τοξευθῆναι ὑπὸ Ἀρτέμιδος, διὰ τὸ μηκέτι παραγίνεσθαι εἰς τὰ κυνηγέσια. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.*

Etsi *Apollod.* 2. 2, 1. hunc Proetum dicit non dicit non diuersum esse ab Abantis filio, Lyncei nepote, de quo v. fragm. XXVI. qui e quorundam sententia Iobatae, secundum alios Amphianactis filiam vxorem duxerit, quae ab *Homero* (Il. ζ, 160.) Antea, a tragicis Stheneboea vocetur (cf. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 17.): tamen ex hac ipsa narrationis diuersitate intelligitur, hos duo Proetos distinguendos esse et a tragicis atque *Apollodoro* male confusos. *Pauſ.* 10, 30. p. 872. clarum facit discrimen. Vbi enim pictum aliquod Maerae simulacrum commemorauit, addit haec: *περὶ δὲ αὐτῆς πεποιημένα ἐστιν ἐν Νόστοις, ἀπελθεῖν μὲν παρθένον ἔτι ἐξ ἀνθρώπων* (*Euſtath.* ad Odyss. λ, p. 1688. 64. *ἕτεροι παρθένον φασὶ τὴν Μαῖραν ἀποθανεῖν*) *θυγατέρα δὲ αὐτὴν εἶναι Προίτου τοῦ Θερσάνδρου, τὸν δὲ εἶναι Σισύφου.* cf. 9, 34. p. 779. it. 2, 4. p. 120. vbi Thersander diserte dicitur frater Glauci, qui genuit Bellerophontem. Hic vero Anteae fraude a Proeto pulsus fuit

Argis. v. *Hom.* Il. ζ, 155. ſqq. *Horat.* 3, od. 7, 13. ſqq. De iis, quae deinde ſequuntur, nil compertum habebam.

LXXIII.

Schol. Apollon. 1, 645. *Φερεκύδης φησὶν, ὅτι δῶρον*) εἶχε παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ ὁ Αἰθαλίδης, τὸ**) τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ποτὲ μὲν εἰς ᾅδου***), ποτὲ δὲ ἐν τοῖς ὑπὲρ τὴν γῆν τόποις εἶναι.*

Valde celebratus fuit hic Aethalides per narrationem illam, quae traditur a ſcriptoribus, inprimis Pythagoricis, ita vt nec *Heraclides Ponticus* ap. *Diog. Laert.* 8, 4. eam reddere dubitaret. Taceo poetas, *Horat.* 1, od. 28, 10. *Ouid.* met. 15, 160. ſqq. et alios. Nempe Pythagoras, vtpote metempſychoſeos dogma amplexus, iam ſaepe ſe in hac terra vixiſſe, et quum aliorum, tum huius quoque Aethalidis perſonam geſſiſſe iactauit. Aethalides autem, vt ex ipſo *Apollonio* videmus, fuit filius Apollinis et praeco, inſigni memoria praeditus, et comes Argonautarum, quos vt Hypſipyle, Thoantis filia, regina Lemni, exciperet, ille inprimis blanda ſua facundia effecit. (v. *Ouid.* heroidd. 6.) *Hyginus* fab. 14. vocat eum filium Mercurii ex Eupolemia, Myrmidonis filia. Tempore belli Troiani reuiuiſcens Aethalides, fiebat Euphorbus, Panthi filius, (v. *Hom.* Il. ρ, 9. ſqq.) a Menelao deinde occiſus. v. Il. ρ, 46. ſqq. Vnde *Tatianus* orat. contr. Graec. p. 265. B. *Πυθαγόρας*, inquit, *Εὔφορβος γεγενῆσθαι φησίν.* Sed *Heraclide* auctore l. l. Pythagoras dicebat, poſt mortem Aethalidis ſe factum fuiſſe Hermotimum, tum

*) Cod. Pariſ. *χάριν.*

**) Cod. Pariſ. *ὥστε.*

***) Cod. Pariſ. habet *κατιοῦσαν εἰς ᾅδου διατρίβειν ἐκεῖ, ποτὲ δὲ ἐπανιοῦσαν εἰς τὸ σῶμα μετὰ τῶν ἀνθρώπων διάγειν.*

Pyrrhum, piscatorem Delium, tandemque Pythagoram. Alii aliter.

LXXIII. b.

Tzetzes in Exegesi in Iliadem p. 38, 11. *Πρίαμος ὁ Λαομέδοντος καὶ Λευκίππης υἱός, κατὰ Φερεκύδη τὸν Σύρον ἱστορικόν, γήμας Ἑκάβην τὴν Δύμαντος, τοῦ Ἠϊονέως, πολλοὺς μὲν υἱούς, πολλὰς δὲ θυγατέρας ἐσχήκει.*

Pro *τὸν Σύρον* etiam hoc loco legendum est *τὸν Λέριον*. Cf. §. 10. not. ee). Quod Pherecydes Hecubam fecit Dymantis filiam, *Homerum* secutus est Il. *π*, 718. Cf. ad *Hellanici* fragm. CXXXX.

LXXIIII.

Tzetz. ad *Lycophr.* 570. *Φερεκύδης φησίν, ὅτι Ἄνιος ἔπεισε τοὺς Ἕλληνας παραγενομένους πρὸς αὐτόν, αὐτοῦ μένειν τὰ ἐννέα ἔτη, δεδόσθαι δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν θεῶν τῷ δεκάτῳ ἔτει ναυστολῆσαι ἐπὶ τὴν Ἴλιον, καὶ πορθῆσαι αὐτήν. χρησμὸς γὰρ τοῖς Ἕλλησιν ἐδόθη, Τροίας κρατῆσαι τῷ δεκάτῳ χρόνῳ. ὑπέσχετο δὲ αὐτοῖς, καὶ ὑπὸ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τρέφεσθαι.*

Phauorin. in v. *Ῥοιώ· Φερεκύδης δέ φησιν, ὅτι Ἴνιος ἔπεισε τοὺς Ἕλληνας παραγενομένους εἰς αὐτόν, αὐτοῦ μένειν τὰ ἐννέα ἔτη, δεδόσθαι δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν θεῶν τῷ δεκάτῳ ἔτει πορθῆσαι τὴν Ἴλιον.*

In *Tzetza* verum nomen est, *Ἄνιος*. Nam *Ἴνιος* ap. *Phau.* descriptoris incuriae debet tribui. Anius, rex insulae Deli, fuit filius Apollinis ex Rhoeo, Staphyli et Chrysothemidis filia, quae tamen ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 18. dicitur filia Scamandri, mater Tithoni, et in *Tzetzae* chiliadd. 7. 980. uxor Aesonis, mater Iasonis. De Anio vid. *Dionys. Halic.* archaeol. 1, 50. p. 125. ed. *Reisk. Diodor. Sic.* 5, 62. it. *Virg.* Aen. 3, 80. *Ouid.* metamm. 13, 632. sqq.

LXXV.

Schol. Pindar. Pyth. 11, 25. de Oreſtis nutrice: Φερεκύδης Λαοδάμειαν λέγων αὐτήν, τὸν ταύτης φησὶ παῖδα ἀνῃρῆσθαι ὑπὸ Αἰγίσθου, νομιζόμενον Ὀρέστην εἶναι. τὸν δὲ Ὀρέστην ἐκκλαπέντα, εἶναι τριῶν ἐτῶν, ὡς Ἡρόδωρος ἐν Πελοπείᾳ.

Pindarus Oreſtis nutricem vocat Arſinoen. *Sophocles* Electr. 12. videtur Electrae, Oreſtis ſorori, tribuere conſeruationem fraterculi. *Seneca* certe id manifeſte facit, Agam. 929. ſqq. Sed haec omnia quam parum inter ſe differant, facile cuique patet. Genus vtriusque nutricis ignoratur.

LXXVI.

Schol. Eurip. Oreſt. 1645. Ἀσκληπιάδης ἱστορεῖ, ὑπὸ ὄφεως αὐτὸν (Oreſtem) δηχθέντα ἐν Παῤῥασίῳ τελευτῆσαι. ὁ δὲ Φερεκύδης, ὅτι καὶ ἔπειτα τὸν Ὀρέστην αἱ Ἐριννύες διώκουσιν. ὁ δὲ καταφεύγει εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἵζει ἱκέτης πρὸς τῷ βωμῷ. αἱ δὲ Ἐριννύες ἔρχονται ἐπ' αὐτὸν, θέλουσαι ἀποκτεῖναι, καὶ ἐρύκει αὐτὰς ἡ Ἄρτεμις. ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις αὕτη Ὀρέστειον καλεῖται, ἀπὸ Ὀρέστου.

Oreſtem poſt interfectam matrem a furiis vexatum, h. e. inſanientem, in Arcadia commoratum eſſe, et quidem antequam in Areopago iudicaretur, ſi ſequaris ſententiam ſcriptorum Peloponneſiacorum et Euripidis, tradit etiam *Pauſ.* 8, 34. quanquam multis admixtis, quae ſeriori aetate ad rem ornandam videntur excogitata. Oppidi Oreſtei in Arcadia inde nominati meminit idem 8, 3. In quoduam vero Dianae templum Oreſtes confugerit, non annotatum inueni. Ab Arcadibus inprimis quidem Mineruam cultam fuiſſe, inde veriſimile fit, quod eam apud ſe natam et educatam putarunt, teſte *Pauſ.* 8, 26. p. 652. Sed nec Dianam neglexerunt, vt recte colligi poteſt e ſupra allato

exemplo de Diana Ἡμέρῃ f. Ἡμερησίᾳ. v. ad fr. XXVI. In huius Dianae templum fortaffis Oreftes quoque infanus conceffit. In vniuerfum de Oreftis vltimis legendi funt, quos *Creuzerus* Meletemm. P. I. p. 82. laudauit.

LXXVII.

Schol. Homer. Odyff. ο, 223. *Πολυφείδης ὁ Μαντίου* (*Buttm.* ὁ *Μαντείου.* Mediol. ὁ *μάντις*) *Σαρισοῦσαν γήμας, γίνονται αὐτῷ παῖδες Ἁρμονίδης καὶ Θεοκλύμενος· ὃς κτείνας ἐμφύλιον ἄνδρα, φεύγει εἰς τὴν Πύλον. συντυχὼν δὲ θύοντι Τηλεμάχῳ, δεῖται αὐτοῦ σῶσαι αὐτὸν εἰς τὴν Ἰθάκην. εἰπόντα δὲ αὐτὸν τὰ περὶ τοῦ πατρὸς ἀληθῆ μαντεῖα, πολὺ μᾶλλον ἐτίμησεν. ὅθεν καὶ Θεοκλύμενος φιλοφρονούμενος ὑπὸ τῶν περὶ τὰν Ὀδυσσέα δεῦρο τὸν βίον καταστρέφει. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.*

Hiftoria vberius defcripta legi poteft in ipfo *Homeri* loco. Nempe Mantius fuit Melampodis filius, frater Antiphatis, cuius filius erat Oicles, nepos Amphiaraus, vates fatis nobilis, quo mortuo Mantii filius Polyphides ab Apolline accepit vaticinandi facultatem. Huius filius Theoclymenus, qui ad Telemachum confugit, ipfe quoque fcientia res futuras praedicendi polluit. Paullo aliter rem tradit *Pauf.* 6, 17. p. 494. quem locum, quum corruptus effet, bene ex *Homero* emendarunt interpretes. De Sarinfa, Theoclymeni et Harmonidis matre, nihil me legere memini, vt nec de his ipfis eius filiis. Alius enim Harmonides ille eft, quem nonnulli ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 93. dicebant nauem fabricaffe, qua Paris vectus eft Lacedaemonem. Et alius Theoclymenus, Protei et Pfamathes filius, eft ap. *Eurip.* Helen. 4—9.

LXXVIII.

Schol. Eurip. Oreft. 1654. *Φερεκύδης φησὶ,*

περὶ παίδων χρησμὸν αἰτοῦντα τὸν Νεοπτόλεμον ἀναιρεθῆναι. ἐπεὶ Νεοπτόλεμος Ἑρμιόνην γαμεῖ τὴν Μενελάου, καὶ ἔρχεται εἰς Δελφοὺς περὶ παίδων χρησόμενος. οὐ γὰρ αὐτῷ ἐγένοντο ἐξ Ἑρμιόνης. καὶ ὁρᾷ κατὰ τὸ χρηστήριον κρέα διαρπάζοντας τοὺς Δελφοὺς, ἀφαιρεῖται τὰ κρέα αὐτοὺς, ἑαυτὸν δὲ κτείνει μαχαίρᾳ. ὁ δὲ τούτων ἱερεὺς κατορύσσει αὐτὸν ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ.

Neoptolemus, Achillis filius, de cuius matre v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 183. ab *Homero*, vt conftat femper Neoptolemus vocatur. Sed auctor carminum Cypriorum ap. *Pauf.* 10, 26. p. 863. dicebat, eum a Lycomede Pyrrhum, a Phoenice Neoptolemum dictum fuiffe, quoniam Achilles adhuc iuuenis bellare coeperit. Pro ὁρᾷ melius erat ὁρῶν. Sequentia verba: ἑαυτὸν δὲ — κατορύσσει, *Leopardus* iam (emendatt. 20, 9.) praeclare ita conftituit: αὐτὸν δὲ κτείνει Μαχαιρεὺς, ὁ τούτων ἱερεὺς, καὶ κατορ. Praeter *Strabonem* enim *Paufanias* quoque 10, 24. p. 858. vbi de Delphis agit, commemorat illum focum (ἑστίαν), ad quem (ἐφ' ᾗ) Neoptolemum occidit facerdos Apollinis. Et Pherecydes in loco Scholiaftae non diffentire ab aliis dicitur de mortis genere, fed tantum de cauffa, ob quam Delphos venerit. Alii enim, in his *Euripides* l. l. et Androm. 49. fqq. factum id effe dicebant, vt poenas ab Apolline repeteret de interfecto Achille. Quomodo intelligenda fint verba ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ, docet *Pauf.* l. l. ἐξελθόντι τοῦ ναοῦ, καὶ τραπέντι ἐς ἀριστερὰ, περίβολός ἐστι, καὶ Νεοπτολέμου τοῦ Ἀχιλλέως ἐν αὐτῷ τάφος.

LXXVIIII.

Schol. Homer. Villoifon. Il. β, 585. (Catal. nau. 92.) Οἴτυλον, ὡς δάκτυλον· ἄρχεται γὰρ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς οι διφθόγγου. κακῶς δὲ Τυραννίων, οἰόμενος ἄρθρον εἶναι τὸ οι, καὶ παρὰ τὴν συνήθειαν τοῦ ποιη-

τοῦ ἁμαρτάνων, καὶ παρὰ τὴν ἱστορίαν· εἴ γε οὕτως φησὶ καὶ Φερεκύδης·

τοῦ δὲ γίνεται Ἀμφάναξ· τοῦ δ' Οἴτυλος, ἀφ' οὗ ἡ πόλις ἡ ἐν Σπάρτῃ καλεῖται.

Hic ἐν Σπάρτῃ poſitum eſſe pro ἐν τῇ Λακωνικῇ, vix opus eſt vt moneatur.

LXXX.

Schol. Homer. Villoiſ. Il. β, 592. (Catal. nau. 99.) Φερεκύδης ὁ Ἀθηναῖος τὸ μὲν ἐΰκτιτον, κύριον ὄνομα παρέλαβεν, τὸ δὲ αἰπυ, ἐπίθετον.

Plerique contra ſentiunt.

LXXXI.

Schol. Hom. Villoiſ. Il. η, 135. Φειὰ δὲ πόλις τῆς Ἤλιδος. οἱ δὲ, τῆς Ἀρκαδίας, παρ' ἣν ὁ Ἰαρδάνης ῥεῖ. ἀλλὰ καὶ ἡ Φειὰ παραθαλάσσιος ἐστι· καὶ Ἰάρδανος οὐχ ὁρᾶται ποταμὸς αὐτόθι. ἄμεινον οὖν ὡς Δίδυμος· Φηρᾳ, Σπάρτῃ, καὶ Δαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα· οὕτω γὰρ καὶ Φερεκύδης ἱστορεῖ.

Pro Δαρδάνου legendum eſſe Ἰαρδάνου, facile docent reliqua verba.

ACVSILAI FRAGMENTA.

De Acuſilai aetate et vita pauca ſunt, quae veteres nobis tradiderunt. Appoſui ſingulos locos.

I.

Suidas: Ἀκουσίλαος, Κάβα υἱὸς, Ἀργεῖος, ἀπὸ Κερκάδος πόλεως, οὔσης Αὐλίδος πλησίον· Ἱστορικὸς πρεσβύτατος. ἔγραψε δὲ Γενεαλογίας ἐκ δέλτων χαλκῶν, ἃς λόγος εὑρεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ, ὀρύξαντά τινα τόπον τῆς οἰκίας αὐτοῦ.

Eadem habet *Eudocia* in Violario p. 49. niſi quod Κεκάδος pro Κερκάδος dedit. *Diogenes Laert.* 1, 41. Acuſilaum fuiſſe dicit filium Κάβα ἢ Σκάβρα, Ἀργεῖον.

II.

Dionyſ. Halic. περὶ τῶν Θουκυδ. ἰδιωμ. p. 138, 31. ἀρχαῖοι μὲν οὖν συγγραφεῖς πολλοὶ, καὶ κατὰ πολλοὺς τόπους ἐγένοντο πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. ἐν οἷς ἐστιν Εὐγέων τε ὁ Σάμιος, καὶ Δηΐοχος ὁ Προικοννήσιος, καὶ Εὔδημος ὁ Πάριος, καὶ Δημοκλῆς ὁ Φυγελεὺς, καὶ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος, ὅ τε Ἀργεῖος Ἀκουσίλαος.

III.

Ioseph. contra Apion. 1, p. 1034. et ex eo *Euseb.* praep. euang. 10, 7. p. 478. A. B. οἱ τὰς ἱστορίας ἐπιχειρήσαντες συγγράφειν παρ' αὐτοῖς (τοῖς Ἕλλησι), λέγω δὲ τοὺς περὶ Κάδμον τε τὸν Μιλήσιον, καὶ τὸν Ἀργεῖον Ἀκουσίλαον, καὶ μετὰ τούτων εἴ τινες ἄλλοι λέγονται γενέσθαι, βραχὺ τῆς τῶν Περσῶν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα διαστρατείας τῷ χρόνῳ προὔλαβον.

Simsonus eum ponit anno mundi 3485. ante Christum 518. V. C. 234. Darii Hystaspis 2. Olymp. 65. Acocha archonte.

IIII.

Clem. Alex. stromm. 1, p. 299. D. nonnulli Ἀκουσίλαον τὸν Ἀργεῖον ἐγκατέλεξαν τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς. Eadem narrat *Diog. Laert.* 1, 41. et 42.

V.

Tatian. orat. contra Graecos c. 24. ἐῤῥέτω καὶ τὰ Ἀκουσιλάου μυθολογήματα.

Vulgo legitur Ἡγησιλάου. Sed illam lectionem, quam supra posui, dudum restituendam esse vidit *Ionsius* de scriptorib. philosoph. 1, 3.

VI.

Clem. Alex. stromm. 6, p. 629. A. τὰ Ἡσιόδου μετήλλαξαν εἰς πεζὸν λόγον καὶ ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν Εὔμηλός τε καὶ Ἀκουσίλαος οἱ ἱστοριογράφοι.

VII.

Ioseph. et *Euseb.* ll. ll. περίεργος δ' ἂν εἴην ἐγὼ, τοὺς ἐμοῦ μᾶλλον ἐπισταμένους διδάσκων, ὅσα μὲν Ἑλλάνικος Ἀκουσιλάῳ περὶ τῶν γενεαλογιῶν διαπεφώνηκεν· ὅσα δὲ διορθοῦται τὸν Ἡσίοδον Ἀκουσίλαος.

VIII.

Suidas: Ἑκαταῖος Μιλήσιος — πρῶτος ἱστορίαν

πεζῶς ἐξήνεγκε· συγγραφὴν δὲ Φερεκύδης· τὰ γὰρ Ἀκουσιλάου νοθεύεται.

Eadem repetit lexicographus in v. ἱστορῆσαι et συγγράφω. In omnibus autem his locis antiquiores *Suidae* editiones habent Ἀγησιλάου, quod in Ἀκουσιλάου mutandum eſſe primus vidit *Voſſius* de hiſtoricis Graecis 1, 2. p. 13. Eodem modo in *Eudociae* Violario p. 163. corrigendum eſt Ἀγεσιλάου.

Adriani tamen aetate, hoc eſt, ſecundo poſt Chriſtum natum ſaeculo, nondum a doctis hominibus Acuſilai ſcripta putata fuiſſe ſpuria, recte colligere videmur ex iis, quae *Suidas* in Σαβῖνος, et *Eudocia* in Violario p. 381. retulere. Verba ſunt:

Σαβῖνος, σοφιστὴς (*Eudocia* ῥήτωρ) γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος, ἔγραψεν εἰς Θουκυδίδην, καὶ Ἀκουσίλαον, καὶ ἄλλους, ὑπομνήματα· καὶ ἕτερά τινα ἐξηγητικά.

VIIII.

Iam ipſas operis ab Acuſilao ſcripti reliquias ita diſpoſitas afferam, vt primo collocentur illi loci, qui diſerte dicuntur depromti eſſe ex opere γενεαλογιῶν, deinde reliqui ponantur ſecundum chronologiam, praeter eos, quibus poſtremum locum deſtinaui, in quibus vel conſentit cum *Heſiodo* vel ab eo disſentit.

Schol. Apollon. 4, 1147. vellus illud aureum, de quo v. *Pherecyd.* fragm. XLII. Ἀκουσίλαος ἐν τῷ περὶ γενεαλογιῶν πορφυρευθῆναι φησὶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

X.

Schol. Apollon. 4, 992. Ἀκουσίλαος ἐν τῇ τρίτῃ φησὶν, ὅτι ἐκ τῆς ἐκτομῆς τοῦ Οὐρανοῦ ῥανίδας ἐνεχθῆναι συνέπεσεν, τουτέστι σταγόνας, κατὰ τῆς γῆς· ἐξ ὧν γεννηθῆναι τοὺς Φαίακας. οἱ δὲ, τοὺς γίγαντας. καὶ Ἀλκαῖος δὲ κατὰ τὰ αὐτὰ Ἀκουσιλάῳ λέγει τοὺς Φαίακας ἔχειν τὸ γένος ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ Οὐρανοῦ.

XI.

Harpocratio: Ὁμηρίδαι· γένος ἐν Χίῳ, ὥσπερ Ἀκουσίλαος ἐν τρίτῃ.
v. *Hellanic.* fragm. XXVIII.

XII.

Strabo 10, p. 472. D. Ἀκουσίλαος ὁ Ἀργεῖος ἐκ Καβείρης καὶ Ἡφαίστου Κάμιλον λέγει. τῶν δὲ, τρεῖς Καβείρους, ὧν Νύμφας Καβειράδας.
v. *Pherecyd.* fragm. XXXI.

XIII.

Etymol. M. Κοῖος· ὁ πατὴρ Λητοῦς· παρὰ τὸ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν καὶ συνιέναι, ὅ ἐστι συνετός. Κοῖόν θ' Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε: (Eſt locus *Heſiodi* theog. 134.) — οἱ Αἰολεῖς τὸ κ ἀντὶ τοῦ π (leg. ν) κέχρηνται. οὗτοι δὲ Τιτᾶνες καὶ Τιτανίδες καλοῦνται, ὡς Ἀκουσίλαος.

XIIII.

Tzetzes ad *Lycophr.* 177. Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, Ἴναχος· Ἰνάχου καὶ Μελίας, τῆς Ὠκεανοῦ, Φορωνεύς, καὶ Αἰγιαλεὺς ἄπαις, ἀφ' οὗ Αἰγιάλεια ἡ χώρα. Φορωνεὺς δυναστεύων Πελοποννήσου, ἐκ Τηλοδίκης νύμφης γεννᾷ Ἄπιν καὶ Νιόβην. Ἄπις οὖν τυραννικῶς ζῶν, ἀναιρεῖται ὑπὸ Θελξίονος καὶ Τελχῖνος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Ἀπία, ἡ τῆς Πελοποννήσου. Νιόβης, τῆς Ἄπιδος ἀδελφῆς, καὶ Διὸς, Ἄργος, ἀφ' οὗ ἡ χώρα. κατὰ δὲ Ἀκουσίλαον, καὶ Πελασγὸς σὺν Ἄργῳ, ἀφ' οὗ ἡ Πελοποννήσου χώρα, ἡ καὶ Ἀπία λεγομένη, μέχρι Φαρσαλίας καὶ Λαρίσσης, Πελασγία ἐκλήθη.
Cf. fragm. XXXVII.

XV.

Ge. Syncellus chronograph. p. 64. B. C. οὐδὲν ἀξιομνημόνευτον Ἕλλησιν ἱστορεῖται πρὸ Ὠγύγου, πλὴν

τοῦ Φορωνέως τοῦ συγχρονίσαντος αὐτῷ, καὶ Ἰνάχου τοῦ Φορωνέως πατρὸς, ὃς πρῶτος Ἄργους ἐβασίλευσεν, ὡς Ἀκουσίλαος ἱστορεῖ.

Conf. *Pausan.* II. 15. p. 144. sq.

XVI.

Clemens Alexandr. ſtromm. 1, p. 321. A. et ex eo *Euſeb.* praep. euang. 10, 12. p. 497. D. Ἀκουσίλαος Φορωνέα πρῶτον ἄνθρωπον (*Euſeb.* ἀνθρώπων) γενέσθαι λέγει. — ἐντεῦθεν ὁ Πλάτων ἐν Τιμαίῳ (T. III. p. 22. A.) κατακολουθήσας Ἀκουσιλάῳ, γράφει· καί ποτε προαγαγεῖν βουληθεὶς αὐτοὺς περὶ τῶν ἀρχαίων εἰς λόγους τῶν τῆδε, τὰ ἀρχαιότατα λέγειν ἐπιχειρεῖν, περὶ Φορωνέως τε τοῦ πρώτου λεχθέντος καὶ Νιόβης.

cf. ad *Hellanic.* p. 103. Addendus eſt alius eiusd. *Euſeb.* locus praep. eu. 10, 10. p. 489. A. ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ παρ' ἐκείνοις (Ἀττικοῖς) αὐτόχθονος πιστευθέντος, ἐφ' οὗ γέγονεν ὁ μέγας καὶ πρῶτος ἐν τῇ Ἀττικῇ κατακλυσμὸς, Φορωνέως Ἀργείων βασιλεύοντος, ὡς Ἀκουσίλαος ἱστορεῖ, μέχρι πρώτης Ὀλυμπιάδος — ἔτη συνάγεται χίλια εἴκοσιν. qui locus petitus eſt ex *Iulio Africano.*

XVII.

Pauſan. 2, 16. p. 146. de Mycene: ταύτην εἶναι θυγατέρα Ἰνάχου, γυναῖκα δὲ Ἀρέστορος, τὰ ἔπη λέγει, ἃ δὴ Ἕλληνες καλοῦσιν Ἠοίας μεγάλας· ἀπὸ ταύτης οὖν γεγονέναι καὶ τὸ ὄνομα τῇ πόλει. ὃν δὲ φασὶ προσποιούμενοι ἀκοῦσαι λόγον, Μυκηνέα υἱὸν εἶναι Σπάρτωνος, Σπάρτωνα δὲ Φορωνέως, οὐκ ἂν ἔγωγε ἀποδεξαίμην, διότι μηδὲ αὐτοὶ Λακεδαιμόνιοι.

Quum *Facius* in Codd. MSS. inueniſſet ſic ſcriptum: ἀπὸ ταύτης οὖν γεγονέναι καὶ τὸ ὄνομα τῇ πόλει φασίν· ὃν δὲ προσποιοῦσι ἀκοῦσι λόγον, *Porſonus* inde hanc lectionem effinxit: τῇ πόλει φασίν· ὃν δὲ

προσποιοῦσιν Ἀκουσιλάῳ λόγον, quae mihi adeo probata fuit, vt eam ex *Musei Critici* Vol. I. p. 220. recipere non dubitauerim. Acusilai enim nomen non raro in libris deprauatum et cum aliis male permutatum esse, apparet e fragm. V. et XVIII. non minus quam ex loco *Tertulliani* lib. 2. ad Nationes c. 2. vbi viri docti sine idonea causa *Arcesilaus* volunt pro *Acusilaus*.

XVIII.

Schol. Pindar. Pyth. 3, 25. *διὰ τί δὲ προετίμησε* Coronis *τὸν Ἴσχυν τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀγησίλαός φησιν, ὡς κατὰ δέος ὑπεροψίας θνητῷ βουληθεῖσα συνεῖναι.*

Pro *Ἀγησίλαος* haud dubie legendum est *Ἀκουσίλαος*. Conf. supra ad fragm. VIII. De re vid. quae ad *Pherecyd.* fragm. IV. dixi.

XVIIII.

Apollod. 2, 1, 3. *Ἄργον τὸν πανόπτην — Ἀκουσίλαος γηγενῆ λέγει.*

XX.

Schol. Homer. Odyss. ξ, 533. *Ἐρεχθεὺς ὁ τῶν Ἀθηναίων βασιλεὺς ἴσχει θυγατέρα τοὔνομα Ὠρίθυιαν κάλλει διαπρεπεστάτην. κοσμήσας ταύτην ποτὲ, πέμπει κανηφόρον θύσουσαν εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῇ Πολιάδι Ἀθηνᾷ. ταύτης δὲ ὁ Βορέας ἄνεμος ἐρασθεὶς, λαθὼν τοὺς βλέποντας καὶ φυλάσσοντας τὴν κόρην ἥρπασεν. καὶ διακομίσας* (Ita lego pro *διακομήσας*) *εἰς Θρᾴκην, ποιεῖται γυναῖκα. γίνονται δὲ αὐτῷ παῖδες ἐξ αὐτῆς Ζήτης καὶ Κάλαϊς. οἳ καὶ δι' ἀρετὴν μετὰ τῶν ἡμιθέων* (leg. *ἡϊθέων*. *Buttmannus* tamen praeferre h. l. videtur *ἡμιθέων*) *εἰς Κόλχους ἐπὶ τὸ νάκος ἔπλευσαν ἐν τῇ Ἀργοῖ. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀκουσιλάῳ.*

XXI.

Apollodor. 3, 15, 2. de Zete et Calai: *ὡς Ἀκουσίλαος λέγει, περὶ Τῆνον ὑφ' Ἡρακλέους ἀπώλοντο.*

XXII.

Apollod. 3. 12, 6. ὁ Ἀσωπὸς ποταμὸς — ὡς Ἀκουσίλαος λέγει, Πηροῦς καὶ Ποσειδῶνος.

XXIII.

Apollod. 3, 4, 4. Ἀκταίων τοῦτον ἐτελεύτησε τὸν τρόπον (np. a canibus laceratus), ὡς Ἀκουσίλαος λέγει, μηνίσαντος τοῦ Διὸς, ὅτι ἐμνηστεύσατο Σεμέλην.

XXIIII.

Schol. Homer. Odyſſ. ρ, 207. Περελάου παῖδες Ἴθακος καὶ Νήριτος, ἀπὸ Διὸς ἔχοντες τὸ γένος, ᾤκουν τὴν Κεφαληνίαν. ἀρέσαν δὲ αὐτοῖς τοῦτο, καταλιπόντες τὰ σφέτερα ἤθη, παραγίνονται εἰς τὴν Ἰθάκην. καὶ τόπον ἰδόντες εὖ πεποιημένον εἰς συνοικισμὸν, διὰ τὸ τῶν παρατεθειμένων ὑψηλότερον εἶναι, [καὶ] κατοικήσαντες δεῦρο τὴν Ἰθάκην ἔκτισαν. καὶ ἐκ μὲν τοῦ Ἰθάκου ἡ νῆσος ἐπωνομάσθη Ἰθάκη· τὸ δὲ παρακείμενον ὄρος ἐκ τοῦ Νηρίτου Νήριτον. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀκουσιλάῳ.

XXV.

Apollod. 2, 5, 7. taurum Cretenſem, Herculis hiſtoria nobilitatum, Ἀκουσίλαος εἶναι φησὶ τὸν διαπορθμεύσαντα Εὐρώπην Διΐ.

XXVI.

Schol. Hom. Odyſſ. λ, 519. Εὐρύπυλος ὁ Ἀστυόχης καὶ Τηλέφου τοῦ Ἡρακλέους παῖς, λαχὼν τὴν πατρῴαν ἀρχὴν, τῆς Μυσίας ἀρχῆς προΐσταται. *Buttmannus* edidit τῆς Μυσίας προΐστατο. et mox Πρίαμος περὶ τῆς) πυθόμενος δὲ Πρίαμος τῆς περὶ τοῦτον δυνάμεως, ἔπεμψεν ὡς (*Buttmann.* εἰς) αὐτὸν, ἵνα παραγένηται

σύμμαχος. εἰπόντος δὲ αὐτοῦ ὡς οὐκ ἐξὸν (*Buttmann.* ἐξῆν) αὐτῷ διὰ τὴν μητέρα, ἔπεμψεν ὁ Πρίαμος τῇ μητρὶ αὐτοῦ Ἀστυόχῃ δῶρον χρυσῆν ἄμπελον. ἡ δὲ λαβοῦσα τὴν ἄμπελον, ἔπεμψεν τὸν υἱὸν ἐπὶ στρατείαν. Νεοπτόλεμος δὲ ὁ Ἀχιλλέως παῖς τοῦτον ἀναιρεῖ. (*Buttmannus* edidit: ὁ Πρίαμος τῇ μητέρι αὐτοῦ δῶρα. ἡ δὲ λαβοῦσα τὸν υἱὸν ἔπεμψεν ἐπὶ στρατείαν. ὃν Νεοπτόλεμος ὁ τοῦ Ἀχιλλέως υἱὸς ἀναιρεῖ.) ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀκουσιλάῳ.

XXVII.

Apollod. 3, 11, 1. Μενέλαος ἐγέννησεν — ἐκ δούλης Πιερίδος, γένος Αἰτωλίδος, ἤ, καθάπερ Ἀκουσίλαός φησι, Τηριδάης, Μεγαπένθη.

XXVIII.

Schol. Homer. Il. ν, 307. Ἀφροδίτη χρησμοῦ ἐκπεσόντος, ὅτι τῆς Πριαμιδῶν (*Villoif.* ἐμπεσόντος ὅτι τῆς τῶν Πριαμ.) ἀρχῆς καταλυθείσης, οἱ ἀπ᾽ Ἀγχίσου Τρώων βασιλεύσουσιν, Ἀγχίσῃ ἤδη παρηκμακότι συνῆλθεν. τεκοῦσα δ᾽ Αἰνείαν, καὶ βουλομένη πρόφασιν κατασκευάσαι τῆς τῶν Πριαμιδῶν καταλύσεως, Ἀλεξάνδρῳ πόθον Ἑλένης ἐνέβαλε, καὶ μετὰ τὴν ἁρπαγὴν τῷ μὲν δοκεῖν συνεμάχει τοῖς Τρωσί· ταῖς δὲ ἀληθείαις παρηγόρει τὴν ἧτταν αὐτῶν, ἵνα μὴ παντελῶς ἀπελπίσαντες ἀποδῶσι τὴν Ἑλένην. ἱστορεῖ Ἀκουσίλαος.

XXVIIII.

Plato ſympoſ. T. III. p. 178. B. quem locum *Stobaeus* excerpſit in eclog. phyſ. 1, p. 22. Ἡσίοδος πρῶτον μὲν Χάος γενέσθαι φησὶν (*Stob.* φησὶ γίγνεσθαι) — μετὰ τὸ Χάος δύω τούτω γενέσθαι, Γῆν τε καὶ Ἔρωτα. — Ἡσιόδῳ δὲ καὶ Ἀκουσίλεως ὁμολογεῖ. οὕτω πολλαχόθεν ὁμολογεῖται ὁ Ἔρως ἐν τοῖς πρεσβυ-

τάτοις εἶναι. (*Stob.* Ἀκουσ. ξύμφησιν, ἐν τοῖς πρεσβ. εἶναι,) πρεσβύτατος δὲ (*Stob.* τε) ὢν, μεγίστων ἀγαθῶν ἡμῖν αἴτιος ἐστί.

In *Heerenii* eclogarum phyſ. editione P. I. p. 276. prima tantum et vltima loci Platonici verba allata ſunt, nulla lectionis varietate notata. Aliter ſententias *Heſiodi* et *Acuſilai* retulit *Scholiaſtes Theocriti* (apud *Valckenarium*) in argumento Idyllii XIII. Ἡσίοδος Χάους καὶ Γῆς (Ἔρωτα υἱὸν λέγει) — Ἀκουσίλαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος. Similiter *Damaſcius* περὶ ἀρχῶν c. 14. p. 257. in *Wolfii* Anecdot. Graec. T. III. Ἀκουσίλαος Χάος μὲν ὑποτίθεσθαί μοι δοκεῖ τὴν πρώτην ἀρχὴν, ὡς πάντη ἄγνωστον. τὰς δὲ δύο μετὰ τὴν μίαν· Ἔρεβος μὲν, τὴν ἄῤῥενα, τὴν δὲ θήλειαν, Νύκτα· ταύτην μὲν ἀντὶ ἀπειρίας, ἐκείνην δὲ ἀντὶ πέρατος. Ἐκ δὲ τούτων φημὶ μιχθέντων Αἰθέρα γενέσθαι, καὶ Ἔρωτα, καὶ Μῆτιν, τὰς τρεῖς ταύτας νοητὰς ὑποστάσεις. Cetera, quae ſequuntur, adſcribere dubitaui.

XXX.

Schol. Heſiod. theog. 870. p. 269. a. Ἀκουσίλαος τρεῖς ἀνέμους εἶναι φησὶ κατὰ Ἡσίοδον, βοῤῥᾶν, ζέφυρον, καὶ νότον. τοῦ γὰρ ζεφύρου ἐπίθετον τὸ ἀργέστην φησίν.

XXXI.

Schol. Apollon. 2, 1125. Ἀκουσίλαος καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις φασὶν ἐξ Ἰοφώσσης τῆς Αἰήτου Phrixum genuiſſe Argum.

v. *Pherecyd.* fragm. XXXX.

XXXII.

Schol. Apollon. 4, 57. τὸν Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλίκης παῖδα λέγει, παρὰ Διὸς εἰληφότα δῶρον, αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε

θέλοι ὀλέσθαι. καὶ Πείσανδρος δὲ τὰ αὐτά φησι, καὶ Ἀκουσίλαος, καὶ Φερεκύδης (fragm. XXXVIII.)

XXXIII.

Apollod. 2, 1, 3. Ἡσίοδος καὶ Ἀκουσίλαος Πειρῆνος τὴν Ἰὼ φασιν εἶναι.

XXXIIII.

Ioseph. archaeol. 1, 4. extr. Ἡσίοδός τε καὶ — Ἀκουσίλαος — ἱστοροῦσι τοὺς ἀρχαίους ζήσαντας ἔτη χίλια.

v. *Hellanic.* p. 101. et 141. cf. *Fothergill* über das ungewöhnlich hohe Alter der Menschen, ad calcem libri *Wilhelurstii* über den ursprüngl. Zustand und die Bildung der Erde, Lips. 1788. 8.

XXXV.

Schol. Nicandri theriac. v. 11. p. 6. περὶ τῆς τῶν δακνόντων θηρίων γενέσεως, ὅτι ἐστὶν ἐκ τῶν Τιτάνων τοῦ αἵματος, παρὰ μὲν τῷ Ἡσιόδῳ οὐκ ἔστιν εὑρεῖν· Ἀκουσίλαος δέ φησιν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Τυφῶνος πάντα τὰ δάκνοντα γενέσθαι.

XXXVI.

Schol. Apollon. 4, 828. Ἀκουσίλαος Φόρκυνος καὶ Ἑκάτης τὴν Σκύλλαν λέγει. — ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις Φόρβαντος καὶ Ἑκάτης ἡ Σκύλλα.

XXXVII.

Apollod. 2, 1, 1. Νιόβης καὶ Διὸς — παῖς Ἄργος ἐγένετο· ὡς δὲ Ἀκουσίλαός φησι, καὶ Πελασγὸς, ἀφ᾿ οὗ κληθῆναι τοὺς τὴν Πελοπόννησον οἰκοῦντας

Πελασγούς. *Ἡσίοδος δὲ τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονά φησιν εἶναι.*

Idem 3, 8, 1. *τὸν Πελασγὸν Ἀκουσίλαος Διὸς λέγει καὶ Νιόβης, — Ἡσίοδος δὲ αὐτόχθονα.*

cf. fragm. XIIII.

XXXVIII.

Apollod. 2, 2, 2. Proeti filii *ἐμάνησαν· ὡς μὲν Ἡσίοδός φησιν, ὅτι τὰς Διονύσου τελετὰς οὐ κατεδέχοντο· ὡς δὲ Ἀκουσίλαος λέγει, διότι τὸ τῆς Ἥρας ξόανον ἐξηυτέλισαν.*

XXXVIIII.

Scholia Homer. ad Odyſſ. *κ*, 2. a *Buttmanno* ex Codd. MSS. edita: *Δευκαλίων, ἐφ᾽ οὗ ὁ κατακλυσμὸς γέγονε, Προμηθέως μὲν ἦν υἱὸς, μητρὸς δὲ ὡς πλεῖστοι λέγουσι Κλυμένης, ὡς δὲ Ἡσίοδος Πρυνείης, ὡς δὲ Ἀκουσίλαος Ἡσιόνης τῆς Ὠκεανοῦ τοῦ Προμηθέως.*

Deucalionem etiam *Tzetzes* ad *Lycophr.* 1283. Promethei et Heſiones filium fuiſſe tradit. Qui vero Heſiones patrem faceret Oceanum, aut huius patrem Prometheum, nondum reperi. Quare pro *Ἡσιόνης* reponendum arbitror *Ἀσίας* ſ. *Ἀσίης*, quae ab *Apollod.* 1, 2, 3. et *Tzetza* ad *Heſiod.* p. 92. a. Oceani filia, atque vt a *Schol. Apollon.* 1, 444. Promethei mater, vocatur. Sed pro corrupto nomine *Πρυνείης* legendum videtur *Πανδώρας.* Nam *Schol. Apollon.* 3, 1086. dicit: *ὅτι Προμηθέως καὶ Πανδώρας υἱὸς Δευκαλίων, Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ Καταλόγων φησί.* Ceterum pro *τῆς Ὠκεανοῦ τοῦ Προμηθέως* ſcribendum puto *τῆς Ὠκ.,* καὶ *τοῦ Προμ.* vel *καὶ Προμ.* Ita ex Acuſilai mente Deucalion fuerit Aſiae et Promethei filius. Certe Aſiam *Herodotus* quoque (4, 45.) facit Promethei vxorem, non matrem.

INDEX

RERVM ET VERBORVM.

A

P

I.

L.

INDEX SCRIPTORVM

IN NOTIS EMENDATORVM.

EMENDANDA.

pag. 12.	lin. 7.	*Iſidorns*	leg. *Iſidorus*
— 15.	— 30.	dici	— dicit
— 18.	— 18.	Gr. L.	— Gr. T.
— 21.	— 17.	cognoſcrere	leg. cognoſcere
— 22.	— pennlt.	δ) et quae addita ſunt, ponantur ante not. *)	
	vlt.	ε) V. H. 5, 2. ponantur ante not. **)	
— 23.	— 26.	*Pauſannias*	leg. *Pauſanias*
— 30.	— 16.	tragoedi.	— tragoedi,
— 31.	— 3.	not	— not.
— 32.	— 35.	*Φερεκύδης.*	— *Φερεκύδης*
— 34.	— 26.	not. c.	— §. 5. not. c.
— 36.	— 2.	שְׁלְחָן	— שֻׁלְחָן
— 38.	— 33.	geſtit	— geſſit
— 49.	— 5.	ἀλλῶν	— ἄλλων
— 52.	— 4.	cenſerit	— cenſeri
— 53.	— antepen.	*θεία*	— *θείᾳ*
— 64.	— 28.	largiatur.	— largietur.
	vlt.	Panegyr.	— Panegyr. pluribus locis.
— 75.	— vlt.	οὔκ	— ὄὐκ
— 76.	— 19.	*Ἁόρτης*	— *Ἀόρτης*
— 76.	— 1.	ab *Strab.*	— ap. *Strab.*
— 78.	— 1.	*παὶ*	— *καὶ*
— 83.	— 16.	gentiles	— gentilis
	— 24.	*Pheredis*	— *Pheretis*
— 93.	— 11.	Aeolis	— Aeolius
— 96.	— 25.	*Buttmaniana*	leg. *Buttmanniana*
— 100.	— 4.	*charcheſium*	— *carcheſium*
— 104.	— pennlt.	probaui *Heynii* emendationem ἵνα ἀνίσχει. Nunc malim ἠνίκ' ἀνίσχει.	

pag. 108.	lin. 31.	*μὶν*	leg. *μὲν*
— 111.	— penult.	dedit	— dedit,
— 122.	— 29. et 30.	*διάξας* et *διᾶξαι*	— *διώξας* et *διῶξαι*
— 123.	— 4.	*αὐτᾷ*	— *αὐτῷ,*
	— 23.	Antiochum, Antiochus leg. Antilochus, Antilochum	
— 130.	— 19.	*Ἴτυλον*	— *Ἴτυλον.*
— 131.	— 12.	Plegyarum	— Phlegyarum
— 143.	— 23.	צַרִיק	— צַדִּיק
— 144.	— 12.	קֶרֶץ	— קָרֶץ
— 150.	— 8.	*εἰμίγη*	— *ἐμίγη*
— 157.	— 19.	*παρεῖνα*	— *παρεῖναι*
— 164.	— 8.	*Σαρπεδονίαν*	— *Σαρπηδονίαν*
— 165.	— 1.	*ἄτοπες*	— *ἄτοπος*
	— 9.	*βωμώς*	— *βωμὸς*
	— 26.	*τῶν*	— *τὸν*
— 170.	— 1.	antiquoris	— antiquioris
— 171.	— 20.	*Φερεκύδης·*	— *Φερεκύδης*
— 173.	— vlt,	allii	— alii
— 174.	— 9.	Iolem	— Iolen
— 175.	— 19.	eodem	— ex eodem
— 178.	— 29.	augeae	— Augeae
— 196.	— 12.	*ὃ Ἶσον*	— *ὅ ᾽ Ἶσον*
	— 13.	*ὃ* et *Ἶσον*	— *ὅ ᾽* et *Ἶσον*
	— 22.	*Ἀθήνησιν*	— *Ἀθήνησιν*
	— 26.	*Μυτίωνι*	— *Μητίωνι*
— 198.	— 5.	quos	— quas
— 200.	— 11.	*τεσσαρεσκαιδεκάτη*	— *τεσσαρεσκαιδεκάτη*
— 201.	— 3.	Ac	— Ab
— 204.	— antepen.	*Αἰσχύλος*	— *Αἰσχύλος*
— 206.	— 25.	Polybas	— Polybus
— 207.	— 18.	dicit non dicit	— dicit
— 209.	— 7.	*Ἡϊονεως*	— *Ἠϊονέως*
— 212.	— 10.	conftat	— conftat,
— 222.	— 17.	*τρνῖς*	— *τρεῖς*

Quae minoris momenti funt, beneuolus lector ipfe emendabit.

LITTERIS

FRIDERICI CHRISTIANI DÜRR.